VAL

Dokuz yaşındayken ilk cenazeme katıldım. Babamın ölümünü kabullenmenin yanı sıra, henüz hazır olmadığım korkunç gerçekleri de kabullenmek zorunda kaldım.
On dokuz yaşındayken annemin cenazesine gittim. Aramız hiçbir zaman yakın olmamıştı ama o da gidince kendimi her zamankinden daha yalnız bir halde buldum.
Elbette İttifak'ı yöneten üvey ağabeyim vardı. Ve evet, bana korumasını sağladı; bir koruma ve şoför tahsis etti.
Ama beni gerçekten tanıyan hiç kimsem yoktu.
Beni gerçekten seven hiç kimse…
Ta ki *onunla*, havaalanındaki o adamla tanışana kadar.
Tek bir tesadüf, giderek daha tutkulu ve daha ciddi bir şeye dönüştüğünde, onun doğru kişi olduğuna inanmama izin verdim.
Belki de bu adam beni nihayet yalnızlığımdan kurtaracak kişiydi.
Belki de her zaman özlemini çektiğim aileyi bana o verecekti.

DOM

Mafya kanımda vardı. Yaptığım iş buydu.
Bu yüzden kan döküldüğünde ve bir cenaze üç cenazeye dönüştüğünde, radikal önlemler almam gerekti.
Bu çatışma daha da büyüyüp gerçek bir savaşa dönüştüğünde daha fazla adama ihtiyacım olacaktı.
Daha fazla güce.
İttifak'a ihtiyacım olacak.
Ve ben de onun bir parçası olacağım.

NE PAHASINA OLURSA OLSUN.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

MARTI
@martiyayinlari
ISBN: 978-625-448-659-3
9 786254 486593

THG
0313839
ZUT

DOM

S J TILLY

DOM

İTTİFAK SERİSİ 3. KİTAP

Özgün Adı: Dom
S. J. TILLY

Çeviren : Semahat Orhan
Yayıma Hazırlayan : Z. Hilal Kahraman
Editör : Kemal Tokgöz
Son Okuma : Funda Gül
Sayfa Tasarım : Sidem Zelal Edin
Kapak Tasarım : Sidem Zelal Edin

Türü: Yetişkin & Romantik
Kitap No: 2056 #

1. Baskı: Ağustos 2026
ISBN: 978-625-448-659-3

Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright© S.J. Tilly

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Two Daisy Media, LLC. aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt
Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8C
Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43087

İTTİFAK SERİSİ * 3

DOM

S J TILLY

Çeviren: Semahat Orhan

MARTI

Akrabalar birlikte doğduğumuz insanlardır.
Aile ise etrafımızda tutmayı seçtiğimiz insanlar.

ÖNSÖZ

VAL (9 YAŞINDA)

Bu kadar çok insanın konuşmadıklarında bile bu kadar gürültü çıkarması garip geliyordu*.

Cilalı ahşap zeminlerde tıkırdayan topuklar. Fısıltıyla söylenen affedersiniz*'ler. Etek hışırtıları.*

Parmaklarım siyah eteğime dolandı.

Annem bunu benim için yeni aldığım söylemişti ama öyle olmadığını biliyordum. Üzerinde, başkalarının eski eşyalarıyla dolu şu büyük mağazadan gelen kıyafetlerdeki *o* koku vardı. Ama onu iyice silkelemiştim. Sanırım kokuyu çıkarmıştım; en azından çoğunu.

Kumaşı daha da sıktım.

Buradaki insanların çoğunun yetişkin olduğunu ve çocuklardan farklı giyindiklerini biliyordum ama yine de kendimi... Yersiz hissediyordum. Sanki buraya ait değilmişim gibiydi. Ama bu aptalcaydı çünkü...

"Valentine," diye tısladı annem sesini alçak tutarak.

Aşağıya baktığımda yanlışlıkla eteğimi dizlerimin üzerine çektiğimi fark ettim. Daha görmeden hareketi hissettim ve kolumu tam zamanında çekerek çimdiklerinin birinden kurtulmayı başardım.

Başımı kaldırıp ona bakmaya cesaret edemedim. Hep yaptığı şekilde bana gözlerini kısarak baktığını biliyordum. Bu yüzden eteğimi hızla aşağı çektim ve ellerimi kucağımda birleştirerek daha dik oturdum.

Popomun altındaki sıra sertti ve kıpırdanma dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım.

Bu geldiğim ilk cenazeydi.

Kilise kocamandı. Şimdiye kadar bulunduğum her yerden çok daha büyüktü. Bir de tıpkı filmlerdeki gibi görünüyordu. Süper yüksek tavan ve renkli pencereler vardı. İçerisi mırıltılı sesleriyle siyah giyinmiş insanlarla doluydu. Parlak tabutun iki yanında süslü çiçek aranjmanları duruyordu. *Bir de babamın altın sarısı çerçeveli dev portresi.*

Neler olup bittiğini, ölümün ne olduğunu anlayacak yaştaydım. Tıpkı hayal ettiğim gibi görünüyordu. Annem ve benim neden burada, arkada oturduğumuzu bilmemem dışında. Önde olmamız gerekmiyor muydu? İlk sırada? Ailenin oturması gereken yer orası değil miydi? Babam bizimle yaşamasa da -çünkü meşgul bir işadamıydı- biz yine de bir aileydik. Babam hep öyle olduğumuzu söylerdi.

Boğazım düğümlenince gözlerimi babamın gülümseyen yüzünden ayırıp ellerime baktım. Parmaklarımı birbirine geçirirken eklemlerim beyazımsı bir renk aldı.

Anneme birkaç sıra öne gidebilir miyiz diye sormak istiyordum ama yerler çoktan dolmuştu. Ayrıca son zamanlarda çok kötü davranıyordu, bu yüzden ona şu anda soru sormak kötü bir fikir gibi geldi.

Öğretmenlerimden birinin bize herkesin duygularla farklı şekillerde başa çıktığını söylediğini hatırladım. Ama annemin babam için üzüldüğünü sanmıyordum çünkü hiç ağlamamıştı.

Benim gibi değildi.

Babamı özlüyordum. Onu görmeyeli aylar olmuştu. Son defasında da...

Aklıma gelince göğsümde bir şeyler sıkıştı.

Son defasında annem hâlâ uyurken bana kahvaltı için fıstık ezmeli sandviç yapmıştı. Çok güzeldi. Bir tane de kendisi için yapmış ve benimle küçük masaya oturmuştu. Yemeğin yarısına geldiğimizde babama onunla birlikte yaşayıp yaşayamayacağımı sormuştum.

Annem bunu söylediğimi duysa çok kızardı, bu yüzden fısıldamıştım.

Tüm cesaretimi toplamam gerekmişti. Ama babam beni seviyordu. Hep öyle söylerdi.

Ama ona soruyu sorduğumda dudaklarındaki gülümseme kaybolmuştu.

Yüzündeki ifade kalbimi acıtmıştı. Bu yüzden sandalyemi onunkine yaklaştırıp daha alçak sesle "*Lütfen*," demiştim.

Başını iki yana sallayışını hatırlayınca göğsümün içinde küçük bir inilti hapsoldu.

Evet demesini o kadar çok istiyordum ki.

Ona sormak için zaman bulursam evet diyeceğinden emindim.

Çünkü beni sevdiğini söylemişti.

Ama evet demedi.

Sadece başını iki yana salladı.

Gözlerim yeniden yaşlarla dolmaya başladığında onları kırpıştırmakla o kadar meşguldüm ki, kolumun arkasındaki yumuşak noktayı hedef alan bir sonraki çimdiği fark edemedim.

Yerimden sıçrarken dudaklarımı *sertçe* birbirine bastırarak dışarı kaçmak isteyen çığlığı hapsettim.

Sızlayan acının geçmesini beklerken doğruca karşıya, babamın fotoğrafına baktım.

Saç rengimiz aynıydı. Onunkinde griler vardı ama bana hep benimkinin tıpkı onun gençliğindeki gibi olduğunu söylerdi. *Kahverenginin farklı tonları. Kalın ve düz yapısı.* Bana lisedey-

ken çekilmiş bir fotoğrafını bile getirmişti. Henüz o yaşta değildim ama haklıydı. Saçlarımız aynıydı.

O büyük fotoğrafı saklayabilir miydim acaba? Cenaze için o boyutta basıldığını biliyordum ama çerçeve gerçekten güzel görünüyordu ve ona sahip olmak istiyordum.

Birisi arkamızdaki ağır kilise kapılarını kapatırken yüksek sesli bir gümbürtü duyuldu, ardından uzun cüppe giymiş bir adam odanın ön tarafına doğru yürüdü.

Yutkundum.

Annem bana babamın kalbinin durduğunu açıklamıştı. Her şeyin bir anda olup bittiğini, bir an yaşarken bir sonraki an öldüğünü. Ama bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğuna karar veremiyordum. Ölmüş olması gerçekten daha mı iyiydi? Acı çekmediği için mutluydum. Bunu istemezdim. Ama bilmek daha iyi olmaz mıydı? Belki bilseydi, son bir kez eve gelebilirdi. Belki onunla kalmama izin verirdi; sadece bir süreliğine.

Cüppeli adam konuşmaya başlarken jestler yapıyordu. Üzerinde mikrofon olsa gerekti çünkü kelimeler odanın içinde yüksek sesle duyuluyordu. Buna seviniyordum çünkü çok uzaktaydık ama yine de onu duymak istiyordum.

Herkesi selamlayıp eve çağrılmaktan bahsederek başladı. Hepsini anlamıyordum ama sonra yanlış bir şey söyledi.

"Eşi Barbara ile iki çocuğu King ve Aspen hayatta." Ön sıradaki üç kişiyi işaret ederken sesi kiliseyi doldurdu.

Bu yanlıştı.

Babam...

Onun ailesi biziz.

Onun çocuğu benim.

Başımı kaldırıp anneme baktım ama gözleri dümdüz karşıya bakıyor, dişlerini birbirine bastırırken çenesi seğiriyordu.

Oda hâlâ adamın sözleriyle doluyordu ama ben onları anlayamıyordum.

Daha dik oturup boynumu uzattım ve adamın bahsettiği insanları görmeye çalıştım.

Bir yanlışlık vardı.

Ama sonra gördüm. *Ön sırada oturan bir adamın kafasının arkasını.* Etrafındakilerden daha uzun boyluydu ve saçları benimkiyle aynı tondaydı.

Babamınkiyle aynı tonda.

Nasıl olur?

Öne eğilip diğer kişiyi, kızı görmeye çalıştım ama annemin eli bacağımın üzerine kapandı. Parmak uçları uyluğuma batıyor, kıpırdamadan oturmam için sessiz ve acı verici bir mesaj veriyordu.

Karısı mı? Babamın karısı mı vardı?

Ama bu ne anlama geliyordu?

Anneme bir kez daha bakmayı göze aldım. Bu sefer ters bir şekilde doğrudan bana bakıyor, ses çıkarmam için bana meydan okuyordu.

Çıkarmadım.

Hiçbir şey söylemedim.

Sadece kollarımı gövdeme sarıp kalbimi bedenimin içinde tutmaya çalıştım.

Neler oluyor?

Gözlerim ileriye bakıyordu ama ben başka bir yerde takılıp kalmıştım. Onunla yaşayıp yaşayamayacağımı sorduğumda babamın yüzünde beliren ifadedeydim. *Başını iki yana sallayışında. Sadece birkaç ayda bir yanımıza uğrayışında.*

Sonunda buradaki insan sayısını fark ederek gözlerimi kırpıştırdım.

O burada yaşıyordu.

Babam burada, şehirlerde yaşıyor olmalıydı.

Bugün buraya arabayla gelmemiz sadece yirmi dakika sürmüştü.

Her zaman bu kadar yakındaydı.

Bu kadar yakındaydı ve sadece birkaç ayda bir ziyaret ediyordu.

Boğazım yanmaya başladı.

Bana *küçük Valentine'ım* derdi. *Onun mükemmel kızı.* Beni sevdiğini söylerdi.

Ben de onu çok seviyordum.

Ama yalan söylemişti.

Beni kandırmıştı.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. Babam için mi yoksa kendim için mi ağladığımı bilmiyordum.

Bana neden yalan söylemişti ki?

Annem de bana yalan söylemişti. Ama bu düşünce gelip geçti, pek bir etki bırakmadı. O her zaman bir yalancıydı, hep kötüydü. Babam yanımızdayken daima en iyi halinde olurdu. Ama babam bir daha yanımızda olmayacaktı. *Bir daha asla.*

Burnumu koluma sildim.

Annem bunu yaptığım için beni istediği kadar çimdikleyebilirdi. Peçetem yoktu.

Öndeki adam bir şey söyleyince herkes ayağa kalktı.

Bunu da filmlerde görmüştüm.

Herkesin ezberlediği ama benim bilmediğim şeyleri söylerken ayakta durdum, oturdum. Diz çöktüm ve sessiz kaldım. Tüm bunları yanaklarımda gözyaşlarıyla yaptım.

Bu sabah anneme makyaj malzemelerini kullanıp kullanamayacağımı sormuştum. Hayır diyerek beni terslemişti.

Babam için en iyi halimle görünmek istiyordum ama şimdi annem izin vermediği için memnundum. Makyajı mahvederdim. En azından bu şekilde uzun kollu düz siyah gömleğim -bu yıl beş santim uzadığım için çok dar olan- makyajla lekelenmemiş, sadece nemlenmişti.

Son bir kez ayağa kalktığımızda cüppeli adam bize *Tanrı'yla birlikte gitmemizi* söyledi. Eğer yüzüm bu kadar uyuşmuş olmasaydı burnumu buruştururdum.

Daha önce babamın artık Tanrı'yla birlikte olduğunu söylememiş miydi? Yani bize Tanrı'nın yanına gitmemizi söylemek, hepimize ölmemizi söylemek gibi bir şey değil miydi?

Yan tarafımı dürten sivri parmak odaklanmamı sağladığında herkesin gitmeye başladığını gördüm. Bu yüzden yüzümü koridora dönerek sıramızın gelmesini bekledim.

Önce ön sıradakiler çıkarıldığında saçlarını siyah bir peçeyle kapatmış bir kadın arkaya açılmış büyük kapılara doğru koridorda yürürken boğazım düğümlendi.

Babamın karısı olsa gerekti.

Kelimeleri aklımdan geçirmiştim ki bir saniye sonra gözleri benimkilerle buluştu.

Geriye doğru adım attım. Yüzündeki ifadeyi tanımıştım. Evde de gördüğüm bir ifadeydi.

Benden nefret ediyor.

Arkasında bir kız, bir kadın vardı. Kaç yaşında olduğunu bilmiyordum ama liseyi birkaç yıl önce bitiren komşumuzun yaşlarında görünüyordu. Kız -adam adının Aspen olduğunu mu söylemişti?- gür kahverengi saçlarını topuz yapmıştı.

Bana bakmadı. Belki burada olduğumu bilmiyordu.

Ama sanırım...

Sanırım o benim ablam, kız kardeşimdi.

Benim bir kız kardeşim var.

Tam geçecekken bana doğru bir bakış attı. Yoksa üzerimdeki bir noktaya mı bakmıştı? *Anneme mi?* Hangimize bakmış olursa olsun, yüzünde annesiyle aynı ifade vardı.

Sırada diğeri vardı. Ama onu erkek kardeşim olarak düşünmeye cesaret edemedim. O bana bakamadan gözlerimi kaçırdım. Çünkü bunu kaldırabileceğimi sanmıyordum. Bir kişinin daha bana iğrenerek bakmasına dayanabileceğimi zannetmiyordum.

Babam bir yalancıydı.

Annem de yalancıydı.

Sanırım kardeşlerim vardı. Ama galiba benden nefret ediyorlardı.

Bense nefret edilmek istemiyordum.

Sadece sevilmek istiyordum.

BİRİNCİ BÖLÜM

VAL

Parmaklarım ambalaj kâğıdıyla uğraşırken sert bir vücut yan tarafıma çarptı.

"Dikkat et!" diye gürledi derin bir ses kulağımın dibinde.

Ayaklarım darbenin etkisiyle birbirine dolandı ve kurabiyemin üzerindeki hâkimiyetimi kaybedip onu yere düşürdüğüm anda dengem bozuldu. Aynı anda sol omzumdan sarkan ağırlık da düşerek yere kapaklanmama umuduma son verdi.

Dudaklarımdan utanç verici bir ciyaklama çıkarken umutsuzca kendimi durdurmaya çalışarak kollarımı açtım.

Keşke gözlerim kapalı olsaydı ama beni izleyen ve sakar kızın havaalanı terminalinde düşüşüne şahit olmayı uman tüm o insanları izleyerek açık kaldılar.

Ne var ki düşmedim.

İnanılmaz şekilde güçlü bir kol belime dolandı ve beni sert bir bedene doğru çekti.

"Tuttum seni." Öncekiyle aynı erkeksi ses kulağıma konuştu ama bu sefer alçaktı. *Bir fısıltı. Bir hırıltı. Bir şey.*

Yutkunarak kollarımı indirdim ve bedenimi gevşemeye zorladım. Destek almaya ihtiyacım artık yoktu.

"Teşekkürler," diye fısıldadıktan sonra adamın büyük elinin karnımda durduğunu fark ettim.

Bir yabancı karnıma dokunuyordu. *Yumuşak, pofuduk karnıma.*

Tek dua edebildiğim şey adamın sesi kadar çekici olmamasıydı.

"Bana teşekkür etme, Melek." Arkamdan yanıma doğru geçerken eli karnımdan belime kaydı. "O pislik herif bana çarpmasaydı, ben de sana çarpmazdım."

"Ah, sorun değil. Ben..." Daha fazlasını da söyleyecektim ama sonra gözlerim yanımdaki uzun adama kaydı ve kelime oluşturma yeteneğim kayboldu.

Kahrolası becer-beni gözleri.

Gözlerimi kırpıştırdım.

Onu geçin. Kahrolası becer-beni her şeyi.

Delici mavi gözleri sadece başlangıçtı.

Takım elbise giymiş, siyah saçları iyice kısaltılmış, sakalları aynı şekilde kesilmiş ve üzerlerine oturulabilecek kadar geniş omuzları olan adam bana çarparak rahatsızlık verdiği için gerçekten mutluymuş gibi gülümsüyordu.

Dudakları kıpırdadı.

Bronz teninden bir ton daha koyu, biraz daha pembelerdi.

Dudakları kıpırdadı.

"Pardon?" Yüz yüze durmamıza rağmen onu duymadığımı itiraf ederken yanaklarım ısındı.

Gülümsemesi genişledi. "Canını yaktım mı?"

Beynim kısa devre yapmış olsa gerekti çünkü zihnim doğruca edepsizlik çukuruna dalıp ikimiz de yatakta terli ve çıplakken bana bu soruyu sorduğunu hayal etti.

"Hayır," derken sesim kurbağa gibi çıktı. *Tanrı aşkına, Val. Kendine gel.* "Ben senin canını yaktım mı?"

Ben senin canını yaktım mı?

Elimle ağzımı kapatmak istiyordum. *Ya da en yakın bankın altına girip ölü taklidi yapmak.*

Adamın dudakları bir sırıtışla kıvrıldı. "Senin gibi küçük bir şeyin bunu yapabileceğini sanmıyorum, denesen bile."

Küçük mü?

Burası sıcak mı oldu?

Burası gerçekten çok sıcak.

Sırtımdaki baskı yer değiştirdiğinde büyük avucunun hâlâ orada olduğunu, beni yerimde tuttuğunu fark ettim.

Yüzünü eğdi.

Beni öpecek mi?

Gözlerim kapanmaya başlamıştı ki onları hemen açtım.

Beni öpmeyecek. Bu bir Hallmark filmi değil. Ya da porno.*

Yine de eğilmeye devam ettiği için gözlerimi yere indirdim.

Doğru ya, sırt çantam.

Bir de kurabiyem.

Yüzüm daha da ısındı.

Gerçekten beynim bir karar veremiyordu.

Yakınlığından dolayı kızarıyordum. Bana *küçük* dediği için heyecanlanmıştım. Elinin karnıma dokunuşundan utanıyordum. Kurabiye yerken yakalandığım için kendimi şişman hissediyordum. Ayrıca adamı aşırı derecede arzuluyordum.

Ayaklarımın dibine çömelirken sırtımdaki eli popomun üzerinden kayarak geçti.

Bu kazara dokunuş beni daha da yakıp kavurdu.

Kalçama değen masum bir parmak bile kadınlığımın kasılmasına yetiyorsa, çok uzun zaman geçmiş demekti.

Kendimi transtan çıkmaya zorlayarak yanına çömeldim.

* *Hallmark Channel*, dünya çapında yayın yapan, televizyon için çekilmiş romantik komedileriyle meşhur bir film kanalıdır. (ç.n.)

"Ben hallederim," dedim ama çantaya uzanmadım bile. Çünkü onun dövmeli parmaklarına bakmakla meşguldüm.

Dövmeli. Parmaklarına.

Neredeyse miyavlar gibi inleyecektim. Ama şükürler olsun ki öyle bir şey yapmadım. Bu, altından kalkabileceğimi sanmadığım bir utanç seviyesiydi.

Dövmelere bayılırdım. Onlarda çok... Seksi gelen bir şey vardı. *Çok cesur gelen.*

Hep dövmem olsun istemiştim ama yaptırmaktan korkmuştum. Acının çok fazla olacağından ve tüm işlem boyunca ağlayacağımdan çekiniyordum. *Ya da daha kötüsü, iki dakika sonra kaçıp yarım bir tasarımla kalakalmaktan.*

Ama bu adam...

Kırılmış çikolatalı kurabiyemi alıp parçalarını küçük kahverengi kâğıt poşete koymasını izlerken dudaklarımı birbirine bastırdım. Gerçekten bakmadan edemiyordum.

Elinin tamamı dövmeliydi. *Parmakları, elinin arkası, tamamı.* Düşürdüğüm peçeteye uzandığında kolunun parlak beyaz manşeti geri çekilerek pahalı bir saati ve daha fazla dövmeyi ortaya çıkardı.

Sallandım.

"Sakin ol, Ufaklık." Kurabiye olmayan boş eli dirseğimi kavradı.

Çıplak tenime değen parmakları bir şekilde beni rahatlattı ama ikinci bir tatlı söz kullanması dengemi yeniden bozdu.

Bana daha önce *Melek* dediğini kaçırmamıştım. Sadece bunu algılayamamıştım.

Daha önce kimse bana Val'den başka bir şey dememişti. Artık hiç kimse tam adımı bile kullanmıyordu.

"İyi misin?" Adamın sesi şimdi daha yumuşaktı. Daha az neşe, daha çok endişe yüklüydü.

Hepsi de lanet olsun ki çok fazlaydı.

Yan yana çömelmişken boyumuz birbirine yakındı. Ama bu haliyle bile benden uzundu. Benden daha genişti. Daha büyüktü. Benimse kaçmam gerekiyordu. Onun yanında bir an daha geçirirsem, eriyip yerde yapışkan bir hormon birikintisine dönüşecektim. Kimse buna tanık olmak istemezdi.

"Te-teşekkür ederim." Çantama uzanmaya çalıştım ama benden önce davrandı. Kurabiyeyi tutan elini kullanarak çantayı tek parmağıyla kavrayıp kolayca kaldırdı.

"Bir şey değil." Bakışları açıkta kalan dizlerime kayınca eteğimi çekiştirerek fazla teni örtmek için indirdim.

Boğazını temizledi. Bunun seksi olmaması gerekirdi ama öyleydi.

Eteğimi tekrar yukarı çekme fikri cezbediciydi ama adam ayağa kalkmaya başladı. Dirseğimi tuttuğu için ben de onunla kalktım.

"Uçuşuna ne kadar var?"

"Iıı, sanırım uçağa binmeden önce otuz dakikam falan var."

Çenesini öne eğdi. "Mükemmel. Benim de."

"Mükemmel mi?" diye sordum ama elini yine sırtıma koyup beni yanında götürmeye başlamıştı bile.

"Sana bir kurabiye ve sırt çantası borçluyum. Otuz dakika yeterli bir süre olacaktır." Sesi o kadar derin ve gümbür gümbürdü ki, neredeyse kelimelerine dikkatimi veremeyecektim.

"Sırt çantası mı?" Beni havaalanının ana koridoruna doğru yönlendirmesine izin verirken kelimeleri tekrar ettim.

Uzun adamların etrafında olmaya alışkındım. Üvey kardeşim King neredeyse bir devdi ve muhtemelen bu adamdan sadece birkaç santim uzundu. Ama çok daha uzun bacaklarına rağmen yanımdaki adam benim hızımda yürüyordu.

Bu harikaydı çünkü ona ayak uydurmak için koşmam gerekmiyordu ama yine de keşke güvenlikten geçmeden önce tenis ayakkabılarımı giymek yerine şirin dolgu topuklarımı giyseydim diyordum. Çünkü aşağıya baktığımda -evet- ayakkabıları pahalı

kıyafetinin geri kalanıyla uyumluydu. Yani tenis ayakkabısı giymiyordu.

"Bir savaş zayiatı oldu." Sırt çantamı önünde tutarak sorduğumu çoktan unuttuğum soruya cevap verdi.

Omzumdan neden düştüğünü gördüğümde ağzım *O* şeklinde açıldı. Kayış, tokanın naylon şeride dikildiği yerin altından kopmuş ve kalın kumaşı yırtılmıştı.

Nefesimi dışarı üfledim. "Bunun olmasım bekliyordum."

"Sakar bir hödüğün sana çarpıp eşyalarını parçalamasını mı bekliyordun?"

Başımı kaldırıp bakınca onu da bana bakarken buldum. Yanaklarım onunla ilk göz göze geldiğim andan beri hâlâ kırmızıydı, bu yüzden daha ne kadar kızarabilecekleri konusunda endişelenmiyordum. "O çanta çok uzun zamandır bende. Er ya da geç beni yarı yolda bırakacaktı."

"Hımm." Başını salladıktan sonra beni sağa dönmem için yönlendirdi. "Mahvolmasından sorumlu kişi olarak yenisini almakta ısrar ediyorum."

Beni götürmeye çalıştığı mağazanın adını fark edince frene bastım. "Hayır."

"Evet."

"Burası çok pahalı," demeye çalıştım ama elini indirmedi ve beni ön tarafına doğru itti.

Bu mağazanın içindeki fiyatlara hiç bakmamıştım bile ama buradan alacağım bir sırt çantasının eski çantama ödediğimden tam on kat daha pahalı olacağım biliyordum.

Savaşı kaybederek mağazaya girdiğimde içeride başka kimsenin olmamasına şaşırmadım. Çünkü hiç kimse son derece sade görünümlü bir çanta için aptalca yüksek fiyatlar ödemeye istekli değildi.

"İyi günler." Tezgâhın arkasındaki kadın bizi selamladı. "Yardımcı olabilir miyim?"

Tam "Hayır," derken yanımdaki adam eski püskü çantamı yukarı kaldırdı.

"Yeni bir sırt çantasına ihtiyacımız var. Tercihen aynı boyutta. Güçlendirilmiş kayışları olabilir."

Son cümlede gözlerini benimkilere dikti.

İçten içe bana takılmasından hoşlanarak gülümsememi bastırdım. "Bunu yapmana izin veremem."

"Verebilirsin ve vereceksin, Melek."

Ona bakarak gözlerimi kırpıştırdım.

Kalın telli saçlarım omuz hizasından biraz daha uzundu. Onları düz, yüksek bir atkuyruğu şeklinde arkada toplamıştım. Büyük ihtimalle makyajımın yarısı yüzümden akıp gitmişti. Parlak sarı anvelop elbisem de düşük yakasının ortaya çıkardığı dekolteyle uygunsuz olmaktan bir adım uzaktaydı.

Görünüşümde meleksi hiçbir şey yoktu.

Sessizliğimi kabul olarak algılayıp dikkatini satış görevlisinin işaret ettiği vitrine çevirdi.

"Ne renk?" diye sordu çantamı kaldırarak aynı tonda bir yeşil olmadığını gösteren adam.

İçimi çektim. "Siyah iyi olur."

"Altın rengi mi, gümüş mü?" Metal kısımlarını soruyordu ama benim dikkatim dağılmıştı, yanımdaki adamın kırılmış kurabiyemi artık taşımadığını fark etmiştim.

Kurabiyeyi atmış mıydı? Ben fark etmeden bunu nasıl yapmıştı?

"Altın." Eli sırtımdan kayarak yukarı ilerlerken kendi sorusuna cevap verdi.

Parmağını boynumdaki ince altın zincirde ve boğazımın hemen altında sallanan kalp şekilli minik kolye ucunda gezdirdi.

Tüylerim diken diken oldu. Elini daha da kaldırıp başparmağını uyumlu minik altın rengi kalp küpelerimin üzerinden geçirdiğinde daha da kötüleşti.

Aşırı uyarılmadan kaynaklanan bir kalp krizinden yaklaşık yarım saniye uzaktaymışım gibi hissettiğim anda dövmeli eli vücudumu terk etti.

Daha fazlasını sormadı bile. Benden onay beklemedi. Sadece altın rengi donanımlı siyah çantayı alıp kasaya götürdü.

Kaybettiğimi, bu çantanın satın alınacağını kabul ederek peşinden gittim.

Kopmuş çantamdan kredi kartımı çıkarabilirsem, belki okuyucudan hızla geçirebilir ve o satın almadan önce aşırı derecede korkunç tutarı kendim ödeyebilirdim.

Bunu bir yabancının ödemesine gerçekten izin veremem.

Yetiştiğimde çoktan kasaya gelmişti. Sanki ne planladığımı biliyor gibiydi çünkü cüzdanımı sakladığım öndeki fermuarlı cebe uzandığımda kolunu kaldırıp çantayı göğsüne bastırdı.

Kadın etiketi tarattığında toplam tutar küçük ekranda göründü.

Yakışıksız bir şekilde "Aman Tanrım!" diye haykırdıktan sonra parmaklarımın altındaki ipeksi yumuşaklıktaki takım elbise ceketini umursamamaya dikkat ederek adamın kolunu çekiştirmeye başladım. "Lütfen bunun parasını ödememe izin ver." Toplam tutarı düşünerek yutkundum. "Ya da daha iyisi, kopuk olanın benden kalmasına izin ver. Sorun değil."

Bu miktarı harcayamayacağımdan değildi. Ben sadece... Tutumlu biriydim.

Adam omzunun üzerinden bana bakarken koyu renk kaşlarını çattı. "Hep böyle inatçı mısındır, Valentine?"

Adımı, daha doğrusu tam adımı söylediğini duymak kasiyere bir kart uzatmasına yetecek kadar uzun süre beni sersemletti.

"Sen nasıl...?" Sonra göğsüne dayalı duran sırt çantama baktım.

Ah, evet. Üzerinde özenli harflerle *Valentine Gandy* yazan parlak sarı isimliğim tam yüzünün önündeydi.

İçimi yeni bir utanç dalgası kapladı. Bu adamdaki bir şey bana

bavullarına adını yazmadığını söylüyordu. Muhtemelen kısılmış gözlerini bavuluna dikiyor, *sıkıysa kaybol bakalım* der gibi bakıyordu.

O işlemi bitirirken ben de geri çekilip onu iyice süzdüm. Siyah deri ayakkabılarına ve koyu lacivert takım elbisesine baktım. Yakasının üstünden görünen ve ensesindeki saç çizgisine kadar çıkan kıvrımlı siyah dövmelerini inceledim. Mavi kumaşın altındaki omuz kaslarının yuvarlaklığı dikkat çekiciydi. Onun yanında kendimi öyle küçük hissediyordum ki. *Küçük ama kadınsı bir şekilde, önemsiz anlamında değil.*

Hışırtılar dikkatimi tekrar tezgâha çekti.

Satış görevlisi yeni çantanın içine doldurulmuş, şeklini korumak için kullanılan kâğıt yığınını çıkarmıştı. Ben adamın tüm eşyalarımı yeni çantaya aktarmaya çalışmasından endişe edemeden, o kopuk sırt çantamı tezgâhtaki yenisinin yanma bırakıp bir adım geri çekildi.

"Teşekkür ederim." Derin sesi, bu sözleri benimle aynı anda söylediğinde gülümsemesine neden oldu.

Tekrar. İlk seferki kadar şaşırtıcı derecede yakışıklıydı.

Başımı hafifçe iki yana salladım. "Neden bana teşekkür ediyorsun?"

"Çünkü." Başıyla iki sırt çantasını işaret etti. "Havaalanında güzel bir kadının çantasını kopardığımı ve yerine yenisini almadığımı bilse, annem beni öldürürdü." Sessiz bir şekilde *güzel bir kadın* kelimelerini tekrar ederken sanırım dudaklarım kıpırdamıştı ama o duraksamadı. "Eşyalarını karıştırdığım için de beni öldürür. O yüzden bu onuru sana bırakıyorum."

Gözlerim onunla tezgâhtaki çantalar arasında gidip geldi. "Seni bunu iade etmeye ikna etmenin bir yolu olduğunu sanmıyorum."

Başını iki yana salladı. "Tüm alışverişler nihaidir."

Gözlerim satış görevlisine kaydı ama kadın dinlemiyormuş

gibi yapıyordu. Bu yüzden adam doğru mu, yoksa yalan mı söylüyordu bilmiyordum.

İçimi çekmeden önce dudaklarımı yuvarladım. "Biraz patronluk taslıyorsun, değil mi?"

Adam yüksek ve gırtlaktan gelen bir sesle güldüğünde bunu iliklerime kadar hissettim.

"Daha önce kimsenin bana patronluk tasladığımı söylediğinden emin değilim ama sanırım haksız değilsin."

Ona inanarak dudaklarımı büzdüm.

O izlemiyormuş gibi davranarak her şeyi hızla yeni sırt çantasına yerleştirdim. Sessizce tüm bölmelerin, fermuarların ve malzemenin kalitesinin tadını çıkardım. Yine de saçmalık derecesinde bir fiyatı vardı ama en azından güzeldi.

Son olarak eski çantadan isim etiketini çıkarıp iç ceplerden birine yerleştirdim. Eğer bu yeni *yetişkin* çantasını kullanacaksam, yeni *yetişkin* alışkanlıkları edinmeliydim.

Son fermuarı da çekip kapattım ve yeni çantayı omzuma attım, sonra da yüzümü adama döndüm. *Daha doğrusu, adamın göğsüne.*

Başımı arkaya attım. "Tekrar teşekkür ederim. Tamamen gereksizdi ama yine de minnettarım."

"Ne zaman istersen, Valentine."

Altdudağımı ısırdım. "Arkadaşlarım bana Val der."

Uzanıp sırt çantamı omzumdan alarak kendi omzuna atarken dudakları yukarı kıvrıldı.

Tüm bu karşılaşma yüzünden zihinsel dengem o kadar bozulmuştu ki, çantamı taşımasını sorgulamadım. Tokalaşmam için elini uzattığında avucumu onunkine koydum.

"Dominic Gonzalez." Parmaklarını benimkilerin etrafına kapattı. "Ama arkadaşlarım bana Dom der."

İKİNCİ BÖLÜM

VAL

İsmi ona çok yakışıyordu. Güçlü ve akılda kalıcıydı. Ayrıca bunu sanki başka biri olma ihtimali yokmuş gibi söylemişti.

"Dom," dedim alçak sesle sanki ağzımda bırakacağı tadı deniyormuş gibi.

Başparmağını parmak eklemlerime sürttü. "Seninle resmen tanıştığıma memnun oldum, Val."

"Ben de."

Tanrım, gözleri çok çarpıcı.

"Uçağının yolcu alımı ne zaman başlıyor demiştin?"

Nerede olduğumuzu hatırlayarak odaklanmalıydım. "6.05."

Dominic saatine baktı. "On beş dakika." Uçağa binmeden önce bir şeyler atıştırmak için zamanım olup olmayacağını merak ettim çünkü düşürdüğüm kurabiye akşam yemeğim olacaktı. "Peki kapın nerede?"

"Iıı, yirmi dört, sanırım. Koridorun sonunda."

Dilinin ucu dudaklarının arasından çıkarak kesicidişini yaladı. "Bana *Minneapolis*'e gideceğini söyle."

Kalbimin göğsümün içinde teklediğine yemin edebilirdim.

"*Minneapolis*'e gidiyorum," dedim neredeyse fısıldayarak.

"Böyle bir şans varken, biletlerimizi değiştirip *Vegas*'a uçasım geldi. Şans tılsımım olabilirsin. Bana bir servet kazandırırsın."

Gülüşüm biraz boğuktu. "Belki de tüm paranı bana yeni bir çanta almak için harcamasaydın, emekliliğin için kumar oynamana gerek kalmazdı."

"Ah, canımı acıttın." İri, dövmeli elini göğsüne bastırdı. "Kırk bir yaşında olabilirim ama emekli olmaya henüz hazır değilim."

"Ah, öyle demek istemedim..." Beynim hesap yapmaya başlayınca sustum.

Benim yirmi beşime karşılık kırk bir. On altı yıllık bir yaş farkı çok fazla sayılmaz, değil mi?

İtiraz edecek bir anne babam da yok.

Aman Tanrım, onunla çıkacağım da yok, yani bu düşünülecek en aptalca şey.

"Sana takılıyorum, Ufaklık." Elimi bıraktığında aslında hiç tokalaşmadığımızı hayal meyal fark ettim. El ele orada dikiliyorduk. "Şimdi, hadi bakalım." Avucunu omuzlarımın arasma yerleştirip beni mağazadan dışarıya çevirdi. "Uçağa binmeden önce yeterince vaktimiz var."

Bu yabancının beni terminalin ana koridoruna geri götürmesine izin verirken kendimi biraz kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi hissediyordum. Ama ilgisi her ne kadar geçici olsa da onu içime çekiyordum. İyisiyle, kötüsüyle her anını özümseyecektim.

"Bekle," dedim. "Ne için vakit?"

Cevap vermedi. Bunun yerine beni birkaç kapı ilerideki küçük pastaneye, geldiğim yöne doğru götürdü.

İçimden bir utanç dalgası daha geçti. *Aman Tanrım, kurabiyemin de yenisini alacak.*

"Hayır." Elimi ikimizin önünde salladım. "Gerçekten ihtiyacım yok. En başta almamam gerekirdi."

Geldiğim noktada kendini küçümseme bir içgüdüydü. Zayıflığı yetersiz beslenme ve uyuşturucu kullanımının sonucu olan bir anneyle büyümenin bir ürünüydü. *Her boyuttaki bedenleri daha yeni yeni takdir etmeye başlayan bir toplumda büyümenin. Üzerime uyan bir şey bulmak için her zaman kıyafet raflarının arka taraflarını karıştırmak zorunda kaldığımdan kendimi* yetersiz *hissederek büyümenin.*

"Saçmalık." Sıradaki tek kişinin arkasında durduğumuzda Dom yorumumu geçiştirdi. "Her uçuş bir kurabiyeyle başlamalı."

Yani katılıyordum. Kendime bu yüzden bir tane almıştım. Ama o pek de tatlıya düşkün birine benzemiyordu. *Tabii her sabahını spor salonunda geçirmiyorsa.*

Göğsüne bakarak beyaz gömleğinin içinden daha fazla dövmenin izlerini görüp görmediğimi ya da bunu hayal edip etmediğimi anlamaya çalıştım.

Önümüzdeki kişi alışverişini yapıp uzaklaşınca Dom öne çıktı.

"Çikolata parçacıklı üç kurabiye lütfen." Bana dönüp baktı. "İçecek bir şey ister misin?"

Başımı iki yana sallarken bu noktada itiraz etme zahmetine bile girmedim.

Adamın bana kurabiye almasına izin vereceğim ve sonra onu çantama koyup uçakta pencereye yaslanarak kendi başıma yiyene kadar bekleyeceğim.

Ama sonra yepyeni sırt çantamın içine çikolata bulaştırma ihtimalini düşündüm ve bu bende öğürme isteği uyandırdı.

Dom kasiyerden içinde üç kurabiye olan kesekâğıdını aldı. Ben de etrafından dolanıp sıradaki kişiye yol açarak küçük pastaneden çıktım.

Kurabiyelerden birini bana uzatmadan önce varlığını yanımda hissedebiliyordum.

Tereddüt ettiğimde birkaç santim daha yukarı kaldırdı. "Son bir kez patronluk taslayışıma katlan."

"Yabancılardan şeker alma konusunda hep uyarılmışımdır," diye mırıldandım kurabiyeyi aldığım halde.

"O zaman bunun şeker olmaması iyi bir şey," diye karşılık verdi.

Gözlerimi devirmeme engel olamadım.

"Gidelim mi?" Üst üste duran iki kurabiyeyle kapımızı işaret etti.

Cevap vermeden önce hâlâ omuzlarından birinde asılı duran sırt çantasına baktım. "Çantamı taşımama izin verecek misin?"

"Hayır." Dom başını olumsuz anlamda bir kez salladıktan sonra çift katlı kurabiyesinden kocaman bir ısırık aldı.

"Bu anlardan birinde seninle tartışmam gerektiğini hissediyorum."

"Neden?" Dom bir ısırık daha aldı.

"Çünkü."

Ağır kolunu omuzlarıma atıp bizi koridorda ilerletirken dudakları seğirdi. "Hayat birine *yaslanmamak* için çok kısa, Valentine'ım."

Valentine'ım. Tanrı aşkına.

Talimatına kelimenin tam anlamıyla uyarak yan tarafına yaslandım.

Vücudu sertti, sıcaktı ve... Nefesimi içime çekince neredeyse inliyordum.

Cinsel cazibe gibi kokuyordu.

Sanki birisi şimdiye kadar sahip olduğum her gizli arzuyu almış ve sadece ruh eşimin kullanıp tüketebileceği özel bir parfüm olarak şişelemişti.

"Hem gerçekten, ikimiz de bundan bir şeyler kazanıyoruz," diye devam ettiğinde kendimi odaklanmaya zorladım. "Muhtemelen ben senden daha fazla."

"Birkaç yüz dolara mal olan yeni bir sırt çantam ve taze bir kurabiyem var." Başımı kaldırıp ona baktım. "Sen ne kazanıyorsun?"

Konuşurken omuzlarımdaki kolu ağırdı. "Günümün monotonluğunu kıracak ilginç bir şey. Güzel bir kadının arkadaşlığı." Diğer elini kaldırdı. "Kurabiye."

Bunun gerçek mi olduğunu, yoksa düşerek kafamı yere çarpıp halüsinasyon mu gördüğümü anlamaya çalışırken gözlerim yarısı yenmiş kurabiyelere kaydı.

"Beni mutlu et, Melek." Başımı kaldırıp bakınca mavi gözlerinin benimkilere kilitlendiğini gördüm. "Seni beslememe izin ver. İkramını ye."

Nefesim kesilirken zihnim dizlerimin üzerinde durduğum, ellerinden birinin saçlarıma dolandığı görüntülere kaydı...

Oralara girme, Val.

Çekinerek kurabiyemden bir ısırık aldım. Bunu yaptığımda, vücudumun onunkine bastırıldığı yerden takdir mırıltısını hissedebiliyordum.

Bir şey söylediğini duyduğumu sandım. *İşte benim kızım,* gibi bir şeydi ama bu doğru olamazdı.

Rahatsız edici olması gereken bir sessizliğin içinde, yanımda aşırı yakışıklı bir adamla kurabiye yiyerek kalabalık havaalanı terminalinde yürüyordum. Sanki resmen çarpışarak karşılaşmış iki yabancı değil de tatile çıkmış mutlu bir çiftmişiz gibi kolu hâlâ omzumda, sırt çantam da sırtındaydı.

Ama rol yapmanın ne zararı vardı ki?

Yaslan.

Kendimi ona yaslarken gözlerim iki adım boyunca kapandı. Bu duyguya yaslandım. *Bunun benim hayatım olduğu hayal dünyasına. Bu adamın gerçekten burada benimle olduğu yere. Mutlu olduğum, sevildiğim yere.*

Boğazıma bir şeyler tıkanırken gözlerimi kırpıştırarak açtım, ağzıma bir lokma kurabiye daha attım.

Gerçekten de hayal ürünü.

En azından yan yana bir şeyler yerken beni izleyemezdi, o

yüzden acele edip kurabiyemin kalanını bitirdim. Çünkü burası gerçek dünyaydı. O da sadece nazik davranıyordu.

Muhtemelen çok seyahat eden biriydi. Büyük ihtimalle biraz sıkılmıştı. Tabii ben de yeterince sevimliydim. Balıketiydim ama sanırım bunu iyi taşıyordum; yüzüm de güzeldi. Ancak tenis ayakkabılarım ve parlak sarı elbisemle onunla boy ölçüşemezdim.

Muhtemelen bir şeyin başkan yardımcısıydı. Birden fazla aracı olan biriydi. *Özsaygısı ve onu seven annesi olan biri.*

Göğsümün derinliklerinde bir sızı hissettim.

Bu sadece bir an. Başka bir anda mutlu olacağım.

Terapistimin bana defalarca söylediği sözleri tekrarladım.

Sonra Dom'un sadece birkaç dakika önce söylediğini tekrarladım.

Yaslan.

Ciğerlerimi derin bir nefesle doldurarak bu benim hayatımmış gibi davranmaya karar verdim.

Bu anda mutlu olacağım.

İri bir el avucumdaki içi boş peçeteyi aldı ve kendisininkiyle birleştirip yanından geçtiğimiz çöp kutusuna attı.

"Ee." Cesaretimi yüzeye çıkmaya zorladım. "*Minnesota*'da mı yaşıyorsun?"

Beni biraz daha sıkıca kavrarken ondan uzaktaki omzuma hafif bir baskı uyguladı.

"Hayır, *Chicago*'ya giderken sadece geçiyordum." Sesi neredeyse özür diler gibiydi ve hayal kırıklığına uğramamak için kendimi zor tuttum.

En iyisi bu, dedim kendime.

Sadece nazik davranıyor, dedim kendime.

"Direkt uçuşları olmamasına şaşırdım," dedim sohbet amacıyla *Denver*'daki bulunduğumuz yerde bir tane olmalı diye düşünerek.

"Şimdiden benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?" Dom açıkça bana takılıyordu.

Bu yüzden ben de karşılık vermeye çalıştım. "Biraz yapışkansın da."

Kahkahası irkilmeme neden oldu ve bu defa parmaklarını omzuma dolayarak beni yerimde tuttu. "Valentine, sen tam bir zevk kaynağısın."

Zevk.

Yanaklarımdaki kızarıklık artık kalıcı hale gelmişti. "Teşekkürler."

Teşekkürler mi?

Tanrım, neden bu kadar tuhafım?

Genelde dışadönük biriydim. İş arkadaşlarım bana *şen şakrak* derlerdi ve bu oldukça doğruydu.

Çoğu zaman çok çaba harcardım ama cana yakın, kibar ve uyumlu olmak için elimden geleni yapardım.

Terapistim bunun bir savunma mekanizması olduğunu söylüyordu. *İnsanların beni sevmesini istediğim için bunu yaptığımı ve reddedilme korkumu telafi etmeye çalıştığımı. Sevilmeme korkumu. İstenmeme korkumu.*

Kendime *bu anda kalmam* gerektiğini hatırlattım. Daha sonra kendime acıma partileri için bolca zamanım olacaktı.

Uçağa binmek için izin bekleyen yolcularla dolup taşan kapıya ulaştığımızda adımlarımız yavaşladı.

Durduğumuzda Dom kolunu çekti ve bıraktığı boşluğa serin hava dolunca bir ürpertiyi bastırmak zorunda kaldım.

"Sanırım hangi koltukta oturduğunu sormak çok fazla olur."

Yorumu bana bilet kontrol masasma gitmem gerektiğini hatırlattı. "Aslında henüz bilmiyorum. Biniş kartımda koltuk numaramı kapıda almam gerektiği yazıyor. Nedenini bilmiyorum."

"Muhtemelen son uçuşunda çok kural tanımaz davrandığın için seni işaretlemişlerdir."

Başımı kaldırıp ona bakarken sırıtmama engel olmadım. "Bunu duydun mu?"

Göz kırptı. "Ben her şeyi duyarım."

Gözlerimi devirdiğimi görmesine izin verdim. "Eminim duyarsın." Sonra hepsinin bu kadar olduğunu farz ederek içimi çektim. "Şey, gidip şu koltuk ayarlamasını yaptırsam iyi olacak."

Dom hiç itiraz etmeden yeni sırt çantamı kolundan aşağı kaydırıp bana uzattı.

Ön cepten telefonumu çıkarıp çantayı sırtıma takarken bu kez iki kolumu da kayışlardan geçirdim.

"Sırt çantası ve kurabiye için teşekkür ederim. Bir de... olduğun için." Omzumu kaldırdım.

Nazik diyecektim ama kulağa aptalca geliyordu. *Hatta biraz acınası. Birine sadece bana nazik davrandığı için teşekkür etmek.*

"Her zaman *olmaya* çalışırım." Dom çenesini öne eğdikten sonra uzaklaştı.

Tanıştığım en içten insan olup olmadığını merak ettim.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

VAL

Sabunluk boştu, bu yüzden avucumu köpükle doldurmak için yan lavaboya geçmem gerekti.

Birinci sınıf.

Ellerimi köpürtürken Dominic'in *Vegas* fikrini düşünüyordum. Bugün şansım mucizevi bir şekilde yaver gittiğine göre haklı olabilirdi. Önce bana çok nazik davranan seksi bir adamla çarpışmıştım. Sonra masaya gidip uçuş için fazla rezervasyon aldıklarını ve birinci sınıfa yükseltildiğimi öğrenmiştim.

Tamam, maddi hediyeleri saymazsam sadece iki şey vardı ama Dom'un da birinci sınıfta uçtuğunu ummaktan kendimi alamıyordum.

Şık takım elbisesi ve cebindekilerden başka eşyası olmadığı için deneyimli bir yolcu gibi görünüyordu.

Ama yeni koltuk numaramı aldıktan sonra arkama döndüğümde onu bulamamıştım.

El kurutma makinesine doğru ilerledim.

Belki de benimle aynı uçakta olduğu konusunda yalan söylemişti?

Hayır bu aptalca olurdu. *Minneapolis*'e uçup uçmadığımı soran oydu ve bizi doğru kapıya o götürmüştü. Muhtemelen onun da benim gibi tuvalete gitmesi gerekmişti.

Kadınlar tuvaletindeki kuyruk uzundu. Bu yüzden aceleyle biniş kapıma döndüğümde çoktan uçağa almaya başlamışlardı. Dijital tabela öncelikli yolcular için özel binişi kaçırdığımı gösteriyordu. Her neyse, yine de bu deneyimin tadını çıkaracaktım. Lüks bir akşama *yaslanma* zamanıydı.

Sıra ilerledikçe ben de devam ediyordum.

Belki bir yabancının sözünü bu kadar çabuk benimsemek sağlıklı değildi. Ama güzel bir duyguydu. Benim *bu an* mantramla aynı çizgideydi. Yani bir zararı olduğunu sanmıyordum. Döndüğümde Dominic'in adını yatak odamın duvarlarına kazıyacak da değildim.

Dominic. Adı bile seksi.

Biletimi okutunca kapıdaki kadın bana iyi uçuşlar diledi.

Sonra -on sekizinci kez- nerede oturduğumu teyit ettim. *Pencere kenarı, üçüncü sıra.*

Pencere kenarını tercih ediyordum çünkü başımı duvara yaslayıp kestirmeyi seviyordum. Ama bahse girerim koridor tarafındaki kişi çoktan oturmuştu. Bu yüzden ondan kalkmasını istemek zorunda kalacaktım. Ki bunu yapmak istemiyordum. Ama bu dünyanın sonu demek değildi.

Dominic'i görüp görmeyeceğimi merak ederek körükte uçağa doğru ilerledim. Gördüğümde selam vermeli miyim diye düşündüm. Sadece normal olup nasıl sakin davranacağımı bulabilecek miydim?

"İyi akşamlar." Küçük boşluktan geçip uçağa adımımı attığımda havayolu görevlilerinden biri beni selamladı.

"Merhaba." Karşılık olarak ben de gülümsedim.

Önümde iri bir adam vardı. Bu yüzden yanında durduğum sıranın ötesini göremiyordum.

Yolcuları kontrol ederken bakışlarımın sıradan görünmesini sağlamaya çalıştım ama hiçbiri o değildi.

Hiçbirinde o geniş omuzlar yoktu. Hiçbirinde ellerimi üzerinde gezdirmek istediğimde uçlarının avuçlarımı gıdıkladığını hissedeceğim o kısa koyu renk saçlar yoktu. Sırlarla parlayan o mavi gözler de yoktu.

Dominic kırk bir yaşında olduğunu söylemişti. Ama daha büyük bir hava yayıyordu. Yaşlı bir adam tarzında değil de tecrübeli bir şekildeydi. *Dolu dolu bir hayat* yaşamış gibi.

Ama belki de sadece dövmeler yüzündendi.

Kahretsin. O dövmeler.

Kendimi yelpazeleme isteğime direndim ama zar zor.

Önümdeki adam ilerleyince üçüncü sıraya baktım.

Kendi sırama.

Ve Dominic'e.

Dudak kenarları yukarı kıvrıldı. "Bana benim yanımda oturduğunu söyle."

Yüzümdeki ifadeyi nötr tutmak için elimden geleni yaptım. "Senin yanında oturuyorum."

Dom gözlerini benden ayırmadan yavaşça ayağa kalktı.

Baş üstü dolabına çarpmamak için eğilmek zorunda kaldı, sonra koridora geçtiğinde dik durdu.

Bir an için o şekilde kaldık. *Göğüs göğüse.* Sanki bir şey saklıyormuş da bu ona pahalıya patlıyormuş gibi burun deliklerinin genişlemesini izledim. Sonra yutkundu ve yoldan çekilerek sıramıza geçmeme izin verdi.

Eteğim kolçağa takılınca uyluğumun bir kısmı göründü, kendimi kurtarmak için aşağı uzandım.

Pencere kenarındaki koltuğa ulaşınca sırt çantamı çıkardım ve oturduğumda kucağımda olacak şekilde indirdim.

"Yukarı koymamı ister misin?"

Başımı kaldırınca hâlâ koridorda durduğunu gördüm. Ama şu anda elleri yukarıda, başüstü bölmesine dayanmıştı.

Bu pozisyon, düğmeleri iliklenmemiş takım elbisesinin ceketini açarak beyaz gömleğinin gövdesi boyunca gerilmesine neden olmuştu. *Yüce İsa*, bunlar kesinlikle vücudunu kaplayan dövmelerdi.

Tanrım, bana yardım et. Bu şimdiye kadarki en iyi ve en kötü uçuşum olacak.

Bu durum, dev bir cheesecake'in önünde oturmak ama bir ısırık almanıza izin verilmediğini bilmek gibi olacak.

"Melek."

Gözlerim onunkilerle buluşmak için hızla yukarı yönelince nihayet yanaklarımdan giden kızarıklık yeniden canlandı. Çünkü az önce beni onu süzerken yakalamıştı.

Dudağımı ısırdım ama bu yüzümdeki suçluluk ifadesine engel olmadı.

Dom tek kaşını kaldırınca ben de bir omzumu kaldırdım.

Çekici olduğunu bilmiyor değil ya.

Misilleme olarak gözlerini yavaşça yüzümden aşağıya, boynuma, geniş göğüs dekolteme ve eteğimin dizlerimin üzerine çıktığı yere kadar indirdi.

Gözleri tekrar benimkilerle buluşmak için yukarı çevrildiğinde, bir kaşımı kaldırma sırası bendeydi. Dom da benim onu taklit etmemi taklit ederek bir omzunu kaldırdıktan sonra kollarını yanlarına indirdi.

Sonunda çantamı yukarı koymakla ilgili sorduğu soruyu hatırladım.

"Oturabilirsin. Koltuğun altına koyacağım. Birinin yeni şık çantamı çalmaya çalışmasını istemem." İfademi vurgulamak için çantayı yere bırakıp ayak parmaklarımla ileri doğru ittim.

Ama bu geniş birinci sınıf koltuklara alışık değildim. Bacak-

larım da çantayı önümdeki koltuğun altına itecek kadar uzanmıyordu.

Dom kıkırdayarak koltuğuna yerleştikten sonra benim ayak boşluğuma doğru eğildi, hâlâ uzanmış durumdaki ayaklarımın arasına uzanıp sırt çantamı ileri itti.

"Ufaklık," diye mırıldandı arkasına yaslanırken. Ama doğruca yaslanmadı. En kısa yolu seçmedi. Bana doğru eğilmiş halde kaldı. Elinin tersi çıplak dizime temas etti.

Bu özel lakapla ilgili hâlâ bir şey söylememiştim ama nefes almaya çalışmakla meşgul olduğumdan bir karşılık düşünemedim.

Nefes almak bile zordu çünkü o kadar yakınımdaydı ki, ciğerlerim onun ılık parfüm kokusuyla doluyordu ve sahip olduğum tüm hormonları canlandırıyordu.

Sonunda Dom koltuğuna yaslandı ve emniyet kemerini bağlamak için uzandı.

Dikkati başka bir yerdeyken fark etmemesini umarak hızla kemerime uzandım ve en uzun boyuna gelecek kadar çektim.

Bazen uçakların emniyet kemerleri mücadeleye dönüşüyordu. Kimi zaman gereğinden fazla uzunlukta oluyor ve birkaç santim sıkmam gerekiyordu. Bazen de sadece ince vücutlar için yapılmış gibi görünüyorlardı -hatta bir şekilde ince belleri olan bira göbekli erkekler için bile- ama geniş kalçalı, daha iri kadınlar için yapılmamışlardı.

Yaklaşan utancm paniği zihnimi kapladı ama sonra kemer klik sesi çıkardığında birinci sınıfın farklı şekilde yapıldığını fark ettim çünkü kemer kucağıma doğru sarkıyordu.

Sebebinden emin olamasam da rahat bir nefes verdim. Dom vücudumu gözleriyle görmüyor değildi. Ama onun önünde emniyet kemeri uzatıcısı istemek zorunda kalma düşüncesi derimi yüzmek istememe neden oluyordu.

Zorunda kalsaydın bile fark etmezdi. Bu sadece bir beden.

Bir nefes daha aldım. Üstesinden geldiğinizi düşündüğünüz

şeylerin, yeni bir durumla karşılaştığınızda bu kadar hızlı şekilde geri gelmesi şaşırtıcıydı. *Mümkün olan her yönden tipiniz olan çekici bir adamın ilgisi gibi.*

Görüş alanımda aşina olmaya başladığım bir el belirdi ve Dom emniyet kemerinin ucundaki küçük çıkıntıyı kavrayıp çekerek kucağımda sabitlenene kadar kemeri sıktı.

"Teşekkürler, efendim." Koridordan bir kadın sesi gelince görevlilerden birinin bize gülümsediğini gördüm. "Eşinizi güvende tutmalısınız."

Dudaklarım onu düzeltmek için aralandı ama söyleyecek doğru şeyi düşünemeden Dom elini uyluğuma koydu. "Birinin yapması gerek."

Tek yapabildiğim şaşkınlıkla bakmaktı.

"Kulaklık ister misiniz?" diye soran görevli gülümsemeye devam ediyordu.

"Bir taneyi paylaşacağız," diye cevap verdi Dom.

Kadın ona bir paket uzattığında şeffaf plastiğin içinden iki kulaklığın takılı olduğu beyaz kordonu görebiliyordum.

Dominic o parlak mavi gözlerini bana çevirdi.

"Bu da senin yaslanma şeklin mi?" diye fısıldadım.

Sırıttı. "Şimdi anlamaya başladın, yavrum."

Yavrum.

Yüce. İsa. Aşkına.

Bacağımdaki parmaklar gerilerek çapraz elbisemin kumaşının hareket etmesine neden oldu. Böylece üst katmanın kenarı uyluklarımın arasından aşağı kaydı. Hâlâ kapalıydı ama şu anda kumaş uyluklarımın hatlarını gösteriyordu ve biraz daha yukarıdaydı.

Dom boğazını temizleyerek elini çekti.

Sanırım avucunu kucağına bastırdı.

Sanırım... *kendini* düzeltiyor olabilirdi.

Ama bakamayacak kadar korkaktım.

Koltuğumun cebindeki küçük su şişesini kontrol ederek oya-

landım. Cepteki güvenlik broşürünün arkasında bir şey olup olmadığını görmek için parmak ucumu kullandım. Kısacası, son yolcular yerlerine otururken Dom'a bakmaktan *başka* her şeyi yaptım. Sırt çantamdan bir şeyler çıkarmadığım için dikkatimi verecek bir şey yoktu. Bu yüzden gergin bir şekilde kıpırdanıp durdum.

Dom kıpırdanmıyordu. Hiçbir şey yapmıyordu. Telefonunu bile çıkarmamıştı. Orada parmakları birbirine kenetlenmiş, elleri kucağında öylece oturuyordu.

Ona bakarsam gözlerinin nereye odaklandığını, bana mı yoksa başka bir şeye mi baktığını anlayabilirdim. Ama bakmadım. Gözlerini hafifçe kısılmış, onun gibi bir adamın toplum içinde olabileceği kadar dinlenmeye yakın olarak hayal ettim.

Gerçekte nasıl bir adam olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama başkalarına kolay güvenmeyen bir tipe benziyordu. Bir duruma ne kadar *yaslanırsa yaslansın* gevşemeyen bir tip gibiydi.

Hoparlörler çatırdadı ve pilot, uçuş ekibine kabini kalkışa hazırlamalarını söyledi.

Biraz daha kıpırdandım.

Eteğimi düzelttim. Ayak bileklerimi bir o tarafa, bir bu tarafa geçirdim. Kolçaktaki kucak tepsisini gizleyen küçük kapağı kaldırdım. Sonra indirdim.

Aramızdaki kolçağın düz boşluğunda duran küçük peçeteyi düzelttiğim sırada, mürekkepli bir el benimkinin üzerine yerleşti ve parmaklarım hareketsiz kaldı.

"Gergin misin?" Dom'un sesi onu duyan tek kişinin ben olduğumdan emin olmak için alçaktı.

"Hayır," diye cevap verdim fazla hızlıca. Sonra nefes vererek omuzlarımı gevşetmeye çalıştım. "Biraz."

"Neden?" Sesi yargılayıcı gelmiyordu. Gerçekten bilmek istiyormuş gibiydi.

Bir anons daha yapıldı ve uçak kapıdan uzaklaşmaya başladı.

"Belli bir sebebi yok," dedim dürüstçe. "Ama gökyüzü bana biraz okyanus gibi geliyor."

"Nasıl yani?"

Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. O yüzden başımı kaldırıp yüzüne baktım. Ama gülümseme dudaklarında değil, gözlerindeydi.

Bakışlarına karşılık verdim. "İnsanlar ikisi için de yaratılmamıştır."

Bir an sessiz kaldığında cevabımı düşündüğü için ona minnettar oldum. Ya da en azından düşünüyormuş gibi yapıyordu.

"Kendini korumak iyi bir özelliktir," dedi sonra bir kez başını sallayarak.

"Beni buraya kadar getirdi," diyerek espri yapmaya çalıştım ama gerçeğin acısı boğazımı tırmaladı.

Kendimi korumaya odaklandığım o kadar çok gün yaşamıştım ki, iliklerime kadar işlemişti. Yaşamak için başka bir yol bilmiyordum.

Başımı Dom'dan diğer tarafa çevirdim.

Uzun zaman boyunca kendimi kollayan sadece ben olmuştum.

Çoğu gün hâlâ öyleymiş gibi hissediyordum.

Elbette, King'in beni istediğim yere araçla götüren bir güvenlik görevlisi vardı. Ama bunun sadece onun kendisini daha iyi hissetmesi için olduğunu düşünüyordum. Böylece geceleri Savannah'nın yanında uyuyabilir ve ona kendinden emin bir şekilde beni güvende tuttuğunu söyleyebilirdi.

Üvey erkek kardeşimin eşi Savannah kan bağım olmayan tek Vass'ti ama sanırım beni gerçekten seven tek kişi de oydu. Sadece zorunluluktan değil, bana karşı gerçek bir şefkat hisseden tek aile üyemdi.

Ama onun sadakati öncelikle her zaman King'e ait olacaktı. İşte bu yüzden kendimi hâlâ çok yalnız hissediyordum.

Benimkilere dolanmış halde olduğunu unuttuğum parmaklar

hareket etti. Avuç içi elimin arkasından ayrıldığında bırakıyor sandım ama bunun yerine Dom elini benimkinin altına kaydırdı ve böylece avuçlarımız birleşti.

Yutkunmak zorunda kaldım.

Savannah'nın günlük sarılmaları artık sahip olduğum tek gerçek insani dokunuşlardı.

Ah, *Tanrı aşkına,* kendim için bu kadar üzülmeyi bırakmam gerekiyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadım sadece uçtuğum için canımın sıkkın olduğunu düşünmesini ve zararsız bir flörtleşmeden içimi dökmeye geçtiğim gerçeğini anlamamasını umarak.

"Asla özür dileme." Sert ses tonu başımı kaldırıp bakmama neden oldu.

Yüzünü incelerken ciddiyetini fark ettim. "Asla mı?"

"Asla," diye tekrarladı.

"Sen hiç özür dilemez misin?"

"Asla."

Bunu düşünerek dudaklarımı büzdüm. "Neden?"

"Çünkü yaptığım her şeyi içimden gelerek yaparım."

"Her şeyi mi?" Neden sorduğumu bilmiyordum. Dominic'in özgüvenini göstermeyen hiçbir tarafı yoktu.

"Evet, Valentine. Bir şeyleri bir amaç uğruna yaptığmda, özür dileyecek hiçbir şeyin olmaz."

Uçak pistte düz konuma geçtikten sonra hızlandı.

Hızın başımı koltuğa bastırmasına izin verdiğimde boynum hâlâ Dom'a dönüktü. "O zaman özür dilemiyorum."

Ne için özür dilediğimi artık hatırlamıyordum bile ama Dom başını bir kez sallayıp pozisyonumu taklit edince bunun doğru yanıt olduğunu anladım. "Güzel."

Uçağın burnu yükseldi ve yerden ayrıldık.

Parmaklarım Dom'unkilerin etrafında sıkılaştı.

"Özü..." diye başlasam da kendimi durdurdum elini sıktığımı fark edince.

Yüzünde tam bir onay ifadesi belirdi.

Tutuşumu gevşetsem de ona "Genelde yalnız uçarım," derken elini bırakmadım.

"Genelde mi?"

Bunu düşününce ufak bir kahkaha attım. "Her zaman yalnız uçarım. Birinin..." *Beni rahatlatmasına...* "Dikkatimi dağıtmasına alışık değilim."

"Dikkatini dağıtmaktan mutluluk duyarım."

Sesi tekrar şakacı bir hal aldığında kendi kendime orada onunla kalacağıma yemin ettim.

"Ne kadar da cömertsin."

Hafifçe güldü. "Peki neden hep yalnız uçuyorsun? İş için mi?"

"Evet. İnternet siteleri tasarlıyorum. Ne kadar çok insanın bir şeylerin nasıl çalıştığım göstermek için bizzat gitmemi istediğini bilsen şaşırırsın." Başımı iki yana salladım. "Zamanın yüzde doksanında bunu oturma odamdan ekranımı paylaşarak yapıyor olabilirim. Ama sanırım herkes farklı şekilde öğreniyor."

"Oturma odandan," diye tekrar etti. "Bir şirket için mi çalışıyorsun, yoksa kendin için mi?"

"Şirket. Aslında merkezi *Chicago*'da." Dom kendi şehrinden bahsedilince ilgilendiğini belirten bir şekilde mırıldandı. Bense hâlâ el ele tutuşuyor olmamızdan dolayı hiç tuhaf davranmıyordum. *Hem de hiç.* "Bir süre serbest çalıştım ama sevmedim. Yani işimden zevk alıyorum ama bunu maaş çeki için yapıyorum, anlarsın ya? Bu benim hayatımın tutkusu değil. Kendi işini yürütmek de çok fazla iş demek."

Dom anlıyormuş gibi başını salladığında bir sonraki sorusunu tahmin etmem gerekirdi ama yine de beni hazırlıksız yakaladı. "Peki tutkun ne?"

Ağzımı açtım ama içimde tutkuyla dolu olması gereken yer sadece... Boştu. Yetişkinliğe ulaşmadan çok önce toza dönüşen ölmüş çocukluk hayalleriyle dolu boş bir alandı.

Pozitif kal. Flört etmeye devam et. Ona hayatında heyecanlanacak hiçbir şeyin olmadığını söyleyemezsin. Umut edecek hiçbir şey olmadığını da.

"Aile," dedim bir nevi boğulur gibi.

"Ben de ailemle yakınım." Dom cevabımı yanlış anladı ama o şekilde devam etmeye karar verdim.

Kendi aileme sahip olmayı çok istediğimi kastetmiştim ama bu çok daha iyi, çok daha az iç karartıcı bir gidişattı.

"Ailen *Chicago*'da mı yaşıyor?" diye sordum sohbeti ona çevirmekten mutluluk duyarak.

Burnundan homurdandı. "Hem de kahrolası her üyesi."

Bu beni gülümsetti. "Büyük bir ailesiniz o zaman?"

Başıyla onayladı. "Aklımda tutamayacağım kadar çoklar."

"Kulağa hoş geliyor."

"Onlarla tanışmadın," diye espri yaptı.

Ona bakarak gülümsedim. "Eğer senin gibilerse, çok sevimli olduklarına eminim."

Dom'un yüzü tiksinti dolu bir ifadeyle buruştu. "Sevimli mi? Benim sevimli olduğumu düşünüyorsan, belli ki sana yanlış bir izlenim veriyorum."

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırdım. "Peki nasıl bir izlenim edinmeliyim?"

Sesini bir oktav alçalttı. "Mesela erkeksi olduğum gibi."

Ben durduramadan içimden bir kahkaha patladı.

Dom incinmiş bir ifade takınsa da komik olmak için öyle söylediğini biliyordum. Bu yüzden *özür dilemekten* kendimi alıkoydum.

"Başka bir şey var mı?" Sırıttım.

Boştaki elini kaldırıp tek tek saymaya başladı. "Eğlenceli. Yakışıklı. Harika saçlı."

Kısacık kesilmiş saçlarına baktığımı bariz bir şekilde belli ettim.

Dom şakağına dokundu. "Bu bir seçim, zorunluluk değil."

Onunkilerin içindeki parmaklarımı esnettim. "Dokunabilir miyim?"

Dom gözlerini kucağına indirince ciyakladım. "Saça!" Sonra bir ses daha çıkarıp ekledim. "Kafandaki saçlara. Belli ki. Aman Tanrım."

Derinlerden gelen kahkahasıyla tutuşunu gevşetti, ben de bu fırsattan yararlanıp kurtardığım ellerimle yüzümü kapattım.

"Melek." Hâlâ kıkırdıyordu.

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Artık burada değilim. Gidip başkasıyla konuş."

Bileğimi hafifçe kavrarken bile gülmeye devam etti.

Çıplak kolumda bir nefes hissedene kadar elimi yüzümden çekmeye çalışmasma direndim.

Parmaklarımın arasından bakınca onu başını alçaltmış, aramızdaki boşluğa doğru eğilmiş halde buldum.

"Bir dokun bakalım, Ufaklık."

"O kadar da ufak değilim," diye homurdandım.

"Tabii ki değilsin." Başım biraz da yaklaştırdı. "Hadi."

Bir dokun bakalım.

Nefesimi verip parmak uçlarımı kafatasının dibine, ensesinde saç çizgisinin başladığı yere hafifçe yerleştirdim.

Dominic dokunuşumla hareketsiz kalıp taşa dönüştü. Ama durmadım. Yaslandım.

Parmaklarımı yukarı kaydırırken kısa kıllar parmaklarımın hassas alt kısımlarını gıdıkladı.

Saçları şaşırtıcı derecede yumuşaktı. Ben de durmadım. Saçları avucuma değdiğinde devam etti. Başının arkasına geldiğimde de durmadım. Elimin yukarı kadar kaymasına izin verdim.

Oraya geldiğimde elimin biraz daha yerleşmesine izin verdim. Elimi tekrar aşağı, sonra tekrar yukarı kaydırırken elimle kafa derisi arasındaki kısa saçları düzleştirdim. Başını bana doğru daha da eğdiğinde kesinlikle durmadım.

"Tanrım," diyerek inledi. "Bu iyi hissettiriyor."

Kabul etmeden önce kendimi tuttum; öyle olsa bile. Gerçekten iyi hissettiriyordu.

Sonra -bunu kendime yaptığımda hissettirdiği duyguyu sevdiğim için- tırnaklarım kafa derisine değene kadar parmaklarımı kıvırdım ve elimi kafatasının dibine doğru indirirken geçtiğim yeri hafifçe kaşıdım.

Boynuna ulaştığımda omuzları kamburlaştı. Sonra bir titremeyle omuzlarını indirdi.

Kendimi cesur hissettiğim için tırnaklarımı boynundan indirdim. Parmaklarımın gömleğinin yakasma ulaşana kadar oradaki girdaplı desenin üzerinden geçmesine izin verdim.

Daha fazlasını yapmak istesem de yapmalı mıydım bilemediğim için cesaretim azaldı ve elimi tekrar kucağıma bıraktım.

Hâlâ eğilmiş haldeki Dom başını çevirip bana baktı. "Bunu yüzlerce kez daha yapmana ihtiyacım olacak."

"Bunu kabul edebilirim," diye fısıldadım.

Neden fısıldıyorum ki?

Çok şey görüyormuş gibi bakan o gözler yüzümde dolaşıyordu. Bir gözümden diğerine, burnumun ucundan inip dudaklarıma yerleşti. Dilinin ucu dudaklarını ıslattı.

Göğsüm yükselip alçaldı.

Bir bakışıyla beni bu kadar etkilediğini düşününce daha fazlasını deneyimlemek isteyip istemediğimi bilmiyordum. Çünkü daha fazlası beni öldürebilirdi.

Dominic hiç uyarmadan eğildi, yüzünü neredeyse kucağıma koyarak sırt çantamı çıkarmak için önümdeki koltuğun altına uzandı.

Dudaklarım ne yaptığını sormak için aralandı ama o çoktan ön fermuarı açıp telefonumu çıkarmıştı. Daha önce eşyalarımı yerleştirirken dikkatini verdiğini kanıtladı.

Doğrulan Dom telefonu yüzüme çevirdi. Bana verdiğinden

değil, sadece yüz tanıma sisteminin kilidi açmasını sağlayacak kadardı.

Ekranımdaki genel arka planı görmesinden duyacağım utanca karşı savaştım.

Sahil fotoğrafının güzel olduğunu düşünmüştüm ve bana ait daha iyi bir fotoğraf yoktu. Bu yüzden ona karar vermiştim.

Ne var ki Dominic duraksamadı. Arka plan seçimimden rahatsız olmamıştı.

Ne yaptığını görmek için boynumu uzattım ama telefonu benden uzağa çevirip ekrana dokundu.

Ne yaptığını tahmin etmek için uzman olmaya gerek yoktu ve telefonumu kucağına bırakıp kendi telefonunu cebinden çıkardığında bunu doğruladı. Mesajın ulaştığından emin olmak için şöyle bir baktıktan sonra tekrar cebine koydu ve telefonumu bana geri verdi.

Mesajlarımı açtığımda tabii ki en üstte benden *Koca Adam*'a giden bir mesaj vardı.

Kaşlarımı kaldırdım ama Dom telefonu elimden aldı ve bir kez daha alanımı işgal ederek sırt çantama geri koyduktan sonra çantayı olduğu yere geri itti.

"Eh," dedi koltuğuna tekrar yerleşirken. "Eğer bana bir lakap taksaydın onu kullanırdım. Ama görünen o ki sadece birimiz sevgi ifadeleri kullanıyor. Ve karıcığım..." Bana bir bakış attı. "Sen Ufaklık'san, ben de Koca Adam'ım."

Karıcığım mı? Ahh.

Uçuş görevlisi, Dominic'in dirseğinin dibinde durup yemekten önce ne içmek istediğimizi sorduğunda bir karşılık vermekten kurtuldum.

Bu birinci sınıf olayına yeni olduğumdan, Dom'un ikimiz için sipariş ettiği bedava Jack ve kolaya şaşırmamış gibi davranmak için elimden geleni yaptım.

Birlikte olma rolünü sürdüren Dom havaalanından eve gider-

ken araç sürüp sürmeyeceğimi sormadan önce görevlinin gitmesini bekledi.

Ayrıntılara girmeden -çünkü ailemden birinin kötü işlere bulaştığı ve bu yüzden bana silahlı bir korumanın eşlik etmesine ihtiyaç duyduğu, paylaşabileceğim bir şey değildi- başımı iki yana salladım.

"Güzel. Ben de öyle." Dom kadehini kaldırınca ben de benimkini onunkiyle tokuşturdum.

Bir yudum aldım. Sonra biraz daha içerek soğuk içkinin beni içten dışa ısıtmasına izin verdim.

Normalde birinin benim için sipariş vermesinden hoşlanmazdım ama bu bedava içki olayında yeniydim ve birazcık sıvı cesaret için mutluydum.

"Pekâlâ." Dom uzanıp önündeki koltuğun arkasındaki ekranı açtı. "Hangi filmi izleyelim?"

Göğsüme bir rahatlama dalgası yerleşirken yaptığı şey için minnettar oldum.

Onunla konuşmak istemediğimden değildi ama yeni tanıştığınız ve yaptığı her şeyle sizi tahrik eden biriyle birkaç saat konuşmak biraz fazlaydı.

Ekranıma uzandım ama koca pençesi elimi kenara itti.

"Ne?" Güldüm.

"Benim ekranımdan, Valentine."

"Otoriter," diye mırıldandım dudağımı ısırdıktan sonra.

"*Sevimli*den iyidir." Film türleri listesini seçerken bu kelimeyi bir hakaretmiş gibi söyledi. "Aksiyon, gerilim, savaş canlandırması."

Burnumu kırıştırdım. "Seçenekler bunlar mı?"

"Hıı hı," dedi düz bir suratla.

"*Disney*'e ne dersin?" diye önerdim gıcıklığına.

"Kesinlikle olmaz."

Dudağımı büktüm. "*Disney*'in nesi varmış?"

"Hiçbir şeyi. Ama küçük pislik yeğenlerim onları her gördüğümde bana animasyon filmleri izlettiriyorlar. Şu anda yetişkin zamanındayız, bu yüzden yetişkin filmi istiyorum."

"Muhtemelen onlara pislik dememelisin." Yüz ifademi düz tutmaya çalıştım.

Dom yüzünü benimkine doğru eğdi. "Dediğim gibi, onlarla tanışmadın."

"Peki." Dramatik bir şekilde içimi çektim. "Eğer seçeneklerim bunlarsa, o zaman gerilim filmi seçiyorum."

"İlginç..." Kelimeyi uzatarak söyledikten sonra seçenekler listesinde gezinmeye başladı.

Dom duraksayıp kendi ekranından benimkine, sonra bana ve tekrar kendi ekranına baktı.

"Ne oldu?"

Geniş omuzları yukarı kalkıp indi. "Seninkini kullanmamız gerekecek."

Gözlerim onunkilerle aynı yolu izledi. "Neden?"

Uçuş görevlisinden aldığı kulaklığı açtı. "Çünkü, Ufaklık, bu işi yapabilmek için birimizin biraz eğilmesi gerekecek. Sanırım bunu yapmak benim için daha rahat olacak."

Gözlerimi ona bakarak irileştirdim. "Büyük bir adam olduğun için mi?"

Gözlerini kıstı. "Bana takılmaya devam et. Bakalım nereye varacaksın."

Lütfen, yatağına bastırılmaya olsun.

Bu düşünceyi kafamdan kovup gerilim filmlerinin isimlerine bakabilmek için ekranımı açtım.

Daha yeni başlamıştım ki, yemek tepsilerimiz geldi ve ben film adları arasında gezinirken sessizce yemeğimizi yedik. Tavuk, kuskus, salata ve ekmek hem beklediğimden çok daha iyi hem de çok daha fazlaydı.

Yemeği bitirdiğimizde bir filme karar vermiştim. Dom'un

dikkati tepsilerin götürülmesi sırasında dağılınca oynat tuşuna bastım ve isim yazdıktan sonra durdurdum. Böylece onun için sürpriz olacaktı.

Dom ne yaptığımı görünce mırıldandı. "Sinsi kız."

Yemeğimle birlikte içkimi de bitirdiğim için biraz kızardığımı hissediyordum ve sesi beni daha önce olduğundan daha fazla etkiliyordu.

Dom bana kulaklıkları vermek yerine bana doğru uzandığında erkeksi kokusu tekrar alanımı doldurdu.

Metal ucu ekranın altındaki yerine taktı.

Nedenini sorgulamadım bile ama bu hareket uyluklarımı birbirine bastırmama neden oldu.

Kabloyu çözen Dom bana küçük, plastik kulaklıklardan birini uzattı.

Kulaklığı ona yakın kulağıma taktığımda o da aynısını yaptı. "Hazır mısın?" diye sordu yüzü bana bu kadar yakınken.

Bu soru nefesimi kesti. O ise bir cevap beklemeden sadece oynat tuşuna bastı.

Film başladığında tüm dikkatim yanımda rahatlayan Dominic Gonzalez'in üzerindeydi.

Dirseğini aramızdaki kolçağa koydu ve çenesini avucunun içine alarak başını dayadı. Ama kısa boylu olmadığı için kambur durmak zorundaydı. Bu da onu benim alanıma sokuyordu.

Verdiği nefes tenimin üzerinden geçerken kollarımdaki tüyler bir kez daha diken diken oldu.

Sadece normal davran. Bu büyütülecek bir şey değil.

Elbette kendi filmlerimizi de izleyebilirdik. Ya da aynı anda aynı filmi izlemek için anlaşabilirdik. Ama bu dev seksi adam ekranı paylaşmak istiyordu. Bu yüzden biz de öyle yapacaktık.

Büyük, dövmeli bir parmak uzanıp filmi durdurduğunda sakin kalmaya çalışıyordum.

Ona baktım ama o sadece *bir saniye* der gibi bir hareketle aynı parmağım kaldırdı.

Sonra da kıyafetlerini çıkarmasını izledim.

Pekâlâ, sadece takım elbisesinin ceketini çıkardı ama külotum sırılsıklam olurken tamamen soyunuyor da olabilirdi.

"Al." Dom ceketini uzattı.

"Ne?" Sesim nefes nefese kalmışım gibi çıktı.

"Üşümüşsün." Dom aşağıya baktığında önce sutyenimden kurtulmaya çalışan meme uçlarımı kastettiğini sandım ama sonra kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hatırladım.

"Teşekkür ederim." Ceketi kabul ettim. Çünkü onun sıcaklığı ve kokusuna sarılma fırsatını kaçıracağımı düşünen varsa yanılıyordu. Hem de çok yanılıyordu.

Ayrıca havaalanına gittiğimde ceketimi *check-in* bagajıma tıkıştırmıştım çünkü fazladan bir şeyler taşımaktan nefret ediyordum.

Dom'un vücudu yüzünden hâlâ ılık olan kumaşı ön tarafıma yayarak omuzlarımdan uyluklarımın ortasına kadar örttüm.

O filmi yeniden başlatınca açılış sahnesini izledik. Filmi neredeyse hemen anladığını fark ettim ve takdir dolu mırıldanışı içimi memnuniyetle doldurdu.

Bu filmi uzun zamandır izlememiştim ama klasik bir *Harrison Ford* ve *Tommy Lee Jones* filmini kim sevmezdi ki? Ayrıca, uçakta izlemeyi rahatsız hale getirecek bir sürü seks sahnesi olmadan mükemmel bir heyecan seviyesi vardı.

Zaman geçtikçe koltuğumda rahatladım.

Biraz daha zaman geçtikçe Dom daha da eğildi. Şakağım omzuma dayayana kadar başını indirdi.

Birkaç dakika sonra başı ağırlaştı; uykuyla birlikte.

Çünkü bu koca, güzel adam az önce bana yaslanarak uyuyakalmıştı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

VAL

Film ilerlemeye devam ediyordu ama ben Dominic'in omzuma yaslanma hissinde kaybolmuş durumdaydım.

Nefes alış verişi ağırdı. Bir de yavaştı. Sanki rüyaların yaşadığı en derin yerdeymiş gibiydi. Ben de bunun bir anını bile kaçırmak istemiyordum.

Birkaç dakika önce uçuş görevlisinin ona nasıl baktığını görmüştüm ve anlıyordum. Gerçekten kocam olsaydı bile o bakış için kadını suçlamazdım. Uykudayken göz korkutucu birinden sevimli bir adama dönüşmüştü.

Memnuniyet iniltisine benzeyen hafif bir ses kulağıma ulaşınca Dom'un uzak taraftaki kolçağın üzerinden sarkan eli kaydı, dizime gelene kadar öne doğru hareket etti.

Çıplak dizime.

Kıpırdamadan durmak için bütün irademi kullanmam gerekti. *İrkilmemek, elini tutup itmemek ya da bacaklarımın arasında daha ileri götürmemek için.*

Tekrar kıpırdanınca parmakları dizimin iç kısmında, sanki beni kendisine doğru çekiyormuş gibi kapandı.

Uyanmasını bekledim ama uyanmadı. Nefes alış verişi de değişmedi.

Derin ve yavaş bir nefes alarak kaslarımı gevşettim.

Sadece yaslan, Val.

Dom'un sözlerini kelime anlamıyla uygulayarak başımı yana eğdim.

Yanağım başının tepesiyle buluştuğunda kısa saçları tenimi gıdıkladı.

Bu his o kadar güzel, o kadar hoştu ki ona sokuldum.

Yanağımı ileri geri hareket ettirdiğimde tahmin ettiğim kadar iyi hissettirdi.

Dominic küçük bir inilti daha çıkarınca yanağım kafasına dayalı halde donup kaldım.

Ama tek yaptığı buydu. Bu yüzden orada öylece kaldım; havaalanında tanıştığım ve omzumda uyuyan bir adama yaslanarak.

Hissettiğim şey...

Duygularım algılarıma hücum ederken göğsüm sıkıştı.

Mutlu gibi hissediyordum.

Hayır, bu kesinlikle doğru değildi. *Mutlu* hissediyordum. Gerçek bir mutluluk seviyesindeydi.

Ama sonra boğazım sıkıştı ve gözlerim yanmaya başladı. Çünkü bu geçici bir şeydi. Öyle olduğunu biliyordum. Eğer ona odaklanırsam, gözlerimin önünde kaybolup gidecekti.

Bir anda, eskiden izlediğim bir video aklıma geldi. Elinde bir avuç pamuk şeker tutan bir rakun vardı. Ona sahip olduğu için çok mutlu görünüyordu ama sonra onu bir su birikintisine bırakıyordu çünkü rakunlar bazen yiyeceklerini yıkarlardı ve pamuk şeker eridi. Yüzündeki ifade...

Burnumu çektim.

Siktir.

Çok üzgün ve kafası karışmış görünüyordu; o aptal videoyu düşünmek bile beni çileden çıkardı. Çünkü ben o rakundum. Dominic de benim pamuk şekerimdi. O bana aitmiş gibi davranırsam, onu elimde tutabilecekmişim gibi yaparsam bu gerçeklik çözüldüğünde beni mahvedecekti.

Gözlerimin kapanmasına izin verdim.

Uyumayacaktım. Bunu yapamayacak kadar nerede ve kiminle olduğumun farkındaydım.

Ayrıca bu duygunun bir anını bile kaçırmak istemiyordum. Ne kadar geçici olursa olsun.

Dominic kıpırdanmaya başladığında jenerik akıyordu. Gözlerim kapalıydı ama onun hareket ettiğini hissedince açtım.

Bu kadar uzun süre uyuduğu için minnettardım. Şiddetli duygularımı kontrol altına alacak zamanım olduğu için minnettardım. Bu süre içinde kendime numaralarımızı aldığımızı hatırlatabilmiştim. Daha doğrusu, Dominic telefonumu almış ve benim numaramı gönderdikten sonra kendininkini girmişti.

Randevuya çıkacağımıza dair herhangi bir yanılsamam yoktu. Ama belki -sadece belki- birbirimizi tekrar görecektik.

Bu da yeterli olmalıydı.

Uyluğumu kavrayan sıcak parmaklar gerildi ve Dom derinden gelen bir mırıldanma çıkardıktan sonra çatallı, uykulu bir sesle konuştu. "Bu ne güzel bir sürpriz."

Ellerim battaniye olarak kullanmaya devam ettiğim takım elbise ceketinin altında saklıydı ama karşılık olarak onları kucağımda esnettim.

"Sanırım özgeçmişime yastık olarak kullanılabilmeyi de eklemeliyim," diye espri yaptım.

Dom başını kaldırmadan önce omzumdaki ağırlık arttı. "Seni işe alırdım."

Boğazımda ufak bir kıkırdama oluştu ama Dom elini kendine doğru çekmeden önce parmaklarını bir santim daha yukarı götürüp dizimin üzerinde bir sıcaklık çizgisi oluşturduğunda dışarı çıkmadı.

Bu sabah bacaklarını tıraş etmeye karar verdiğin için teşekkür ederim, önceki ben. Ayrıca, her zamanki iğrenç bisiklet şortunu giymek yerine bugün uyluklarının içine o harika sürtünme önleyici kremi sürdüğün için ekstra teşekkür ederim.

Dom'un iç çamaşırımı göreceği yoktu ama en azından elbisemin altından görünen çirkin şort konusunda endişelenmeme gerek yoktu.

Yutkunarak gözlerimi yukarı çevirdim. "Yorgundun sanırım."

"Sanırım öyle." Bir gözünü kısarak bana bakmadan önce elini yüzünde gezdirdi. "Ya da belki bana ilaç vermişsindir."

Burnumdan güldüm. "Beni yakaladın. Aslında *web* tasarımcısı değilim. Gerçekte bir uyuşturucu baronuyum."

Kahkaha attığında dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Uyuşturucu baronu mu? Onlara hâlâ öyle mi diyorlar?"

Dudaklarım aralandı. Ardından omuz silktim. "Bu işte iyi olduğumu söylemedim."

Bana gülümserken dudaklarının diğer tarafı da yukarı kalktı. "Senden hoşlanıyorum, Valentine Gandy."

Çenemi eğip burnumu kucağımdaki ceketin yakasına dayadım.

O el, avuç içi tekrar dizimin üzerine gelene kadar kolçak boyunca hareket etti. "Beni merakta bırakma, Ufaklık."

Başımı yana eğdim. Böylece bıkkın yüz ifademi görebiliyordu. "Sanırım ben de senden hoşlanıyorum, Koca Adam."

"Bu daha çok hoşuma gitti." Dom boynunu bir o yana, bir bu yana çevirdi. "Bu sardalye konservesinin içinde daha ne kadar kalacağız?"

"Emin değilim ama..." Özür niyetine irkildim. "Çıkmama izin verir misin? Tuvalete gitmem gerekiyor."

"Sanırım bunu yapabilirim," diyen Dom emniyet kemerini çözdü.

Ödünç aldığım ceketi üzerimden çekmeden önce kendimi soğuğa karşı hazırlayıp onu takip ederek sıradan çıktım.

Dom yanından geçebilmem için yetecek kadar geri çekildi. Bana korkak diyebilirdiniz ama geçerken bakışlarımı kaçırdım.

Neyse ki küçük tuvalet boştu çünkü dolu olup olmadığını görmek için kapının üzerindeki küçük ışığı kontrol etmeyi unutmuştum. İşimi hallederken tabii ki Dom'u düşündüm. Bir de uçakta seks yapanlar kulübünden bahseden tüm o filmleri ve kitapları aklımdan geçirdim. İç çamaşırımı yukarı çekecek kadar eğilmek için mücadele ederken bu küçük tuvaletlerden birinde nasıl olup da seks yapıldığını merak etmeden duramadım.

Belki de eskiden daha büyüklerdi? Ya da belki de bu sadece en iyi haliyle kurgu ürünüydü.

Buraya başka bir bedenle sığmaya çalıştığım görüntüsünden sıyrılıp ellerimi yıkamakla meşgul oldum. Soğuk su ısınan kanımı soğutmaya yardımcı olurken acele etmedim.

Ellerimi kurulamak için iki kâğıt havlu kullandıktan sonra akordeon kapının kilidini açtım.

İşte o anda kanım yeniden kaynamaya başladı çünkü tam karşımda Dominic duruyordu. Ceketi hâlâ üzerinde değildi ve şimdi...

Yüce Tanrım.

Şimdi kollarını sıvamış ve üstten iki düğmesini açmıştı.

Dilimle altdudağımı ıslattım.

Bu kadarı da fazla.

"Çıkıyor musun?" diye sordu ses tonunda bir sırıtışla.

Gözlerim göğsünün açıkta kalan kısmında, görünür hale getirdiği yeni dövmelerinde kaldı.

"Melek."

Başımı salladım. "Ne? Evet. Evet."

Uzanıp parmağını çenemin altına bastırdı ve bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için yukarı çevirmeden önce göğsünden derin bir gümbürtü çıktı. "Koltuğuna geç."

Parmağının ucu tenimde ateş gibi yanıyordu. "Tamam, Dom."

Bunu neden söylediğimi bilmiyordum. Neden böyle dediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama yüzündeki ifade hoşuna gittiğini söylüyordu. *Hem de çok hoşuna gittiğini.*

"Şimdi, Ufaklık."

Tuvaletten çıkarken gözlerim tekrar boynuna ve göğsünün açıkta kalan kısmına kaydı. Ama o hâlâ yerinden kıpırdamıyordu. Bana geçmem için fazladan bir santim bile vermedi. Ben de vücudumun ön kısmını onunkine dayayarak geçtim. Yumuşak memelerim onun sert bedenine baskı yaparken boy farkımız yüzünden karnına değiyordu. *Sıkı bir karın. Ayrıca sert.* Memelerim kadar yumuşak olan karnımsa...

İçime bir nefes çektim.

Orası da sertti. Belki sonuna kadar değildi ama onu hissedebiliyordum. Uzunluğunu hissedebiliyordum.

Dom'un nefesi saçlarımı karıştırırken son adımı aceleyle attım.

Sıramıza doğru hızla ilerlerken kimseyle göz teması kurmadım. Hiç vakit kaybetmeden yan yan girip yerime oturdum.

Dom'un fazla gecikmeyeceğinden emin bir şekilde eteğimi düzelttim, kemerimi bağladım ve takım elbise ceketini alıp üzerime örttüm.

Parmaklarım ceketin alt kısmındaki kumaşa doğru kıvrıldı. Ağzıma götürerek pürüzsüz dokuyu dudaklarıma sürttüm.

Tuvalet kapısı açılınca ceketi indirdim çünkü onu öpüyormuşum gibi görünmek istemiyordum. *Bu çılgınlık olurdu.*

Dom'u göz ucuyla gördüğümde kemeri tam göz hizama gelince siyaha dönen ekrana bakarak gerçekten meşgul göründüğümden emin oldum.

Oturduğunda bir şey söyleyecekmiş gibi nefes aldığını duydu. ğumu sandım. Ama baş üstü hoparlörleri cızırdamadan bir sani. ye önce emniyet kemeri uyarısı çaldı ve inmek üzere olduğumuz söylendi.

Uçuş görevlisi koridorda yürüyüp çöpleri toplarken Dom ona boş su şişelerimizi uzattı.

Omuzlarıma garip bir endişe çöktü. Neredeyse keder gibiydi. Ki bu çok saçmaydı. Numaralarımızı almıştık. Dominic'le tekrar konuşma, hatta onu görme ihtimalim hâlâ vardı. Ama inmek üze. re olduğumuzu bilmek beni ondan bir daha haber alamayacağım konusunda endişelendiriyordu.

"Peki, şey, aktarman ne kadar sürecek?" diye sordum. Bu ağ. zımdan çıkar çıkmaz da çenemi kapattım.

Tanrım, umarım bu kulağa onu davet ediyormuşum gibi gel. memiştir.

Yani onu davet etmeyeceğimden değil.

Belki de gerçekten uzun bir aktarması varsa onu davet etme. liydim...

Cevap vermediğini fark edince ona baktım ve gözlerinin kena. rındaki eğlendiğini belli eden o kırışıklıkları gördüm.

Gözlerimi devirdim. "O anlamda demek istemediğimi biliyorsun."

"Biliyorum ve bu çok yazık." Bunu bana kızgınmış gibi söy. lemedi. Konuşma şekli yanaklarımın daha da kızarmasına neden oldu. "Uzun bir aktarma değil ama acelem de yok."

"Çok hoş," diye karşılık verdim alçak sesle.

Belki benimle bagaj alımına doğru yürümek isterdi? Belki de istemezdi ama iki durumda da ne tarafa gittiğini öğrenmek istiyor. dum. Böylece uçaktan çıkarken vedalaşıp sonra da aynı yöne gi. derken birbirimizden üç adım uzakta tuhaf bir şekilde yürümezdik.

Türbülansa neden olan her neyse onun içinden geçerken uçak sallandı ve kalbim ağzıma geldi.

İniş her zaman en kötü kısımdır.

"Yanındayım." Dom'un sesi gözlerimin dudaklarına inmesine neden oldu. Sonra aşağıdaki hareket onları aramızdaki kolçakta avuç içi yukarı bakacak şekilde parmaklarını açmış eline çekti.

El ele tutuşmuştuk. Birbirimize yaslanmıştık. Bedenlerimizi birbirine sürtmüştük. Ama bana uzanan, beni içine çeken hep o olmuştu.

Ben ona hiç gitmemiştim.

Ama istiyorum.

Kolumu ceketinin altından çıkarıp yavaş ve nazikçe avucumu onunkine koydum.

Uzanmış parmaklarım Dom'unkilerle aynı hizaya gelene kadar elimi çevirdim. Eli çok daha geniş, avuç içi her açıdan benimkinden daha büyüktü. Parmakları o kadar uzundu ki, üst boğumunu esnettiğinde parmak uçları benimkilerin üzerine doğru kıvrıldı.

Güçlü elleri vardı.

Sıcaklardı. Parmaklarının dibindeki sert nasırları hissedebiliyordum. Benim yumuşak ellerimle tezat oluşturuyorlardı.

Uçak sarsılarak alçaldı.

Avucumu çevirip parmaklarımı onunkilerin arasında kıvırmaya başladığımda o da aynısını yaptı.

Bu uzun zamandır hissettiğim en güzel şeydi.

Söyleyecek başka bir şey bulamayınca koltuk arkalığına yaslandım ve Dominic'in başparmağının elimin arkasında küçük daireler çizmesine odaklandım. Türbülans unutulmuştu.

Emniyet kemeri ışığı söndü ve bunu uçaktaki herkesin kemerlerini çözerken çıkardığı toplu tıkırtılar takip etti.

Ben de aynı şekilde kemerimi çözdüm ve uzanıp çantamı alabileceğim kadar koltuğumda öne kaydım.

Dom aramızdaki sessizlik ihtiyacıma saygı duymuştu ama sırt çantamın kayışını tuttuğunda bu ateşkesi bozdu.

Ufak bir mücadele verdim ama boştaki elini kullanarak parmaklarımı kayıştan kurtardı. "Ben taşırım."

Ellerimi kucağımda duran ceketinin üzerinde gezdirdim. "Bagaj teslimine kadar yürümenin güvenlik için sorun olacağından eminim."

Kendine yer açmak için bana doğru eğildi. Ardından çantamı omzuna attı. "O zaman ben de yollarımız ayrılana kadar taşırım."

Görevliler ana kapıyı açınca ilk sıradaki insanlar uçaktan inmeye başladı.

Yollarımız ayrılana kadar.

Koridor boşalınca Dom ayağa kalkarak sıramızdan çıktı. Sonra da bana önünden gitmemi işaret etti.

Dışarı çıkarken zarif görünmek için elimden geleni yaparken Dom ceketini benden kapmayı başarınca elimde hiçbir şey kalmadı.

Ona arkamı dönüp tamamen dik durduğumda parmakları atkuyruğuma değdi ve kıkırdadı. "Ufaklık."

Takılıyor.

Yollarınız ayrıldığında gülümsemeye devam edebilmen için sen de takılmaya devam et.

Görevlilere teşekkür ettikten sonra uçaktan inip körüğe son adımı attım.

Akşam vaktiydi ve eylül ayının sonlarındaki hava küçük aralıktan eserek aşırı ısınmış sinirlerimi serinletti.

Ağaçlar birkaç hafta içinde değişmeye başlayacaktı ve Dom'la sonbahar temalı bir randevuya çıkmayı hayal etmekten kendimi alamadım. *Elma şarabı, atkılar ve şöminenin önünde kıvrılarak tamamlanan bir gün.*

Gözlerimi kırpıştırdım.

Şimdiki zamanda kal, Val.

Dom rampanın en üstüne çıkıp *Minneapolis* havaalanına adım atana kadar arkamdan yürüdü. Sonra yanıma gelerek adımlarını benimkilere uydurdu.

Ellerinin hareketi dikkatimi çekince ona baktığımda kaşlarım çatıldı.

Şık takım elbise ceketini ters çevirmişti. Böylece mavi ipek iç kısmı görünen tek yerdi ve onu... Dev bir dürüm gibi katlamıştı.

Dom bohçayı kolunun kıvrımına sıkıştırıp boştaki elini belime bastırdı. "Bu taraftan."

Cekete baktığımda ağzım açık kaldı çünkü kucağında bir bebek tutuyormuş gibi görünüyordu.

Yüce Mariah Carey. Hayal edebiliyor musunuz?

Sonra önümüzde ne olduğuna baktım. *Bizi yönlendirdiği yere.*

Önce sahte bebek kundağına, sonra da ana koridordaki duvar boyunca uzanan beyaz emzirme odasına baktım.

"Dominic," dedim tıslar gibi.

"Oraya gireceğiz, yavrum." Sesini alçaltmadı. *Yavrum* deme şekli bu sefer farklıydı. Sevgi sözcüğü değil de bir unvan gibi söylemişti.

Sanki zamanlamasını ayarlamış gibi odanın kapısı açıldı ve göğsüne bağlı bebeğini taşıyan bir kadm dışarı çıktı.

Dominic boştaki kolunu uzatıp kapıyı kavradı ve kadının bavulunu çıkarabilmesi için açık tuttu.

"Teşekkür ederim." Kadın, Dom'un *bebeğine* bakmaya tenezzül bile etmeden ona gülümsedi.

Şehvetim terbiyemden daha güçlü olduğu için Dom'un beni emzirme kabinine sokmasına izin verdim.

Ben içeri girerken kapıyı tuttu.

Kucağında sahte bebeğimizle arkamdan içeri girmesine izin verdim.

Kapıyı kilitlemesine de.

Tam önümdeki duvarda küçük bir ayna vardı ve yukarıdaki loş ışık Dom'un yüzündeki ifadeyi görmemi sağladı.

Açlıktı.

İhtiyaçtı.

Arzuydu.

Dominic ceketini sol tarafımızdaki bankın üzerine attı. Sırt çantam da onu takip etti.

Sonra da yaklaştı.

Boyu nedeniyle başı beni geçiyordu ve yansımadan bana bakarken gözlerini izleyebiliyordum.

"Ne..." Sustum.

Burada ne yaptığımızı sormama gerek yoktu. Ama bana yine de cevap verdi.

"Tadına bakmaya ihtiyacım var, Melek. Bana ne vereceksen onun tadına."

Gözlerim anında duvardaki bir çift memenin soyut çizimine takıldı.

Dom inledi. "Siktir, Valentine, sadece bir öpücük için bile adam öldürürüm. Ama izin verirsen onların da tadına bakacağım."

Bakışlarım aynada onunkilerle buluşmak için hızla hareket etti.

Onlar...? Memelerimin mi tadına bakmak istiyor?

Ellerini nazikçe -çok nazikçe- kalçalarımdan belime doğru uzattı.

"Sana izin veririm," diye fısıldadım.

Sözlerim üzerine elleri bana kenetlendi.

Parmaklarının açıklığı o kadar genişti ki, başparmakları sırtımın iki yanına bastırırken diğer parmakları yumuşak kısımlarıma batıyordu.

Beynimin bir bölümü parmaklarının bu kadar bastırıyor olmasından utanmaya çalıştı ama gözlerindeki bakış bunu geçersiz kıldı.

Elleriyle hissettiklerinin hoşuna gittiği çok açıktı.

Ellerini ön tarafıma kaydırdı, karnımın üzerinde açtı ve beni vücuduna doğru sımsıkı çekti. *Vücudunun tamamına.*

Uçakta yanından geçerken yarı sert olan o uzunluk şimdi... Yarı sert değildi. Hiçbir şekilde yarı bir halde değildi. Çelik gibi sertliği belime batıyordu.

Yaslan.

Ciğerlerimi doldurup Dom'un kollarında döndüm. Tutuşunu ona dönmeme izin verecek kadar gevşettiğinde hiç vakit kaybetmeden kollarımı boynuna doladım.

Aşağıya eğildi.

Ben de yukarı uzandım.

Gözlerimi kapattım.

Dudaklarımız buluştu.

Çılgınca birleştiler. Kapalı ağızlı bir öpücük değildi bu. Başlangıç olarak tatlı öpücükler yoktu. Bunların hiçbiri söz konusu değildi.

Birleştikleri anda ağızlarımız açıldı.

Dom'un dili ağzıma girdi. *Tadıma* baktı.

Çok uzun zaman olmuştu. Birini öpmeyeli o kadar vakit geçmişti ki. Ama vücudumun hatırlatmaya ihtiyacı yoktu.

Dilim onunkine değerken boynundaki tutuşumu sıkılaştırdım ve onu daha da yakınıma çektim.

Dominic'in göğsünden benimkine doğru bir ses yükseldi ve ardından dalışa geçti.

Kıçımı kavradıktan sonra ellerini aşağıya kaydırdı. Dökümlü sarı eteğimi kalçalarımın bacaklarımla birleştiği yere bastırdıktan sonra beni kaldırdı.

Çıkardığı iniltinin beni yukarı kaldırmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Tamamen bacaklarımı otomatik olarak beline sarmamla ilgiliydi.

Dudaklarım onunkinden hiç ayrılmadı. Beni daha sıkı kavrarken parmaklarım ensesine bastırdım. Uçakta ona ilk dokunduğumda olduğumdan daha serttim.

Dom bir adım attı, ardından bir tane daha, sonra bizi kısmen daire şeklinde döndürdü.

"Bacaklar," dedi nefes nefese dudaklarıma doğru.

O oturmaya başlayana kadar ne demek istediğini anlayamadım. Sonra bacaklarımı çözüp kıvırdım. Böylece Dom sırt çantası

ve ceketinin karşısındaki banka oturduğunda bacaklarım iki yanda olacak şekilde kucağındaydım.

Kendimi dik tutmaya çalışmak aklıma dahi gelmedi. Onu altımda hissetmeyi çok sevmiştim. Bu yüzden ağırlığımın uyluklarına yerleşmesine izin verdim. Ama Dom hâlâ kıçımı avuçluyordu ve fazla uzakta olduğuma katılıyor olmalıydı çünkü beni daha yakına çekti.

Kendine doğru.

Beni pantolonundaki şişliğin üzerinden geçirdiğinde inledim. Dikiş yerime sürtünen büyük bir kabarıklıktı. Aramızdaki kumaş katmanları bu hissi azaltmaya yetmiyordu.

Bir eli yukarılara ilerledi. *Sonra biraz daha yukarı, kürekkemiklerimin arasına. Boynuma kadar.* Ardından saçımı tuttu, atkuyruğumun dibini kavrayıp çekiştirdi.

Sonunda öpüşmemizi keserek başımı geriye çektim ve gözlerimi açtım.

"Gerçekten sessiz olmak zorundasın." Bunu söylerken gözleri yarı kapalıydı.

Kendime engel olamadım. Kalçalarımı yuvarlayarak sıcaklığımı uzunluğuna bastırdım.

Çenesi gerildiğinde çıkardığı kısık sesten zevk aldım.

"İkimiz de sessiz olmak zorundayız," diye düzeltti.

"Bunu yapabilirim," diye fısıldadım olacaklara inanamayarak.

"Yapabilir misin?" Dom saçlarımı serbest bıraksa da elini vücudumdan hiç çekmeden enseme götürdü. Sonra da sıcak avucunu boğazımı kaplayana kadar döndürdü. "Yutabilir misin?" Parmaklarını çok hafifçe sıktı. "Bu güzel sesleri benim için yutabilir misin?"

Başımı onaylar anlamda sallarken hareketim çılgıncaydı.

"Ne yapmama izin vereceksin?" diye gürledi sesi.

"Yapmana mı?" Hâlâ sıkıca bana bastırdığı eli aşağılara kayarken gözlerimi kırpıştırdım.

Dom'un avucu artık göğüs dekoltemi kaplıyordu. "Sana ne yapmamı istiyorsun?"

Kıvrandım.

Ne istediğimi biliyordum.

Onun da bunu istediğinden emindim.

Bu yüzden ellerimi boynundan indirdim ve elbisemi bir arada tutan yan tarafımdaki düğüme uzandım.

İki kez düğüm atılmıştı ama bunu o kadar çok yapmıştım ki çözmek sadece bir saniyemi aldı.

Çapraz elbisemi açıp sade ama sevimli beyaz iç çamaşırı takımımı ortaya çıkarırken tıpkı fantezilerimde söyleyeceğim gibi konuştum. "Beni becermeni istiyorum."

Dom boğulur gibi bir ses çıkardıktan sonra beni bıraktı. Böylece iki elini de memelerimin arasındaki parlak altın rengi kopçayı ve sutyenimi açmak için kullanabildi.

"Tanrı aşkına, yavrum. Seni becereceğim, tamam mı?" Ememi kavrarken diğer eli omurgamın ortasına yerleşti ve eğilip meme ucumu ağzına aldığında geriye düşmemi engelledi.

"Aman Tanrım!" Ani baskı vücuduma geri gelip bacaklarımın arasında birikmeden önce ayak parmaklarıma kadar inen elektrik şokları gönderdi.

Sırtım yay gibi kıvrıldı.

Islaklığın kadınlığımda biriktiğini hissedebiliyordum ve bu beni kıvrandırıyordu.

Ne kadar tahrik olduğum konusunda hep utangaç olmuştum. Ne kadar ıslandığım konusunda...

Sadece öpücük bile vücudumu ona hazırlamak için yeterliydi. Bu ise...

Dom dilini sertleşmiş meme ucumun üzerinden geçirdi.

Bu beni sırılsıklam etti.

"Memelerin mükemmel." Diğer göğsüme geçti ve ucunu sanki ona hayat veriyormuş gibi emerek söylediği şeyde ciddi olduğunu kanıtladı.

Gömleğini çekiştirmeye başladım. "Onları görmek istiyorum."

Düğmelerine uzanmaya çalışıyordum ama çok uzakta kalıyordu.

"Lütfen, Dom." Sesimi alçak tutsam da gömleğini çekiştirmeye devam ettim. "Onları görebilir miyim?"

Başını kaldırdı. "Neyi görebilir misin?"

Meme ucumu çimdiklediğinde nefesim kesildi. "Dövmelerini. Dövmelerini görmek istiyorum."

Ama cevap vermesini beklemedim çünkü artık doğrulduğu için gömleğinin düğmelerini açmaya başlamıştım bile.

Her düğme başka bir deri parçasını, başka bir sert kas ve siyah dövme parçasını ortaya çıkarıyordu.

Bir düğme daha açıldığında Dom'un yükselip alçalan göğsünden bir kafatası bana bakıyordu.

Bir düğme daha açıldı ve belirgin karnı ortaya çıktı.

Parmaklarım son birkaç düğmeyi aceleyle açtıktan sonra kumaşı aralayıp ellerimi onun gergin gövdesine bastırdım.

Kaslı olduğunu biliyordum. Tamamen giyinikken bu belli oluyordu. Ama o tam da hayal ettiğim tipte bir erkekti. *Güçlü. Yapılı. Kendimi ufacık hissetmeme yol açacak kadar iri.*

Çıplak elleri yanlarımı kavrayınca ellerini elbisemin içine soktuğunu fark ettim. "Çok yumuşak." Parmaklarını sıkıp esneterek hissetti. "Çok ama çok yumuşak. Çok sıcak."

Zar zor nefes alırken hiç olmadığım kadar seksi hissediyordum.

Çünkü bana kendimi seksi hissettiriyordu.

"Seni hazırlamam gerek, Melek." O derin sesiyle bana fısıldarken bakışlarını üzerimden ayırmadı. "Islanmanı istiyorum."

Ama o daha sözünü bitirmeden başımı iki yana salladım.

"Çok ıslandım." İtirafı fısıldayarak yaptım.

Parmakları meme ucuma kapanıp sıktı.

Ağzım açık kaldı.

"Kontrol edeceğim." Dom elini göğsümden indirdi. Bileğini döndürüp kadınlığımı kavradığında parmakları aşağıya dönüktü.

Bu temas vücuduma bir spazm daha göndermeye yetti. Tanrım, hazırdım.

Dominic kalçamın kıvrımı boyunca ilerleyerek parmaklarını külotumun kenarından geçirdi.

Parmakları kadınlığıma yaklaştığında onları lastiğe geçirdi ve kumaşı yana çekti.

Sadece bu hareket bile parmak eklemlerinin aralığıma sürtünmesi ve onu ıslaklığımla kaplaması için yeterliydi.

Yüzünü öne eğerek sesini boğmak için aralık dudaklarını omzuma bastırdı. Ama sanırım *siktir* demişti.

"Sa-sana söylemiştim."

Ağzını geri çekerken dişleri tenimi sıyırdı. "Aletimi dışarı çıkar, Valentine. Sırılsıklam olmuşsun ve onun için hazırsın."

Vücudumda bir zevk dalgası dolaştı.

Böyle konuşmasını duymak hoşuma gidiyor.

Sanırım edepsiz konuşmaları seviyorum.

Kemerine uzanırken ellerim titriyordu.

Dom bir parmağını vajinamın açıklığı boyunca gezdirdi ama içeri sokmadı.

"İçinde olmak için sabırsızlanıyorum." Parmağı tekrar aynı yerde kaydı.

Kemerini tokasından çıkardım.

"Çok cezbedici olurdu..." Parmağının ilk santimi içime girdi. Ama sonra onu geri çekti.

Pantolonunun düğmesini çözerken inledim.

"Ama şimdi başlarsam, elime boşalacaksın." Parmağını tekrar klitorisime doğru götürdü.

Fermuarını indirdim.

"Ama ben içindeyken boşalmanı istiyorum."

Boxer'ının üst kısmını aşağı çektiğimde aleti serbest kaldı.

O kadar büyük ve kalındı ki, sert karnına ses çıkararak çarptı.

Dom diğer elini sırtımdan aşağıya, kıçımın kıvrımına doğru

kaydırdı ve parmak uçları altıma değene kadar devam etti. Bir eli önde, diğeri arkadaydı.

"Sikimi sabit tut," dedi beni kaldırırken.

Beni yükseltince kucağından kalktım.

Uylukları öyle kalın, bense o kadar kısaydım ki dizlerimin üzerindeyken bile aletini içime almak için ihtiyacım olan yüksekliği elde edemiyordum.

Bu yüzden beni kaldırıyordu. *Vajinamdan.* Girişimin iki yanında birer eliyle beni açık tutuyordu.

Bir elimi Dom'un ensesinde tutarken diğer elimin parmaklarını kaya gibi sert uzunluğuna sardım.

O kadar pürüzsüzdü ki... O kadar... çekiciydi ki onu ağzıma almak istiyordum.

Sanki tüyden yapılmışım kadar kolayca yukarıdaki bedenimi ileriye hareket ettirdi.

Yaklaşırken ikimiz de nefeslerimizi tuttuk. Ucu klitorisime çarptığında ikimiz de içimize bir nefes çektik.

"Islat beni," diye emretti Dom.

Dediğini yaptım ve aletini kadınlığıma sürterek onu ıslaklığımla kapladım.

"Hazırım," derken acele etmesi için gözlerimle yalvarıyordum.

"Hazırsın," diye bana cevap verirken mavi gözleri bu küçük kabinde ekstra parlak görünüyordu.

Ardından beni indirmeye başladı. Onun etrafında açılıyor, geriliyordum.

Bu çok iyiydi.

Ah, siktir, bu çok ama çok iyi.

Dom'un aleti içimde seğirince aramızda zevk sarsıntıları dolaştı.

Bu çok...

Beni kalan son birkaç santimi de ortadan kalkacak şekilde indirip kucağına oturttu.

Aynı anda bir eli hızla hareket edip başımın arkasına bastırdı. Yüzümü omzu ile boynu arasındaki boşluğa iterken gömleğinin yakasının çığlığımı boğmasını sağladı.

O da aynısını yaptı ama onun aralık dudakları yine tenime değiyordu. Sıcak nefesi ürpermeme neden oldu.

Sonra hareket etti. Sadece kalçalarını oynattı. Böylece aleti biraz daha derinlere ilerledi.

Vücuduna doğru inleyerek kalçalarımı onunkiyle birlikte hareket ettirdim. Kıpırdayan uyluk kaslarımla onu içimde sıktım.

Parmakları aramızda hareket etti ve -odak noktam içimdeki uzunluğa kaydığında- unuttuğum eli klitorisime dokundu.

Gözlerimi kapattım. Arka plandaki tüm sesler artık yoktu ve ben sadece aramızda olanlara, bana olanlara odaklanmış durumdaydım.

Dominic'in hareketleri daha kasıtlı, kalçalarını kaldırışı daha güçlü hale geldi.

Keşke sırtüstü uzanabilecek bir yatağımız olsaydı.

Keşke onu tamamen çıplak görebilseydim.

Keşke bunu sonsuza dek sürdürebilseydim.

Ama bir havaalanının ortasındaydık. Ayrıca çıplak ya da değil, şu anda hayatım boyunca konuştuğum en ateşli adamla seks yapıyordum. Zaman kavramını yitirmiştim ancak çığlık çığlığa orgazm olmaya o kadar yakındım ki, ağzımı gömleğine daha da bastırdım.

"Şimdi gelmeni istiyorum, Melek." Dom başım onu duymama yetecek kadar kulağıma doğru çevirdi. "Uzun zaman oldu ve bu şeker gibi tatlı amcık içimdeki meniyi emmek üzere. Bu yüzden gelmene ihtiyacım var. İyi, küçük bir kız olup benden önce boşalmana ihtiyacım var."

Parmaklarıyla daha fazla baskı uygulayarak klitorisime hızlıca bastırdı.

"Dominic," dedim omzuna doğru iki kolumla onu kendime bastırırken.

Bacaklarım titremeye başladı.

Dom'un yüzünü gördüğüm ilk andan beri yükseliş halindeydim. Bunu daha fazla tutamazdım.

"İşte böyle. O amcığı sikimin etrafında titret." Sözleri düzensizdi. Nefes nefeseydi. Aleti içimdeki o noktaya vururken parmaklarını sıkıca tomurcuğuma bastırdığında patladım.

Dom bırakmadı.

Kalçaları durmadı.

Parmakları kıvrılmaya devam ediyordu.

Ben de boşalmaya devam ettim.

Sahip olduğum tüm kaslar gerilirken haykırmamak için yakasım ısırdım.

Dominic omzumu ısırırken beni olabildiğinde derine çekti. Parmakları sonunda klitorisimi terk etti ve kolu sırtıma dolandığında altımdaki devasa beden boşalarak kasıldı.

Her şeyi hissedebiliyordum.

Tohumlarının ucundan dışarı fışkırdığını hissedebiliyordum.

Son birkaç kez kalp gibi atarken aletinin kalınlaştığını hissedebiliyordum.

Beni nasıl doldurduğunu hissedebiliyordum.

Bu içime bir zevk dalgası daha gönderdi ve yoğunluğuyla gözlerimi sulandırdı.

İniltisi o kadar alçaktı ki, köprücükkemiklerimden kalçakemiklerime kadar titreşti ve kadınlığım son bir kez daha uzunluğunun etrafında sıkıldı.

Dom'un kasları nihayet benimkilerle aynı anda gevşediğinde birbirimizin içinde daha da eridiğimizi hissettim.

Ağır nefeslerimiz küçük alanda yankılanırken nihayet nerede olduğumuzu hatırladım.

Boğazımdan küçük bir kahkaha yükselince Dominic'e sarılmaya devam ederek bir elimle ağzımı kapattım.

"Komik bir şey mi var, Ufaklık?" Dudakları her kelimede tenimi okşadı.

"Bunu yaptığımıza inanamıyorum. Hem de burada." Dudaklarımı birbirine bastırarak daha yüksek sesli bir kahkahayı içimde tuttum.

Ağırlığını bir taraftan diğer tarafa kaydırdı. "Ben de öyle. Bu bank çok sert."

Ona bakarak gülümsedim. "Eh, benim oturduğum yer mükemmeldi."

Ellerini aşağı kaydırıp kıçımı kavrarken boynuma sokuldu. "Hem de çok mükemmel." Ellerini kalçalarıma götürerek inledi. "Eğer biraz daha böyle kalırsak, bunu tekrar yapmak isteyeceğim. Ama bu kadar hızlı olmayacak."

Hızlı mı? Neredeyse tekrar inleyecektim. Bunun hiç de hızlı olduğunu düşünmüyordum. Dom'la *hızlı olmamanın* nasıl bir şey olacağını merak ediyordum.

"Ayrıca ikinci bir rauntta sessiz kalamam." Elleri kasıldı. "Bu kabini sarsarak duvardan uzaklaştırdığımızda, havaalanındaki iyi insanların eninde sonunda karşı çıkacaklarından eminim."

Sırıtarak başımı kaldırdım. "Evet, *yakalanma* olayına pek ilgi duymuyorum."

Sırıtışı bana bir şey söylemek istediğini ama söylememeye karar verdiğini hissettirdi.

Ardından yüzü ciddileşti. "Bu tatlı amcığa yeniden gömüleceğim, Melek. Bu tek sefer değil." Sözleri göğsümün içinde kabardı. "Bana inandığını söyle."

Ağzım aniden kuruyunca dudaklarımı ıslattım. "Sana inanıyorum."

"Güzel." Eğilip başlangıçta birbirimize vermediğimiz nazik öpücükle dudaklarını benimkilere bastırdı.

Ağzı benimkinin üzerinde hareket ederken aleti serbest kalana kadar beni uyluklarına doğru kaydırdığını fark etmedim.

Tam zamanında iç çamaşırımı yerine çekti çünkü bacaklarım hâlâ onun üzerinde açıkken boşalttığı meninin dışarı sızdığını hissedebiliyordum.

Parmağını bacaklarımın arasında gezdirdi. Nemli kumaşı şişmiş etime bastırarak külotumu daha da ıslattı.

İşte o anda prezervatif ya da doğum kontrolü hakkında hiç konuşmadığımızı ve kesinlikle hiçbir şey kullanmadığımızı fark ettim.

İçten içe ürperdim.

Doğum kontrol hapı kullanıyordum ve düzenli olarak alıyordum ama daha önce hiç prezervatifsiz seks yapmamıştım. *Hiçbir zaman*. Bu aptalca ve ahmakçaydı. Öte yandan... Ateşliydi. Çok ateşliydi. Ama aynı zamanda da pisti.

"Bunu yıkaman gerektiğini biliyorum." Dom parmağını dikiş yerinden bir kez daha geçirdi. "Ama eve kadar bu kirli külotu giydiğini düşünerek gecenin geri kalanında sertleşeceğim."

Edepsiz konuşmasıyla içim bir kez daha kalp gibi attı, kasıldı ve daha fazla kalıntısının dışarı aktığını hissettim.

Dom iç çekerek belimi kavradı ve beni üzerinden kaldırıp kabinin ortasında ayaklarımın üzerine bıraktı.

Gözlerimle çıplak göğsünü incelemek, dövmeli her çizginin izini sürmek istiyordum ama onunla aynı anda hazır olabilmek için kıyafetlerimi düzeltmeye odaklanmam gerekiyordu.

Sutyenimi taktım -memelerimi destekli sutyenin kuplarına yerleştirirken kafamı kaldırmadan- ve sonra elbisemin kumaşını yeniden sararak bağladım.

Atkuyruğumu sıkılaştırırken aynaya baktığımda yanaklarımın kızardığını, dudaklarımın normalden daha pembe olduğunu ve omzumun üst kısmında bir ısırık izi olabileceğini gördüm.

Gömleğinin düğmeleri iliklenmiş ve düzeltilmiş Dominic ceketine uzandı. Tekrar küçük bir bebek kundağı gibi görünene kadar ipek astarı dışarıda kalacak şekilde hızla yeniden sardı.

"Sahte bebek numarasını sık sık yapar mısın?" Kollarımı dalgın bir şekilde sırt çantamın askılarından geçirirken sormadan edemedim.

"Bu bir ilkti." Kundağı bana uzatırken sırıttı.

Hımlayarak bana doğruyu söylediğine güvenmeye karar verdim.

Bunu nasıl koordine edeceğimiz konusunda fazla düşünmeden kucağımda bebek varmış gibi küçük emzirme kabininden çıktığımda sahte kocam da arkamdan geldi.

Kapı Dom'un arkasından tıkırdayarak kapanınca bir kolunu omzuma dolayıp bizi ilerletti.

Birkaç kişinin bize baktığını fark edince gözlerimi aşağıda tuttum. Endişeli tarafım, az önce ne yaptığımızı bildiklerini varsayıyordu. Ama sonra Dom'u ilk gördüğümde verdiğim tepkiyi düşündüm ve sadece ona bakıyor olma ihtimallerinin yüksek olduğunu fark ettim.

"Evet, git de bezini değiştir," dedi Dom sanki hiç sormadığım bir soruya cevap veriyormuş gibi.

Bakışlarımı yukarı çevirdiğimde hemen önümüzdeki kadınlar tuvaletini gördüm.

Yürümeye devam ederken Dom beni yanına çekerek sesini alçalttı. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Valentine."

Dudaklarını şakağıma bastırdı ve sonra gitti.

Koridorda ilerledi.

Erkekler tuvaletine gidiyormuş gibiydi ama ben gerçeği biliyordum.

Çıktığımda burada olmayacaktı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

VAL

"Üzgünüm!" Bo'dan özür dilemek için elimi kaldırdım.

Şoförüm -bir diğer adıyla güvenlik görevlim- başını iki yana sallayıp boş bagaj bandının yanındaki valizimin sapını tuttu.

Banyoda *temizlenirken* çantamın titrediğini fark etmiş ve telefonumu çıkardığımda Bo'nun aramasını kaçırdığımı görmüştüm. *Ondan önceki diğer beş aramayı da.*

Hemen ona mesaj atıp geç kaldığım için üzgün olduğumu, midemle ilgili bir sorun yaşadığımı ve birkaç dakika sonra orada olacağımı söylemiştim.

Daha fazla detay vermemiştim. Ama buna gerek kalmayacağını biliyordum çünkü Bo işinde ve bana gereğinden fazla soru sormama konusunda çok iyiydi.

Onu bekletmek zorunda kaldığım için kendimi biraz kötü hissetmiştim ama sonra saat başına para aldığını hatırladım ve artık o kadar da kötü hissetmiyordum.

Yolcu alma şeridine yasadışı park etmiş ama bir şekilde ceza yememiş büyük SUV'ye doğru sessizce yürüdük. Ben arka koltuğa geçip sırt çantamı ayaklarımın yanına koyarken Bo valizimi aracın arkasına götürdü.

Arka kapının çarparak kapanmasıyla oluşan hava akımı, seks yapmış gibi kokma konusunda paranoyak olduğum için tuvaletten çıkmadan önce üzerime boca ettiğim parfümün kokusunu yaydı.

Bo aracı kaldırımdan uzaklaştırıp havaalanından çıkan trafiğe girerken aklım karışıktı.

Dominic'i gerçekten tekrar görüp görmeyeceğimi düşünmeden edemiyordum.

Şu anda çantamın üst kısmına bohça gibi tıkıştırılmış ceketini saklamamı isteyip istemediğini merak ediyordum.

Bu konuda daha ne kadar stres yapacağımı merak ederken çantamın içindeki telefonum titreşti.

Telefonu çıkarınca göğsüm yumuşak ve hafif bir hisle doldu.

Koca Adam: Eve sağ salim ulaşınca bana haber ver, Valentine.

Telefonumu iki elimle kavrayıp gülümseyerek pencereden dışarı baktım.

Çünkü o his umuttu.

Bavulumu boşalttım. Yarın yıkamak için çamaşırlarımı hazırladım. Kirli iç çamaşırımı görecek başka kimse olmamasına rağmen dikkatle yığının ortasına sıkıştırdım. Sonra da duş alıp pijamalarımı giydim. Artık Dominic'e mesaj atmamı engelleyecek tek bir şey bile kalmamıştı.

Sadece başucu lambası açık şekilde yatağıma geçtim ve bağdaş kurarak yastıklara yaslandım.

Telefonumun kilidini açarken ellerim sadece biraz titriyordu.

Ekran otomatik olarak Koca Adam'dan gelen mesajla açıldı çünkü Bo beni evime bıraktığından beri yüz kez bakmıştım.

Ekranı kilitleyip telefonu parlak beyaz yorganımın üzerine bıraktım.

Bebek gibi davranmayı bırak. Sana mesaj attı. Eğer ona cevap yazmanı istemeseydi, sadece iyi geceler *ya da* eğlenceliydi *falan derdi. Ona mesaj atmanı özellikle söyledi.*

Telefonu elime tekrar alıp kilidi açtım.

"Sadece normal bir mesaj gönder."

Klavyeye baktım.

Sonra Dominic'in bana gönderdiği mesaja baktım.

Ardından kendimi suçlu hissetmeye başladım çünkü o hemen mesaj atacak kadar nazikti ve eve ulaştığımda ona haber vermemi istemişti. Bense bir süredir evdeydim.

Ama burası ile *Chicago* arasında yaklaşık bir saatlik uçuş süresi vardı. O yüzden belki de bu gecikme onu uçağı indiğinde yakalamak için mükemmeldi.

"Normal olabilirim." Nefesimi üfleyerek verirken dudaklarımı büzdüm. "Sakin düşün."

Bunu söylediğimde aklıma gelen ilk kişinin neden üvey kız kardeşim Aspen olduğunu bilmiyordum çünkü gerektiğinde soğukkanlı, aklı başında ve düzgün olabilirdi ama sakin değildi. Bunun tam tersiydi.

Parmaklarım harflere dokundu ve *merhaba* yazıp sildim.

Ben: Selam.

Sildim.

Ben: İyi akşamlar, Dominic.

Aman Tanrım. Sil.

Gözlerimi kapattım.

Birlikte olduğumuz süre boyunca aşağı yukarı kendim gibi davranmıştım. Yani kendim gibi davranmaya devam etmeliydim.

Ben: Eve geldim! Daha önce mesaj atmadığım için üzgünüm. Havada olacağını düşündüm, hem de yatmadan önce tüm eşyalarımı boşaltmak istedim. Bugün bana yeni bir sırt çantası alan bir adam vardı, yani çantayı takdir etmek için uygun zamanı ayırmam gerekiyordu çünkü ilk aldığımda biraz telaşlıydım. Umarım uçuşun sorunsuz geçmiştir! İyiliğe karşılık vermeni de çok isterim.

Gönder.

Ah, bekle! Hayır!

Ben: Üzgünüm! Eve sağ salim döndüğünde bana haber verme iyiliğine karşılık vermeni kastetmiştim.

Gönder.

İnledim.

Ben: "İyiliğe karşılık vermek" gibi değil çünkü o zaten fazlasıyla karşılık buldu.

Gönder.

Ben: Bunu her seferinde yapmak zorunda olduğundan değil. Bu beklenen bir şey falan değil.

Gönder.

Aman Tanrım, benim neyim var!?

Ben: Lütfen arkadaşlarına göstermeden bunları sil ve numaramı engelle. Senden tek isteğim bu.

Yüzüm yanıyordu.

Eriyip gitmişti sanki.

Artık yüzüm yoktu.

Bu da tanık korumayı kolaylaştıracaktı. Çünkü belli ki adımı değiştirip ortadan kaybolmam gerekecekti.

Telefonumu ters çevirip yatağın üzerine bıraktım. Sonra elimi üstüne koyup yatağa doğru bastırdım. Çünkü belki yeterince bastırırsam, onu başka bir boyuta gönderebilirdim ve bu hiç yaşanmamış olurdu.

Telefon titreşmeye başlayarak beni korkuttu.

Titremeye devam etti. *Mesajlarla değil, gelen bir aramayla.*

Bunu yapmaz.

Telefonu elime aldığımda arayan elbette Koca Adam'dı.

Neredeyse cevap vermeyecektim. Neredeyse reddet tuşuna basacaktım. Ama telefonumun yanımda olduğunu biliyordu. Az önce ona arka arkaya beş mesaj atmıştım.

Cevapla tuşuna basarken gözlerimi kapattım. Belki de göremezsem faydası olurdu.

"Alo?" Sesim tiz çıkmıştı.

"Melek." Dominic'in sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, birlikte olduğumuzda *iyiliğe karşılık vermemi* kesinlikle beklemelisin."

Sesi çok daha kısıktı ve tınısı göğsümde çınladı.

"Ah," diye fısıldadım zar zor.

"Ayrıca, bir centilmen olsaydım benim her bir iyiliğime karşılık senin en az iki iyilik almanı sağlardım."

Yutkundum.

"Ama aynı zamanda, eğer bir centilmen olsaydım seni bir emzirme odasında becermez, sen kucağımda zıplarken o büyük ve güzel memeleri emmezdim."

Ciğerlerimi terk eden havayla boğulacak gibiydim.

"Yani sanırım her zaman bir centilmen değilim. Ama yine de sana daima iyilik yapacağıma söz verebilirim." Dominic durakladığında kalbim kontrolden çıkmış gibi çılgınca atıyordu. "Ama iyiliklerini bana sakla. Tamam mı, yavrum?"

"Ben..." *Kutsal orgazmlar aşkına, sadece sözleriyle boşalmak üzereyim.* "İyiliklerim sana ait."

"Güzel. Şimdi biraz uyu, Valentine." Dominic ismimi söylerken konuşmasını yavaşlattı. Saniyenin binde biri kadar uzattı ve sonra aramayı sonlandırdı.

Hiçbir kemiğim yokmuşçasına yanlamasına yatağa düştüm.

Umarım birbirimizi yakında tekrar görebiliriz.

ALTINCI BÖLÜM

VAL

Telefonum mesaj sesiyle titrediği anda elim hemen ona uzandı.

Ekranda Savannah'nın adını gördüğümde hayal kırıklığım alevlendi. Bunun için kendimi hemen kötü hissettim çünkü Savannah'yı seviyordum. Hem de çok seviyordum. Sadece birkaç aydır ailemdeydi ama şimdiden en sevdiğim aile üyem olmuştu. Sadece başka birinden mesaj bekliyordum.

Ya da belki de önce o benim mesaj atmamı bekliyordu?

Ama ikimiz de iki gece önce yaşadığım mesajlaşma felaketine tanık olduğumuz için kimsenin benden doğru düzgün mesajlaşma usulünü bilmemi beklemediğini söylemek sanırım yanlış olmazdı.

Savannah'ya cevap yazıp gelecek hafta sonu akşam yemeğine seve seve geleceğimi söyledim.

Onu görmek güzel olacaktı ve boş dairemde oturup Dominic'le ilgili hayaller kurmaya biraz ara vermem iyi olurdu.

Savannah saati teyit eden bir mesaj atınca ben de zorunlu olan, *Ne getireyim?* sorusunu ekledim. Her ne kadar evlerinde yaşayan bir aşçıları olsa da. Bilirsiniz, insanlar böyle yapardı.

Masaüstü bilgisayarım beklediğim e-postanın geldiğini haber verince ekranıma döndüm.

Telefonum Savannah'nın cevabıyla titrediğinde e-postayı okuyordum.

Ellerim e-postaya cevap yazmak için klavyeme gidiyordu ama sonra mesajı hatırlayıp aşağı baktım.

Koca Adam: Günün iyi geçti mi, Ufaklık?

Savannah değil.
Yanaklarım yanıyordu.
Yanaklarım neden yanıyor?

Ben: Gayet normaldi. Ya seninki?

Gönder.

Koca Adam: Benimki de gayet normaldi. Ama bu hafta havaalanında tanıştığım şu afeti düşünmeden edemedim.

Afet mi?
Bayılacak gibiydim.

Ben: Öyle mi? Eminim çok komik ve zekidir.

Gönder.
İnledim.
Neden bu kadar tuhafım?

Koca Adam: Daha azına razı olacağımı mı sanıyorsun?

Of, o fazla mükemmel.

Ben: Tabii ki sanmıyorum. Yüzünü gördüm.

Gönder.
Yeniden inledim.
Yüzünü gördüm mü?

***Ben: Bunu seri katil tarzında** söylemiyorum.*

Gönder.

Ben: Yüzünün ne kadar yakışıklı olduğunu gördüm demek istedim.

Gönder.

Ben: Ve belli ki böyle göründüğün için razı olmak zorunda değilsin.

Gönder.

Ben: Engellemeni yeniden öneriyorum. İki gün önceki mesaja bak.

Gönder.
Başımı şu anda kapalı olan ikinci bilgisayar monitörüne çevirip siyah yüzeydeki yansımama baktım.
İşte bu yüzden bekârsın.
Telefonum titreşti.

Koca Adam: Dün sana mesaj atmadığım için çok pişmanım. Açıkçası, normal bir günü güzel bir güne çevirmenin ilacı sensin.

Bir insan tek bir mesajlaşma sırasında kaç kez bayılacak gibi olabilirdi?

Ben: Yarın bana tekrar mesaj atarsan, normal gününü güzelleştirmek için elimden geleni yapacağım.

Gönder.
Vay canına, bu kulağa çok aptalca geliyor.
Telefonu bırakıp ellerimin üzerine oturdum.
Ne demek istediğimi anlamıştı. Açıklamama gerek yoktu.

Koca Adam: Sözünü tutmanı bekleyeceğim. Yarın görüşünceye kadar, Melek.

Tekrar elime alıp ekrana bakarken telefonu öpmenin garip olup olmayacağını merak ediyordum.

Evet, garip olur.

Ben: Hoşça kal, Dom.

Gönder.

24 Saat Sonra

Koca Adam: İyi akşamlar, Melek. Bugün sırt çantanı kullandın mı?

Ben: Kullanmadım. Ama oturma odamın ortasında duruyor, yani onu gördüm.

Koca Adam: Yeterince yakın. Bir telefon konuşması yapmam gerekiyor ama önce biraz Valentine güzelliği istedim.

Ben: İyi geceler, Bay İşkolik. Ben pijamalarımı giydim bile.

Koca Adam: İyi geceler, uykucu kız.

Üvey erkek kardeşimin şefi tabakları kaldırıyordu ve burada kaç kez yemek yersem yiyeyim, bir restorandaymışım gibi hizmet görmek hâlâ biraz tuhaftı.

Erkek kardeşim. King ile Aspen'e sadece kardeşim demeyi hatırlamaya ve kafamda söylüyor olsam bile üvey demeyi bırakmaya çalışıyordum. Aramızda sonsuza kadar böyle bir ayrım olmasını istemiyordum.

King'in kâhyası odaya girip şefe tabaklarda yardım ederek bana burada -bekçi köpekleri, insanların beklediği bir kapısı ve 24 saat silahlı güvenliği olan bu devasa malikânede- hiçbir şeyin normal olmadığını hatırlattı. Ama King bir tür mafya üyesi olduğu için sanırım normal göreceli bir şeydi.

İttifak, mafya mı?

Açıkçası *mafya* ile normal organize suç arasındaki farkı bilmiyordum. *Tabii arada bir fark varsa. Google*'da bunu aratacak halim de yoktu. Yani aratabilirdim de. Ama King'in ciddi bilgisayar becerileri olduğunu bilecek kadar *İttifak işleri* hakkında bilgim vardı. Ayrıca *mafya nedir?* diye *Google*'da arama yaptığım için adamları tarafından sorguya çekilmek istemiyordum.

Zaten bir önemi de yoktu. King'in *kendi güvenliğim için* bana kullandırdığı şoför dışında bu işe bulaşmış değildim. Vass kardeşlerin ellerinden gelseydi bana bundan bahsedeceklerinden şüpheliydim. Aspen'in İttifak için ne yaptığını -tabii yapıyorsa- bilmiyordum ama benden daha çok şey bildiğinin farkındaydım.

Her iki durumda da bana bir koruma vermeleri muhtemelen beni gerçekten sevdiklerinin ve bunun sadece rol olmadığının bir işaretiydi. Beni umursamıyor olsalardı, bir düşman tarafından kaçırılmama aldırmazlardı.

Kısa bir süre önce Savannah'yı öldürmeye çalışan adamı hatırlayınca yüzüm asıldı. Tam da bu evde olmuştu.

"İyi misin?" Savannah masanın karşısındaki yerinden sordu.

Yüzüme bir şeyin yansımış olması gerektiğini fark edince hemen gülümsedim. "Evet, iyiyim! Kusura bakma, dalmışım biraz."

"Büyük ihtimalle çok çalıştığın içindir. Aileden gelen bir şey gibi görünüyor." Burnundan homurdandı.

King onun yanındaki sandalyesinden kalkarken başım iki yana salladı. "Yalan söylemeyi bırak, tatlım. Sen benden daha çok çalışıyorsun."

Savannah sandalyesini geriye iterken sırıttı.

Aspen birkaç dakika önce bir aramaya cevap vermek için çıkmıştı.

Kısa bir süre önce kocası Leland'ın denizaşırı bir iş seyahatindeyken vefat ettiği haberi gelmişti. Kaynaklarının söylediğine göre daha önce bilinmeyen, aileden gelen bir kalp rahatsızlığı vardı. Ama inatçı bir adam olan Leland kontrol için doktora hiç gitmemişti. *Eşi sürekli gitmesi için yalvarmasına rağmen.*

Haber internete ilk düştüğünde neredeyse kahvemi püskürtecektim.

Ailenin eninde sonunda Leland'ın öldüğünü açıklamak zorunda kalacağını biliyordum ama tüm bu bilgi dizisinin yayınlanmadan önce Aspen tarafından dikkatlice hazırlandığına emindim. Yine de tüm bu endişeli eş numarası tepki vermemem için çok fazlaydı. Çünkü gerçekte Leland, Aspen'i aldatıyordu ve King'ten onu öldürmesini isteyen de Aspen'di.

Ama tabii ki *kalp krizi*ydi.

Tanrım, keşke bu konuyu konuşabileceğim biri olsaydı!

Aspen ya da King'ten korktuğum için değildi; korkmuyordum. Bana kalırsa Leland'ın canı cehennemeydi. Başına geleni hak etmişti. Ama bu çok iyi bir dedikoduydu. Biriyle sarhoş olup buna gülmek istiyordum.

Ama bunu yapabileceğim kimse yoktu.

Cebimden telefonumu çıkardığımda bir mesaj bildirimi görünce göğsüm ısındı.

Koca Adam: Umarım iyi bir akşam yemeği yiyorsundur. Ailem geldi ve Mario Kart'ta* dokuz yaşındaki bir çocuğun kıçını tekmelemek üzereyim.

Sırıttım.

Birlikte uçmamızın üzerinden neredeyse iki hafta geçmişti ve hemen ertesi gün hariç o zamandan beri her gün mesajlaşmıştık.

Tek seferde çok fazla mesajlaşmıyorduk ama bunu her gün yapıyorduk. Bu çok... Güzeldi.

Yani *çok* güzeldi.

Ben: Kulağa büyük bir başarı gibi geliyor. Ben de dışarıda bir ateşin başında oturup bir grup yetişkinle tatlı yemek üzereyim.

Gönderdim.

Cevabını beklerken ona ailemle ilgili her şeyi anlatabilmenin hayalini kurdum. Bana birkaç kez büyük ailesinden bahsetmişti ama cinayet, suç ve entrika açısından *benim ailem daha çılgın* tartışmasını kesinlikle ben kazanırdım.

Koca Adam: Aklıma ateşin yanında yemek istediğim bir tatlı geliyor.

---

* *Nintendo* tarafından geliştirilen bir yarış video oyunu serisi. (ç.n.)

"Kahretsin!" Savannah arkamdan bağırınca ekranı gizlemek için telefonumu göğsüme bastırdım.

"Aman Tanrım! Çok mu meraklıyız?" Kızgın görünemeyecek kadar utanmıştım.

Savannah gülmeye başladı. "Bakmaya çalışmıyordum bile."

Telefonu göğsüme yaslı tutarak masadan uzaklaşıp ayağa kalktım. "Çalışmadığına eminim."

"Çalışmıyordum!" diye ısrar etti. "Seni korkutmak istemiştim." Kıs kıs güldü. "Ama onun yerine kendimi korkuttum."

Aptal sırıtışımı gizlemek için boşuna bir çabayla elimi kaldırıp ağzıma kapattım. "Benim de beklediğim yanıt bu değildi."

"O zaman..." Savannah kaşlarını bana doğru oynattı. "*Koca Adam* kim?"

Gözlerimi örtmek için elimi yukarı kaydırdım. "Adamın teki," diyerek inledim. "Çok yeni ve uğursuzluk getirmek istemiyorum ama ondan gerçekten hoşlanıyorum."

"Hımm." Elimi indirdiğimde Savannah'nın gözlerini bana diktiğini gördüm. "Peki Bay İsimsiz'le nerede tanıştın?"

Geçen gece telefonumdaki ismini değiştirmek istemiştim ama şu anda değiştirmediğime memnundum. Savannah ve King her şeyi paylaşıyorlardı. Savannah bundan öylesine bir şey gibi bahsetse bile King muhtemelen aşırı korumacı bir moda girip Dom'un geçmişini araştırırdı. Hatta belki *Chicago*'ya gidip onu bizzat sorgulayabilirdi. Bu da kötü olurdu. *Epik bir şekilde kötü.* Kesinlikle Dom'la aramızdaki bu şeyi daha başlamadan bitirirdi.

"Havaalanında," diye itiraf ettim telefonum dekoltemde titreşirken.

Söz konusu o olduğunda hiç iradem olmadığından mesaja bakmak için telefonumu geri çektim.

Koca Adam: Edepsiz konuşmalarınla dikkatimi dağıtmana gerçekten izin vermemeliydim. Şimdi bir sonraki yarışımı kaybedeceğim ve hepsi senin suçun olacak.

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Nasıl bu kadar sevimli olabiliyor?

"Nasıl bir tip?" diye soran Savannah yaklaşıp boynunu uzatarak telefonumun üzerinden bakmaya çalıştı.

Telefonu tekrar göğsüme bastırdım. "Ateşli."

Savannah cevabıma kıs kıs güldü. "Bu iyi bir başlangıç."

İç geçirdim. "Uzun boylu, yakışıklı ve çok güzel gözleri var, bir de..." Savannah'nın kocaman açılmış gözlerini görünce sustum. "Ne?"

"Ondan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?"

Omuzlarımı kaldırdım. "Evet ama uzun mesafe. Daha yeni oldu ve gerçekten çıkıyor muyuz yoksa sadece her gün konuşuyor muyuz, onu bile bilmiyorum." Omuzlarımı yeniden kaldırdım. "Ama beni gülümsetiyor."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Bu her neyse senin adına mutlu oldum."

Daha sıcak duygular yanaklarımdaki utanç kızarıklığını bastırdı. "Teşekkürler."

Savannah'yla biraz çakırkeyif olup hayalimizdeki düğün fikirlerini paylaşmamızın üzerinden çok fazla zaman geçmemişti. Benimki saçmaydı çünkü bir erkek arkadaşım olmayalı uzun zaman olmuştu. Yani yakın zamanda bir düğün yapma şansım yoktu. Savannah'nınki de saçmaydı çünkü o zaten evliydi. Düğünü de... Alışılmadıktı.

"Hadi gel." Savannah kolumdan tutup beni arka bahçeye açılan veranda kapılarının olduğu mutfağa doğru çekti.

Beni yönlendirmesine izin verdim ve telefonumun ekranını tekrar kontrol etmeden önce büyük ahşap şezlonglardan birine oturana kadar bekledim.

Ben: Yengem tatlı hakkındaki mesajını gördü ve şu anda utancımdan ölüyorum, yani umarım yeğenin kıçına tekmeyi basar.

Gönder.

Ben: Ama kaybeden biriyle de çıkmak istemiyorum, o yüzden kazansan iyi olur.

Gönder.
Sıçayım.

Ben: Çıktığımızdan değil tabii.

Gönder.

Ben: Yani başka biriyle görüşmüyorum ama herhangi bir taahhütte bulunmamıştık.

Gönder.
Neden bir telefonum olmasına izin veriliyor ki?

Ben: Beni Gökkuşağı Köprüsü'nden itmesi için akrabalarından birini gönderebilirsen, ben de uçuruma düşüp bu dünyadan kaybolabilirim ve bu harika olur.

Gönder.

"Kime mesaj atıyorsun?" King'in sesi tam yanımdan geldi.

Yerimden o kadar şiddetli sıçradım ki şezlong devrilecek gibi oldu.

King dirseğini şezlongumun arka köşesine koyarak tekrar zemine bastırdı.

Savannah ateşin diğer tarafından güldü. "Bu kadar diken üstünde çünkü bir erkekle konuşuyor."

"Savannah!" dedim azarlar gibi.

Yanımdaki adam kıpırdamayınca gözlerimi King'e doğru kaldırdım.

Elbette çok ciddi bir ifadeyle bana bakıyordu. "Kim o adam?"

Sorusuna şaşırmadım bile.

"Hiç kimse," diye ciyakladıktan sonra boğazımı temizledim. "Buralı değil."

"Nereli?" King cümlemi bitirmeme bile zor izin verdi.

Bir elimi kaldırdım. "*Denver*'dan dönerken uçakta yan yana oturuyorduk ve numaralarımızı aldık. Bir şeye dönüşürse sana söyleyeceğime söz veriyorum. O zaman bana istediğin tüm soruları sorabilirsin. Ama sadece bir kez karşılaştığımız için bunu büyük bir olay haline getirmek istemiyorum. Tamam mı?"

King başını yana eğdi. "Bavulunu almakta gecikme nedenin o mu?"

Ağzım açık kaldı.

Göz korkutucu ağabeyim başını eğdi. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Bekle, sen neden bahsediyorsun?" Savannah kolçağın üzerinden eğilmiş, alevlerin etrafından bizi görmeye çalışıyordu.

"Hiç," demeye çalıştım ama King benim yerime konuştu.

"Bo o uçuştan sonra bagaj alım yerine otuz dakika geç indiğini söyledi."

Savannah sırıttı. "Aferin sana, Val!"

Ellerimi yanaklarıma bastırırken King'e bakmayı reddederek Savannah'ya döndüm. "Lütfen başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?"

King hemen yerinden kıpırdamayınca daha fazlasını isteyeceğinden endişelendim ama o sırada Aspen üzerinde tatlılarımızın olduğu bir tepsiyle evden çıktı.

"Sıcak elmalı çıtır ve dondurma," dedi bize yaklaşırken. "Cici gerçekten de sonbahar temasını benimsemiş," diye ekledi aşçıyı kastederek.

Savannah ekim ayına girmemizin ne kadar çılgınca olduğunu söylediğinde ona katıldım. Ama aynı zamanda Dom'la mesajlaştığımız bu birkaç hafta zamanın daha da hızlı geçmesini sağlamış gibi hissediyordum.

King kendisi ve Savannah için birer tabak alırken, Aspen de Savannah ile benim aramdaki sandalyeye oturmadan önce son kâseyi bana uzattı. Aspen, Savannah'ya düzenleyecekleri bir sonraki hayır müzayedesi hakkında bir şeyler sormaya geçince ucuz atlattığım için tüm yüce güçlere teşekkür ettim.

Dominic'ten hoşlanmayacaklarından endişelenmiyordum. Karanlık bir geçmiş bulup bana onunla çıkmamamı söyleyeceklerinden de endişelenmiyordum. Sadece Dom'u bu berbat suç ailesi saçmalığının içine çekmeye hazır değildim. Henüz olmazdı. Birbirimizi daha iyi tanıyana kadar olmazdı. Çünkü insanları bu işe bulaştırmak muhtemelen kaçamaktan çok evlilik meselesiydi.

Telefonum titreyince biraz önce Dominic'e gönderdiğim mesaj dizisini hatırladım.

Herkesin dikkati dağılmışken cevabına baktım ve bir ağız dolusu baharatlı elmayla gülümsedim.

Koca Adam: Her gün, günümü güzelleştiriyorsun.

Koca Adam: Bana iyi günler dile.

Ben: İyi günler dilerim, Koca Adam.

Koca Adam: Akşam yemeğinde ne yiyorsun?

Ben: Spagetti.

Koca Adam: Ev yapımı mı?

Ben: Kavanozdaki sosa bir şeyler eklemek sayılırsa, evet.

Koca Adam: Bana fotoğraf göndersene.

Hımm...

Bir an düşündükten sonra telefonu yukarı kaldırıp ışığı kontrol ettim ve fotoğrafı çektim.

Ben: *selfie gönderir*

Ah, siktir! Spagettiyi mi kastetmişti?

Koca Adam: Lanet olsun, Melek. Bir uyarı versen iyi olurdu.

Off... Bu da ne demek?

Koca Adam: Karbonhidrat görmeyi bekliyordum, güzel yüzünü değil.

Koca Adam: Bilgin olsun, bu bir tabak fotoğrafından çok daha iyi.

Bana güzel dedi.

Ben: *Yarısı yenmiş spagetti tabağının fotoğrafını gönderir*

Koca Adam: Valentine, bana bu hafta şehirde olduğunu söyle.

Sanki hâlâ pazartesi günü olduğunu onaylamak cevabımı değiştirecekmiş gibi duvarımdaki takvime baktım.

Ben: Dominic, bana şaka yaptığını söyle.

Telefonum bir aramayla titremeye başladı.

Ekim ayı boyunca her gün mesajlaşmıştık ama telefonda o kadar sık konuşmuyorduk. Bu yüzden sesini duymak üzere olduğumu bilmek kalbimin güm güm atmasına neden oldu.

"Selam, yavrum."

Kimsenin beni göremeyeceği bir yerde, yatakta oturduğum için gözlerimin kaymasına izin verdim ve sessizce dudaklarımı oynatarak, *Aman Tanrım,* dedim.

Cidden, bu neden bu kadar ateşliydi?

"Bana bu hafta şehirde olduğunu söyle," dedi.

İnledim. "Söyleyemem. Yarın yola çıkıp cumartesi günü eve döneceğim."

"Tabii ki amma koyayım." Sesi boyun eğmiş gibi çıkmıştı.

"Sormalı mıyım?" Dudağımı ısırdım.

"Sadece ezici bir hayal kırıklığı hissetmek istiyorsan," diye homurdandı.

"Dur tahmin edeyim. Tam da benim burada olmadığım tarihlerde güzel eyaletimi ziyaret edeceksin."

"Özetle o şekilde." Telefonun diğer ucundan bir asansör kapısının açılma sesini duydum. "Lanet olsun. Nereye gidiyorsun?"

"*Hawaii.*" İç çektim. *Sanki Hawaii'ye gitmek muhteşem bir şey değilmiş gibi.*

Dom ses tonuma kıkırdadı. "Zavallıcık seni. İş için mi yoksa eğlence mi?"

"Eğlence. Gerçi evde kalmak da kulağa çok eğlenceli geliyor."

Dolu dolu bir kahkaha attı. "Az önce beni tropik bir tatille mi kıyasladın?"

Boş odama bakarak sırıttım. "Biletimi iptal edeceğimi söylemedim."

Tekrar güldü. "Melek, beni yaraladın."

"Hıı hı." Sırtüstü yattığımda yatak beni biraz zıplattı. "Ama istesem bile bu bir aile etkinliği olduğundan tekrar planlayamam."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu kulağıma biraz aşırı gibi geldi. Sadece bir kez karşılaşmıştık ve bir tatili yeniden planlamayı yalandan teklif etmek bile çılgıncaydı.

Yapışkan olma yolunda hızla ilerliyorsun, Val.

"Aile etkinliği eğlenceli olabilir."

"Benim üvey..." Durup kendimi düzelttim. "Erkek kardeşim eşiyle yeminlerini tazeliyor. Yani aslında bir düğün ama tam olarak değil."

Bunu söylemeli miyim?

Ya ilk düğünlerini sorarsa?

Ya da nasıl tanıştıklarını? King karısını resmen kaçırıp onunla evlenmesi için şantaj yaptığından ona bunların hiçbirini gerçekten anlatamam.

"Ah." Anladığını belli eden bir ses çıkardı. "Birden fazla yemin tazeleme töreninde bulundum. O yüzden daha fazla açıklamana gerek yok. En azından bunun için güzel bir yer."

Başımı onaylar anlamda sallarken az önce panikleyerek küçük bir kalp krizi geçirdiğim soruların hiçbirini sormadığı için memnundum. "Öyle. Ağabeyim şu su üzerindeki bungalovlardan birkaç tane kiraladı. Bu harika bir şey çünkü görünüşe göre yeni olayım erkeklerin bana pahalı şeyler almasına izin vermek."

"Sadece beni ve o küçük sırt çantasını kastediyor olsan iyi edersin," dedi Dominic dümdüz bir sesle.

Burnumdan güldüm. "Bana başka kim bir şeyler alıyor ki?"

"Güzel cevap." Nefesini verdi. "Kapatmam gerek. Bana iyi geceler dile ve *Hawaii*'ye ulaşınca bana fotoğraf gönder."

"İyi geceler, Dominic."

"İyi geceler, Melek."

Ben: *Bungalovumun güvertesinde dururken çekilmiş bir fotoğrafım*

Ciğerlerim ılık sabah havasıyla doldu.

Altımda ve etrafımda okyanus varken, güneş de yeni doğarken burası büyülü bir yermiş gibi geliyordu.

Uhreviydi.

Derin bir nefes daha aldım.

Sessizdi.

Erkenden hazırlanmıştım. Zaten hep böyle yapardım. Bu yüzden burada duran tek kişi bendim ama King'in iki bungalov aşağıda olduğunu biliyordum. En iyi arkadaşı Nero ve eşi aramızdaki bungalovda, Aspen'se King'in diğer tarafındaydı.

Ve...

Esinti parlak pembe eteğimi dizlerimin etrafında dalgalandırdı.

Onların hepsi bu kadar yakınımdayken bile kendimi yalnız hissediyordum.

Kahrolasıca yalnız.

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Bu benimle ilgili değil. King ve Savannah için buradayım.

Nefesimi verdim.

Aspen de burada yalnızdı. Yani sadece ben ve bir sürü çift değildik. Ama...

Biraz daha nefes alıp verdim.

Ama Aspen ve ben yakın değildik.

Bana kötü davranmıyordu. Eskiden olduğu gibi bana karşı kayıtsız da değildi. Son zamanlarda yaşadığı akıl almaz şeyleri hayal bile edemiyordum. Ama yine de...

Denemiştim.

Onun kız kardeşi olmak için çok çabalamıştım. *King'le denediğim kadar çok.* İkisi de bana iyi davranıyordu. Sadece...

Gözlerimi kapattım.

King, Savannah'yı bulduğu için mutluydum. Birbirlerine iyi geliyorlardı. Bunu onun için yaptığı için de mutluydum; gün doğumu töreniyle ona sürpriz yapıyordu. Bugün eğlenecektim. Gerçekten keyif alacaktım.

Sadece asla gerçekleşmeyecek şeyler için umut etmeyi bırakmam gerekiyordu.

Gözlerimi açarak binaları birbirine bağlayan yürüyüş yollarına baktım.

Başka birinin daha kahrolası bungalovundan çıkmasına ihtiyacım vardı. Böylece burada -muhtemelen gezegenin en romantik ortamında- dünyada kalan tek kişi benmişim gibi dikilmeyecektim.

Bu sinir bozucuydu.

Dominic'in bana mesaj attığını hissettiğim anda telefonumu kaldırdım.

Koca Adam: Çok güzel görünüyorsun.

Her kelime kaburgalarımın arasında yankılanırken onun hayal edebileceğinden çok daha fazla anlam ifade ediyordu.

Ben: Keşke seninle evde kalsaydım.

Sil.

Ben: Keşke burada benimle olsaydın.

Sil.

Ben: Teşekkür ederim.

Gönder.

Koca Adam: *boş bir birinci sınıf koltuğun fotoğrafını gönderir*

Koca Adam: Burada oturabilmek için beni ayağa kaldıracak kişiye şimdiden kızgınım çünkü o kişinin sen olmayacağını biliyorum.

Gözlerimi güneşten koruyarak telefona gülümsedim.

Ben: Unutma, Kaçak izlemek yasak.

Gönder.

Koca Adam: Tabii ki. O bizim filmimiz.

"Gizemli adamına mı gülümsüyorsun?" diye sordu Aspen beni şaşırtarak.

Şezlongda arkama yaslanmış haldeyken ona bakmak için başımı yana çevirdim.

O da birkaç adım ilerimde, benimle aynı pozisyondaydı ve yüzlerimiz büyük şemsiyenin gölgesinde kalıyordu.

"Evet," diyerek kabul ettim.

Aspen dudaklarını büzdü. "Onun kimliğini ne kadar uzun süre gizli tutmaya çalışırsan, herkes o kadar meraklanacaktır. Meraklı bir King de son derece iğrenç bir şey olabilir."

Doğru söylüyordu.

"Sadece onunla bir kez daha yüz yüze görüşmek istiyorum." Herkes havaalanında tanıştığımızı ve birlikte uçtuğumuzu biliyordu. Ayrıca bavulumu almakta neden geç kaldığım konusunda spekülasyon yapıyorlardı. "Eğer bundan sonra da anlaşırsak ehliyetinin fotoğrafını çekip King'e vereceğim."

Bo'nun beni ispiyonlamasından şikâyet etme zahmetine girmedim bile.

Aspen başını arkaya yaslayıp gözlerini kapattı. "Ben yine de King'in adamı araştırmasına izin vermelisin diyorum. Asla çok dikkatli olamazsın."

Ne demek istediğini anladığım ama ekleyecek bir şeyim olmadığı için bir mırıldanma sesi çıkardım.

Aspen ve King'in aksine ben zengin değildim. Güçlü de değildim. Sadece sıradan bir hiç kimseydim.

Yani dışarıda beni bir tür çıkar evliliği için hedef alan kimse

yoktu. Eğer bir erkek benimle evlenirse, ona *Ikea* oturma odası takımı, iki kez kullandığım pahalı bir *blender* ve lüks olmasa da ikinci el iyi bir araba alabileceği bir tasarruf hesabı miras kalırdı.

Gözkapaklarım kapandı.

Dom paramın ya da başka bir şeyin peşinde değildi. Yarın eve döndüğümde onu şahsen görmeyi öncelik haline getirecektim.

Ben: *uçaktaki diğer iki çift ayağın arasındaki ayaklarımın fotoğrafı*

Ben: Bil bakalım kim koltuk seçimini yapmayı unuttu ve yirmi yedi numaralı sırada sıkış tıkış oturmak zorunda kaldı?

Gönder.

Koca Adam: Benim zavallı Valentine'ım.

Koca Adam: Cadılar Bayramı'n kutlu olsun, Ufaklık. Söylesene, melek kostümü mü giyeceksin?

Ben: Saat akşamın sekizi ve ben kostümümü giydim bile.

Gönder.

Ben: *Bir kapüşonlu ve saçımı yüzümdeki yeşil kil maskesinden uzak tutan bir saç bandıyla kanepede otururken çekilmiş fotoğrafım*

Koca Adam: Dehşet verici.

Ben: Bütün çocukları uzak tutuyor. Sanırım bu şeker kâsesini kendim bitireceğim.

Ben: Hüzünlü bir gün geçiriyorum.

Sil.

Ben: Umarım Arizona'ya uçuşun iyi geçmiştir.

Gönder.

Koca Adam: Götün teki havaalanında bana çarptı ve bir kurabiye bile almadı.

Koca Adam: Zor bir hafta oldu, Melek. Bana iyi bir şey söyle.

Ben: Bunun iyi olup olmadığı hâlâ belirsizliğini koruyor ama bir uçağa binmek üzereyim.

Gönder.

Koca Adam: Birkaç hafta önceki tatilin etkisi çoktan geçti mi?

Ben: Ha! Keşke Hawaii'ye dönebilsem.

Gönder.

Koca Adam: Nereye gidiyorsun?

Ben: Vegas'a. İş arkadaşlarımdan biri tarafından bir son dakika bekârlığa veda partisine davet edildim. Bu gece oraya gidiyoruz, iki gece kalıp pazar günü döneceğiz.

Gönder.

Ben: Bana şu anda Vegas'ta olduğunu söyle ve hafta sonu mu daha iyi hale getir.

Gönder.

Koca Adam: Şu anda Vegas'tayım.

YEDİNCİ BÖLÜM

DOM

Kanepemden kalkarken göğsüm genişledi.

"Vance'i ara," dedim mutfak adasının yanında oturan sağ kolum Rob'a. "Ona havaalanına gitmesini söyle. Uçağın otuz dakika içinde kalkmasını istiyorum."

Çatı katımın diğer tarafındaki merdivene doğru uzun adımlarla yürüdüm. Çanta hazırlamam gerekiyordu.

"Uçuş planı hangi şehir için?" diye sordu Rob arkamdan.

"*Vegas.*"

SEKİZİNCİ BÖLÜM

VAL

Ağzım açık kaldı.

Gözlerimi kırpıştırarak telefon ekranına bakıyordum.

O... Dominic gerçekten şu anda *Vegas*'ta mıydı?

Kalbim daha da hızlı atmaya başladı.

Dom *Vegas*'taydı.

Vay canına. Dom Vegas'ta.

Avuç içlerim terlemeye başladı.

Dominic'i tekrar göreceğim. Bu gece.

Hepimizin kalacağı tesise bir *Uber*'le gittim ve odamda tazelenebilmek için aceleyle giriş işlemlerini yaptırdım.

Dom'la geçireceğim bir hafta sonu için çanta hazırlamamıştım. Bu süreyi birlikte çalıştığım birkaç kadınla geçirmek için hazırlanmıştım. Bu yüzden yanımda getirdiğim iki kıyafetten daha

seksi olanını seçmek ve sonunda ne yapacaksak onun için yeterince iyi olmasını ummak zorundaydım.

Yedi buçuk santimlik dolgu topuklu ayakkabılarımı örtecek kadar uzun, yüksek belli, geniş paçalı pantolonumun içine soktuğum siyah ipek askılı bluzumu ellerimle düzelttim.

Asansörün kapıları önümde açıldığında binerek ana katı seçtim.

Grubumuz -telefonumu kontrol ettim- bir dakika içinde lobide buluşmak üzere anlaşmıştı. Sonra da akşam yemeği için caddenin karşısına yürüyecektik.

Ama ben onlara kaçacağımı söylemek üzereydim.

Çünkü Dominic on altı dakika içinde beni alacaktı ve onunla akşam yemeği yiyecektim.

Asansör durunca dışarı çıktığımda grubumu hemen fark ettim.

"Hey, Val!" diye seslendi bizimkilerden biri bana.

Hepimiz farklı şehirlerde çalışıyorduk. Bu yüzden normalde birbirimizi sadece internet aramalarında görüyorduk ama yine de herkes beni kucaklayarak selamladı.

Hepsi çok iyi olduğundan onları ekme konusunda kendimi kötü hissediyordum. Ama Dominic'i görme fırsatım kaçıracak kadar değildi.

Chicago şubemizden yeni nişanlanan Bri'ye yaklaşan düğünü için tebriklerimi ilettim. Sonra da kimse konuşmaya başlamadan hemen konuya girmeye karar verdim.

"Pekâlâ lütfen benden nefret etmeyin ama bir süredir... Şey, konuştuğum adamın şu anda *Vegas*'ta olduğunu öğrendim. Onunla yemeğe çıkacağım." Suçlu ve gergin hissederek gitgide daha hızlı konuşmaya başladım. "Gerçekten çok üzgünüm. Neredeyse uçağa binene kadar burada olacağını bilmiyordum. Onu gerçekten görmek istiyorum. Çok ama çok yakışıklı."

Dallas'tan gelen kız beni durdurmak için ellerini kaldırdı. "Val, güven bana, anlıyoruz. İyi bir sik bulmak zordur."

Yanaklarım alev aldı.

"Ama onunla tanıştın, değil mi?" diye sordu Bri. "Bu internette olan bir şey değil, o da bir anda *Vegas'ta ortaya mı çıktı?*"

Serinletmek için ellerimi yanaklarıma bastırdım. "Daha önce karşılaştığımıza yemin ederim."

İlk kız kıs kıs güldü. "Evet, kesin karşılaştınız."

Ellerimin arkasının daha serin olmasını umarak onları ters çevirdim. "Daha sonra sizi bulmaya çalışabilirim." Gönülsüz bir teklifte bulunmuştum.

"Kesinlikle olmaz." Bri başını iki yana salladı. "Hafta sonu programı e-postalarımızda var. Sen gidip kendi işini yap. Buluşmak istersen bizi nerede bulacağım biliyorsun. Ama eğer bütün hafta sonunu bu adamla yatarak geçireceksen, bize haber ver ki hayatta olduğunu bilelim."

Ellerimi kaldırarak yüzümü yelpazeledim. Küçük bileklik cüzdanım bu hareketle dalgalandı.

"Anlaştık." Nefesimi verdim. "Neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyorum."

*St. Louis*li kız hafifçe omzuma vurdu. "Çünkü biriyle çıkmak korkutucu bir şey."

Güldüm. "Biraz öyle, değil mi?"

Başıyla onayladı ve hepimiz dönüp ana girişe doğru ilerledik.

Onlar bir blok aşağı gidecekler, bense Dom'u kapının dışında bekleyecektim.

Lobiyi yarılamıştık ki Bri alçak sesle küfretti. "Sikeyim."

Gözlerim hızla kapılara döndü.

İşte orada, birkaç metre ileride, camın diğer tarafında Dominic duruyordu.

Benim Dominic'im.

Benim koca adamım.

Ve lanet olsun... Ne kadar iri olduğunu unutmuştum. Uzundu, genişti ve takım elbisesinin siyah kumaşını sanki işi buymuş gibi dolduruyordu.

Gözleri benimkilere kilitlendi. Mavileri o kadar berraktı ki, bu mesafeden bile ona doğru koşmak istiyordum. Kendimi kollarına atmak istiyordum.

Ama bunu yapmadım.

Sadece yürümeye devam ettim.

Bir de bakmaya.

Çünkü o da yürüyordu.

Diğer tarafa yaklaştığında otomatik kapı kayarak açılınca adımlarını bozmadı. Güzergâhı belliydi.

"Hassiktir, bu senin adamın mı?" diye tısladı Dallas.

Gülümsememi bastırmaya çalıştım ama işe yaramadı çünkü onun bana hissettirdiklerini durdurmak mümkün değildi.

Ayrıca çok yakınımdaydı.

Siyah gömleğinin üstten iki düğmesi açık olduğu için göğsündeki dövmeleri görebileceğim kadar yakındı.

"Evet, ben onun adamıyım," dediğinde hepimizin duyacağı kadar yakındı.

"Gezi programımı Val'le değiştirmek istiyorum," diye homurdandı *St. Louis*li kız.

"Hanımlar." Dom tüm dikkatini bana çevirmeden önce arkadaşlarıma başıyla selam verdi. "Valentine."

Adımı biraz daha derinden, sesi biraz daha çatallı çıkacak şekilde söyledi.

Sanırım kızlardan biri inledi.

"Merhaba, Dominic." Sesim şaşırtıcı derecede düzgün çıkmıştı.

Elini uzatınca ben de bir adım öne çıkıp avucumu onunkine koydum.

Dom yüzünü eğip dudaklarımın kenarına bir öpücük kondurdu. "Benim küçük meleğim, siyahlar giymiş. Ne kadar lezzetli."

Tamam, iç çamaşırı giymeye zahmet bile etmemeliydim.

Dominic doğruldu ve beni girişe doğru çekmeden önce küçük iş arkadaşı grubuma bir kez daha başıyla selam verdi.

Birkaç adım sonra omzumun üzerinden arkama baktığımda dört afallamış yüzün beni izlediğini gördüm.

Dallas kaşlarını kaldırıp dudaklarını kıpırdatarak, *Hassiktir,* dedi.

Ben de karşılık olarak sırıttım.

Çünkü evet. *Hassiktir.*

DOKUZUNCU BÖLÜM

VAL

Dom beni Bo'nun kullandığına benzeyen, camları karartılmış bir SUV'ye götürdü ve arka yolcu kapısını açtı.

Ben binerken o elini kalçamın üzerinden geçirince pantolonumun ince kumaşı dokunuşunun sıcaklığını hissetmemi sağladı.

"Kemerini bağla," dedikten sonra kapıyı kapattı.

O aracın arkasından dolanırken ben de dediğini yaptım. Şoföre bakmaktan kaçınırken bu akşam şoför tutmak için harcadığı parayı düşünemeyecek kadar paniklemiştim.

Umarım çok pahalı değildir.

Dom kapısını açınca arkasındaki neon ışıklar gece göğüne karşı daha da parlak göründü. Koltuğuna geçip kapıyı kapatırken bir ışık parıltısı saatinden yansıyınca kendime onun paraya ihtiyacı olmadığını hatırlattım.

Ne iş yaptığını tam olarak bilmiyordum. Mülk yönetimi ve sevkiyatla ilgili bir şeyler söylemişti -ben de anlamış gibi yap-

mıştım- ama parasını *Vegas*'ta bir şoföre harcamak istiyorsa, bu onun bileceği işti.

"Hazır mısınız, Patron?" diye sordu şoför.

Dom'un profilini izliyordum. Bu yüzden dikiz aynasından şoföre doğru gözlerini kıstığını gördüm.

"Şey, yani, Bay Gonzalez," diye kendini düzeltti şoför.

Belki de Dominic kendisine patron denmesinden hoşlanmıyordur.

"Evet." Dom'un ifadesi düzelirken şoför yola çıktı.

Endişe vücuduma yayılırken parmaklarım kucağımda seğiriyordu.

Bir aydır hayalini kurduğum şey bu. Neden sakin olamıyorum ki?

Yanımdaki koltukta bir hareketlenme oldu. "Melek, gergin olmana gerek yok."

Aşağı doğru bakınca Dom'un elini avucu yukarıya bakacak şekilde aramızda açtığını gördüm.

"Gergin değilim," diye yalan söyledim titreyen elimi onunkine koyarken.

"Sadece benim." Parmaklarını benimkilerin etrafına sararken sesi yatıştırıcıydı.

"Biliyorum." Ciğerlerime güçlendirici bir nefes çektikten sonra gözleriyle buluşmak için başımı kaldırdım. "Sadece bunun gerçekten olduğuna inanmakta zorluk çekiyorum." Dom sırıtınca dudaklarım minik bir gülümsemeyle kıvrıldı. "*Onu* kastetmedim." Arabanın içi karanlık olduğu için minnettardım. Umarım restorana ulaşmadan önce bu kahrolası kızarıklığı kontrol altına alabilirdim. "Demek istediğim... Sanki çok uzun zaman önce tanışmışız gibi geliyor. Lanetlenmiş olabileceğimizi düşünmeye başlamıştım."

Sırıtışı yerinde duruyordu. "Gerçek hayattaki *Montague* ve *Capulet*."*

* *William Shakespeare*'in, *Montague* ve *Capulet* aileleri arasında kan davası bulunan ve birbirine âşık olan *Romeo* ve *Juliet*'in trajik aşk hikâyesini anlattığı eser *Romeo ve Juliet*'e atıfta bulunulmuştur. (ç.n.)

Stresim biraz daha azaldı. "Onların lanetlenmiş değil de talihsiz âşıklar olarak görüldüğünü sanıyorum."

Dominic çenesini eğdi. "Doğru. Ayrıca bizim sonumuz daha iyi olacak."

Sonumuz dediğinde midem takla attı; sanki aramızda bir gelecek kaçınılmazmış gibi. "Öyle mi olacak?"

"Çok yaşlı bir adam olarak ölmeyi planlıyorum."

Dudaklarımı büzdüm. "Yani on yıl içinde falan mı?"

Şoför sanırım kahkahasını gizlemek için öksürdü ama asla tam olarak bilemeyecektim çünkü gözümü dahi kırpamadan Dominic oradaydı.

Dibimdeydi.

Eli boynumun arkasında, beni kendine çekiyor ve vücudumun ona dönmesini sağlıyordu.

Birleşmiş parmaklarımızı diğer elinde tutuyordu ama kaldırıp başımın yanındaki koltuğa sabitledi.

Her şey bir anda oldu.

Bir nefeste. Sonra sıcak dudakları benimkilere yapıştı.

Dudaklarını özlemiştim.

Boynumdaki eli sıkılaştı. Tüm kemiklerim pelteye dönerken beni dik tutuyordu.

"Beni içeri al," diye fısıldadı Dominic dudaklarıma doğru. "Şimdi, Valentine."

Ağzım açıldı.

Başka seçeneğim yoktu.

Dilini dudağımın üzerinden geçirdi. Onu ağzımın içine çekmeye çalıştım ama dili geri çekildi ve dişleri altdudağıma yapıştı.

"Bir aydır bu kahrolası ağzınla benimle alay ediyorsun." Ensemdeki elini yavaşça ön tarafa kaydırdı.

"Alay etmek mi?" Şimdiden zorlukla nefes alıp veriyordum.

"Küçük, cilveli *selfie*'lerinle." Dudaklarını yeniden benimkinin üzerine kapattı.

Cilveli mi?

Dom ağzımı yağmalarken burnumdan nefes aldım ve kokusu tarafından saldırıya uğradım. Sürdüğü o sıcak, erkeksi parfüm... Beni battaniye gibi sardı. Sanki evimdeymiş gibiydim.

Hafta sonu bitmeden hangi parfümünü kullandığını öğrenip hâlâ elimde olan takım elbise ceketine sıkmak için biraz satın alacaktım.

Şu anda yatak odamın köşesindeki koltuğa asılı olan ceket, sanki onu orada o bırakmış, oraya gelip çırılçıplak soyunduktan sonra bırakıp gitmiş gibi görünüyordu.

Kadınlığımın merkezinde bir sıcaklık birikiyordu.

Boştaki elimle Dom'un gömleğinin önünü kavradığımda tırnaklarım göğsünü çizdi.

Temasla kasları gerildi ve iniltisini parmak uçlarımda hissettim.

"Dominic," diye fısıldadım.

Benimkileri saran parmaklar çok az sıkılaştı. Sadece çok hafifti ve ben daha fazlasını istemeye başladım.

Ama Dom geri çekildi.

Gözleri benimkilerden birkaç santim uzakta, mavileri capcanlı parlıyordu. "Sana akşam yemeği sözü verdim, o yüzden bunu yapıyoruz. Ama sonra otelime geliyorsun."

Başımı salladım.

"Arkadaşların dışarıda kalmanı sorun eder mi?"

Başımı bu sefer iki yana salladım. "Sadece yaşadığıma dair kanıt istiyorlar. Eğer..." Sözümü yarım bıraktım ama Dom kaşlarını kaldırarak bitirmemi istedi. "Eğer bütün hafta sonunu *sevişerek* geçireceksek."

Dom sırıttı. "Arkadaşlarını sevdim."

"Ben de." Onları çok iyi tanımadığımı ve onun için bırakmaktan gayet mutlu olduğumu söyleyip söylememeyi düşündüm ama aracımız yavaşlayarak durdu.

Dom koltukta kendi tarafına kaydı.

"Emniyet kemerini takman gerekiyordu," diye azarladım onu.

"Senin tehlikeye değeceğini düşündüm." Kapıyı açtığında bakışları ciddileşti. "Beni bekle."

Dom indikten sonra kapıyı çarparak kapattı. Başımı kaldırıp bakınca şoförü aynadan beni izlerken yakaladım ama gözleri hemen uzaklaştı.

Kemerimi çözmüş ve hazırdım. Bu yüzden Dom kapıyı açtığında uzattığı elini tutup arabadan indim.

Bir an için orada göğüs göğüse durduk.

Dilini dişlerinin üzerinden geçirdi. "Eskisi kadar kısa değilsin, Ufaklık."

Bir ayağımı yana kaydırıp pantolonumun paçasını yukarı çekince altında saklı yüksek ayakkabılar ortaya çıktı.

"Bunların içinde bileğini burkacaksın."

"Bilmeni isterim ki," dedim pantolonumun kumaşını bırakıp ayakkabımı kapatarak. "Bunlarla neredeyse koşu hızında hareket edebilirim."

Dom dirseğini yan tarafına uzatınca ben de elimi dirseğin oluşturduğu *V*'nin içinden geçirdim.

"Neredeyse koşu demek. Sözümü geri alıyorum. Belli ki tam bir profesyonelsin." Kaldırımda birlikte yürümeye başladık. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum." Başını eğip baktı. "Seni kısa boyluyken seviyorum."

Ben de başımı kaldırıp ona baktım. "Ben de seni büyük seviyorum."

Kahkaha atmasıyla aynı anda gözlerim kocaman açıldı. *Tanrı aşkına,* adam daha da ateşli hale geldi.

Varlığıyla dikkatim o kadar dağılmıştı ki, ön kapıdan içeri adım atmadan önce restoranın adına bile bakmadım.

"Hoş geldiniz." Karşılama görevlisi elinde iki menüyle ön masanın arkasından çıktı. "Bu taraftan."

Dominic kolunu indirmeyince ben de büyük, dramatik bir şekilde aydınlatılmış yemek salonunda yürürken dirseğindeki tutuşumu bırakmadım.

İçerisi seksiydi. Siyahlar, kırmızılar ve koyu ahşap tonları hâkimdi. Duvarlardan ve tavandan sarkan parlak yeşil bitkiler, ilginç hasır avizeler vardı.

Masaların çoğu doluydu. İnsanlar genel olarak kendi sohbetleriyle meşgul olsa da birçok yüz bize döndü.

Omuzlarımı dik, Dominic'in kolundaki tutuşumu hafif tuttum.

Ben buraya aitim. Onun yanına. Bu restorana.

Önce Dom'u, sonra da beni baştan ayağa süzen bir kadının yanından geçerken çaba bile sarf etmeden planlamışız gibi giyindiğimizi fark ettim. Tepeden tırnağa siyahlar içindeydik.

Onun küçük meleği siyahlar içinde.

Görevli arka köşedeki bir masanın önünde durdu. Dört kişilikti ama sadece iki kişi için hazırlanmıştı. Seçilen sandalyeler yan yanaydı. Her ikisi de yemek odasının geri kalanına bakacak şekilde ayarlanmıştı.

"Buyurun, hanımefendi." Görevli benim için bir sandalye çekti.

Sandalye ile masa arasındaki boşluğa geçtim ama o sandalyemi ileri itemeden Dom boşluğa dalarak karşılama görevlisini geri adım atmaya zorladı.

Gülme isteğimi bastırarak otururken Dom'un sandalyemi itmesine izin verdim. Buraya geldiğimizde onun kayıt yaptırmadığı ya da adını bile söylemediği gerçeğini unuttum.

Dom kendini sandalyesine bıraktığında bir garson masamıza geldi.

"Size menü için biraz zaman vereceğim," dedi su bardaklarımızı doldururken. "Ama bir içkiyle başlamak isterseniz bana haber verin."

Dom'a bakmakta zorlanıyor, bunun yerine bakışlarını benimle masa arasında gezdiriyordu.

Haline acıyarak -çünkü Dom bakılamayacak kadar ateşli olduğundan onu anlıyordum- bir içkinin mükemmel olacağına karar verdim. "Buzlu bir *margarita* alabilir miyim, lütfen?"

Başını salladı. "Tabii ki. Tekila tercihiniz var mı?"

"Ah. Şey..." Dom'a baktım.

Daha önce hiç tekila almamış ya da özel bir tekila sipariş etmemiş değildim ama burası alıştığımdan biraz daha lüks görünüyordu. Aptalca bir şey söylemek de istemiyordum.

Endişemi anlayan Dominic, *r* ile başlayan ve külotumun adeta erimesiyle biten bir tane istedi. Başka bir dil konuşuyormuş gibi telaffuz etmişti ve iki dilin de anadili olup olmadığını merak ettim.

Kendisi için ne sipariş ettiğini bile duyamayacak kadar dikkatim dağılmış halde dudaklarına bakıyordum.

"Bu iyi mi?" diye sordu Dominic dikkatini yeniden bana vererek.

Dudağımı ısırırken başımla onayladım. "İspanyolca biliyor musun?" diye sordum sonra.

"Büyükbabamı çok üzerdi eminim ama bilmiyorum." Kendini küçümseyen bir hareketle başını iki yana salladı. "Sadece idare edecek kadar."

"İçki siparişi vermek gibi mi?"

Başını öne eğdi. "Aynen öyle."

"Yani büyükbaban..." Bunu sorup sormamam gerektiğinden emin olamayarak sustum. Aile konusunu gerçekten açmak isteyip istemediğinıden de emin değildim çünkü kendi ailem hakkında paylaşmak istediğim çok şey yoktu.

Ancak Dom soruma kırılmış ya da kızmış gibi görünmedi. Memnun görünüyordu. "Onu pek hatırlamıyorum. Ben küçükken vefat etmiş. Ama eşi, yani büyükannem çok daha uzun süre buralardaydı ve bana anlattığı hikâyelere bakılırsa, büyükbabamın seni seveceğini düşünüyorum."

"Beni mi?" Kaşlarım yukarı fırladı.

Dominic hiçbir zaman hissettiklerini söylemekten çekinmemişti ama bu bana ekstra... Kişisel gelmişti. Sevgiliniz nihayet ailenizle tanıştığında söyleyebileceğiniz bir şeydi.

"Evet, Ufaklık. Seni."

"Neden?" Sormadan edemedim.

"Çünkü çok tatlısın. Ayrıca tam da yeteri kadar hırçınsın."

"Büyükbaban beni hırçın olduğum için mi severdi?" Güldüm.

Dom başıyla onayladı. "İyi bir kadın hayatını değiştirebilir. Ya da o öyle söylerdi."

Bu sözün sıcaklığını göğsümde hissettim. "Büyükanneni gerçekten sevmiş olmalı."

"Sevmişti." Derin bir nefes verdi. "Kolombiya'da, küçük bir kasabada büyümüş. Ama yirmi iki yaşındayken buraya, *Chicago*'ya gelmiş. Kısa bir ziyaret olması gerekiyormuş. Ama sonra bir kadınla tanışmış. Banliyöden, saygın bir aileden gelen hoş bir kızla ve geri kalanlar -dedikleri gibi- tarih olmuş."

"Öylece kalmış mı?"

"Kalmış." Dom'un mavi gözleri sabitti. "Çünkü iyi bir kadın hayatını değiştirebilir."

Yutkundum. "Bu hikâyeyi sevdim."

"Ben de." Gözlerinin kenarları bir gülümsemeyle kırıştı. "Büyükannem de severdi. Bu yüzden binlerce kez anlattı."

"Onu suçlayamam." Önceki konuşmalarımızı düşündüm. "Peki şu büyük ailen, büyükbabanın akrabaları mı buraya taşındı?"

Dominic başını iki yana salladı. "Onu evlatlıktan reddettiler."

Nefesim kesildi. "Ne? Neden?"

"Bunu ihanet olarak görmüşler. Geçmişini terk etmek ve diğer saçmalıklar falan. Ama büyükbabam sevginin zorunluluktan daha güçlü olduğu gerçeğinin arkasında durdu. Bu yüzden onun tarafındaki aile eksikliğini telafi etmek için bir ton çocuk yapmaya karar vermişler."

Tarifi karşısında burnumdan güldüm. "Bir *ton* çocuk ne demek?"

"Dokuz tane."

Dokuz kez doğum yapma düşüncesiyle yüzümü buruşturdum. "Tamam, evet. Bu çok fazla."

"Babam en büyükleriydi. Ben de ilk torundum. Ama sadece o tarafta sekiz amca ve hala grubu, hepsinin de en az üç çocuğu varken -sadece bana sahip olan annemle babam hariç- yine de bir ton var." Başını iki yana salladı.

"Baban..." Sormaktan nefret ediyordum ama madem aileden bahsediyorduk...

"Yaklaşık yirmi yıl önce vefat etti."

"Çok üzgünüm," derken sorduğum için kendimi kötü hissediyordum. Benimkinin de o kadar uzun zaman önce öldüğünü söylemek istiyordum ama benim aile hikâyem çok daha iç karartıcıydı ve o konuya girmeyi hiç istemiyordum.

"Aslında bir ömür geçmiş gibi. Ama hırçınlığını onun da seveceğinden eminim."

Dudağımı ısırıp Dom'un büyük, mutlu aile görüşmelerinden birinin nasıl görüneceğini hayal etmeye çalışırken garson içkilerimizle geri geldi.

Menüye hiç bakmadığımı fark edince hemen elime alıp içindekilere göz gezdirdim. Ama *Pad Thai*'yı* bir seçenek olarak gördüğüm anda menüyü bıraktım.

"Bu ne istediğini bildiğin anlamına mı geliyor, Melek?" Dom bana bir şeyi komik bulduğunu ifade eden o küçük gülümsemesiyle bakıyordu.

Gülmesi için ona meydan okuyarak kaşlarımı kaldırdım. "Aynen öyle."

"Önce hanımlar." Dom başlamam için eliyle işaret etti.

Ben tavuklu *Pad Thai* sipariş ettim. Dom da önce Çin böreği, sonra da kendisi için farklı bir erişte yemeği istedi.

Sonunda garsonun masaya koyduğu *margarita*'yı fark edince kadehi kendime yaklaştırdım. Sırf fotoğrafını çekebilmek için te-

* Genellikle pirinç eriştesi, karides, fıstık, çırpılmış yumurta, şeker ve fasulye filiziyle yapılan, Tayland mutfağına ait en meşhur yemeklerden biri. (ç.n.)

lefonumu çıkarasım geldi. Kadehin kenarı mükemmel bir şekilde tuzlanmıştı ve kâğıt inceliğindeki misket limonu diliminin yanında üç adet yenilebilir çiçek yüzüyordu. Çok güzellerdi.

Kehribar rengi bir sıvıyla dolu kısa bir kadeh tutan dövmeli bir el görüş alanıma girdi. "Kadeh kaldıralım."

İçkimi alarak Dom'unkine değdirdim.

"İyi kadınlara." Sesi alçaktı.

"Yaslanmaya," diye karşılık verdim.

Kadehini bastırdığı o dolgun, baştan çıkarıcı dudaklar seğirdi.

ONUNCU BÖLÜM

VAL

Margarita mükemmeldi.

Çin börekleri mükemmeldi.

Dominic'le sohbet mükemmeldi.

Yarış arabaları kullanan kuzeni hakkında konuştuk. Gelinlik diken teyzesinden bahsettik.

Onunla düğünler hakkında konuşurken hiç telaşlanmadım.

Serinlemek için parmak uçlarımı yanaklarıma bastırdım içkiden dolayı sıcaklıyordum. Konudan değil.

Bir sonraki *margarita*'m mükemmeldi.

Eriştelerim mükemmeldi.

Daha çok konuştuk. Daha çok paylaştık.

Ona *Hawaii*'den bahsettim.

Onu ne kadar özlediğimi anlattım.

Orada benimle olmasını dilediğimi söyledim.

Bana baktığında gülümsedim.

Bana uzattığı suyu içtim.

Ayağa kalkarken Dom'un elini tuttum.

Beni tuvalete götürmesine izin verirken görüş alanımdaki her şey dönüyordu.

Kabin kapımı kapatırken müzikle birlikte sallandım. İyi... Hissediyordum. Biraz başım dönse de iyiydim.

Pantolonumdaki çift kopçayla mücadele ettim ama açmayı başardım.

Giymek için biraz daha uğraştım ama onu da başardım.

Sabun ekstra kaygandı.

Su iyi geliyordu ve soğuk sıvının bileklerimin üzerinden akmasına izin verdim.

Arkamdan tuvaletin kapısı açıldığında gelen oydu.

Benim Dominic'im.

Mavi gözleri aynadan benimkilere kilitlendiğinde bu bir rüya gibi geliyordu. *Gerçekten güzel bir rüya gibi.*

"Benimle gel, yavrum."

Şu anda arkama geçmiş kâğıt havlu uzatıyordu.

"Burada olmamalısın." Fısıldıyor muydum yoksa bağırıyor muydum, bilemiyordum.

Dom kollarını arkamdan bana doladı ve ellerimi benim yerime kuruladı. "Bir kez olsun aynı fikirde değiliz." Sesi karşısında gözlerimi kapatmaya başladım. "Olmam gereken yer burası."

Dudaklarını şakağıma bastırdı.

"Senden gerçekten hoşlanıyorum." Bu sefer fısıldadığımdan emin oldum.

O dudaklar bir kez daha şakağıma bastırdı. "Bunu söylediğini sana hatırlatacağım."

Işıklar değişip duruyordu.

Daha karanlıktan daha aydınlığa. Maviden pembeye. Yakından uzağa.

"Bu taraftan, Ufaklık."

Ayaklarımı ileri doğru sürüdüm. Ellerim bir çift parmağı sıktı.

Dom'un parmaklarını.

Çünkü birlikteydik.

"Buraya girelim." Sesi çok üzerimden geliyordu.

Takip ettim.

Yorgundum, uykum vardı ama hâlâ iyi hissediyordum.

Onu bırakmak istemiyordum.

Yollarımız ayrılana kadar.

"Yollarımızın ayrılmasını istemiyorum." Sanırım bunu yüksek sesle söylemiştim.

Elimdeki el sıkarak karşılık verdi.

"Seni bırakmayacağım," diye beni rahatlattı.

Nereye gittiğimizi görmek için başımı kaldırdım ama ismi okuyamadım. *T* harfini gördüm.

"Benim için yukarı gel, Valentine."

Dediğini yaptım ve ışıklar daha parlak oldu.

Gözlerimi kısmam gerekti.

Dominic elimi bırakınca temasımızı özleyerek biraz mızmızlandım.

Birinin kıkırdadığını duydum. Ama Dom değildi çünkü eli artık omzumdaydı. Beni yanına çektiğinde çok sağlam bir his yayıyordu. Sabitti. Titremiyordu.

Ona yaslanırken gözlerim tamamen kapandı.

Yaslandım.

Bu kelimeyi tekrar tekrar düşünüyordum.

Sıcaklığa yaslanmayı.

Kolumdan aşağı bir ürperti süzüldü.

"Kıpırdama, Ufaklık," diye fısıldadı Dom. Sonra bedeni uzaklaştı.

Dudaklarım aralandı. Geri gelmesini istiyordum. Ama sonra sıcak ipeklere sarıldım.

Bu hissi içime çektim.

Biri konuşuyordu.

Ama ben gözlerimi açamıyordum.

Henüz yapamazdım. Dominic'in kokusu ve sıcaklığı etrafımı sarmışken olmazdı.

"Kabul ediyorum de, Valentine."

Gözlerimi yanımdaki adama bakacak kadar aralayıp gülümsedim. "Kabul ediyorum de, Koca Adam."

Bir elini kaldırıp parmaklarının arkasıyla yanağımı okşadı. "İyi kadınlara."

Gözleri üzgün görünüyordu.

Bu hoşuma gitmedi.

Üzgün olmasını istemiyordum.

Uzanıp kolunu tuttum. "Seni mutlu edeceğim."

Yanağıma dokunan el enseme kayarken Dom gözkapaklarını indirdi. "Ediyorsun."

Dudaklarını benimkilere bastırırken gözlerim tekrar kapandı. *Yumuşak. Yavaşça.*

Bir şey kalçamı dürtükledi.

"Bacaklarını etrafıma sar."

Neden bahsettiğini bilmiyordum ama sonra beni öne doğru, siyah SUV'nin arka koltuğundan dışarı çektiğinde otomatik olarak dediğini yaptım.

Harika kokuyordu.

Burnumu boynuna bastırdım.

Adımları ona doğru gidip gelmeme neden oluyordu.

Boynundaki tutuşumu sıkılaştırdım.

Sanırım takım elbisesinin ceketini giyiyordum ama ona doyamıyordum.

Dom'a doyamıyordum.

Kalçalarım ulaşmaya çalışarak gerildi. Orada olduğunu bildiğim şeyi hissetmeye çalışıyordum.

Bir binadaydık. Havadaki değişimi hissedebiliyordum.

Parmaklarım başının arkasını tırmalarken tırnaklarım kafa derisine değdi.

Dominic inleyerek beni önüne daha da sıkıca bastırdı.

Adımları durunca dudaklarım boynuna değdi.

Teni dudaklarımda çok hoş bir his uyandırıyordu.

Bir zil çaldı. Sonra Dom yeniden yürümeye başladı.

Ardından durdu.

"Sen bir sonrakine bin."

Neden bahsettiğini merak ettiğimden gözlerimi kırpıştırıp açtım.

Sonra tekrar kırpıştırdım çünkü Dominic'in omzunun üzerinden arkamızda iki adam gördüm. Onlar da simsiyah giyinmişlerdi.

Ama onlar duruyordu.

Asansörün kapıları kapandı. Yukarı çıkmaya başladık.

Dom dönüp sırtımı asansörün duvarına yasladı.

"Onu tekrar yap, Melek."

Tırnaklarımı başının üzerinden geçirip boynuna indirdim.

Çıkardığı ses kadınlığımda yankılandı.

Onu istiyordum.

Onu çok fena istiyordum.

Kalçalarımı yuvarladım. "Seni istiyorum."

"Siktir," diye homurdandı. "Bunu zorlaştırıyorsun."

Kalçalarımı yeniden yuvarladım. "Kanıtla."

Beni olduğum yerde tutan kollar kalçalarımı kavrayana kadar kaydı. Sonra da beni indirdi. Vücudundan birkaç santim aşağı kaydırdı. Ve...

Onu hissettiğimde parmaklarım omuzlarına gömüldü ve yüksek sesli bir inilti çıkardım. "Dominic."

"Tanrım."

Bir eli kıçımın etrafından bacaklarımın arasına giderek beni oradan kavradı.

Üzerimdeki yeni hâkimiyetini beni kendisine daha sıkı bastırmak için kullandı.

Bir zil sesi daha duyuldu.

Gözlerimi iyice yumup Dom'a daha sıkı tutundum.

Her adım başımı döndürüyordu.

Kalçalarının her sallanışında kadınlığım sıkışıyordu.

Bir kapı.

Başka bir kapı.

Ve Dominic.

Elleri.

Ağzı.

Yumuşak bir şeyin üzerine düştüm ama sadece bir saniye sürdü.

Dom bluzumu çekiştirince kollarımı kaldırdım.

Pantolonumu çekip çıkardığında nefesim kesildi.

Külotumu çıkarırken ona yardım etmeye çalıştım.

Bacaklarımın arasında serin havayı hissettiğimde gözlerim açıldı.

Parmaklar kıvrımlarımın arasından içeri kayınca inledim.

Dom üzerimdeydi.

Üstümdeydi. Alnını benimkine bastırıyordu. "Benim için çok ıslanmışsın, Valentine."

Zevk içimde girdap gibi döndü.

"Çoğu gece böyleyim," dedim.

"Tanrım," diyerek inledi. "Kendine dokunuyor musun, Melek?"

Parmaklarını üzerimde gezdirdi.

Başımla onayladım.

"Bunu yaparken beni düşünüyor musun?"

Dokunuşu giderek daha ısrarcı oluyordu.

"Her zaman."

Hisler bunaltıcıydı.

Dom beni çok yakınına çekmişti.

Odaklanamıyordum.

Bana bir şey sordu.

"Dominic," diye sızlandım konsantre olamayacak kadar muhtaç bir şekilde.

Amıma ıslak bir tokat geldiğinde neredeyse patlayacaktım.

"Bana söyle, ben de boşalmana izin vereyim."

"Dört," dedim nefes nefese sırtımı yay gibi kıvırırken. "Dört kere oldu."

Bir tokat daha geldi ama sonra avucu daha sert bastırırken bir parmağı içime kaydı.

Bedenim sarsıldı.

Gözlerimin arkasında renkler patladı.

Haykırdım. Titriyordum. Geriliyordum.

Dominic "Siktir," diye küfrettikten sonra karnıma sıcak bir şey fışkırdı.

Bir alın omzuma düştü.

Karanlığın içine doğru gülümsedim.

Dominic'ten çok hoşlanıyordum.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

VAL

Battaniyem kayınca sıcak hava dışarı kaçtı ve inledim.

"Uyumaya devam et," dedi bir ses kulağımın dibinde.

Ben de öyle yaptım.

"Bunları iç, Ufaklık."

Gözlerimi kırpıştırdım. Farkındalık bir baş ağrısı şeklinde beynime hücum etti.

"Bu şişenin en az yarısını iç, sonra uyumaya devam edebilirsin."

Görüşüm netleşince Dom'un elinin yüzümün önünde olduğunu gördüm.

Genelde uyuduğum gibi yüzüstü yatıyordum. Bu yüzden dirseklerimin üzerinde doğrulup sağ elimle avucunda duran bir çift beyaz hapı aldım.

Onları ağzıma attıktan sonra açık su şişesini alıp yarısını içtim.

Dominic yorgun görünüyordu.

"Saat kaç?" Sesim kısıktı ve onu bir süredir kullanmadığımı hissedebiliyordum.

"On bir," diye yanıt verdi su şişesini geri alan Dom.

Gözlerim kocaman oldu, ardından kapandı; karartma perdelerinin etrafından gelen az miktardaki ışık başımdaki ağrının artmasına yetmişti.

Dom şişenin kapağını kapattıktan sonra komodinin üzerine bıraktı. "Geç saate kadar uyanıktık. Uyumaya devam et."

"Yanıma gelecek misin?"

Dom başıyla onayladı. "Bir dakika içinde."

"Tamam." Ağırlığımı tekrar yatağa bıraktım. Sonra başımı kaldırıp ne giydiğime baktım.

Dom'a ait olması gereken beyaz bir tişört giyiyordum ve kalçalarımı oynattığımda onun *boxer*'ı olduğunu düşündüğüm şeyi hissettim.

Üstümü değiştirdiğimi hatırlamıyordum.

Ya da yatağa geçtiğimi.

Ama düşünmek çok acı veriyordu. Bu yüzden başımı yastığa geri koydum.

Elimi uzattığımda tutmak istediğim şeyi ıskaladım... ve gözlerim pat diye açıldı.

Rüya kaybolurken oda yavaşça netleşti. Perdeleri çevreleyen ışık artık koyu bir altın rengindeydi.

Dominic'in odası.

Daha doğrusu Dominic'in süiti.

Birkaç saat önce tuvaleti kullanmak için odanın içinden geçmiştim. Yani güzel olduğunu biliyordum. Güzelden de öte, abartılıydı. Sanırım çift kapıların diğer tarafında ayrı bir oturma odası

vardı çünkü bir kere Dom'un orada telefonda konuştuğunu duy-dum. Ama bakmadım. Sadece uyudum.

Sonra daha çok uyudum.

Dönmeye çalıştım ama sonunda sırtıma bastıran ağırlığı fark ettim.

Hâlâ battal boy yatakta yüzüstü yatıyordum ve anlaşılan Dom da benim gibi uyuyordu. Sadece o benim üstümdeydi. Vücudu benimkinin yarısını kaplıyordu.

Çok sevimliydi.

Ama işemem gerekmeseydi ve o da bu kadar ağır olmasaydı daha sevimli olurdu.

Kendimi kurtarmak için kıvrandım.

Dominic homurdandı. "Kıpırdanma."

Huysuz Dom çok tatlıydı.

"Kalkmam gerek."

"Henüz değil." Bana doğru eğildi.

"Dur." Gülüşüm boğuktu. "Tuvalete gitmem gerek."

Dom iç geçirse de ağırlığını yataktan çıkmama yetecek kadar kaldırdı.

Kendimi banyoya kapatıp aynanın arkasındaki ışıkları açan düğmeyi bulurken gözlerimi yarı kapalı tutmaya çalıştım. Baş ağrım büyük ölçüde geçmişti ama parlak ışıklarla şansımı zorlamak istemiyordum.

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirince yüzümü buruşturdum.

Fayans zeminde dikilirken her tarafımı ne kadar iğrenç hissettiğimi fark ettim. Dün sabahtan beri duş almamıştım ve sanırım güneş batmak üzereydi. Cehennem kadar ateşli bir adamla aynı yatağı paylaşırken duş almadan geçen bir buçuk gün çok fazla bir süreydi.

Duştaki suyu açtım. Hızla tuvaleti kullanırken kabinin buharla dolmasını sağladım.

Dün gece o kadar çok içtiğimizi düşünmüyordum. Ama belki

de sandığımdan daha fazla *margarita* içmiştim. Ya da belki buraya dönerken daha fazla içki için durmuştuk.

Lavaboya ilerledikten sonra elimi sabunla yıkarken neye baktığımı fark ettim.

Diş fırçam.

Dominic'in banyosundaydı.

Nasıl oldu da...

Geniş banyoya göz atmak için aynayı kullanırken beynim daha önce üzerinden geçtiği şeyi nihayet hatırladı. Küçük tekerlekli valizim küvetin önünde duruyordu.

Dün gece eşyalarımı almaya mı gitmiştik? Bunu hatırlamam gerekirdi diye düşünüyordum.

Telefonumu banyo tezgâhının üzerinde gördüm. Onu da burada bırakmıştım.

Telefonu elime aldığımda, buraya birlikte geldiğim kız grubundan *iyi eğlenceler* diyen bir mesaj gördüm.

Neyse ki Dom'la kalacağımı haber vermek için onlara mesaj atmıştım.

Duşun çok uzun süredir açık kaldığının bilinciyle dişlerimi fırçalamak için acele ederken gözlerimin kapanmasına izin verdim. Sonra da onları duşta zombi gibi yıkanacak kadar açtım.

Temizlik malzemelerimi bavulumdan çıkarmayı canım istemediğinden Dom'unkileri kullandım. Bir de otelin saç kremini çünkü belli ki Dom'un saç kesiminin kreme ihtiyacı yoktu.

Duş jeli onun gibi kokuyordu ve vücudumu bununla iki kez köpürttüm ama yine de parfümünü bulmam gerekiyordu.

Parfümünü düşünmek bile dün geceden bir koku anısını tetikledi. Ben ona sürtünürken onun beni tutuşu, boynunun kokusunu içime çekişim...

Karnımın altında bir sıcaklık oluştu.

Bacaklarımın arasındaki elini hatırlıyordum. *Ağzının benimkinin üzerinde olduğunu da.*

Uzanıp suyu kapattım.

Dün gece seks yapmamıştık. Daha önce seks yapmıştım. Bu yüzden sonrasında *aşağı kısımlarımda* nasıl hissettiğimi biliyordum. Ağrı hissetmiştim. *Şişmiş gibi.* Ama şu anda bunların hiçbiri yoktu. Yani Dom'un aleti dün gece kesinlikle içimde değildi.

İkimiz de çok sarhoşken bunu yapmadığımız için minnettardım. Ama Dom da kendini daha iyi hissediyorsa, o zaman bu durumu değiştirecektik.

Cam duş kapısını açmak için sol elimi uzattım. Ama elim metal kulpa sessizce temas etmek yerine bir çınlama sesi geldi.

Hızla elimi geri çekip avucuma baktım.

Burada ışık azdı ama yüzükparmağımın alt tarafında görünen kalın altın bandı gözden kaçırmak mümkün değildi.

Ona baktım.

Üç nefes boyunca yüzüğün alt kısmına baktım.

Yüzükparmağımdaki yüzüğe.

Elimi yavaşça döndürürken bir sonraki nefesim kesik kesikti.

Sonraki nefesim tamamen kesildi.

Yuvarlak kesimli dev bir elmas bana bakıyordu.

Bu...

Bir sonraki nefesimde boğuldum.

Çok güzeldi.

Çarpıcıydı. Harikaydı.

Geniş bandın içine işlenmiş bir sıra elmas büyük taşı vurguluyordu.

"Aman Tanrım!" diye fısıldadım.

Elmasa dokunmak için sağ elimi uzattım.

"Aman Tanrım!" Bu kez daha yüksek sesle söyledim.

Çünkü evlenmiştim.

Dominic'le evliydim.

ON İKİNCİ BÖLÜM

VAL

Banyoda asılı bulduğum siyah gömlekten başka bir şey giymeden kapıyı açtım. Havluyla kurutulmuş saçlarım pamuklu gömleği çoktan ıslatmıştı.

Dom hâlâ yataktaydı ama şimdi sırtüstü dönmüş, ellerini ensesine koyup battaniyeyi kalçalarına dolamış ve bir yığın yastığa yaslanarak çıplak gövdesini sergiliyordu.

Ağzım açılıp kapandı.

Bu adam nasıl gerçek olabilir?

Dom'un karın kasları sanki bakışlarım onu bir dokunuş gibi etkiliyormuş gibi kasıldı ve gözlerimi vücudundan yukarılara odaklanmaya zorladım.

Ağzımı tekrar açtım ama ne diyeceğimi bilemiyordum.

Tek tük anılardan küçük parçalar, sadece saniyeler vardı.

Dom'la bir yerde durduğumu hatırlıyordum.

Ona yaslandığımı hatırlıyordum. Ama biz gerçekten...?

Dom kaşlarıyla birlikte kollarından birini de kaldırdı. *Sol kolunu*. Önünde tuttuğu kolu bana yüzükparmağını çevreleyen kalın altın bandı gösterdi.

Elması göreceği şekilde titreyen elimi kaldırdım.

"Evlenmişiz," dedim ciyaklar gibi.

"Evlendik," Her zamanki sakinliğini koruyarak başıyla elimi işaret etti. "En azından şık bir şekilde yaptık."

Elimi tekrar çevirdim. Böylece ışıltılı tarafı görebiliyordum. "Ben..." İçimden bir kahkaha yükseldi. "Bunu cidden yaptık mı?"

"Bunu cidden yaptık."

Gözlerim elmasımla... kocam arasında gidip geldi. *Çok sakin görünen, yeni evlendiğim kocam.*

Elimi indirdim. "Bu nasıl oldu?"

"Hafızam beni yanıltmıyorsa, gittiğimiz Tayland restoranının birkaç bina ilerisinde bir şapel vardı." Omzunu kaldırdı. "Sanırım içkiler, aile ve iyi kadınlar hakkında konuşmak biraz aceleci davranmamıza neden olmuş olabilir."

"Biraz mı?!" Sözlerim panikle çıktı. "Dominic, biz *evlendik*."

Sırıttı. "Evet, evlendik. Şimdi buraya gel, karıcığım."

"Dominic, ciddi olmanı istiyorum."

"Son derece ciddiyim, Melek. Şimdi kıçını kaldırıp buraya gel de yüz yüze konuşabilelim." Doğrulabilmek için battaniyeyi açtı. Bunun üzerine ağzım kurudu.

Üzerinde *boxer* vardı. *Sadece* boxer. Ama yukarı kıvrılmıştı.

Yüce İsa... *Uylukları.*

Güçlü ve kalın kaslı olduklarını biliyordum ama onları görmek üzerlerine oturmaktan farklıydı. Çünkü onlar da dövmeliydi.

Ağız sulandıran uylukları da kahrolası dövmeli.

Dominic'in dövmelerinin ne kadar aşağılara uzandığını merak ediyordum. Şimdi öğrenmiştim.

Sonuna kadar iniyorlardı.

Boxer'ının altından başka semboller ve desenler çıkıyor, bacaklarını ayak bileklerine kadar çevreliyordu.

Dominic yataktaki boş yerime vurarak bakışlarımı böldü.

Yatak pek güvenli bir bölge gibi gelmiyordu. Özellikle de o bu şekilde görünürken ama bacaklarım üşüyordu. Biraz delirmiş olabilirdim ama ölmemiştim.

Bir kez daha yüzüğüme baktıktan sonra yatağa doğru ilerledim.

Kendimi konumlandırırken dikkatli davrandım. Ona bakacak şekilde bağdaş kurup gömleğinin önünü aşağıda tuttum. Uzunluğu iç çamaşırı giymediğim gerçeğini örtmeye yetiyordu.

Dom yüz yüze bakacağımız şekilde döndü. "Valentine, özür dileme konusunda sana söylediklerimi hatırlıyor musun?"

Sorusu beklediğim şey değildi. Bu yüzden cevap vermem biraz zaman aldı. "Bunu hiç yapmadığını söylemiştin."

Başıyla onayladı. "Ayrıca yalan da söylemem. Şu anda ikisini de yapmaya başlamayacağım ve bunu yaptığımız için üzgünmüşüm gibi davranmayacağım." Elini benimkinin üzerine koyduğunda başparmağı büyük elması dürttü.

"Ama..." *Neden bunun çılgınca olduğuna dair tek bir argüman bile bulamıyorum?* "Ama birbirimizi tanımıyoruz bile."

Başım iki yana salladı. "Bunu yapma. Süreci aceleye getirmiş olabiliriz. Ya da sürecin çoğunu tamamen atlamış olabiliriz. Ama birbirimizi tanıyoruz. Bana tam tersi olduğunu söyleme."

Gözlerim onunkiler arasında gidip gelirken ne kadar ciddi olduğunu görebiliyordum.

Sağ elimi uzatıp sol elinin üzerine koydum.

İşaretparmağım taktığı yüzüğün gerçekliğini hissetti.

"Birbirimizi tanıyoruz," diye itiraf ettim alçak sesle çünkü bu doğruydu. "Sana uzun zamandır kimseye anlatmadığım kadar çok şey anlattım." Bir aydan fazla süredir her gün mesajlaşıyorduk ve sanırım bu şimdiye kadar sahip olduğum her şeyden daha çok bir ilişkiydi.

"Biliyorum. Ben de seninle ailemdeki herhangi biriyle yaptığımdan daha fazla konuşuyorum."

Gözlerimi yüzüğünden ayırmadım çünkü aklıma gelen bir sonraki düşünceyi dile getiremezdim. Bunu yapmayacaktım.

Çünkü *peki ya aşk ne olacak?*

Kalbim sıkıştı.

Ben sadece aşk istiyordum.

Gerçek aşk.

Aşk *için* evlenmek istiyordum.

Dudağımı ısırdım.

Şu anda ona sahip olmamamız, onu birlikte bulamayacağımız anlamına gelmez.

O iyi bir adamdı.

Dom iyi bir adamdı. Ailesiyle kurduğu ilişkiler de sevme yeteneği olduğunu kanıtlıyordu.

Hem o bununla savaşmak istemiyorsa, ben neden savaşacaktım ki?

Gözlerimi yukarı çevirdim. "Peki ne yapacağız?"

Elini çıplak dizimin üzerine koydu. "Önce gerdeğe gireceğiz."

Yanaklarım ısınırken kaşlarımı kaldırdım. "Gerdeğe mi? İnsanlar buna hâlâ öyle mi diyor?"

Diğer elini benimkinin altından çıplak uyluğuma doğru kaydırdı. "Evlilik konusunda geleneksel biriyimdir."

"Nasıl yani?" Ellerini daha yukarı götürürken nefesimi verdim.

"Gerdek olana kadar evlilik gerçek değildir."

Başparmakları gömleğinin kenarını okşadı.

"Başka ne var?"

"Evlilik çifti aile yapar."

Zavallı yalnız kalbim öyle bir sıkıştı ki neredeyse patlayacak.

"Bunu sevdim," diye fısıldadım.

Dom bacaklarımı hafifçe sıktıktan sonra tutuşunu daha yukarı

kaydırdı. Başparmakları uyluklarımın üstündeki o yumuşak kıvrıma bastırana kadar durmadı. "Ben sadakate inanırım. Ve güvene. Bir de birlikte yaşamaya."

Son kısma kadar gözlerim yavaşça kapanıyordu. "Birlikte yaşamak mı?"

"Birlikte yaşamak." Dizlerinin üzerinde dururken beni öne doğru çekti.

Beni yatağa geri itmek için elini göğsüme koyduğunda ciğerlerimden şaşkın bir nefes çıktı.

Üzerime doğru geldi. "Bu kadar seksi bir kadınla evlenip de altı saat uzakta yaşamasma izin vermeyeceğim."

Bacaklarım otomatik olarak açılıp kalçalarına yer açtı. "*Chicago*'ya taşınmamı mı istiyorsun?"

Yüzünü benimkinin hemen üstüne kadar indirdi. "Korkarım bunu talep edeceğim."

"Ama ya..." Ellerimi çıplak göğsüne bastırdım.

"Ya ne, Ufaklık? Ya anlaşamazsak mı? Anlaşıyoruz." Kalçalarını indirince inledim. "Ya uyum sağlayamazsak mı?" Ağırlığını bana bastırdı. "Mükemmel bir uyumumuz var. Eğer alana ihtiyacın olursa da evim çok büyük. Kendi alanına sahip olabilirsin."

Kulağa çok kolaymış gibi gelmesini sağlıyordu. *Mümkünmüş gibi.*

Dom beni bu işi yürütebileceğimize inandırıyordu. *Birbirimizi sadece bir buçuk aydır tanıdığımız bu çılgın sarhoşluk durumunu yürütebileceğimize.*

Ah, lanet olsun. Bunu istiyordum.

Onu istiyordum.

Hayalini bile kurmaya cesaret edemediğim bir gelecek inşa etme şansı istiyordum.

Dom kıpırdanıp dudaklarını kulağıma değdirdi. "Ama en önemlisi, Valentine, benim yanıma taşındığında her geceyi yatağımda geçireceksin."

Ona doğru kıvrıldığımda arzu ve ihtiyacın karışımı olan bir sıcaklık içimi kapladı.

"Tamam," dedim nefes nefese.

"Tamam mı?"

Yanlarını kavradım. "Evet. *Chicago*'ya taşınacağım."

"Ve?" Dom yanağıma doğru nefes aldı.

"Ve seninle yatacağım." O kıkırdayınca kendimi düzelttim. "Yatağını paylaşacağım."

Ağırlığım bir dirseğine verip diğer eliyle üzerimdeki gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. "Bizim yatağımız."

"Bizim yatağımız," diye tekrarlarken duygular boğazımı tıkadı.

Parmakları son düğmeyi açtı ve kumaşı çekerek çıplaklığımı ortaya çıkardı.

"Benim Meleğim." Parmaklarını memelerimin arasında, karnımda ve kıvırcık tüylerimde gezdirdi. Bir an için tıraş etmemi isteyip istemeyeceğini merak ettim ama sonra inledi. Beni bu halimle sevdiğini anladım.

"Dom." Kalçalarımı ona doğru kaldırdım.

Yüzünü boğazıma doğru indirip kokumu içine çekti. "Benim gibi kokmana bayılıyorum."

"Dom," dedim yalvarırcasına.

"Acaba her yerin benim gibi mi kokuyor?"

"Lütfen!" diye haykırdım artık benimle uğraşmasına dayanamayarak.

"Lütfen ne?"

"Lütfen daha fazlasını yap."

"Daha fazlasını mı istiyorsun, yavrum? Sana daha fazlasını vermemi mi istiyorsun?" Dom ellerini indirirken kalçalarım yükseldi. Parmakları kadınlığımdan geçtiğinde bedenim onunki için hazırdı. "Benim için her zaman çok ıslaksın."

Islaktım. He zaman öyleydim.

Sonra üzerimden kalktı. Yataktan indi.

"Nereye..." Dominic *boxer*'ını indirdiğinde sözlerim iniltiye dönüştü.

İşte o. Onu istiyorum.

Onu daha önce hissetmiştim. İçime girmişti. Ama aletini bu şekilde görmek ağzımı sulandırıyordu.

"Seninle yavaş ilerleyecektim. Dilimle biraz zaman geçirecektim. Ama şimdi bunun için beklemek zorundasın." Yatağın ucunda diz çöktü. "Çünkü bana daha fazlası için yalvarman benim kırılma noktam. Şu anda sikimi bu tatlı küçük amcığa gömmek istiyorum."

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki cevap veremedim. Sadece kollarımı kaldırıp ona sarıldım.

Üstüme yattığında benimkinin üzerindeki iri vücudu anında beni rahatlattı.

Hiç böyle olmamıştık. *Bu kadar açık. Bu kadar çıplak. Bu kadar birlikte.*

Ellerimi yukarı götürüp ensesini kavradım. Aletinin başım kadınlığıma bastırdığında tırnaklarımı tenine geçirdim.

Onu kendime çektim.

"Neye ihtiyacın var?" diye sorduğunda sesi hiç duymadığım kadar derinden geldi.

"Beni öpmene ihtiyacım var."

Öptü.

Dominic ağzını benimkine doğru indirdiğinde dudaklarının yumuşak okşayışı tam da istediğim şeydi.

Ağzı benimkine doğru sadece birazcık hareket etti ve kalçalarını ileri itti.

Sadece birazcık.

Çok yavaş hareket ediyordu. *Sadece bir santim daha.*

Benimkilere değen dudakları açıldı.

Bir santim daha.

Dudaklarını yaladım.

İnlese de daha hızlı hareket etmedi.

Ağızlarımız birbirine yapıştı.

Bir santim daha.

Vücudum onun tamamını almaya hazırdı.

Her şeyine ihtiyacım vardı.

Birbirimizi tamamlamamıza ihtiyacım vardı.

Parmaklarımı başının arkasında gezdirdim. "Kocacığım, lütfen."

Tüm vücudu titrerken başını elime doğru, arkaya bastırdı.

"Karıcığım," diye homurdandıktan sonra dudaklarını tekrar benimkilere bastırdı.

Kalçalarını da öne ittirdi.

Ben tamamen dolana kadar santimler birbirine karıştı. *Dolu, inleyen ve onu daha yakına çekmek için tırmalayan hale gelene kadar.*

O hareket ederken uzunluğu içime girip çıkıyor, göğsü üzerimde inip kalkıyordu. Benimse ellerim ulaşabildiğim her yere uzanıyordu.

Elini aramıza indirdi. Parmakları sinir yumağımın etrafında daire çizerken kaygan parmakları üzerimde çalışıyordu.

Ağzını benimkinden ayırıp kulağıma bastırdı. "Benim için gel." Kalçalarını öne doğru ittirdi. "Bu sikin üzerine boşal. Bana ne kadar iyi bir eş olabileceğini göster. Sana nasıl hissettirdiğimi göster."

Kendimi duygulara, ona o kadar kaptırmıştım ki sadece bir kez daha dokunması yetti. Parmakları bir kere daha döndü ve ben tıpkı istediği gibi paramparça oldum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

VAL

"O zaman." Patates kızartmamı küçük ketçap kabıma batırdım. "Bunun, şey, nasıl gideceğini düşünüyorsun?"

Dom'un süitinin oturma odasındaki kanepeye geçip oda servisinden gelen hamburgerlerimizi yerken televizyonda bilmediğim bir komedi dizisi oynuyordu.

"Şöyle." Dom arkasına yaslandığında tabağı kucağında dengede duruyordu. "En kolay yolun uçuşumu değiştirip seninle birlikte eve gelmek olduğunu düşünüyorum. Bana küçük bir *Honda* kullandığını söylediğini hatırladığım için bir SUV veya kamyonet ya da eşyalarını sığdırmak için neye ihtiyacın varsa onu alırız. Sonra da *Chicago*'ya döneriz."

Kök biramdan bir yudum alırken onu izledim. "Kulağa çok kolaymış gibi gelmesini sağlıyorsun."

Sırıttı. "Çok kolay zaten."

"Peki ya dairem?"

Dom bir omzunu kaldırdı. "Ne olmuş ona? Kirada oturuyorsun, değil mi?"

Bunu düşünürken başımla yavaşça onayladım.

Şu anda kasım ayının ikinci haftasındaydık. Kira kontratım yıl sonunda bitiyordu ve yenileyip yenilemeyeceğimi bildirmek için önümüzdeki haftanın sonuna kadar vaktim vardı. Yani orada yaşamıyor olsam bile aralık ayı için ödeme yapmak o kadar da büyük bir mesele değildi.

Dom sessizliğimi yanlış anladı. "Kira kontratının geri kalanının parasını ödeyebilirim."

Başımı iki yana salladım. "Mesele o değil. Sadece yıl sonuna kadar kontratım var. Ben..." Öne eğilip tabağımı sehpanın üzerine bıraktım. Böylece yanımdaki inanılmaz derece yakışıklı adama dönebildim.

*Gerdeğimiz*den sonra Dom duş almıştı. Ben de taytımı ve onun bir şekilde teslim edilmesini sağladığı bavulumdan bir kazak giymiştim.

Ama tüm gün uyuduktan sonra bile hâlâ yorgundum ve bunun gerçek olduğuna inanmakta zorluk çekiyordum.

"Ufaklık, o güzel beynini endişelendiren ne?" Hamburgerinin son lokmasını ağzına attıktan sonra tabağını sehpada benimkinin yanına bıraktı.

Sadakat ve güven.

"*Minneapolis*'te beğendiğim bir daire bulmak zor olmuştu. Eğer işler yolunda gitmez de geri dönmek zorunda kalırsam, gidecek hiçbir yerim olmayacak."

Dominic yüz yüze olabilmemiz için döndü. Dizleri benimkilere değene kadar kanepedeki bacağını kıvırdı.

Cevap vermeden önce acele etmedi. "Valentine, senin etrafında olmayı seviyorum. Seninle konuşmayı seviyorum. Yakınımda olman bunu değiştirmeyecek." Uyluğumu kavramak için uzandı. "Ama işleri yürütemediğimiz bir zaman gelirse, seni asla kendi

başının çaresine bakmak zorunda bırakmayacağım. Bu bir ortaklık ve beni sevsen de benden nefret de etsen seni her zaman koruyacağım."

Ciğerlerim *sevmek* kelimesinde takılınca zar zor nefes alabildim.

Seni her zaman koruyacağım.

Elimi onunkinin üzerine koydum.

Korumak söylemek için garip bir kelime olabilirdi ama King de ailesinden bahsederken hep bu kelimeyi kullanırdı. Belki de bu sadece alfa erkek olmakla ilgili bir şeydi.

Ama King bana koruma teklif ettiğinde bu ailevi bir zorunluluktan kaynaklanıyordu. Bu... Bu ise farklıydı.

"Senden nefret ettiğimi hayal bile edemiyorum," diye itiraf ettim.

Dom bacağımdaki tutuşunu sıkılaştırdı. "Güzel."

Gözlerimi devirdim. Sonra da kafama dank etti. *Koruma.* Sanırım bu konuşmayı şu anda yapacaktık. "Tamam, şöyle, planınla ilgili iki şey var."

Kaşlarını kaldırdı. "Sadece iki mi?"

"Başlangıç olarak iki." Derin bir nefes aldım. "Birincisi, havaalanında beni bekleyen bir adam olacak."

Dom bana doğru eğildi. "Pardon?"

Elimi göğsüne bastırdığımda yumuşak tişört onu normalde giyerken gördüğümden farklıydı. "Sakin ol. Öyle *bir adam* değil. Kendisi şoför. Bir çeşit koruma."

"Bir koruman var," diye tekrarladı.

"Evet, yani..." İnleyerek başımı arkaya eğdim. "Üvey... Yani erkek kardeşim önemli biri. Süper zengin gibi. Aşırı korumacıdır ki bu son zamanlarda beni de kapsıyor. Bu yüzden şimdi beni arabayla her yere götüren Bo adında bir adam var. Arabamı en son ne zaman çalıştırdığımı bile hatırlamıyorum."

"Bo'nun soyadı ne?"

Dom'un sorusu başımı kaldırıp ona bakmama yol açtı. "Ben... Ben aslında bilmiyorum."

"Öğrenirim," dedi sanki bir korumam olmasında hiçbir garip-lik yokmuş gibi. "Bu aslında işe yarayabilir. Ben kiralamak için iyi bir araba bulurken sen de eve onunla gidip eşyalarını toplama-ya başlayabilirsin."

Yavaşça başımı salladım.

Aslında bu harika bir fikirdi. Çünkü beni eve bırakacak yeni bir kocam olduğunu söylersem Bo'nun kenara çekilmesine imkân yoktu. Dom bizimle gelmeye kalkarsa Bo kesinlikle King'i arardı ve açıkçası bu konuşmanın ne zaman, nasıl olacağını kontrol et-meyi tercih ederdim.

"İki numara nedir?"

"İki mi?" Sonra hatırladım. "Şey, erkek kardeşim."

"Zengin olan mı?"

"Evet." Nefesimi verdim. "Biriyle konuştuğumu biliyor. Bir keresinde karısı mesajlarımızı görmüştü. Seni sorarken biraz acı-masız davrandılar. Ama işler daha ciddi bir hal alana kadar onla-ra adını söylemek istemedim." Elimi kaldırdığımda büyük elmas aramızda parladı. "Ama sanırım şu anda o noktadayız."

Dom sol elini kaldırıp yüzüğünü benimkine vurdu. "Sanırım haklısın."

"Sadece bazen ne yapacağı belli olmuyor ve bu haberi yüz yüze vermenin daha iyi olacağını düşünüyorum. Eğer onu arar ya da mesaj atarsam, çıldıracak ve seninle görüşmek isteyecektir."

Dom başıyla onayladı. "Benim ailem de aynı şekilde davra-nırdı. Daireni toparladıktan sonra oraya uğramamıza ne dersin? Hepsini tek seferde hallederiz."

Dudağımı ısırdım. "Yani bunu yapıyor muyuz?"

Ellerinden birini enseme dolayıp beni kendine çekti ve dudak-larını benimkilere bastırdı. "Bunu yapıyoruz." Ardından beni bı-rakıp sehpadan telefonunu aldı. "Biletimi değiştireceğim. Sen de

işyerine e-posta atıp dosyandaki adresini değiştirmen gerektiğini söyleyebilirsin."

Gözlerim kocaman oldu. "Bunu düşünmemiştim bile."

"İşi mi?" Başını kaldırıp bana baktı.

Gülümsedim. "Ana ofisimiz *Chicago*'da. Ben yine evden çalışacağım. Iı, uzaktan," diye düzeltirken Dom'un evini görmediğim halde oraya *ev* demenin garip olup olmadığını merak ettim. "Ama toplantılar ve diğer şeyler için ofise gidebilirim. Bekârlığa veda partisi için buraya geldiğim kız da orada yaşıyor ve çok iyi biri. Onu görmek eğlenceli olur."

"Şehir merkezinde araba kullanmak sıkıntılı olabilir. O yüzden ofise gitmek istediğinde bana haber ver ki seni götürecek birini ayarlayayım."

"Tamam!" Patronuma e-posta göndermek için telefonuma uzanırken içimi heyecan kapladı. Dom'un bana bir şoför bulması konusunu etraflıca düşünemeyecek kadar sersemlemiştim.

Bunu gerçekten yapıyoruz.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

VAL

King'in mülküne yaklaşırken buzlu *latte*'min soğuk plastiği ne sinirlerimi ne de avuç içlerimi yatıştırıyordu.

Dominic kiraladığımız SUV'yi *Darling* Gölü'nün kenarında sürerken "Fena bir konum değil," dedi.

"Burası gerçekten çok güzel." Arabayla yanından geçtiğimiz çıplak ağaç dallarına bakarken, *Keşke bunu sonbaharda yapma şansımız olsaydı,* diye içimden geçirdim.

"Valentine." Dom elini benim için aramızdaki orta konsola koydu.

Avucumdaki nemi kotuma sildikten sonra elimi onunkine bıraktım. "Üzgünüm, neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyorum."

Parmaklarımı sıktı. "Özür dilemene gerek yok. Nasıl istersen öyle hissedebilirsin."

"Haklısın, özür dilerim." Ofladım. "Hayır, dilemiyorum."

Kıkırdadı. "Alışacaksın."

"Buradan dön." Kahvemi bardaklığa bıraktıktan sonra aynı avucumu pantolonuma sildim.

Dominic yol tarifimi takip etti ve bir dakika sonra King'in arazisinin sınırını görebildim. Uzun çit ve silahlı korumalarla dolu kapı her geçen saniye daha da yaklaşıyordu.

"İşte şuradaki," diye işaret ettim.

Dom yavaşlamaya başladığında kapının diğer tarafında en az üç adamın adım adım yaklaştığını görebiliyordum.

Göğsüm suçluluk duygusu ve panikle doldu.

"Dominic." Elinin içindeki elim titriyordu. "Erkek kardeşimle ilgili başka bir şey daha var..."

Ama sonra oraya gelmiştik. Güvenli bir yan girişten çıkan adamlardan biri Dom'un penceresine yaklaşırken yan tarafındaki silahı görünüyordu.

Dom karartılmış camını indirip sol elinin avuç içini kenara koydu.

Koruma silahını kılıfından çıkarınca boğazımdan boğuk bir ses çıktı.

"İyi günler," diye korumayı selamladı Dom fazlasıyla sakin bir şekilde. "Biz King'i görmeye geldik."

Dom *biz* dediğinde koruma kenara geçti. Böylece kocamın iri gövdesinin arkasından yolcu koltuğunu görebildi.

O beni tanıdığı anda ben de onu tanıdım.

"Selam." Diğer taraftaki elimi ona doğru salladım.

Adını hatırlayamadığım koruma Dom'un penceresine yaklaştı. Kapıda bir hareketlenme olduğunu anlayabiliyordum ama gözlerimi korumadan ayırmadım.

"Val, iyi misin?" Koruma gözlerini kısınca Dom'un hâlâ elimi tuttuğu yerdeki bakışını takip ettim.

"Evet." Sesimi stresten uzak tutmaya çalıştım. "King evde mi? Ona daha önce mesaj atıp uğrayacağımı haber vermiştim." Bunu

söylerken daha önce Dom'un yanında King'in adını kullanıp kullanmadığımı hatırlayamadım. Ama az önce kendisi de onun ismini söylemişti. Demek ki kullanmıştım.

Koruma bir adım öne çıkınca Dom'un pencere kenarına dayadığı eli yumruk oldu. "Bu yeterince yakın."

Koruma Dom'a "Siktir git," diye çıkışınca ağzım açık kaldı.

"Tipim değilsin," diye karşılık verdi Dom. "Şimdi bizi içeri al."

Koruma dönüp uzaklaşırken içerideki adamlara kapıyı açmalarını işaret etti.

"Adamın bu kadar kaba davrandığına inanamıyorum," diye fısıldadım çünkü Dom'un camı hâlâ açıktı.

Omuz silkti. "Sadece işini yapıyor."

Biz kapıdan geçerken tüm güvenlik görevlilerinin elleri silahlarının kabzalarındaydı.

Onları hiç bu kadar gergin görmemiştim.

Garaj yolunda ilerlerken yavaşça nefes aldım. "Dominic, erkek kardeşim..."

Bu neden bu kadar zordu?

Erkek kardeşim İttifak adında bir suç örgütünün liderlerinden biri ve onlar pek çok kötü şey yapıyorlar. Ama o iyi bir adam. Çoğunlukla. Benimle evlenmenin benden asla kurtulamayacağın anlamına gelmesi dışında. Artık sen de bu hayatın bir parçası olacaksın.

"Ufaklık." Dom birleşmiş ellerimizi kaldırıp parmak eklemlerime bir öpücük kondurdu. "Erkek kardeşinle başa çıkabilirim."

Devasa evin önüne park ederken profiline baktım.

Mükemmel şekilli çenesi koyu renk kıllarla belirginleşmiş, dövmeleri giydiği parlak beyaz gömlekle vurgulanmış, maddi eşyalarımın çoğunu dairemden çıkarıp bu aracın arkasına tıkıştırdığı zaman kollarını sıvamış ve böylece kaslarının sadece gösteriş için olmadığını kanıtlamıştı.

Ona bakarken haklı olabileceğini düşündüm. Teke tekte King'e karşı koyabileceğine bahse girebilirdim. Ama beni endişelendiren King'le ilgili diğer her şeydi. Çünkü İttifak'a karşı gelmek için bir ordu gerekirdi. *Chicagolu* bir iş insanının elinde bir ordu olduğundan şüpheliydim.

Dom elimi çevirip bileğime bir öpücük kondurdu. "Hadi, Melek. Gidip kardeşine merhaba diyelim. Sonra da sana yeni evini göstereceğim."

Kalp atışlarım iki kat hızlandığında bunun gerginlikten mi yoksa heyecandan mı olduğunu bilmiyordum. Bu yüzden sadece başımı sallayıp onayladım.

Dominic motoru kapattı ve ben hâlâ emniyet kemerimi çözmeye çalışırken o SUV'nin etrafından dolaşıp kapımı açtı.

Ben inerken bir elini üzerimde tuttu. Kaldırımda yürürken de elini ensemden çekmedi.

Neden sakinleşemediğimi bilmiyordum. King'in aklında evlenmem gereken başka biri falan yoktu. Biz *anlaşmalı evlilik* yapan bir aile değildik. O yüzden bu büyük bir mesele olmayacaktı. Kararlarım onu hayal kırıklığına uğratabilirdi ama bunlar benim kararlarımdı.

Dominic'e yakın olan elimi uzatıp parmaklarımı pantolonunun cebine geçirdim; ekstra temasa ihtiyaç duyuyordum.

"Her şey çok güzel olacak," diye fısıldadı Dom başımın tepesine bir öpücük kondurmadan önce.

Sonra, ben daha fazla erteleyemeden yumruğunu King'in evinin ön kapısma vurdu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

VAL

Kapı açılana kadar neredeyse bir dakika geçti.

Ama gelen King değil, kâhyasıydı.

"Selam, Val," diye selamladı beni Ginger, Dom'a dönüp tekrar bakmadan önce. "İçeri gelin. King birazdan burada olacak."

"Teşekkür ederim," demeye çalıştım normal bir şekilde, büyük girişe doğru ilerlerken.

Ginger gülümsedikten sonra her ne yapıyorsa ona devam etmek için ikinci kata çıkan büyük merdivene yöneldi.

Giriş büyüktü ve yankı yapıyordu; buradan itibaren ev birkaç yöne devam ediyordu. Saçma bir evdi ama King'in gerçekten zengin olduğunu belirttiğimde yalan söylemediğimi kanıtlıyordu.

Yüzümü Dominic'e dönerken onu hazırlamak için söylemem gereken bir şey olup olmadığını merak ediyordum ama arkasındaki koridordan gelen hareket zamanımızın kalmadığını anlamamı sağladı.

Çünkü King bize doğru yürüyordu.

"Val?" King'in sesi boşluğu doldurdu.

Dom parmaklarını bileğime dolarken ben de onun etrafından dolandım, böylece iri cüssesiyle King'in beni görmesini engellemeyecekti.

"Ah, merhaba." En parlak gülümsememi takındım.

King de bana gülümsedi. "Ne..."

Sonra Dominic yan yana duracağımız şekilde döndü. Hâlâ bileğimi tutuyordu. King'in gülümsemesi kayboldu.

Tanrım, bunu iyi karşılamayacak.

"King." Boştaki elimi kaldırdım. "Bu..."

"Sen evimde ne halt ediyorsun lan?" King'in sesi boşlukta gümbürdedi.

Sendeleyerek bir adım geri adım atar gibi oldum. King'in sesini daha önce hiç bu kadar yüksek duymamıştım. Ama Dom beni sabit tutmak için kolumu kavradı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım neden bu kadar kızgın olduğunu anlamadan. Kimden özür dilediğimden de emin değildim.

Ama iki adam da beni duymadı.

"Karımın yanında sesini yükseltme." Dominic'in sesi soğuktu. King'in ateşine karşı buz gibiydi.

King birkaç adım ilerimizde yürümeyi bıraktı. "Ne dedin sen?"

"King." Tekrar denedim. *Bu iş kontrolden çıkmaya başladı.* "Lütfen kızma."

"Kızma mı?" Bir adım daha yaklaştı. "*Chicago* mafyasının başı Dom siktiğimin Gonzalez'ini *evime* getiriyorsun ve kızmamı istemiyor musun?"

"Ben..." Nefes alış verişim artık daha hızlıydı. "Ne?"

Başımı kaldırıp Dominic'e baktım.

Hâlâ yanımda duruyordu. Kolumu tutmaya devam ediyordu. Yüzündeyse tanımadığım bir ifade vardı.

"Dominic?" Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım.

Bu doğru olamazdı.

Dominic öyle birisi olamazdı.

Birbirlerini tanıyor olamazlardı.

King'in öfkeli bakışları beni olduğum yerde tutarken parmağıyla kocamı işaret etti. "Bana onun yalan söylediğini.söyle. Bana bu aşağılık pislikle evlenmediğini söyle."

Chicago mafyasını başı.

Dominic hâlâ üst kolumu tutarken dirseğimi büküp sol elimi önüme getirdiğimde güzel yüzük ışıkta parladı.

Dom diliyle cıklama sesi çıkardı. "İttifak'a hoş geldin demenin yolu bu mu?"

Her şey yavaşladı.

Korkunç, berbat bir saniye içinde her şey yavaşladı.

İttifak.

Dom İttifak'ı biliyor.

King'i tanıyor.

O mafyanın içinde.

Bir şey boğazımı sıkıyordu.

Bu bir tesadüf.

Korkunç bir tesadüf.

"Dominic?" Sesim zayıftı ama beni duyduğunu biliyordum çünkü parmakları kolumun etrafında gerildi. "Neler oluyor?"

Lütfen bu bir tür hata olsun.

Ama bana bakmadı. Gözleri hâlâ King'e kilitlenmiş durumdaydı.

King bir kol mesafesine gelene kadar bir adım daha yaklaştı.

"Ne istiyorsun?" Dominic'le burun buruna gelen King soruyu homurdanarak sordu ve cevabını bekledi.

Beni.

Lütfen beni istediğini söyle.

"İttifak'a katılmak."

Dizlerimin bağı çözüldü.

Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır.

Bu gerçek olamaz.

Sanmıştım ki...

Dom'un kolumdaki tutuşu sıkılaştığında ona doğru eğildiğimi fark ettim.

Sanmıştım ki o...

Dominic'ten uzaklaşmaya çalıştım ama tutuşu gevşemedi.

"Hiç şansın yok," diye hırladı King. "Cidden böyle bir numara çekebileceğini ve..."

Dom onun sözünü keserek bir adım öne çıktı ve beni de beraberinde çekti. "Numara falan yok. Senin bu küçük kız kardeşin evlendi ve benimle yattı. Bu da beni aileden biri yapar ve biraz olsun onurun varsa, King Vass, bunun artık İttifak'ın bir parçası olduğum anlamına geldiğini bilirsin."

Daha önce hiç hissetmediğim bir keder üzerime çöktü. Dokuz yaşımdan beri taşıdığım o son küçük umut kırıntıları da nihayet ufalanarak kuma dönüştü.

Çok yaklaşmıştım.

Gözyaşlarım bir kalp atışı kadar kısa bir sürede oluşup dökülmeye başladı.

Her zaman istediğim şeye sahip olmaya çok yaklaşmıştım.

Ama hepsi sikik birer yalandı.

Ciğerlerimi zorlukla doldurdum. Onları havayı çekmeye zorladım.

Hepsi bir düzmeceydi.

Bir numara.

Daha fazla gözyaşı yanaklarımdan aşağı döküldü.

Beni sevmesini sağlayabileceğimi sanmıştım.

Boğazımdan garip bir ses çıktı ama kimse duymadı.

Kimse bana dikkat etmiyordu.

Sonunda birinin umursadığını sanmıştım.

Ama Dom beni hiç umursamamış.

Bunu İttifak için yapmış.

Benimle İttifak için evlenmiş.

King elini uzatıp Dom'un gömleğinin önünü kavradı. Ama King'in öfkesi karşısında geri adım atmayan Dom da aynısını ona yaptı.

Bu kadar yakın olmak istemiyorum.

Bu tehlikeli adamlara bu kadar yakın olmak istemiyorum.

Uzaklaşmaya çalışsam da Dom gitmeme izin vermedi.

"Val'i kandırıp yatağa atman bir bok ifade etmiyor," diye bağırdı King.

Sözleri kaburgalarımın arasına saplandı.

Val'i kandırmak.

Dominic'in yaptığı tam olarak buydu. O zaman King'in bunu söylediğini duymak neden bu kadar canımı yakmıştı?

Ayrıca, *Bir bok ifade etmiyor,* derken neyi kastediyordu? Hangi kısmı bir bok ifade etmiyordu? Seks kısmı mı?

Yoksa *ben* kısmı mı?

İçim dehşetle doldu.

Ya Dom'un tüm bunları yapması sadece yeterince aileden olmadığımı öğrenmesiyle sonuçlanırsa?

Ya planı işe yaramazsa?

O zaman bana ne olacak?

Sağ elimi kaldırıp kalbimin üzerine bastırdım.

Ben zaten bir hiçim.

"Bana borçlusun. Hatırladın mı?" Dom yavaşça konuştu. "Bir eşe karşılık bir eş, King. Val artık bana ait."

Val.

Bana daha önce hiç öyle dediğini sanmıyordum. Hep Valentine derdi. *Ya da Melek. Ya da Ufaklık.* Ya da...

Havaalanında bana yavrum dediğinde...

Gözlerim kapandı.

Onu o küçük odaya kadar takip ettiğimde. Onunla seks yaptığımda.

Her tarafımın uyuştuğunu hissediyordum. *Ayak parmaklarımdan başlayarak. Ayak bileklerime kadar.*

Ne kadar aptalım.

Uyuşukluk dizlerime geldi.

Ne kadar üzgün, zavallı, sevgiye muhtaç bir aptalım.

Kalçalarıma ulaştı.

Sevgiye o kadar açım ki, uçaktaki seksi adamın benimle birlikte olmak için yanıp tutuştuğuna inandım.

Göbek deliğime.

O kadar paramparçaydım ki, her iltifata inandım.

Söylediği her güzel şeye kandım.

Göğüskafesime.

O kadar yalnızdım ki, onunla sarhoşken evlendim ve...

Göğsüme yeni bir hüzün dalgası çöktüğünde başımı kaldırıp Dominic Gonzalez'e baktım.

"Gerçekten sarhoş muydun?" Düşüncemi sesli olarak sordum.

Gözyaşlarımın arasından görebilmek için gözlerimi kırpıştırmam gerekti ama cevabı içten içe biliyordum.

Dom'un bana bakarken yüzünde beliren boş ifade ihtiyacım olan tek onaydı.

Bu yüzden ben de başımı salladım.

Sarhoş değildi. Sadece ben sarhoştum. Çünkü sarhoş olmama ihtiyacı vardı. Çünkü onunla evlenmeme ihtiyacı vardı.

Bu asla benimle ilgili değildi.

Uyuşukluk omuzlarıma kadar yükseldi. Kopmanın kazanmasına izin verdiğimde kalbimdeki korkunç sızı nihayet köreldi.

Beni asla sevmeyecek.

Zaten hiç kimse sevmedi.

King, Dom'un gömleğini bırakırken onu ittirdi. "Siktir git evimden."

Bunu sadece Dom'a mı yoksa ikimize birden mi söylediğini görmek için başımı kaldırmadım.

Çünkü bunun gerçekten bir önemi yoktu, değil mi?

Ben buraya da ait değildim.

Ben hiçbir yere ait değilim.

ON ALTI BÖLÜM

DOM

Val benimle isteyerek geldi.

Yanımda yürüyor, kolunu tutmamdan kaçınmıyordu. Elimi sırtına koyduğumda beni itmedi. Araca binmesine yardım ettiğimde itiraz etmedi. Kemerini bağlamak için uzandığımda bana bakmadı bile.

Hiçbirine tepki vermedi.

Ama ağlaması hiç durmadı.

Sessiz gözyaşları yanaklarından devamlı dökülüyordu. Bana hissettirdikleri...

Hissetmeme neden oluyorlar.

King'in beni sırtımdan vurmayacağına güvenemediğim için torpido gözüne uzanıp tabancamı çıkardım.

Val'in güzel kahverengi gözleri ona bakıyordu ama gördüğünden emin değildim. Bunun benim aracım olduğunu anladığından bile emin değildim. Tıpkı *Vegas*'taki gibiydi. Tıpkı *Vegas'taki şoför gibi. Tıpkı düğünümüzdeki şahitler gibi.*

Bu dünyayı tamamen aldatmaca olarak inşa etmiştim. *Dikkatlice. Titizlikle.* Hepsi bunun içindi. *Az önce olanlar için.*

Çünkü yapmak zorundaydım.

Çünkü buna ihtiyacım vardı.

Bunun için özür falan da dilemeyecektim.

"Valentine." Sesimden biraz irkilse de cevap vermedi.

Altı saatlik *Chicago* yolculuğunun ikinci saatindeydik ve o hiçbir şey söylememişti. Klimayı ayarlamamıştı. Müzik çalmamı istememişti. Hiçbir şey söylememişti.

Üzüleceğini biliyordum.

Tüm bunların elimde patlayacağını bilecek kadar aklım vardı ve kendimi buna hazırlamıştım.

Bağırıp çağıracağım, muhtemelen bana vurmaya çalışacağını düşünmüştüm. Onu King'in evinden tekmeler ve çığlıklarla çıkarmak zorunda kalacağımı, bu sırada da onu geri çekmeye çalışan erkek kardeşini savuşturacağımı sanmıştım.

Ama bunların hiçbiri yaşanmadı.

O sadece kendini kapattı. King ise... Siktiğimin King'i onu almama öylece izin verdi.

Sonuç tam da ihtiyacım olan şeydi çünkü King'in ve dolayısıyla Nero'nun işbirliğini sağlamak için Valentine'a ihtiyacım vardı.

Ama King onu almama izin vermişti. Kız kardeşini evden çıkarmama izin vermişti.

Val orada durmuş ağlıyordu ve o hiçbir şey yapmamıştı.

Ama sanırım yapabileceği pek bir şey yoktu çünkü King haklı olduğumu biliyordu. Bana borçlu olduğunu biliyordu. Çünkü karısı kaçıp bir insan kaçakçısının yoluna çıktığında ben devreye girip onu korumuştum.

Val'in vücudu titreyince sıcaklığı ayarladım.

"Koltuk ısıtıcını açmamı ister misin?"

Cevap vermedi. Tabii ki vermezdi.

Val tekrar titredi. Ben de deri koltukları ısıtmak için düğmeye bastım. İsterse kapatabilirdi.

Hâlâ tepki yoktu.

İç çektikten sonra kendi koltuğumu kısık konuma getirdim. Dün bütün gün yatakta uzanmak, bugün de ticari uçuş yapmak sırtımı kaskatı yapmıştı.

Tanıştığımız gün Val'le o kadar yaşlı olmadığım konusunda şakalaşmıştık. Ama zor bir hayat yaşamıştım. Hayatım için birden fazla kez savaşmıştım. Bundan çok daha fazla kez öldürmüştüm. Şahsıma sayamayacağım kadar çok darbe almıştım. Bugün de vücudum bana bunları hatırlatıyordu.

Yolcu koltuğundaki bir hareket dikkatimi Val'e çekti.

Sol elini kucağında donup kaldığı yerden kaldırmış, yüzüğüne bakıyordu.

Bir şey vicdanımın ucuna dokundu.

Ama üzgün olduğumu söylemeyecektim.

Çünkü değildim. Yaptığım şey için üzgün değildim.

Bunun olması gerekiyordu ve Val nedenini anladığında beni affedecekti.

Onu tanıyordum.

Şu anda buna inanmıyor olabilirdi ama ben inanıyordum. Eninde sonunda anlayacağını da biliyordum.

Nefes alış verişi değişti ve küçük nefes sesleri arabayı doldurdu.

"Hey." Ona bir bakış attım. "Sorun ne?"

Şu anda sormak için aptalca bir soruydu ama cidden ona neler olduğunu bilmiyordum.

Hiç bu kadar katatonik birini görmemiştim, şimdi de zorlukla nefes almaya başlamıştı.

Ona uzandım. "Melek."

"Bana öyle deme!" Ani bağırışı arabayı doldurdu.

Sadece hayatım boyunca zayıflık göstermeyen biri olduğum için onun bu çıkışına tepki vermemeyi başardım.

Elimi yavaşça indirip aramıza koydum. "Pekâlâ."

"Her zaman istediğim şey buydu." Sesi fısıltıya dönüşmüştü.

Gözlerimi yoldan fazla ayırmadan hızlıca bir bakış daha attığımda hâlâ yüzüğe baktığını gördüm.

"Nasıl bildiğini bilmiyorum." Sesi... Kaybolmuş gibiydi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Val parmağının ucuyla elmasa dokundu. "Bunu yanında getirdin, değil mi? *Vegas*'a?"

Cevap vermedim. Çünkü ikimiz de yanıtın evet olduğunu biliyorduk.

"Bana bugüne dek istediğim her şeyi sundun," dedi alçak sesle yüzüğü parmağından çıkarıp öğleden sonra güneşine doğru tutarken. "Ama hayallere tutunamazsın."

Ben onu durduramadan camını indirdi. Yüzüğünü otoyola fırlatırken rüzgâr açıklıktan içeri doldu.

Yüzük altımızdaki betona çarpmadan çok önce gözden kaybolarak sonsuza dek yok oldu.

Camı tekrar kapatıp bir kez daha koltuğuna yerleştiğinde gülümsedim.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

VAL

Gözkapaklarımın ardında anneme ait istenmeyen anılar uçuşuyordu.

"Valentine, erkeklere bakacak bir şeyler vermelisin, yoksa seni kullanıp atarlar."

On iki yaşındaki halim, altındaki kot şortu neredeyse gizleyen bol tişörte bakıyor. "Ama ben erkeklerin bana bakmasını istemiyorum."

"İsteyeceksin," diyerek dudak büküyor annem. "Eğer kendine bakmaya şimdi başlamazsan, sonunda seni sadece kullanmak isteyen bir pislikle birlikte olacaksın."

Açıkta kalan uyluklarımı örtmeye çalışırken tişörtümün eteğini aşağı çekip şortumu tamamen gizliyorum.

Dört yıl sora annem bana temelde aynı şeyi söylüyor. Sadece bu sefer elbisem çok açık olduğu için. Çünkü memelerim onunkilerden daha büyük ve onları görmekten nefret ediyor.

Üç yıl sonra, bana söylediği son sözler bir kapı çarpmasıyla noktalanıyor. "Sen bencil, açgözlü bir kaltaksın ve eninde sonunda hak ettiğini bulacaksın."

Gözlerimi güçlükle açtım.

Şimdiki zamanda olmak istemiyordum ama geçmişten daha iyiydi.

Her şey geçmişten daha iyiydi.

Gözlerimi kırpıştırdım.

Şu anda ne düşünürdü? *Annem.*

Beni hep uyardığı gibi sonunda bir erkek tarafından kullanıldığımı bilseydi güler miydi? Yoksa zengin ve güçlü bir adamla evlendiğim için beni kıskanır mıydı?

Görüşüm netleşmeye başladı.

Batan güneş SUV'yi aydınlatırken, King'in evinden çıktığımızda Dom'un torpido gözünden bir şey aldığını hayal meyal hatırladım.

Bu aracı kiralamamış.

Arabanın içine göz atarken *Vegas*'ta yemeğe gittiğimiz aracın aynısı olduğunu düşündüm.

Otelimden ayrılırken şoför ona ne demişti? Patron mu?

Kandırmanın bir başka seviyesi daha.

Dom'un SUV'sinin içini zil sesi doldurunca gösterge panelinde KV harfleri göründü.

Dom cevap vermek için direksiyondaki bir düğmeye bastı ama hiçbir şey söylemedi.

King'in sesi arabayı doldurmadan önce bir anlık sessizlik oldu. "Onu geri getir."

Nasıl hissedeceğimi bilemeden ekrandaki harflere baktım.

Dominic acı bir kahkaha attı. "Onu istediğine karar vermen sadece üç buçuk saatini aldı."

Söyledikleri doğru. Zaten bu yüzden bu kadar canımı yakıyor.

Bakışlarımı pencereden dışarıya çevirip o soğukluğun tekrar içime dolmasını diledim.

"Ona ulaşmaya çalışıyordum," diye homurdandı King, Dom'a. "Telefonuna cevap vermiyor."

Dudaklarım titrerken doğruyu söyleyip söylemediğini bilmemekten nefret ediyordum.

"Seninle mi?" King'in sesi bu kez farklıydı. Endişeli miydi?

Dom'un bana baktığını hissedebiliyordum ama cevap vermedim. *İkisine de.*

"Dom..." diye başladı King.

"Onu hak etmiyorsun." Dominic aramayı sonlandırdı.

Beni hiç kimse hak etmiyor.

Tıpkı hiç kimsenin beni etrafında istemediği gibi.

Aracı bir kez daha sessizlik doldururken nefes alıp vermeye odaklandım.

Nefes al.

Nefes ver.

Ama işe yaramıyordu. İçimdeki korkunç duyguları uzaklaştırmıyordu.

Kucağımdaki ellerimi sıkarak terapistimin şimdiki zamana dönmem için bana öğrettiği adımları uygulamaya başladım.

Gördüğüm üç şey... *Ağaç. Çıkış levhası. Kırmızı kamyonet.*

Duyduğum üç şey... *Yoldaki tekerlekler. Motorun gürültüsü. Dominic'in nefes verişleri.*

Yavaşça bir nefes daha aldım.

Vücudun üç parçası... *Ayak parmaklarımı oynattım. Parmaklarımı düzelttim. Omuzlarımı kaldırıp indirdim.*

Hepsi hâlâ oradaydı. *Tüm kötülükler.* Ama hissizliğin bir kısmı da oradaydı.

Bakışlarımı kucağımdan kaldırmadan, kendimden nefret etmemi sağlayacak o soruyu sordum. Ama yine de sormam gerekiyordu. "King'in bununla bir ilgisi var mıydı? Sen ve benimle?"

Dom uzun bir kalp atışı süreci boyunca cevap vermediğinde ihanetin ilk filizleri içimde titreşmeye başladı.

Ama sonra cevap verdi. "Hayır. Sadece bendim."

Boğazını temizledikten sonra uyluğuma bir şey bıraktı.

Telefonum.

"Kontrol etmek istersen." Elini tekrar direksiyona götürdü. "Doğruyu söyleyip söylemediğini görmek için."

Telefonumu ne zaman aldığını bilmiyordum ama yavaşça elime aldığımda ayarların *rahatsız etme* olarak değiştirildiğini gördüm.

Ayarı kapatırken acı dolu bir an boyunca bekledim. Ardından ekran bildirimlerle doldu.

King'den gelen aramalar.

King'den mesajlar.

Oradan ayrıldığımızdan beri beni aramaya çalışıyormuş.

Onun da bu işin bir parçası olabileceğini düşündüğüm için midem iğrenç bir suçluluk duygusuyla doldu.

Mesajları açarak titreyen ellerimle aşağı kaydırdım.

King: Geri dön.

King: İyi misin?

King: Neden ağlıyordun?

King: Telefonuna cevap ver.

King: Sert davrandıysam özür dilerim.

King: Val, cevap ver.

King: Lütfen bana cevap ver.

King: Savannah'ya söyleyeceğim.

King: Bana bunu ona söyletme.

King: Onu durdurmadığım için özür dilerim.

King: Sadece bana iyi olduğunu söyle.

Gözlerimden yeni ve gerçek yaşlar dökülmeye başladı.

Çünkü King yalan söylemiyordu.

Ama bunların hiçbiri kaburgalarıma tutunan çirkin şüpheyi or-

tadan kaldırmıyordu. Çünkü King onurlu bir adamdı. Muhtemelen ailevi yükümlülükler yüzünden böyle tepki veriyordu.

Ben de bir yükümlülük olmaktan bıkıp usanmıştım. *Bir yük olmaktan.* Hiçbir yere uymayan akraba... Acıma duygusuyla masada bir sandalye alan kişi... Gidecek başka yeri olmadığı için...

Burnumu çekerken gözyaşlarım hâlâ akıyordu.

Bu hiç adil değildi.

King, Savannah ya da Aspen için adil değildi. Çünkü belki de çabalıyorlardı. Ama bu gerçekleri değiştirmezdi. *Geçmişi de.*

Yanaklarımı sildim.

King'in beni araması iyi bir şeydi.

Ama kendimi bu durumdan kurtaracaktım. *Tıpkı bundan öncekilerden kurtulduğum gibi.*

King'e cevap yazmaya başladım.

Ben: Üzgünüm, telefonum...

Sil.

Ben: Telefonum kapalıydı. Seni sonra arayacağım. İyiyim...

Sil.

Ben: Telefonum kapalıydı. İyi olacağım.

Gönder.

Artık hiç kimsenin yükü olmayacaktım.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

DOM

Bizi öldürmemek için dikkatimi yolda tutmaya çalışıyordum ama Valentine'a bakmaktan kendimi alamıyordum.

King'in bununla bir ilgisi var mıydı? Sen ve benimle?

Ne halt etmeye böyle bir şey sormuştu ki?

Daha birkaç saat önce ikimiz de aynı King'in önünde dikilmiyor muyduk? O adam kafamı koparmaya hazırdı. Bugünkü öfkesi, aylar önce karısıyla ilgili gizli işler yaptığımı düşündüğü zamanki öfkesiyle yarışırdı.

Val'in ondan neden şüphelendiğini bilmiyordum ama telefonunda yaptığı aşağı kaydırma miktarına bakılırsa, King'in ona ulaşmaya çalıştığı konusunda doğruyu söylediğini düşünüyordum.

Ama onu geri aramadı. Bir mesaj yolladıktan sonra baktığımda telefonu kapattığını gördüm.

Ne oluyor lan?

Parmaklarımı hafifçe direksiyona vurdum.

Valentine'ın kim olduğu hakkında gerçekten iyi bir fikrim varmış gibi hissediyordum ama tüm bu olanlara verdiği tepki bazı şeyleri tekrar düşünmeme neden oluyordu.

İkimizin de biraz hava alması gerektiğine karar vererek sinyal verdim ve bir sonraki çıkışa girmek içim seyrek trafikte ilerledim. Arkamızdaki araba bizi takip ediyordu.

Büyük, iyi aydınlatılmış bir benzin istasyonuna doğru bir dizi dönüş yaparken Val hiçbir şey söylemedi ama bu şaşırtıcı değildi.

Boş bir pompanın önüne çekip motoru kapattım.

Val telefonunu bana uzattı.

"Senin için taşımamı mı istiyorsun?" diye sordum.

King'in evinin girişinde durduğundan beri Valentine ilk kez gözlerini benimkilerle buluşturmak için yukarı çevirdi. Kenarları kızarmıştı, donuk bakıyorlar ve dişlerimi sıkmama neden oluyorlardı.

Gözleri hâlâ elinde tuttuğu telefon ile benim aramda gidip geldikten sonra yavaşça telefonu indirdi. "Onu benden almayacak mısın?"

Ona daha iyi bakabilmek için koltuğumda döndüm. "Telefonunu elinden almayacağım."

"Ah." Kafası karışmış gibi görünüyordu, sonra ön camdan dışarıya baktı. "Tuvalete gidebilir miyim?"

Ne?

"Evet, Valentine. Tuvalete gidebilirsin." Benim kafa karışıklığım onunkiyle eşleşiyordu. "Sen bir mahkûm falan değilsin."

Telefonu tekrar kucağına koydu. "O zaman eve gidebilir miyim?"

İşte geldi.

Başımı iki yana salladım. "Artık yeni bir evin var."

"Ama artık seninle gitmek istemiyorum."

Sözleri canımı acıtmamalıydı. Elbette artık benimle gelmek istemezdi. Onu suçlayamazdım. Ama yine de bunu duymak hoşuma gitmemişti.

"Bu çok kötü, Ufaklık." Bilerek, sırf onu kızdırmak için ona taktığım lakaplardan birini kullandım. "Patronuna e-posta yollayıp *Chicago*'ya taşınacağını söyledin bile. Böylesine önemli bir karar hakkında fikrini yirmi dört saat sonra değiştirirsen muhtemelen iyi görünmez."

Yanaklarında öfke dolu kızarıklıklar oluştu ve bu umutsuzluktan çok daha iyiydi.

"Benim kendi gelirim var," diye savunmaya geçti. "Kendi evimi tutabilirim. King'e söylemem bile. Değerli *anlaşmanı* hâlâ koruyabilirsin."

"Bu işler öyle yürümüyor."

Adamlarımdan birinin SUV'min arkasında olduğunu görünce benzin deposunun üzerindeki küçük kapağın kilidini açmak için direksiyonun altındaki düğmeye bastım.

Klik sesi duyulunca Val'in gözleri yan aynaya kaydı.

Ayrıntıları incelerken gözlerinin kısılmasını izlemek büyüleyiciydi.

Aynaya daha iyi bakmak için öne eğildiğinde gördüğü zamanı anladım.

Val arka camdan dışarıya bakmak için koltukta döndü. "O benim arabam mı?"

"Hıı hı." Kemerimi çözdükten sonra Val'inkini çözmek için uzandım.

O kadar şiddetli bir şekilde benden kaçtı ki, başının arkasını cama vurdu.

"Tanrı aşkına, Val."

Omuzlarını kamburlaştırırken acı dolu bir ses çıkardı.

Sonra anladım.

Ardından da sinirlendim.

"Sana vurmayacaktım," diye hırladığımda bu kulağa bir sözden çok tehditmiş gibi geldi.

"Nereden bilebilirim ki!" Kafasını çarptığı yeri ovalamak için uzanırken sesi tiz çıktı.

"Sana asla zarar vermeyeceğim." Ses tonumu düzeltmeye çalıştım.

Ancak Val kırgın bir kahkahayla cevap verdi. "Ah, öyle mi?"

Alaycı olmayı hedeflese de sesi sadece üzgün çıkmıştı. *Kahrolası çok üzgün.*

Bu iş iyi gitmiyor.

"Senin yanında hiç şiddet uyguladım mı?" Anlamasını isteyerek mantıklı olmaya çalıştım.

Val elini başından indirip gözlerimin içine baktı. "Seni hiç *tanımamışım.*"

Seni hiç tanımamışım.

Sessiz yolculuğumuzun son bir buçuk saati boyunca sözleri kafamın içinde dönüp durdu.

Yanılıyordu.

Binamın altındaki otoparka girerken durumu düzeltme zamanı geldiğine karar verdim.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

VAL

Dom motoru kapatınca etrafımıza sessizlik çöktü.

Şehir merkezinin hangi bölgesinde yaşadığını anlamaya çalışmadım. Şehri yeterince bilmediğim için bunun bir önemi yoktu. Gösterişli bir çatı katı olduğunu tahmin ediyordum. Bu yüzden pencerelerden bakıp nerede olduğumu anlayabileceğimden emindim.

Chicago mafyasının başı olmanın tam olarak ne gerektirdiği konusunda hâlâ cahil olabilirdim ama büyük miktarlarda para içerdiğini varsayıyordum.

Dom SUV'den indiğinde kendi yüzüme bir tokat geçirmek istedim.

Şu anda çok açık görünüyordu.

Bu yüzden King'in kapısının dışındaki silahlı korumalar karşısında gözünü bile kırpmadı.

Muhtemelen o korumanın silahını çekmesinin nedeni de buydu. Dom'u tanımış olsa gerekti.

Dominic'in kim olduğunu bilmeyen tek kişi olmam harikaydı gerçekten.

Kapım hızla açıldığında dudaklarımdan bir çığlık kaçtı.

Kızgın görünen Dom açık kapı aralığına eğilip kemerimi çözmek için uzanırken beni sıkıştırdı.

Bu sefer irkilmedim. Sadece donup kaldım.

Kokusu bunca zamandır arabayı dolduruyordu ama üzerime eğilmesiyle doğruca duyularımda hissettim. Bundan kaçış yoktu.

Dom uzaklaşırken dizlerimi tuttu ve beni koltukta döndürdü.

İtiraz etmeliydim. Ona tokat atmalıydım. Bir şey yapmalıydım. Ama tepki veremeyecek kadar şaşkındım.

Elleri hâlâ dizlerimdeyken kıçım koltuktan kaymaya hazır olana kadar beni öne çekti.

Tanrım, birinin acelesi var.

Ama yere düşmeme izin vermek yerine ellerini kalçalarıma götürdü ve beni kendine doğru çekerek araçtan çıkardı.

Vücudum kendiliğinden tepki verdi. Kollarım boynuna dolandı. *Bacaklarım da beline.*

Parmaklarını yanlarıma bastırdığında vücuduma istenmeyen bir sıcaklık yayıldı. İki adım yana çekildikten sonra sırtımı araca yasladı.

"Beni yere bırak," diyerek çıkışmaya çalıştım ama sesim zayıf çıktı.

"Hayır."

Kollarımı çözüp göğsünü ittim.

Dom beni SUV'nin yan tarafına daha sert bastırırken bir eliyle beni bıraktı. Böylece iki bileğimi de yakalayıp göğsüme bastırabildi.

Nefesimi toparlamaya çalışırken göğüs dekoltem parmaklarına değiyordu.

"Kıpırdamadan dur," dedi ama odağım ellerine kilitlenmişti. Dövmeyle kaplı o iri, güçlü ellere...

Onun bir gangster olduğu aklımın ucundan bile geçmemişti. Ama şimdi bildiklerimi öğrenince bunu nasıl fark etmediğimi anlamıyordum. Çok fazla geçmişle dolu olduğunu düşündüğüm gözleri gerçekten de öyleydi. Ama hayal ettiğimden daha karanlık bir geçmişti. *Nasırlı avuç içleri. Göğsünün ortasına kalıcı olarak çizilmiş kafatası. Özgüveni.*

Bu kadar şeyi nasıl kaçırmıştım?

"Erkek kardeşinin hayatı hakkında ne kadar şey bildiğini bilmiyorum ama benimki de hemen hemen aynı. Nereye gidersen git bir şoförün olacak. Arabadan indiğinde sana eşlik edecek bir koruman da."

"Ne?" *Bir de birisi bana eşlik mi edecek?* "Hayır."

Ellerimi hafifçe sıktı. "Evet."

"İşe giderken yanımda bir koruma bulunduramam."

"Lobide bekleyecek."

"Yapamazsın..."

"Yapabilirim." Daha da yaklaştı. "Artık benim şehrimdesin, unuttun mu? Ne bok istersem onu yapabilirim."

"Sen..."

Dom vücudunu hareket ettirince onu hissedebildim.

Bacaklarımın arasına bastırdığını hissedebiliyorum.

Vücudum artık ondan hoşlanmadığımızı bilmiyordu.

Bacaklarımı kapatmaya çalıştım ama kalçaları hâlâ bacaklarımın arasındaydı. Ben de etrafındaki uyluklarımı sıktım.

"Beni yere bırak," dedim fısıldayarak.

"Henüz değil." Dom dudaklarını birkaç santim kalana kadar benimkilere yaklaştırdı. "Sana bir yüzük daha verirsem takar mısın? Yoksa onu da başka bir camdan atar mısın?"

Bileklerimi tutmak için kullandığı eline baktığımda parmağındaki sade altın bandı gördüm.

Hâlâ takıyor.

Yüzük ona tam oturuyordu.

Yüzükleri de yanında getirmişti.

Çünkü bunu planlamıştı.

Düğün gecemizde onun da sarhoş olup olmadığını sorduğumda yüzünde beliren ifadeyi hatırladım.

"Bana cevap ver, Val."

Korkunç bir şüphe sinsice zihnime sızdı.

Onunla göz göze geldim. "Bana ilaç mı verdin?"

Gözünü dahi kırpmadı. "Yüzüğü takacak mısın?"

Öfke sonunda içimdeki acıyı bastırdı.

"Bana sikik bir ilaç mı verdin?" diye bağırdım.

O da doğruca bana baktı. "Evet." Sonra dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Yüzüğü camdan atacak mısın?"

"Evet." Çığlık atmamak için dişlerimi sıktım.

Adam hiçbir önemi yokmuş gibi bana uyuşturucu verdiğini kabul etmişti.

"Peki o zaman." Dom bedenimi kendininkinden kaydırarak indirdi. "Eve çıkalım."

YİRMİNCİ BÖLÜM

VAL

Sadece çatı katı için bir düğmesi olan özel asansöre şaşırmadım bile. *Belliydi.*

Kabin binanın en üst katındaki küçük bir koridora açılmadan önce hızla yükseldi. Sadece bir kapı vardı. Ama binanın başka bir bölümüne erişimi olan ikinci bir asansör de gördüm.

Çok az seçeneğim olduğu için elinin tamamını kapının yanındaki siyah bir ekrana bastırırken sırt çantamı omzuna asmış Dominic'in yanında duruyordum.

Kapının yüksek sesli bir tıkırtıyla açıldığını duyduğum sırada güvenlik sistemi için Nero'nun şirketini kullanıp kullanmadığını kısa bir anlığına merak ettim.

Dominic'in dairesine girdiğimizde yüz ifademi etkilenmemiş gibi tutmaya çalıştım ama bu çok zordu.

Mekân çok büyüktü. Endüstriyel görünümlüydü. Beton zemin o kadar koyu renkti ki siyah görünüyordu ve tavanlardaki açık

metaller neredeyse on metre yükseklikte olmalıydı. Tüm bunlar sol tarafımda boylu boyunca yerden tavana kadar uzanan pencerelerin oluşturduğu duvarın gölgesinde kalıyordu.

Büyük odanın uzak tarafında, duvar boyunca uzanan ve gözden kaybolan bir koridor vardı. Koridorun yanında da ikinci kattaki başka bir koridora çıkan açık bir merdiven yer alıyordu.

Gece çökmüştü ve camın ilerisindeki şehir manzarası nefes kesiciydi. Ama hayranlıkla seyretmek için yaklaşmayı reddettim.

Yine de bakmaya devam ediyordum ki, camın diğer tarafında bir gölge hareket ederek yerimden sıçramama neden oldu.

"Sadece adamlarımdan biri," diye açıklama yaptı Dom nereye baktığımı görünce.

Pencerelerin arasına gizlenmiş bir kapı olduğunu fark ettim. Yani binanın en tepesinde bir çeşit açık veranda alanı vardı. Orada, o kadar yüksekte olma düşüncesi bile içimde kusma isteği uyandırıyordu.

Gözlerimi camdan ayırdığımda burada da yalnız olmadığımızı fark ettim.

Pencerelerle aramızdaki koltuklardan birinde bir adam oturuyordu ve başka bir adam da tam karşımızdaki mutfakta dikiliyordu. Büyük mermer adanın diğer tarafmdaydı ama kalçasındaki silahı yine de seçebiliyordum.

Siyah gömlekler, siyah pantolonlar ve aynı ciddi ifadeler... Neredeyse komikti ama şimdilik bu benim hayatımdı. Bu yüzden o kadar da komik değildi.

"Yani evimizi ordunla mı paylaşıyoruz?" diye sordum ses tonumu olabildiğince sakin tutarak.

"Burada bizden başka kimse uyumuyor," diye cevap verdi Dom. "Akşam yemeği için ne istersin?"

Soruyu o kadar garipsedim ki, hemen cevap veremedim.

"Valentine," diye ısrar etti Dom.

"Uyumak istiyorum."

"Yemek yemen gerek."

Ellerimi iki yanımda yumruk yaptım. "Yatmama izin vermen gerek."

Dom yaklaştığında göğsü neredeyse benimkine değdi. "Yoksa ne olur?"

"Yoksa... Yoksa adamlarının silahlarından birini çalar ve seni vururum."

Gerçekten silah çalabileceğimi sanmıyordum ama alsaydım, onu kesinlikle vururdum.

Dudakları yukarıya kıvrıldı. "Beni nereden vururdun, Ufaklık?"

Gözlerimi kıstım. "Bacağından."

Dominic bir kahkaha attı.

Bu beni iyice sinirlendirdi.

"Kavalkemiğinde bir kurşun varken gülemezsin," diye çıkıştım ve yatak odalarının üst katta olduğunu varsayarak merdivene doğru hışımla ilerledim.

Dom'un kıkırdaması arkamdan geldi. "Hakkını vermeliyim bu konuda."

Hakkını vermeliyim. Cümleyi sessizce tekrar ediyordum ki, dışarıdaki adamın hareketlendiğini gördüm.

Her neyse. Burada olmaktan mutluluk duymamam adamları için sürpriz olmasa gerekti. En azından birkaçı açıkça komployа dahil olmuştu.

Dom beni başka bir yere yönlendirecek bir şey yapmadığından, elimi siyah demir tırabzandan ayırmayarak merdiveni çıkmaya başladım.

En tepeye ulaştığımda duraksadım. Koridor beklediğimden çok daha uzundu.

Dom yanımda durdu. "Gezmek ister misin?"

Başımı iki yana salladım. İçinde bulunduğum durumun ciddiyeti nihayet kafama dank etmeye başlamıştı.

Bu gösterişli çatı katı... Benim olmayan bu şehir... Bu benim hayatımdı.

En azından bundan kurtulmanın bir yolunu bulana kadar. Ama öyle olmadığımı iddia etse de bir mahkûm gibi kilit altında kalmak istemediğim için ayak uyduracaktım. Yaldızlı bir kafes, gerçek bir kafesten iyiydi.

"Sondaki kapı." Dom elini kaldırarak koridorun en sonundaki kısmen açık, geniş kapıyı gösterdi.

"Orası benim odam mı?" diye sorup açıklığa kavuşturmak istedim.

"Orası uyuyacağın yer," diye cevap verdi.

Şifreli cevabı karşısında içimi çektim. Onun odası olduğundan ve hâlâ aynı yatağı paylaşmamızı beklediğinden emindim. "Sanırım kendim devam edebilirim."

Dom'un itiraz etmesini bekledim ama etmedi. Sadece sırt çantamı bana uzattı.

Çantayı görmek kalbimi bu kadar acıtmamalıydı. Ama elimde değildi.

Onu aldım.

Ama ikimiz de hareket etmedik.

"Havaalanı?" Dominic'in bana aldığı çantaya bakarken sorum bir fısıltıdan ibaretti.

Geçmişimizin her bir parçasının yok edilmesiyle ne elde edeceğimi düşündüğümü bilmiyordum.

Sormamalıydım.

Dom'un parmakları hafifçe atkuyruğumun üzerinden geçti. "Yatağına git, Valentine."

Ayaklarım itaat etti ve ona bir kez daha bakmadan ilerledim.

Üç odayı geçtikten sonra koridorun sonundaki kapıya ulaştım.

Elimi kapının kenarında tutarak içeri girecek kadar açtıktan sonra arkamdan kapanmasına izin verdim.

Odanın geniş olduğu belliydi. Koyu gri nevresimlerle güzel-

ce yapılmış ve başka bir pencere duvarına bakan platform yatağa bakarken, burasının ana yatak odası olduğuna dair hiç şüphem kalmadı. Dom'un odasıydı.

King, Dom'un kimliğini açıkladığından beri göğsümden çıkmayı reddeden acıyı bastırması için öfkenin gelmesine izin verecektim.

Daha fazla acı çekmek istemiyordum.

Bu gece olmazdı.

Sırt çantamı yatak başlığının benden tarafındaki açık kapıya taşıdığımda, odanın enine doğru uzanan lüks bir banyo buldum. *Büyük boy çifte lavabo. Mermer duvarlı, büyük camlı duş kabini. Klozetin bulunduğu ayrı bir oda. Başka bir büyük pencerenin önünde geniş bir küvet.*

Buralarda hiç kimse dürbünlü insanları dert etmiyor mu?

Banyo kapısını kapatmak için arkamı dönünce kapının arkasına gizlenmiş dev bir giyinme odasıyla karşılaştım.

Elbette paranoyakça davranıyordum ama buradaki ilk gecemde röntgencilerin beni görmesini istemediğim için sırt çantamı küçük tuvalet odasına götürüp pijamalarımı giydim.

Yüzümü yıkadığım sırada bu öğleden sonra saf saf yeni kocamla sonsuza dek sürecek mutluluğuma başlamak üzere olduğumu düşünürken çantamı nasıl hazırladığımı aklıma getirmedim.

Göz altı kremimi sürerken Dom'un *eve gidince eşyalarını ayırmak zor olabilir* diyerek beni bir günlük ihtiyaçlarımı içeren bir seyahat çantası hazırlamam için nasıl teşvik ettiğini düşünmedim.

Atkuyruğumu gereğinden fazla güç kullanarak yeniden yaparken, Dom'un dünyamın başıma yıkılmak üzere olduğunu bile bile King'in evine nasıl sakince arabayı sürdüğünü düşünmedim.

"O bir yavşak," dedim yansımama. "Tam bir yavşak."

Gözlerimin arkasındaki yanma hissi biraz olsun azaldı.

"O iğrenç bir pislik. Sikik bir şerefsiz." Diş fırçamın ucuna macunu kuvvetle sürdüm. "Ondan nefret ediyorum."

Fırçalarken neredeyse diş minelerimi söküyordum ve elimden geldiğince öfkeme tutundum.

Lavaboya tükürdüm. "O bir... Aşağılık bir... Pislik." Diş fırçamı lavabonun kenarına çarpıp orada bıraktım. *Tıpkı kirli kıyafetlerimi yerde bıraktığım gibi. Sırt çantamı küvetin kenarında açık bıraktığım gibi.*

Bunlar onun tertemiz yaşam alanında küçük meydan okuma eylemleriydi ama kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyorlardı.

Telefonumu çantamın yan cebinde bulmuştum. Dom'un ne zaman oraya sıkıştırdığından emin değildim ama yanımda yatağa götürdüm.

Odayı çevreleyen taç pervazına yerleştirilmiş bir grup gömme lamba hoş ve yumuşak bir ışık yayıyordu. Ama onlar olmadan bile pencerelerin ilerisindeki şehirden gelen ışık yolumu aydınlatmaya yeterdi. Gerçi bu odada kaçınacak pek bir şey yoktu. Yatak, büyük kapitone deri başlığıyla normal bir büyük boy yataktan daha büyük görünüyordu. Yatağın iki yanında birbiriyle uyumlu -basit ama pahalı olduğuna emin olduğum- komodinler vardı.

Yatağın ayakucundan dolaşıp diğer tarafa geçerken battaniyeleri kenardan çıkardım. Ne tür bir insan ayakları bu şekilde sıkışmış halde uyurdu bilmiyordum ama ben uyumuyordum.

Yapacak bir şey kalmadığı için yatağa geçtim ve ayaklarımı battaniyelerin altına sokarak oturdum.

Saat çok geç bile değildi ama kış neredeyse geldiği için dışarısı çoktan kararmıştı. Duygusal yorgunluk denen şey de gerçekti ve üzerime çökmüştü.

Ama yatmadan önce yapmam gereken bir şey daha vardı.

Nefesimi verip telefonumu tekrar açtım.

King'e bir açıklama borçluydum.

Ekran daha yeni aydınlanıyordu ki, gelen bir aramayı gösterecek şekilde değişti.

Savannah.

İnledim.

Telefonumu hemen geri kapatmak istedim ama bunun ilk araması olduğundan şüpheliydim.

Kalbimin etrafındaki duvarları yükselterek cevapla tuşuna bastım. "Selam, Savannah."

Bir duraklamanın ardından gürültülü bir nefes verme sesi geldi. "Kahretsin, Val. Ne zamandır sana ulaşmaya çalışıyorum."

"Özür dilerim." Kendimi yeniden suçlu hissederek yüzümü buruşturdum. "Bir anlık... hımm... bir olay yaşıyordum, o yüzden telefonumu kapattım."

"Bak sen şu işe," diye homurdandı. "Bana neler olduğu açıklar mısın? King ayrıntılar konusunda pek açık değildi."

Telefonu hoparlöre alıp yatakta önüme koydum. Böylelikle ellerimi yanaklarıma bastırabildim. "King'i savunmak gerekirse, bu konuda onu biraz gafil avladım."

"Sanki dünyanın sonu gelmiş gibi davranıyor." Savannah'nın gözlerini devirdiğini adeta duyabiliyordum. "Sürprizlerden hoşlanmadığını anlıyorum ama bunda büyütülecek ne olduğunu göremiyorum. O, Dom'a güveniyor. En azından bir dereceye kadar."

Bunda büyütülecek bir şey göremiyor mu?

"Emin değilim..." diye başladım ama konuşmaya devam etti.

"Yani Dom biraz korkutucu olabilir ama beni evine götürdüğünde bana karşı çok iyiydi."

Ağzım açık kaldı.

"Seksi olduğundan bahsetmiyorum bile." Savannah mırıldanır gibi bir ses çıkardı.

"Bir dakika." Başımı iki yana salladım. "Dominic'in kim olduğunu biliyor musun?"

"*Dominic*," diye tekrar etti. "Onunla sadece bir kez karşılaştım. O yüzden muhtemelen bu onu *tanımak* sayılmaz. Ama telefonunda neden farklı bir isim olduğunu şimdi anlıyorum. King ikinizin çıktığını duysa çıldırırdı."

"Evet..." diyerek sustum.

Savannah bilmiyordu.

Dominic'in kim olduğu hakkında *benim* hiçbir fikrim olmadığını bilmiyordu. *İttifak'a erişebilmesi için kandırılıp bu evliliğe girdiğimi de.* Bu her ne demekse...

"King senin oldukça üzgün olduğunu söyledi," dedi Savannah temkinli bir şekilde.

King bu işin tam boyutunu biliyor muydu? Her şeyi bir araya getirmiş miydi? Yani getirmiş olmalıydı, değil mi?

Gözlerimi kapatarak etkileşimimizi düşündüm.

King, Dom'la evlendiğim için kızgındı. Dom'un İttifak'a girmeyi talep etmesine de kızgındı. Onun beni *yatağa atmak için kandırdığı* yorumunu da o zaman yapmıştı.

King ağladığımı biliyordu. Beni görmüştü.

Ama hepsini bir araya getirmiş miydi? Yoksa sadece anlaşamadıkları için üzüldüğümü mü düşünüyordu?

King gerçekten de Dom'un kim olduğunu başından beri bildiğimi ve kızacağını düşündüğüm için bunu bir sır olarak sakladığımı düşünüyor olabilir miydi?

"Val?" dedi Savannah muhtemelen sessizliğimden ötürü endişelenerek.

Ona söyleyebilirim.

Ona her şeyi anlatabilirdim.

Sonra o King'e gider ve *beni serbest bıraktırmasını* isterdi. Sonra da King, İttifak, Dominic ve *Chicago* mafyası savaşa girerdi.

Ne için?

Benim için mi?

Ben buna değmem.

"Üzg... Yani evet, öyleydim. İki adamın birbirine bağırması biraz fazla geldi." Hafif bir tonda konuşmaya çalıştım. "Onların aşırı tepkisine ben de aşırı tepki verdim."

"İyi olduğuna emin misin?" İçtenliği neredeyse dağılmama neden olacaktı.

"Eminim."

Savannah tekrar telefona konuşmadan önce boğuk sesle bir şeyler söyledi. "King seninle konuşmak istiyor."

Telefona bakarken gözlerim kocaman oldu. "Iıı, ona yarın akşam arayacağımı söyler misin? Uzun bir gün oldu. Bu sabah *Vegas*'tan uçtum ve sonra buraya kadar arabayla geldim." Tüm bunların bugün olduğuna inanmak zordu.

"Tabii ki. Söylerim." Savannah iç geçirdi. "Eminim yerleşmekle meşgul olacaksın ama yakında *Dominic* hakkında daha fazla şey duymak istiyorum." İnanamıyormuş gibi bir ses çıkardı. "*Chicago*'da yaşayacağına hâlâ inanamıyorum. Ama hiç değilse tatil sezonu yaklaşıyor. Seni o zaman göreceğiz."

Kasım ayındaydık. Eğer Noel'den bahsediyorsa, bu hâlâ çok sonraydı. Yabancılarla geçirmek için uzun bir zamandı.

Yutkundum. "Elbette."

"İyi geceler, Bayan Gonzalez," diye takıldıktan sonra aramayı sonlandırdı.

Bayan Gonzalez.

Kalbime yepyeni bir keder dalgası doldu.

Neden böyle olmak zorundaydı ki?

"Neden yalan söyledin?" Dom'un sesi neredeyse kahrolası bir kalp krizi geçirmeme neden oluyordu.

"Yüce Tanrım!" Elimi göğsüme götürüp başımı çevirirken Dom kapıyı iterek açtı. "Ne zamandır oradasın?"

"Yeterince uzun zamandır." Ayakkabılarını çıkarırken gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. "Ona neden gerçeği söylemedin?"

Telefonumu komodinin üzerine koydum ve örtülerin altına uzanana kadar yatakta kaydım. "Ne amaçla söyleyecektim?"

Dom başını bana doğru eğdi. "King'le birlikte senin için mücadele etmesi, eve gitmene izin vermemi talep etmesi için."

"Sen de bunun olmasına izin mi verecektin?"

Yavaşça başını iki yana salladı.

"Dediğim gibi." Ondan uzaklaşıp sırtımı ona döndüm. "Ne amaçla?"

"Val..."

Sözünü kestim. "Başka bir odada uyumama izin verme şansın var mı?"

"Hayır." Cevabı oldukça hızlıydı.

Yastığa doğru başımı salladım. Beklediğim de buydu. "O zaman lütfen tavan ışıklarını ve kahrolası çeneni kapat ki uyuyabileyim."

Adımları alçak sesliydi ama yatağın ayakucundan bana doğru döndüğünü duydum.

Gözlerim hâlâ açıktı ama bakışlarımı önümden ayırmadım.

Dom'un kalçaları tam önümdeydi fakat sonra dönüp komodinin üzerindeki bir şeye uzandı. "Burada bir düğme var. Açıp kapatmak için bir kez bas. Parlaklığı ayarlamak için basılı tut. Çekmecede bir de silah var." Tahtaya vurduğunu duydum. "Ama kilidi açmak için benim avucuma ihtiyacın var. Çünkü burası eskiden yatağın bana ait tarafıydı." *Eskiden.* "Birazdan *kahrolası çenemi kapatacağım.* Ama şunu bil ki, benimle bu şekilde konuşup da paçayı kurtarabilecek tek kişi sensin. O da sadece baş başayken." Çömeldiğinde tamamen çıplak göğsü önümdeydi. "Bunu herkesin içinde yaparsan nasıl bir ceza vereceğimden emin değilim. Ama *senin* hoşuna gitmeyeceğinden eminim."

Onu görmezden gelerek gözlerimi kapattım.

"Biraz uyu." Sıcak dudaklarını alnıma bastırdı. "Yarın büyük bir gün olacak."

Yatağın etrafından yeniden dolaştığını duyana kadar mümkün olduğunca hareketsiz durdum.

Banyo kapısının kapandığını duyunca gecenin son gözyaşının gözümden kayıp yastığa süzülmesine izin verdim.

Her şey hakkında nasıl bu kadar yanılmıştım?

Bu neredeyse komikti. Büyürken annemin verdiği tüm öğütler... *Erkeklerin beni sadece kullanmak isteyecekleri hakkında. Onları anlamayacak kadar aptal olduğum hakkında. Sonunda mahvolacağım ve yalnız kalacağım hakkında.* Gerçekten hepsine kulak vermeliydim.

Pişmanlıklar içinde kıvranıp Dom'un yatağa dönmesini beklerken nihayet uykunun sağladığı kaçışa daldım.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

DOM

Yatmaya hazırlanırken acele etmedim. Valentine'ın kendi odası olmasına izin vermeyecektim. Eninde sonunda buradaki yerini kabul edecekti ama şimdi ona mesafe vermek yarardan çok zarar getirirdi.

Giyinme odamdan *boxer*'ım haricinde bir şey giymeden çıkmamın nedeni de aynı mantıktı. Giymeyi sevdiğim şey buyken kıyafetlerle uyumama alışmasına izin veremezdim.

Banyo kapısını açıp yatak odasına yeniden girdiğimde Val'in nefese alış verişi uykuyla düzene girmişti.

Güzel.

Tam zamanında telefonum bir bildirimle yanıp sönerek adamın burada olduğunu haber verdi.

En yakınımdaki komodinden bir avuç para aldıktan sonra yatak odasından çıkarken kapıyı sessizce kapattığımdan emin oldum.

Adamlarım doktoru içeri aldığında merdivenlerin başındaydım ama konuşmak için önünde durana kadar bekledim. "Hızlı teslimat için teşekkürler."

Valentine odamıza ilk çıktığında onu aramıştım.

Yetmiş yaşlarındaki adam bir omzunu kaldırdı. "Hepsi elimde olan şeyler."

Hâlâ sadece *boxer*'ımı giydiğimden cebim olmadığı için adama elimdeki yüzlükleri uzattım. Böylece benim için hazırladıklarını alabilecektim.

"Bunlar tıpkı onun aldıklarına benziyor olmalı." Doktor her biri düzgün sıralar halinde yirmi sekiz küçük hap içeren bir yığın dikdörtgen folyoyu elime tutuşturdu. "Sadece mevcut olanla değiştirmeden önce doğru miktarda çıkardığından emin ol."

Başımla onayladım.

Doktor ikinci isteğim için çantasını karıştırdı ve kapalı bir şırınga çıkardı. "Bu da diğer şey."

Onu da aldıktan sonra dönüp üst kata, karımın yanına çıktım.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

VAL

Sanki tek bir nefes alış verişi kadarlık sürede uyandım.

Rüyasız bir uyku çekiyordum. Bilinçsizliğin siyah hiçliğinde kaybolmuştum. Şimdiyse buradaydım.

Yattığımda saat erkendi ve şu anda pencerelerin ötesinde şafak sökü yordu.

Gözlerim ortama alışırken başka birinin nefes alış verişini duydum.

Demek ki Dom dün gece burada uyumuştu.

Bir yanım sırf rahatsız etmek için onu uyandırmak istiyordu. Ama diğer yanım sabahın geri kalanında uyumasını istiyordu.

Kendimi yukarı ittiğimde parmağım zonkladı.

Üzerine yatmış olmalıyım.

Dikkatlice yataktan çıktım ve pencerelere yaklaşırken gözlerimi kırpıştırarak görüşümü netleştirmeye çalıştım.

Kaçıncı katta olduğumuzu bilmiyordum ama çok yüksekti. *Korkutucu derecede yüksek.* Ancak bu manzara çok güzeldi.

Şehir altımızda ve binaların hemen ilerisinde canlanıyordu.

Nefes alarak avuçlarımı cama dayadım.

Michigan Gölü oradaydı. Gün doğumunda parlıyordu.

Bu manzaraya uyanmaya alışabilirim.

Bu düşünce beni durdurdu ve başımı iki yana salladım.

Ardından donakaldım.

Bu da ne...

Ellerim hâlâ cama dayalıydı ve... Ve...

Sol elimi camdan kaldırdım.

Bu olamaz.

Sağ elimi uzatıp sol yüzükparmağımın hassas derisine dokundum.

"Nasıl olur da...?"

Orospu çocuğu.

Yavaşça dönüp yatağa baktım. Dom uyanık yatıyor, elleri ensesinde bana bakıyordu.

Parmaklarım yukarı bakacak şekilde elimi aramıza uzattım.

"Cidden siktiğimin parmağımın tamamına dövme mi yaptın?"

Daha önce alyansımın kısa süre durduğu yerde siyah mürekkeple Dominic'in adı yazıyor ve parmağımı çevreliyordu. Onun üzerinde, bir yüzüğün olabileceği yerde yine Dominic'in adı vardı. Ama bununla bitmiyordu. Onun da üzerinde, bir sonraki parmak eklemlerimin arasında üst üste yazılmış iki *Dominic* daha vardı.

Farklı olduğunu anladığımda son harf dizisini okuyabilmek için elimi yüzüme yaklaştırdım.

Son parmak eklemi ile tırnağımın dibi arasında *Ölene Kadar* kelimeleri yazıyordu.

"Senden nefret ediyorum." Sesimi yükseltmesem de odayı doldurdu.

Dominic başını bir kez salladı. "Hayır, etmiyorsun."

"Ediyorum." Hâlâ parmağıma bakıyordum.

"Etmek istiyorsun. Ama içinde nefret yok, Melek."

Elimi tekrar uzatarak kısık gözlerimi Dom'a çevirdim. "Cidden, Dominic. Bu da ne böyle?"

"Sana yüzüğümü takıp takmayacağını sordum, sen de hayır dedin."

Elimi salladım. "Kafayı mı yedin sen?" Bu kez bağırdım. "Bana öylece dövme yapamazsm. Hem de *parmağımın tamamına!* Neyin var senin?"

Örtüleri kaldırıp yataktan çıktı.

Uzun adımlarla bana doğru ilerledi. "Sana sordum, sen de hayır dedin."

"İddian bu mu?" Gözlerim irileşti. "Eğer soru, *Yüzüğümü takar mısın, yoksa bir psikopat gibi parmağının her yerine dövme yapmamı mı tercih edersin,* olsaydı, cevabım biraz daha farklı olurdu."

"Cevabın dürüsttü."

"Dominic," diye çıkıştım. "Bana öylece dövme yapamazsın."

"Sen. Benim. Karımsın." Her kelimeyi bir adım atarak vurguladı ve tam önümde durdu. "İnsanların bunu bilmeleri gerekiyor. Eğer sana yüzük takman konusunda güvenemezsem, herkesin görmesi için seni kendim işaretlerim."

Ağzım öylece açılıp kapandı.

Bu adam inanılmaz.

"Adını bir kere yazsan olmaz mıydı?" diye sordum hâlâ buna kızgın olduğumdan. Ama parmağın tamamı...?

"Dört." Daha yakınıma geldi. "Dokunduğun her sikin yerine bir tane."

Tek yapabildiğim ona bakarak gözlerimi kırpıştırmak oldu.

Dokunduğum her sik mi?

Ona kaç erkekle yattığımı ne zaman söyledim?

"*Vegas*'ta." Dom sessiz soruma cevap verdi.

"Ne zaman..."

"Nikâh törenimizden sonra, boşalmana izin vermem için yalvarırken sana sorduğum her soruya cevap veriyordun. İçkine nasıl dikkat edeceğini gerçekten öğrenmen gerek."

"Sen tam bir..." Cümlemi yarıda keserek elimi aramızda salladım. "Dört erkek! Bunu yirmi beş yaşımda toplam *dört* erkekle birlikte olduğum için yaptın."

Dom kollarını kavuşturdu. "Benim olana dokundular."

"Senin mi?" Dudağımı büktüm. "Beni kandırarak bu işe bulaştırdın. Tüm bunların içine."

"Bu seni daha az benim yapmaz."

"Peki ya sen?" diye tıslayarak parmağımı göğsüne bastırdım. "O aptal sikini kaç tane vajinaya soktun? Bahse girerim kahrolası dörtten fazladır."

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Kahrolası dörtten fazla."

Çenemi sıktım. "Seni geberteceğim."

Dominic bir adım geri attı. "Pek çok kişi denedi."

Tekrar elime baktım.

Acıyordu.

Yalancı kocamın adının vücudumda bu kadar dövmesi olması çok saçmaydı.

Ayrıca bu kesinlikle birinin bir başkasına yapabileceğini düşünebileceğim en çılgınca şeydi.

Bundan nefret ediyordum.

Gerçekten ediyordum.

Böyle bir şeyi ben asla yapmazdım.

Ama -bunu düşündüğüme inanamıyordum bile- hep bir dövme yaptırmak istemiştim. Sadece çok tutumlu biriydim. Bir de yeterince kararlı değildim. Acıyla uğraşmayı da asla istememiştim.

Neon kırmızı alarm sonunda beynimin tam ortasında çalmaya başladı.

"Bekle..." Bakışlarımı kocama doğru kaldırdım.

Dom kapıya giden yolu yarılamıştı ki, arkası bana dönük olarak durdu. "Ne oldu?"

"Bunu nasıl yaptın ki? Bana yine ilaç mı verdin?"

Dominic yüzünü bana döndü. "Acıyı hissetmene izin verirmezdim."

Öfkeli karşılığım boğazımda düğümlendi.

Bu nasıl bir cevap böyle?

Parmak uçlarımı şakaklarıma bastırdım. "Bunu söylemek zorunda olduğuma inanamıyorum," diye homurdandım. "Bana tekrar ilaç veremezsin. Bu sağlıklı bir şey olamaz."

"Ne yaptığımı biliyorum."

Harika. Evlendiğim adam insanları nasıl uyuşturacağını biliyor. Ne kadar da rahatlatıcı.

"Bana bir daha dövme de yapamazsın," dedim.

"İkisini de yapmak gibi bir planım yok."

Ellerimi indirdim. "Dom, bu bir cevap değil."

"Bana Dominic demeni tercih ederim."

"Beni uyuşturmayan ve adını tenime kazımayan seni tercih ederim."

Çenesi kasıldı. Sonra konuyu değiştirmeye çalıştı. "Kıyafetlerini giyinme odasına taşıdım."

"Dom." Çıplak ayağımı yere vurdum. "Adının parmağıma dövme yapılmasını istemiyorum."

"Bunun için artık biraz geç, Melek." Dönüp kapıya yöneldi. "Git de hazırlan. Siyah bir şeyler giy."

"Dom..."

Odadan çıkmadan önce omzunun üzerinden bana baktı. "Cenazeye gidiyoruz."

Sözleri tiradıma son verdi.

Cenaze mi?

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DOM

Birbiriyle uyumlu siyah SUV'ler sabah *Chicago* trafiğinde ilerlerken gözlerimi kapattım.

Valentine hakkında endişelenmemin zamanı değildi.

Şu anda ona cenazeye gideceğimizi söylediğimde yüzünün nasıl solduğunu düşünecek durumda değildim.

Ona iyi olup olmadığını sormanın bir anlamı yoktu.

İyi değildi.

Nefes alıp ciğerlerimi doldurdum.

Bu bir aile meselesiydi ama bu araçtan indiğimde ben Patron'dum.

Dokunulmazdım.

Yenilmezdim.

İntikam peşindeydim.

Aracın yavaşladığını hissedene kadar nefes alıp verdikten sonra gözlerimi açtım.

Geldik.

Val arka koltukta benimle oturuyor, katedrale bakıyordu. Titriyordu.

Elimi onunkinin üzerine koyup aramızdaki koltuğa yerleştirdiğimde gerilmesine neden oldum. "Burada olmak istemediğini biliyorum ama buraya karım olarak geliyorsun. Herkes senin kim olduğunu biliyor. Bu yüzden kendini tanıtmana gerek yok. Evliliğimizin hızlı olduğunu biliyorlar. Bunun fırtınalı bir aşk olduğuna inanıyorlar."

Başını çevirip nihayet bakışlarımla buluştu. "Ben de öyle olduğuna inanıyordum."

Gözleri her zaman çok canlıydı. Onu ilk gördüğüm andan itibaren, o altın-kahverengi gözlerine bir kez baktığımda hayat ve enerji dolu olduğunu görebiliyordum.

Ama bugün değildi.

Bugün gözleri donuktu.

Eğer göğsümün içindeki kalp onlarca yılın baskısıyla zaten bir elmasa dönüşmemiş olsaydı, yüzündeki ifadeyi görünce kırılırdı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

VAL

Ellerim o kadar kötü titriyordu ki, Dom araçtan inmeme yardım ettiğinde itiraz bile etmedim.

Cenaze dışında her şeye razıyım.

Gerçekten bundan başka her şeye.

Boğazım sıkışıyordu ve Dom parmaklarını benimkilere geçirirken nefes almaya odaklanmak zorunda kaldım. Yüzükparmağımın acıyan derisi itiraz etti ama hafif ağrı bana odaklanacak bir şey verdi.

Odaklanacak başka bir şeye ihtiyacım var.

Kaldırım boyunca ilerlemeye başladık.

Dominic simsiyah giyinmişti. Yüzündeki ifade bana onu aslında hiç tanımadığımı hatırlatıyordu. Çünkü ilk kez Savannah'nın ne demek istediğini anlıyordum.

Biraz korkutucu görünüyordu.

Ayaklarımızı aynı anda kaldırıp devasa ön kapılara giden basamakları çıkmaya başladık.

Merdivende savaşa hazır gibi görünen adamlar sıralanmıştı.

Siyah babetlerim betonda ses çıkarmıyordu ve bu ayakkabıları giydiğime memnundum.

Kemerli, uzun kollu gömlek elbisem bir cenaze töreni için biraz kısa olabilirdi ama bulabildiğim ilk siyah elbise buydu. Odamızdan alt kata indiğimde Dominic'in bana verdiği tek baş işareti de bunun uygun olduğunu göstermişti.

Kapılar önümüzde açıldığında içimdeki her şey buz gibi oldu.

Cenazelerden nefret ediyordum.

Hem de çok nefret ediyordum.

Parmaklarım Dominic'inkileri sıktı.

Savaştığımızı bilmediğim bu savaşta düşmanım olabilirdi ama aynı zamanda burada bir dosta en yakın olan şey de oydu.

Eğer beni yalnız oturtursa...

Elini çekiştirdim.

Dom yüzünü bana doğru eğdi. Hiçbir şey söylemedi. Yoğunluğu neredeyse sessiz kalmamı sağlayacaktı. Ama endişem fobi seviyesine yaklaşıyordu.

"Benimle..." Dudaklarım titreyince onları bir an için birbirine bastırdım. "Benimle oturacak mısın?"

Bana cevap vermeyince gözlerim yaşlarla doldu.

Gözlerimi kırpıştırıp hâlâ etrafımızı saran adamların bakışlarından kaçmaya çalışarak onun dışında herhangi bir yere baktım.

"Melek." Sesi yumuşaktı. *Eskiden tanıdığım ses.* Başparmağı yanağımı okşadı. "Her zaman benim yanımda oturacaksın."

Sıcak eliyle yüzümün yan tarafını kavradı. Dudaklarını alnıma bastırırken beni sabit tutuyordu.

Ondan nefret etmek istiyorum.

"İçeride üzgün olabilirsin. İnsanların güzel kalbini görmelerine izin verebilirsin." Bir gözyaşımı daha sildi. "Ama biz içeri omuzlarımız dik gireceğiz. Çünkü oradaki insanların bize inanmaya ihtiyacı var. Biz birlikte daha güçlüyüz."

Ondan nefret etmeyi o kadar çok istiyorum ki.

Omuzlarımı dikleştirip boştaki elimle saçlarımı yüzümden geriye attım.

Dom'un parlak mavi bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırdığımda, az önce sesinde duyduğum o aşinalığı bu kez gördüm.

Bunu görmek acı veriyordu. İnşa ettiğimizi sandığım şeyi hatırlatıyordu.

Ama bu acıyla bile yine de rahatlatıcıydı. Şu anda bunun ne kadar toksik olduğu da umurumda değildi. *Onun* rahatlığına ihtiyacım vardı.

Birine ihtiyacım var.

"Gel, karıcığım. Yeni ailenle tanış." Dudakları sadece benim için hafifçe kıvrılarak gülümsemeye dönüştü.

Sonra beni kendisiyle birlikte kiliseye çekti.

Sessiz olmaya çalışan büyük kalabalığın donuk mırıltısı, koridorda ilerlemeye başladığımızda daha da donuklaştı.

Anılar beni içlerine çekmeye çalıştı. Hayatımın en kötü anları gözümün önüne geliyordu. Ama Dom'la birlikte yürüyordum; her seferinde bir adımla.

Boştaki elimi yanımda rahat bir şekilde tutmaya çalışıyordum.

Burada çok fazla insan vardı. *Yüzlerce.*

Babamın cenazesi gibi.

Gözlerim onunkilere takıldığında bir kadın bana gülümsedi.

Boğazım iyice sıkışırken ben de ona küçük bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Bir yabancı bana gülümsedi. Bu babamın cenazesine hiç benzemiyor.

Dom çenesini eğerek yanından geçtiğimiz insanları selamladı. Yaşlıca bir kadın uzanıp eline dokundu. Olabildiğince göz teması kurarken nefes alıp vermek için elimden geleni yaptım. Her bir çift nazik göz o dikeni kalbimin daha derinlerine batırıyordu.

Yürümeye devam ettik. Sıraların yanından geçerek kilisenin ön kısmına kadar gittik.

İşte o zaman nihayet ileriye baktım. *Dominic'ten daha genç bir adamın büyük fotoğrafına. Ölümünü simgeleyen altın rengi çerçevenin içinde gülümseyen yüzüne.*

Ah, Tanrım, bunu yapamam.

Dom elimi bıraktı ama ben tekrar tutmak için çabalamadan önce avucunu sırtıma bastırıp beni sağ tarafa, ön sıraya yönlendirdi.

İlk sıradaki iki yer dışında tüm sıra doluydu ve boş yerlerin yanında duran kadın ayağa kalktı.

"Dina Teyze." Dominic ellerini uzatınca kadın onları sıktı. "Karımla ilk senin tanışmanı istiyorum."

Ne yapıyor bu? Şu anda tanıştırma mı olur?

Muhtemelen altmışlı yaşlarında olan kadın kızarmış gözlerle bana döndü.

Yüce İsa, bu kadın ölen adamın annesi mi yoksa?

Kadın bir adım öne çıktı ve ben tepki veremeden beni kucakladı.

Donup kaldım.

Bir kalp atışı süresince öylece kaldım.

Sonra benimkine karşı titreyen vücudunu hissedince ben de ona sarıldım. Onu sıkıca tuttum.

Çünkü bu sımsıkı bir sarılmaydı. Çekinceler yoktu. Bir selamlaşmadan çok daha fazlasıydı. Bu... Gerçekti.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım gözyaşlarım kirpiklerimden süzülürken. "Çok ama çok üzgünüm."

Uzun bir anın ardından geri çekilince ben de onu bıraktım, bu sefer ellerini yanaklarıma koydu. "Tanrı seni korusun, tatlı kız." Önce bir yanağımı, sonra diğerini öptü.

Dom bir elini omzuma koyduğunda bu hareket kadının, Dina Teyzesinin beni bırakması için yeterli oldu.

Dom, kadın yerine oturana kadar bekledikten sonra bizi döndürdü. Böylece *herkesle* yüz yüze geldik.

Hiçbir şey söylemedi.

Gerek de yoktu.

Arkamızdaki sırada oturan bir adam ayağa kalktı. Gözleri benim üzerimdeydi.

Yanındaki kadın da kalktı.

Yavaşça hareket ettiler ve sonra hepsi birden ayağa kalktı.

Hepsi ayağa kalktı.

Hepsi de bana bakıyordu.

Yutkundum. Ben de onlara baktım.

Bu anın ağırlığını ruhumun derinliklerinde hissediyordum.

Dominic kolunu omuzlarımdan indirdi. Parmakları benimkilere dolanana kadar elini kolum boyunca kaydırdı.

Sonra da tüm kilise ayaktayken arkamızı döndürdü ve beni yerime oturttu.

O olmasaydı sert ahşap sıraya yığılıp kalırdım. Ama hâlâ eline tutunarak sıranın üzerine çökmeyi başardım.

Bizden sonra içerideki herkes otururken ahşap gıcırtıları duyuldu.

Bir an sonra kilisenin ön tarafında bir rahip belirdi ama söylediği tek bir kelimeyi bile anlamıyordum.

Bu yerdeki duygular...

Bu yerdeki hissiyat...

Sol elimle Dom'un elini tutmaya devam ederken sağ elimi kaldırıp göğsümü ovuşturdum.

Daha önce böyle bir şeyi hiç yaşamamıştım. Bu *aile* olma duygusunu...

Kabullenilmeyi.

Burnunu çekenler vardı. *Birkaç açıkça ağlama. Bebek sesleri. Yine de ciddi bir huzur hissi.*

Bu katıldığım diğer cenazelerden çok farklıydı.

Onları düşünmek istemiyordum. Ama kendimi durduramadım.

"Eşi Barbara ile iki çocuğu, King ve Aspen hayatta."

Göğsüme daha sert bastırdım.

Annemin beni çimdikleyen parmakları.

Sahip olduğumu bilmediğim kardeşlerimin bana ters ters bakışları. Beni görmezden gelişleri.

Dom'un parmaklarını sıktım.

İstenmediğime dair ilk gerçek hissim.

Unutmaya çalıştım.

Florida'da küçük bir şapelde oturuşum. Kuru gözlerimle odanın ön tarafındaki süssüz taburenin üzerinde duran gümüş rengi vazoya bakışım.

Gözümün kenarından bir damla yaş daha aktı.

Hâlâ yalnız bir şekilde güneşe çıkışım. Eskisinden daha yalnız.

Birine sahip olsaydım hayatım ne kadar farklı olurdu?

İnsanlara en çok ihtiyaç duyduğum anda kendimi bu kadar... kahrolası yalnız hissetmeseydim ne kadar farklı biri olurdum?

Annemle babam öldüğünde sarılabileceğim biri olsaydı ne kadar farklı olurdum? Biriyle *birlikte* yas tutmak ne kadar farklı hissettirirdi?

Keder beni boğuyordu. Eksikliğini çektiğim her şeyi hissetmeme izin verirken beni dalgasının altına çekiyordu.

Kesinlikle berbat hissettiriyordu.

Çok yalnız ve soğuktu. Hiç bitmeyecek gibiydi.

Sanki sonsuza kadar benimle olacaktı.

Dom'un avucunu avuçlarımın arasına alana kadar sağ elimi körlemesine uzattım.

Ondan nefret etmek istiyorum.

Sol elini birleşmiş ellerimizin üzerine yerleştirdi.

Ondan nefret etmek istiyorum ama edemiyorum.

Vücudu benimkine doğru eğildi ve dudaklarını başımın üstüne bastırdı.

Bir öpücük.

Bir şefkat hareketi.

Tam da ihtiyacım olan şeydi ama yine de çok fazlaydı.

Kucağına çıkmak istiyordum.

Ona olabildiğince sert vurmak istiyordum.

Ona bağırmak istiyordum. Bir de ona her şeyi anlatmak istiyordum.

Ona annemin cenazesini anlatmak istiyordum. *Ne kadar berbat olduğunu anlatmak. Ne kadar acı verdiğini. Ne kadar yalnız hissettiğimi.*

Ne kadar yalnız hissetmeye devam ettiğimi.

Bu duygudan hiç kurtulamadığımı.

Altı yıl olmuştu... *Kaybolmuş gibi hissettiğim altı yıl.*

Birinin gelip beni kendimden kurtarmasını umduğum ve dilediğim altı yıl. Beni içimdeki çaresiz boşluk hissinden kurtarmasını.

Ama şu anda bunların hiçbirine odaklanamazdım. Çünkü yanımdaki adam, daha önce hiç kimsenin yapmadığı gibi ellerimi tutan adam kocam olabilirdi ama aynı zamanda *Chicago* mafyasının başıydı. Bu salonu dolduran insanlar da onun ailesi ve adamlarıydı. Bu yüzden burada yıkılamazdım.

Oğlunun yasını tutan bir annenin yanında yıkılamazdım.

Dom'a tutunmaktan başka bir şey yapamazdım.

Parçalarımı daha sonra toplamam gerekecekti.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

DOM

Rahip son dua için ayağa kalkmamızı işaret edince cebimden mendili çıkarmak için karımın ellerini isteksizce bıraktım.

Mendili ona uzattığımda aldı ve bu sırada salondan *âmin* sesleri yükseldi.

Birilerinin tanrısına inanmayalı çok uzun zaman olmuştu. İnsanlığın öteki yüzünü, daha büyük bir plana inanmayacak kadar çok kez görmüştüm ama geleneklere inanıyordum. *Ölüleri onurlandırmaya da.*

Bir elimi Valentine'ın sırtına koydum. "Burada kal," dedim ona alçak sesle.

Bir adım uzaklaşarak gölgelerin arasında kaybolan rahibin yerini aldım.

Çünkü ayrıca ölülerin intikamının alınmasına da inanıyordum.

"Aile." Sözcük içimden gümbür gümbür çıktı.

"Aile." Herkes tekrarladığında salonda yankılandı.

"Saldırı altındayız." Herkesin her kelimeyi duyabildiğinden emin olmak için durakladım. "Birileri peşimizde. Ailemizin pe-

şinde." Kuzenimin arkamda duran fotoğrafını işaret ettim. "Bedelini ödeyecekler." Katıldıklarını belirten bir uğultu duyuldu. "Kanla ödeyecekler. Çünkü bizim peşimizden geldiler ve biz göze gözle yetinmeyeceğiz." Önümdeki yüzlere baktım. "Bir göze karşılık bir ruh alacağız." Derimin altında kaynayan öfkenin ısınmasına izin verdim. "Bize çok fazla ruh borçlular çünkü bu dört ay içindeki dördüncü cenazemiz. Başka cenazemiz olmayacak. Birimiz daha bu korkakların ellerinde ölmeyecek. Onları *bulacağız*. Bulduğumuzda da savaşı kapılarına götüreceğiz. Ve de kazanacağız." Gözlerimi önümdeki sıradan bana bakan altın rengi gözlere diktim. "Kazanacağız çünkü İttifak'a sahibiz. Çünkü iyi bir kadın hayatınızı değiştirebilir."

Sonra da onu gördüm.

Anladığını gördüm.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

VAL

Umut ağır bir şeydi.

Bu kadar çok insanın umudu tek bir cümleyle omuzlarıma çöktüğünde yere yığılacakmışım gibi hissettim.

Dom bakışlarımı yakaladığında kilisedeki sessizlik sağır ediciydi.

Yanıt vermeye gerek yoktu. Bu dünyada alkışa yer yoktu.

Dominic az önce ailesine bir söz vermişti ve her şey bana bağlıydı.

Tüm bu insanların umudu, bu adamla kendi isteğimle evlenmiş olmama ve birlikteliğimizin onlara İttifak'ı getirmesine bağlıydı.

Yanağımdan bir damla yaş daha süzüldü.

Bana bunu yapmamalıydı.

Dom beni bu duruma sokmamalıydı.

Sonraki gözyaşını silmek için onun siyah mendilini kullandım.

Köşesine gözlerinin renginde bir iplikle *DG* harfleri işlenmişti.

Dom hâlâ bana bakıyordu. Beni izliyordu.

Bense ondan nefret etmeyi bir türlü başaramıyordum. Tamamen olmuyordu.

Şu anda yapılabilecek tek şeyi yaptım.

Bu kadar çok duyguyla dolu bir salonda kabul edilebilir tek eylemi gerçekleştirdim.

Yaslandım.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

DOM

Bana doğru geldi.

Valentine omuzlarını dikleştirdi ve yanıma geldi.

Ellerimiz birleştiğinde, taşıdığım tüm beklentilerin ağırlığının azaldığını hissettim. Onları paylaştığını hissettim.

Bana katıldığını hissettim. Sadece bu anda değildi. Yalnızca gösteriş için değildi. Bu savaşta bana katıldığını hissettim.

Yüzlerden oluşan denize döndüğünde onların kabullenişine tanık oldum.

Onu kabullenişlerine. İttifak'a katılma kararıma. Verdiğim söze.

Parmaklarını sıkarak başımı salladım.

Sonra birlikte koridorda yürüyüp üzüntüden uzaklaştık.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

VAL

Artık anlıyordum.

Bundan hoşlanmıyordum. Kabullenmiyordum. Ama anlıyordum.

Bu hiçbir şeyi düzeltmiyordu ama her şeyin arkasına bir neden koyabilmek... Yardımcı oluyordu.

Dominic bana karşı açık olup ailesinden bahsetseydi, kim olduğunu söyleseydi King'le konuşurdum. Çünkü başka bir şey aklıma gelmezdi. King'e Dominic Gonzalez'in İttifak'ın yardımını alabilmek için onunla evlenmemi istediğini söyleseydim, King beni kilit altına alırdı. Beni bu durumdan kurtarırdı. Bunu yaparken de Dom'un kuzenlerinden birinin daha sonunu getirmiş olurdu. *Ya da amcalarından birinin. Veya... Dominic'in kendisinin.*

Mendil zaten yumruğumun içinde top haline gelmişti ama onu daha sıkı kavradım.

Eve döndüğümüz sırada şehir bulanık bir şekilde yanımızdan geçerken gözlerim odaklanmıyordu.

Ev.

Sessiz kaldım çünkü ön koltuktaki adamları tanımıyordum ve Dominic'e söylemem gereken şeyler vardı ama bunları kimlerin duyabileceğini bilmiyordum.

Hayatında her şeyi bilen insanlar olduğu belliydi. *Planını koordine etmesine yardım etmiş olması gereken insanlar.* Sanırım dairede silahlarla dolaşan adamlar da bu grubun bir parçasıydı; bu yüzden beni kızgın, incinmiş ya da üzgün görmeleri umurumda değildi. Ancak bu çemberin dışındaki insanlar, gerçek duygularıma maruz kalırlarsa yeni buldukları umutları yok olacaktı. Böyle bir şey olursa da tüm bunların ne anlamı kalırdı ki?

Yalnızlığım bir kişinin bile kurtulmasına yardımcı olabilecekse buna değerdi.

Hayatımla yaptığımdan çok daha fazlasını yapmak demek olurdu bu.

Araç devasa bir binanın önünde durdu. Dom kapısına uzandığında burasının içinde yaşadığımız bina olması gerektiğini fark ettim.

Dominic tıpkı kilisenin dışında yaptığı gibi "Beni bekle," diye emrettikten sonra SUV'den indi.

Ben de tıpkı daha önce olduğu gibi bekledim.

Belki de çok fazla film izlemiştim ama yetkili kişi için her zaman birilerinin kapıları açtığını düşünmüştüm. Ama Dom kendi başının çaresine bakıyordu.

Arabanın etrafından dolandıktan sonra kapımı açmca dışarı çıktım.

Arabanın kapısını kapatmadan önce eğilip şoföre bir şey söyledi. *Beklemekle ilgili bir şey.*

Yanımızda siyah takım elbiseli dört adamla birlikte binaya girerken dudaklarımı birbirine bastırdım.

Lobiden birkaç kişi geçiyordu ve asansörlerin yanındaki masanın arkasında bir adam oturuyordu ama kimse bize bakmadı bile. Temkinli olduklarından mı yoksa bu gösteriye alıştıklarından mıydı, emin değildim ama her iki durumda da dikkatlerin üzerimde olmamasından memnundum.

Dom bizi asansörlerden uzaklaştırıp masanın önüne götürdü.

Yanından geçtiğimiz sırada oturan adam ayağa kalktı. "Bay Gonzalez."

Dominic duraksayarak bileğimi tutunca ben de duraksadım. "Phil, bu benim karım. Herkesin bildiğinden emin ol."

Adam bana bakarak başını onaylar anlamda salladı. Şaşırdıysa da belli etmedi. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Gonzalez."

Bana böyle hitap etmesine rağmen irkilmediğim için kendimle gurur duydum. "Ben de."

Görgü kuralları gereği elimi uzatmak istedim ama ellerini iki yanında tuttuğu ve Dom bileğimdeki elini gevşetmediği için zahmet etmedim.

"Eminim Bay Gonzalez size çoktan söylemiştir ama bir şeye ihtiyacınız olursa aşağıyı aramanız yeterli."

Dom bana bunu söylememişti ve ben de nasıl *aşağıyı arayacağımı* bilmiyordum ama yine de ona teşekkür ettim.

Konuşma bittikten sonra Dom bizi masanın diğer tarafındaki koridordan geçirerek lobinin geri kalanı tarafından görülmeyen tek bir asansöre götürdü.

Çağrı düğmesi yerine bir avuç içi okuyucu vardı ve Dom elini ona bastırdığında kapılar kayarak açıldı. İçeri girdik.

Adamların da bizimle birlikte girmesini bekledim ama asansöre arkalarını dönüp kapılar kapanırken oldukları yerde kaldılar.

Yükseliş hızlıydı ve daha ben Dom'a ne diyeceğimi düşünemeden kabin yavaşlayarak durdu. Kapılar yeniden açıldı.

Dairenin kapısının önündeki koridorda Dom'unkilerden biri olduğunu tahmin ettiğim bir adam vardı ama Dom kilidi açmak için yine avuç içi okuyucuyu kullandı.

Ama kapıyı açmadı. Ekranın köşesine dokunduğunda bir tuş takımı belirdi. Dom takip edebileceğimden daha hızlı şekilde bir dizi harf yazdı.

Güvenlik ekipmanlarıyla ilgilenmediğim için bakışlarımı başka yöne çevirmeye başlamıştım ki, Dom hâlâ bileğimden tuttuğu elimi yukarı kaldırdı.

"Cama düz bir şekilde bastır."

Dediğini yaptım. Hiçbir şey görmedim ya da hissetmedim ama birkaç saniye sonra başparmağımın altında küçük bir sembol yeşil renkte yanıp söndü.

"Güzel."

Bunu elimi indirme izni olarak kabul ettim. Birkaç komut daha girdikten sonra kapıyı açmak için yanımdan uzandı.

Dominic'in evine ilk adımımı atalı yirmi dört saatten kısa bir zaman olmuştu ama burada cenazeye gideceğimizi söylediğinden beri ilk kez omuzlarımın rahatlamasını sağlayan bir aşinalık vardı.

"Burada kal," dedikten sonra sesini yükseltti Dom elini sırtıma koyarak. "Herkes dışarı."

Görebildiğim iki adam bize doğru gelmeye başladı ve fark etmediğim iki adam daha ana salona girerken bir adam da cam kapıdan geçip içeri girdi.

"Siz üçünüz." Dom üçlüyü işaret etti. "Kapının dışındaki koridorda duracaksınız. Sen." Bir başkasını işaret etti. "Sen lobidesin. Ve sen." Son adamı işaret etti. "Sen kapalı otoparktasın. Karım evdeyken pozisyonlarınız bunlar. Burada onunla birlikte kimse olmayacak. Eğer bir şey sipariş ederse, alt kattan alıp ona kapıdan vereceksiniz. İçeriye tek bir adım bile atılmayacak. Anlaşıldı mı?" Adamların hepsi başıyla onayladı. "Buradasınız çünkü kadınımı koruyacağınıza güveniyorum. Ama çizgiyi aşarsanız, sizi kendi ellerimle öldürürüm."

Yüzlerindeki ciddi ifadeler daha da sertleşti.

Belli ki ona inanıyorlardı.

Adamlar kapıdan çıkarlarken karnımda şefkate yakın bir şey kanat çırpmaya çalıştı. Ama sonra Dom'un beni koruma sebebinin sadece İttifak'la olan bağlantısını korumak olduğunu hatırladım.

Kapı tıkırdayarak kapanırken omuzlarım çöktü. Öne doğru bir adım atarak Dom'un dokunuşundan uzaklaştım.

"Sorun ne?"

Dom'un sorusu üzerine arkamı dönerken nihayet bütün gün benden kaçan öfkeyi yakaladım. "Nereden başlamamı istersin?"

Yüz ifadesi meraklıydı. "Az önce ne olduysa ondan başla. Bir saniye önce."

Ah. O.

Öfkem geldiği kadar hızlıca duygularımın altında söndü. "Ben... Ben senin yanında nasıl davranacağımı bilmiyorum."

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Çünkü seninleyken neyin gerçek olduğunu bilmiyorum, Dom. Neyin gerçek neyin yalan olduğunu bilmiyorum ve bu da benim..." Ellerimi kaldırıp tekrar indirdim. "Elimi kolumu bağlıyor."

"Sana hiç yalan söylemedim."

Nefes verişim somut bir şüpheyle doluydu. "Sana inanmıyorum."

"Peki." Bir adam yaklaştı. "Sana bir tane yalan söyledim."

"Bir," diye tekrar ettim ona çoktan inanmayarak.

"Evet, Ufaklık, bir." Sonra başını yana eğdi. "Tamam, iki." Saymak ve karşılık vermemi engellemek için bir parmağını kaldırdı. "Birincisi, *Vegas*'ta olup olmadığımı sorduğunda orada değildim. Ama sen uçaktan indiğinde oradaydım, yani bu bir yalan sayılmaz."

"Bu bir yalan, Dominic." Kendimi durduramadan tam adını kullanarak dudaklarının bir sırıtmayla kıvrılmasına neden oldum.

"Ve ikincisi, *Denver*'dan *Chicago*'ya direkt uçuş var."

Denver havaalanındaki ilk buluşmamızı kastettiğini anlamam bir saniyemi aldı.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bana nasıl yaptığını anlat."

"Neyi?"

"Tüm o havaalanı olayını. Sırt çantamın kopmasını bir şekilde planladın mı?" *Hastalıklı merak* derken bunu kastediyor olmalılardı. Çünkü cevapları bilmek istiyordum. Bilmem gerekiyormuş gibi hissediyordum. Cevapların kendimi daha iyi değil, daha kötü hissetmeme yol açacağından emin olsam bile.

"Eğer bir bıçağı UGİ'deki* o beceriksizlerden geçiremiyorsam, düşmanlarımı zahmetten kurtarıp kendi boğazımı kessem daha iyi."

Dom'un boynundan akan kanın hayalinden hoşlanmadığım için kollarımı göğsüme daha sıkı sardım.

Sonra söylediklerinin ilk kısmını anladığımda kollarım gevşedi. "Kayışım kestin." Ses tonum Dom'u gülümsetecek kadar sıkkındı. Parmağımı göğsüne bastırdım. "O mükemmel bir çantaydı ve sen onu mahvettin."

"O boktan bir çantaydı." Parmağımı yakaladı. "Bana bir milyon şey daha soru sormadan önce sana nasıl yaptığımı anlatayım." Parmak ucumu vücuduna bastırdı. Gözlerimi onunkilerden ayırmamak için başımı arkaya eğmek zorunda kaldım. "Sana çarptım, boktan sırt çantanı kestim, orada konuşacak kadar uzun kalmanın tek yolunun bu olduğunu biliyordum. Eğer çantan kopmasaydı, ilk fırsatta benden kaçmaya çalışırdın. Bunu sen de biliyorsun." *Ben biliyorum da o nasıl biliyor?* "Ve biletini yükseltmek için havayolu şirketinde tanıdığım bir adamı aramam yetti."

Yanağımın içini ısırdım. Bu kulağa çok kolay ama kesinlikle makul geliyordu.

Sonrasında olanları düşündüm. *Filmi. Kulaklıkları paylaşmamızı. Dom'un omzumda uyuyakalmasını. Kabini.*

"Benimle seks yapmak planın bir parçası mıydı?" Korkup vazgeçmeden önce soruyu sordum. Bu kısmı da bilmem gerekiyordu.

"İlk gördüğüm andan beri seni becermek istedim." Bana biraz daha yaklaştı. "Yani evet, o tatlı amcığın içine girmek planın bir parçasıydı. Ama seni havaalamnda becermek? Hayır, o sadece mutluluk verici bir bonus oldu."

Elimi çekmeye çalıştım ama bırakmadı.

Dudak büktüm. "Gerçekten senin tipin olduğuma inanmamı mı bekliyorsun?"

Bunu söylemek istememiştim. Bunu dile getirme niyetim yoktu.

* Amerika'daki Ulaştırma Güvenlik İdaresi. (ç.n.)

Ama Dominic kendimi çok iyi hissetmemi sağlamıştı. Kendimi daha önce hiç hissetmediğim kadar seksi hissetmemi sağlamıştı. Bana hangi açıdan baktığı konusunda sürekli endişelenmememi sağlamıştı. Ama her şey boka sardığından beri bu güvensizliklerin bana misliyle dönmesini engelleyemiyordum.

Bunun da sahte olup olmadığını bilmem gerekiyordu.

Dom bakışlarını ayak parmaklarıma indirip tekrar yukarı doğrulttu. "Kısa boylu kızlarla hiç sorunum olmadı."

"Kısa boylu..." Başımı iki yana salladım. "Kısa boylu olmaktan bahsetmiyorum. Şişman kızlardan bahsediyorum. İri kızlardan." Hâlâ avucunda olmayan elimi *bana bir bak* anlamında yana doğru açtım.

Dom'un boştaki eli benimkini tutmak için atıldığında şaşkınlıkla ciyakladım. Ne kadar hızlı olduğunu hep unutuyordum.

"Ufaklık." İki elimi de göğsüne bastırıp beni geri geri yürümeye zorladı. "Yanımda kendine bir bak. Sen hiç de *iri* değilsin." Sırtım kapıya çarptı. "Ayrıca evet, gerçekten bilmek istiyorsan sen kesinlikle benim tipimsin. Sert, boyun eğmeyen bir dünyada yaşıyorum. Eve döndüğümde yumuşak bir şeyle karşılaşmak güzel olur." Ellerimden birini karnına doğru indirdi. "Sana daha önce de söyledim, seni ilk gördüğüm andan beri becermek istiyorum." Avucum sert bir şeye temas etti. "Eğer bana izin vereceğini düşünseydim, bunu kanıtlamak için seni hemen şu anda becerirdim."

Parmaklarım kendiliğinden uzunluğunun etrafında kıvrıldı.

Dominic inleyerek elimi bıraktı ama hemen ağırlığını bana doğru vererek avucumu kasıklarında hapsetti.

"Bu yüzden ilk seferinde her şey çok hızlı oldu. Biriyle birlikte olmayalı uzun zaman olmuştu." Kalçalarını elime doğru ileri geri hareket ettirirken inledi.

"Dominic." Onu azarlamaya çalıştım ama kulağa pek de öyle gelmedi.

"Daha önce senin dördüne karşılık benim *dört olmamasıyla* ilgili yorumunda haklıydın. Ama neredeyse bir yıldır kimseyle

birlikte olmadım. O yüzden evet, sikimi o tatlı amma sokma fırsatını gördüğümde iki elimle sarıldım."

Yan taraflarımı kavradığında üzerimdeki iri elleri gerildi.

"Bir yıl mı?" Neden bahsettiğini anlamıyordum. "Be-beni ilk kez ne zaman gördün?"

Bunu şimdiye kadar iki kez söylemişti. Ama gerçekten dinlemiyordum. Havaalanında tanıştığımız zamanı kastettiğini düşünmüştüm.

Yüzünü benimkine doğru eğdi. "Geçen aralık ayında. İşyerindeki Noel partisi için giyinip kuşanmıştın. Ben de L treninden ofis binana kadar seni takip ettim."

"Sen... Sen beni takip mi ettin?" Hangi kısma daha çok şaşıracağımı bile bilmiyordum. *Tehlikeli bir mafya adamının beni takip etmiş olması ve benim bundan haberimin olmaması mı, yoksa o zamandan beri başka bir kadınla yatmamış olması mı?*

"Evet, Val. Seni takip ettim ve ruhun duymadı." Dom elime doğru bir kez daha gidip geldikten sonra inleyerek geri çekildi. "Durumsal farkındalığın üzerinde çalışacağız."

İç çamaşırımın halini göremediği için şükrederek elimi yumruk yaptım. "Görünüşe göre kendimi gerçekten korumam gereken tek kişi sensin." Zihnim kelimeleri doğru miktarda sinirle ifade edemeyecek kadar dağınıktı. Beni uyuşturduğunu düşündüğümde bile... *Hem de iki kez.*

Dom dediğim şeyi umursamadı. "Ama bunu bir daha asla yapmayacaksın, bu yüzden endişelenecek bir şey azaldı."

"Neyi?" diye sordum, ne halttan bahsettiğini hatırlamaya çalışarak. "Noel partime gitmekten mi bahsediyorsun?"

"Hayır, bir sonraki Noel partine seninle geleceğim. Ben L trenine binmekten bahsediyorum. Bu güvenli değil. Ah, güvenlikten bahsetmişken." Tüm dünyamı altüst etmemiş gibi devam etti. "Ben evde yokken avluya çıkmak yasak. Dışarıdan kimse buraya çıkamaz ama şu anki sorunu kontrol altına alana kadar keskin nişancılar bir tehdit oluşturuyor."

"Keskin nişancılar mı?" Sesim yükseldi.

Dom başıyla onayladıktan sonra omuzlarımdan tutup beni ön kapının iç tarafındaki küçük siyah ekrana doğru çevirdi. "Camların hepsi kurşungeçirmez ve kimse içeriyi göremesin diye dıştan işlenmiş, yani içerisi güvenli." *Bu, banyoda perde olmamasını açıklıyor.* "Yemek sipariş etmek istersen buraya basman yeterli." Bana yerini gösterdi. "Ve *Resepsiyon*'u tuşlaman." Nasıl yapılacağını gösterdi. "Phil ya da kim çalışıyorsa cevap verecek ve siparişle ilgilenecek. Dışarıdaki adamlarım da hazır olduğunda yemeği sana getirip kapıyı çalacak. Sonra bu düğmeyi kullanarak kapının dışında kimin olduğunu görmek için kamerayı aç." Başka bir simgeye dokundu ve ekran koridorun geniş açılı bir görüntüsüne geçerek duvarın çeşitli noktalarına yerleştirilmiş üç adamı gösterdi. "Avuç içi izin artık sistemde, o yüzden kapıyı açman gerekirse dışarıda yaptığın gibi elini buraya koyduğunda kapı otomatik olarak açılacak. Sonra kapıyı kapattığında avucunu tekrar sensöre dayayınca her şey tekrar kilitlenecek."

"Kimse içeri girmeye çalışmayacak mı?" Sanırım bu konuşmanın beni daha güvende hissettirmesi gerekiyordu ama bu aşırı önlemler beni strese sokuyordu.

"Bu kapıya erişimi olan üç kişi sadece sen, ben ve Rob."

"Hangisi Rob?"

"O burada değil. O komutada benden sonra ikinci ve her ne kadar evimize başka birinin girmesini istemesem de ben..." Dom omuzlarımı tekrar kavrayarak bu kez beni kendisine çevirdi. "Pervasız biri değilim, Valentine. Bu akşam eve geleceğim. Her akşam da eve gelmeye çalışacağım. Ama bana bir şey olursa, gelip seni alacak olan kişi Rob."

"Beni almak mı?" dedim ağzım bir anda kururken.

Ne kadar hak ediyor olsa da Dominic'ten bir türlü nefret edemiyordum. Bu yüzden ölmesini kesinlikle istemiyordum.

Beni sabit tuttu. "Eğer en kötüsü olur da benimle Rob'a birlikte bir şey olursa, erkek kardeşini uyarmak için gerekli önlemleri aldım. Sonrasında onu beklemek sana kalmış. Gelmesinin sadece birkaç saat süreceğini tahmin ediyorum ama kiler sana altı ay ye-

tecek kadar yiyecekle dolu. Buradayken güvendesin. Hiç kimse ve hiçbir şey sana ulaşamaz."

"Tamam." Söylediği her şeyi sindirmeye çalışıyordum.

"Güzel." Başını salladı. "Sormak istediğin bir şey var mı?"

Bunalmış bir halde başımı iki yana sallayacaktım ki durdum. "Yine de çıkmama izin vereceksin, değil mi? Ofisime falan." Omzumu kaldırdım. "Bunun gibi şeyler," diye ekledim ofis dışında gidecek bir yerim olmamasına rağmen.

"Burada kapana kısılmış değilsin, Melek. İhtiyacın olduğu zaman ofise gidebilirsin. Sadece bana önceden haber ver ki Rob'un seni götürmesini ayarlayabileyim." Elleri omuzlarımda esnedi. "Ama tek başına çıkamazsın. Bu pisliğin teki olmam yüzünden falan değil. Seni güvende tutmak için."

Dom'un düşman olarak gördüğü biri tarafından kaçırılmaktansa burada olmayı tercih edeceğimi bilecek kadar bu dünyayı tanıyordum.

Yutkundum. "Dün patronuma taşınma hakkında e-posta gönderdiğimde, çarşamba sabahı personel toplantısına geleceğimi söyledim."

"Sorun değil," dedi Dom sanki aile arabasını ödünç almak isteyen bir çocukmuşum gibi.

"Rob benimle ofise gelemez," diye ekledim. Bir hevesle buraya taşınmam yeterince büyük bir mesele olacaktı. Yirmi dört saat koruma tutmamı iş arkadaşlarıma açıklamam mümkün değildi.

"Gelmeyecek," dedi Dom ama bu konuda ciddi olduğundan emin değildim.

Gözlerimin içine baktığında yine eski Dominic'e bakıyormuşum gibi hissettim.

Başımı iki yana salladım. "Bil diye söylüyorum, seni affetmedim. Yaptığın şeyi neden yaptığını anlıyorum. Ama bu boktan bir şeydi, Dom. Hepsi çok boktandı. Ayrıca beni cenaze konusunda uyarmalıydın. Beni her konuda uyarmalıydın." Daha öncesinden

gelen tüm duygular içimde savaş halindeydi. "Bunu hak etmiyorum."

"Hak etmiyorsun." Dom ellerini omuzlarımdan yukarı kaydırarak başparmaklarını hafifçe boynumun ön kısmına bastırdı. "Daha iyisini hak ediyorsun." Başparmaklarıyla önce aşağıyı, sonra yukarıyı okşadı. "Ama artık bana aitsin. Seni her zaman güvende tutacağım. Bir gün bunu kabul edeceksin."

Ellerini çekmeye başladı ama bu sırada başparmaklarını vücudumdan aşağıya gezdirdi.

Tepki vermekte çok yavaş davrandım. Başparmakları sutyenimin ve elbisemin kumaşı üzerinden sertleşmiş meme uçlarıma dokunarak vücudunun benimkine bastırılmasından ne kadar etkilendiğimi bildiğini gösterdi.

Ellerini itmek için hamle yaptım ama o çoktan geri adım atmıştı.

"Şimdi dikkatimi dağıtmayı bırak." Elini kapı koluna koydu. "Yapacak işlerim var. Geç kalacağım, o yüzden acıktığında yemek sipariş et."

"Peki iş derken...?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Dom'un dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Avlanmaktan bahsediyorum."

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

VAL

Yatağın yanında ileri geri yürüdüm. *Tekrar.*

Neredeyse gece yarısı olmuştu.

Dominic on saattir yoktu ve bu onun için normal bir davranış mıydı yoksa endişelenmeli miydim bilmiyordum.

Ellerimi yumruk yaptığımda sol yüzükparmağımın hassas derisi zonkladı.

"Pislik herif," diye tıslarken elimi salladım.

Sonunda, koridordaki silahlı koruma paket servis poşetini uzattığı sırada gerçekten bu işin içinde olduğumu anladım. Yani *gerçekten içinde* olduğumu...

Parmağımı çevreleyen dört *Dominic* yazısına bakarken tırnağımın altındaki *Ölene Kadar*'a bakmamaya özen gösterdim.

Bana bunu yaptığına inanamıyordum.

Cidden inanamıyordum.

Bu konuda daha kızgın olmadığıma da inanamıyordum.

Aslında her şeyden çok utanıyordum çünkü eninde sonunda

yeniden insan içine çıkacaktım ve dövmeler üzerimde öyle eğreti duruyorlardı ki, yanımdan geçen herkesin onlara bakacağından emindim.

Belki kolumun tamamına dövme yaptırıp tırnaklarımı da siyaha boyarsam o kadar göze batmazlardı.

Dom beni burada bıraktıktan sonra tuhaf sayılacak bir süre boyunca oturma odasında durmuş, sonra devasa alanda kendimi rahat hissetmeye çalışmaktan vazgeçip yatak odasına dönmüştüm.

Duş alarak cenazenin etkisini üzerimden atmıştım. Sonra en rahat eşofman altımı giymiş, yumuşak göründüğü için Dom'un askılarından birinden *Yale sweatshirt*'ünü çıkarıp üzerime geçirmiştim.

Sonra da dizüstü bilgisayarımla yatağa oturup işlerimi halletmiştim. Ama Dominic hâlâ eve gelmemişti.

Bu yüzden yatak odasımn köşesindeki aşırı doldurulmuş koltuğa oturdum ve *Google*'da Dominic Gonzalez'i araştırdım.

Çoğunlukla büyük şehir etkinliklerinde çekilmiş fotoğrafları vardı. Bir makalenin başlığında *Chicago* mafyasıyla ilişkisine dair spekülasyonlardan bahsediliyordu. Ama genel olarak şaşırtıcı derecede az şey vardı.

Sonra tabii ki İttifak'ı arattım.

Bu da King'in neden onları internette aradığımı soran bir mesaj göndermesine yol açtı. Bu da dizüstü bilgisayarımla telefonumu kapatmama neden oldu.

Şimdi de yapacak hiçbir şeyim kalmadığından volta atıyordum. Bundan bir çıkış yolu var mı diye merak ediyordum.

Arkamı dönüp odanın diğer ucuna doğru ilerliyordum ki, bir ses beni durdurdu.

Ön kapıdan mı gelmişti?

Parmak ucunda yatak odasının kapısına doğru ilerleyerek dinlemek için açıklığa eğildim.

Ayak sesleri.

Tek duyabildiğim o devasa ana salonda yankılanan ayak sesleriydi. Ama Dom mu yoksa başka biri mi olduğunu nasıl bilebilirdim ki?

Buradayken güvendesin.

Kapıdan uzaklaştım.

Ayak sesleri merdivendeydi.

Bu o olmalı.

Yatağın ayakucuna ve dün gece uyuduğum tarafa doğru geri çekilmeye devam ettim.

Bir silah aramak ile uyuyor numarası yapmak arasında gidip gelirken, Dominic kapıda belirdiğinde donup kalarak orada durdum.

Beni görüp durduğunda ben de derin bir nefes verdim.

"Beni korkuttun," diye suçladım.

Sırıttı. "Bu beni gördüğüne sevindiğin anlamına mı geliyor?"

Gözlerimi kıstım. "Baltalı bir katil olabileceğinden endişelendim. Yani elbette bunun yerine sen olduğun için mutluyum."

"Bir dahaki sefere ben..." Dom cümlesini tamamlamayınca bakış açısını göğsüme kadar takip ettim. "Hımm, bunu sevdim."

Kumaşı çekiştirdim. "Bol kıyafetlerinle örtünmemi mi sevdin?"

"Mezun olduğum okulun kıyafetiyle örtünmeni sevdim."

Gözlerim irileşirken başımı eğip *sweatshirt*'e baktım. "*Yale*'e mi gittin?"

Yatağın etrafından dolanıp bana yaklaştı. "Evet, bütün iyi okullar doluydu."

"Bunu çaldığım düşünmüştüm." Biraz geri çekildim. "Sarmaşık Ligi'nde* gangster eğitimi verildiğini bilmiyordum."

Dom bir kahkaha attığında bundan nefret ettim. Çünkü bunu daha sık yapmasını istiyordum. "Kahretsin, Valentine, senden hoşlanıyorum."

"Ben... Şey... Ben senden hoşlanmıyorum." Sözlerimin yoğunluğu aceleyle yatağa çıkmam üzerine azaldı. Bana kalan tek kaçış yolu buydu.

Kıkırdaması, iğneleyici cümlemin isabetli olmadığını anlamamı sağladı. "Benden bir kere hoşlanmıştın. Yine hoşlanacaksın."

* ABD'de akademik ve sosyal alanlarda prestijleriyle tanınan sekiz vakıf üniversitesinin oluşturduğu topluluk. (ç.n.)

Oflayıp battaniyeleri çeneme kadar çektim. "Yatağın senin tarafı orası." Başımla diğer yönü işaret ettim.

Şiltenin üzerine, kalçamın yanına oturdu. "Bana parmağını uzat."

Ortaparmağımı kaldırdım.

"Çok şirin."

Sol elimi battaniyenin altında tuttum. "Neden? Bıraktığın milimetrelik boş teni de doldurmaya mı çalışacaksın?"

Dom elindeki fark etmediğim küçük kavanozu kaldırdı.

Sadece tavandaki loş ışıklar yamyordu ama beyaz kavanozu ve mavi kapağını görünce ne olduğunu anladım. Dövmeler beni her zaman büyülediğinden tüm hazırlık ve bakım aşamalarını önceden araştırmıştım. Bunun da dövmenin güzel görünmesini sağlamak için kullanılan bir merhem olduğunu düşünüyordum.

Sırtüstü yatarken bile meydan okumamdan vazgeçmeye niyetim olmadığından elimi olduğu yerde tuttum. "Hayallerini yıktığım için üzgünüm ama bu dövme pek de *istediğim* bir şey değil. O yüzden güzel kalması da yüksek öncelikli değil."

"İki şey var."

"Senin için hep iki şey oluyor," diye mırıldandım.

Dominic gülümsememeye çalışıyor gibi göründü ama başarısız oldu. "İki şey var," diye tekrar etti. "Birincisi, hangisi daha kötü? İstemediğin bir dövmeye sahip olmak mı, yoksa hem istemediğin hem de kötü görünen bir dövmeye sahip olmak mı?" Ona cevap vermedim. "Ve ikincisi, eminim o narin, küçük parmağın acıyordur. Bu yardımcı olacak." Kavanozu salladı.

"Parmaklarım narin değil." Homurdandım. Böyle yaptığımı biliyordum çünkü haklı olmasından nefret ediyordum.

Koyu renkli kaşlarından birini kaldırdı. "Ellerimizi avuç avuca birleştirdiğimiz zamanı unuttun mu? Parmakların benimkilere kıyasla son derece narin."

İlk uçak yolculuğumuzdan bahsediyor.

Bundan bahsetmek istemediğimden, ayrıca parmağım gerçekten acıdığından ve -tamam, haklıydı- dövmenin kötü iyileşmesini,

şu anda olduğundan daha da aptalca görünmesini istemediğimden elimi battaniyenin altından çıkardım.

"Hâlâ kızgınım."

"Biliyorum."

"Bu iyi bir şey değildi, Dom."

Gözleri hafifçe kısıldı ama kapağı açıp parmak uçlarını kremin yüzeyinde gezdirirken cevap vermedi.

"Kendim yapabilirim." Çenem kasıldı. Benimle ilgilenmesini istemiyordum.

Kavanozu komodinin üzerine bıraktı. "Ben yapıyorum."

"Hayır," diye başladım ama eli hızla uzanıp bileğimi kavradı ve elimi kendine yaklaştırdı.

"Dominic, kes şunu!" Sağ elimle onu itmeye çalışsam da yerinden kıpırdamadı.

"Kıpırdama, Ufaklık."

Onu tekrar tokatlamaya çalıştım ama dirseğiyle beni savuşturup merhemi cildime sürdü.

Kendimi hazırladım ama dokunuşu o kadar hafifti ki hiç acıtmadı. Çok... İyi hissettiriyordu. Yatıştırıcıydı.

Piç kurusu. Acısaydı daha iyi olurdu. Bana acı çektirdiği için ona kızabilseydim...

Parmağımı dikkatle ovmasını izlemek çok fazlaydı. Bu yüzden gözlerimi kapattım.

Ama bu da bir hataydı çünkü artık dikkatimi onun dokunuşundan uzaklaştıracak hiçbir şey yoktu. Beni tutuşundaki sıcaklıktan...

Battaniyelerin altındaki uyluklarımı birbirine bastırdım.

Yukarı ve aşağı, parmakları benimkilerin üzerinde hareket ediyordu.

Tahriş olmuş cildim çoktan serinlemişti ama kanım ısınıyordu ve daha fazla dayanamadım.

"Tamam." Elimi çektim ve sesimin ne kadar nefes nefese çıktığını fark etmemesini umdum.

Gözlerim hâlâ kapalıydı ve ayağa kalkıp gitmesini bekliyordum ama gitmedi.

Bir hareketlenme oldu. Hışırdayan kıyafetlerin sesi ve kavanozun... komodinin üzerine yeniden konması mıydı?

Gözlerim açıldı.

Sonra da kocaman oldular.

"Ne...?" Doğrulup Dominic'in kolunu ittim. "Bu da ne?"

Gömleğinin düğmeleri çözülmüştü ve merhem kaplı parmaklarını son bir kez boynunda gezdirdikten sonra kolunu indirmeme izin verdi.

"Dominic!" dedim nefesim kesilerek.

"Haklıydın, Melek. Adil olan bu."

Gözlerimi kırpıştırdım. Sonra tekrar kırpıştırdım.

"Sadece bir tane mi?" diye sordum kendime engel olamayarak.

"Ama büyük." Dom sırıttı. "Ve boyut önemlidir."

Daha da yaklaşıp başımı iki yana sallayarak boynunun dibindeki devasa isim dövmesine baktım.

Benim ismim.

Valentine. Siyah, büyük harflerle.

Kendimi durduramadan uzanıp parmağımı *V* harfinin üzerinde gezdirdim.

Bende kullanılan yazı karakterinin aynısıydı.

"Bu yaptığın şeyi telafi etmez," diye fısıldadım parmağımı *A* ve *L* harflerinden de geçirirken.

"Elbette etmez." Onun sesi de alçaktı.

Daha önce o kısımda çıplak teni kaldığını fark etmemiştim ama dövme tam oturmuştu.

E'nin ortasına geldiğimde parmağımı üzerinden geçirdikten sonra kalan harfler boyunca kaydırdım.

"Seni hâlâ affetmedim." Parmağım göğsünün ortasından aşağı kayıp kafatasının üzerinde durdu.

"Affetmemelisin."

Elimi kucağıma indirdim. "Artık uyuyacağım."

"Muhtemelen uyumalısın."

Aslında beni yalnız bırakmasını beklemiyordum. Bu yüzden ayağa kalktığında şaşırdım.

Ama odadan çıkmadı ya da yatağa girmedi. Komodinden kavanozu aldıktan sonra tekrar odanın köşesindeki koltuğa doğru gitti.

Kavanozu kolçağın üzerine bıraktı. Ardından gömleğini tamamen çıkardı.

Sonra da kemerini.

Ardından pantolonunu açtı ve yere inince çıkardı.

Boxer. Üzerinde *boxer*'dan başka bir şey yoktu ve o da altındaki taş gibi sertliği gizlemeye yaramıyordu.

"N-ne yapıyorsun?" Uzanıp yüzümü diğer tarafa dönmem gerektiğini bilsem de yapamıyordum. Ona arkamı dönemiyordum.

"Adının yanına *Ölene Kadar* yazacak yer yoktu. O yüzden yazdıracak başka bir yer bulmak zorunda kaldım."

Boxer'ını kalçalarına kadar indirirken nutkum tutulmuş halde öylece baktım.

Göbek deliğinden aşağıya uzanan kılların tıraş edildiğini fark etmedim bile. Buna odaklanmam mümkün değildi. Çünkü orada, Dom'un aletinin tam üstünde -kahrolası aletinin tam üstünde- *Ölene Kadar* yazıyordu.

Valentine dövmesiyle aynı büyük harflerle.

Parmak ucumdaki minik *Ölene Kadar*'ın müstehcen, büyük boy bir versiyonuydu.

"Sen aklını kaçırmışsın." Tüm bunların saçmalığı yüzünden neredeyse gülecektim. Ama gülemeyecek kadar tahrik olmuştum. Parmaklarımı oradaki harflerin üzerinden de geçirmek istiyordum.

"Çoğu zaman," diye kabul eden Dom koltuğa oturdu. Arkasına yaslanıp parmaklarını merheme daldırdı ve taze mürekkebin üzerine sürdü.

Bunu yapan kişi ben olmak istiyorum.

Harflerin üzerini ovuştururken gözleri benden ayrılmadı.

Daha fazla dayanamayarak sırtüstü yattım ve tavana bakmaya başladım.

Bu delilik.

Bakmaya devam ettim.

Beş saniye kadar. Sonra tekrar başımı çevirip Dominic'e baktım.

Boğazımdan kaçmaya çalışan iniltiyi bastırmak için dudağımı ısırmak zorunda kaldım çünkü *boxer*'ını daha da indiriyordu.

OTUZUNCU BÖLÜM

DOM

Valentine'ın yüzündeki ifade iğnenin altında geçirdiğim her saniyeye değdi.

Gözleri kucağıma kilitlenmişti ve *boxer*'ımm bandını aletimin serbest kalacağı kadar indirdiğimde içine derin bir nefes çekti. Sanki nefesini tutmuş, onu görmeyi bekliyor gibiydi.

Onun tatlılığını bir kez daha deneyimlemek için yeterince şey yapmadığımı biliyordum. Bu yüzden tatmayacaktım. Henüz olmazdı. Ama son yirmi dört saatten sonra rahatlamaya ihtiyacım vardı.

Onun da öyle.

Elimle aletimin tabanını kavrayıp sıktım.

"Tam orada kalacaksın, Valentine," dedim kaçmayı düşünüyormuş gibi odanın diğer tarafına baktığını gördüğümde. "Uzun bir gün oldu." Elimi uzunluğum boyunca gezdirdim. Ucunun hemen altına gelince daha çok sıktım. "Eğer kaçarsan kovalarım."

Val endişe ve heyecan arasında bir ses çıkardı.

Sıvazlamaya başlarken diğer elimle tabanını kavradım. "Şimdi elini o yumuşak teninde aşağılara göttür ve kendine dokun."

"Dominic..." İtiraz etmek, bana tahrik olmadığını söylemek istiyordu. Ama bunu gözlerinde görebiliyordum. Bakışlarını aletimden ayıramamasından anlayabiliyordum. Göğsünün inip kalkmasından anlayabiliyordum.

"Benim lanet olası *sweatshirt*'ümü giyiyorsun. Onun içinde kendine dokunacaksın." Sıvazlayışımı yavaş tutuyordum.

Tereddüt etti.

"Eğer ben bitirene kadar boşalmazsan, seninle bizzat kendim ilgileneceğim. Yani bu gece parmaklarımı amına sokmamı istemiyorsan, dediğimi yapacaksın."

Arada kalmıştı. Öyle olduğunu biliyordum. Çünkü gizliden gizliye ona dokunmamı istiyordu. Onu becermemi istiyordu. Sadece bunu kabul etmeye henüz hazır değildi.

"Bunu hemen yap, yavrum. Elini külotunun içine sok ve bana ne kadar ıslandığını söyle."

Valentine'ım başını arkaya eğip gözlerini kapattı.

Ona beni izlemeye devam etmesini söylemek üzereydim. Ama sonra bacaklarının üzerindeki battaniyeleri ittirdi.

Sweatshirt'ümün eteğini yukarı çekerken nefesini tutma sırası bendeydi. Üzerinden çıkarmadı. Bana muhteşem memelerini gösterecek kadar bile yukarı çekmedi. Sadece eşofman altının bel bandını ortaya çıkaracak kadar çekti.

Baştan aşağı kalın pamuklu kıyafeti seksi olmamalıydı. Ama şimdiden kıvranıyordu ve ne giydiğinin hiçbir önemi yoktu çünkü ona sadece bakarken bile patlamaya hazırdım.

Parmakları bandın altından içeri girmek için kıpırdandı.

Ne olduğunu göremiyordum ama aşağıya ilerlerken eşofmanın içindeki elinin dış hatlarını seçebiliyordum. Ardından dizleri aralandı.

"İşte böyle," diyerek inledim. "Aç o bacakları. O küçük klitorisle oynamak için kendine yer aç."

İnledi. Kahrolası inledi. Bense doğruldum.

Gözleri hâlâ kapalıydı ama yüzündeki ifade saf zevkten ibaretti.

Koltuğun kenarına oturacağım kadar öne kaydığımda görüş açım genişlerken aletimi sıvazlamaya devam ediyordum.

"Söyle bana," diye talep ettim. "Bana ıslandığını söyle."

Başını iki yana salladı.

"Söyle yoksa kendim kontrol ederim."

Gözlerini daha sıkı kapattı. "Islandım, tamam mı?"

"Ne kadar ıslandın?"

Omuzları kıvrıldığında sanırım daha aşağılara uzanmaya çalışıyordu.

Kahretsin, parmağını içeri mi kaydırıyor?

"Sırılsıklam."

İnledim. "İşte benim uslu karım. Sadece sikime bakarak benim için ıslandı."

"Senden nefret ediyorum," dedi nefes nefese. Bu da beni gülümsetti.

"Etmiyorsun." Hızımı artırdım. "Bu siki seviyorsun."

Başını iki yana salladı.

"Gözlerini aç, Valentine. Gözlerini aç ve beni izle."

Tereddüt eder gibi oldu ama o da en az benim kadar hazırdı. Başını yana çevirip gözlerini uzunluğuma diktiğinde ağzı açıldı.

Ayağa kalkıp aletimi o dudakların arasına sokmak istiyordum.

Güzel yüzünün her yerine boşalmak istiyordum.

O beni bütünüyle yutarken onun o dövmeli parmağını ağzıma alıp emmek istiyordum.

"Acele et ve boşal," diye hırladım.

Kendimi sertçe sıvazladım. Kuru ten teması neredeyse acı vericiydi. Ama aletimi kayganlaştırmak için bir daha asla Val'in tatlı sularından başka bir şey kullanmayacaktım.

Kavrayışımı daha da sıkılaştırdım.

Çok yakındım. O da öyleydi.

Val'in diğer eli *sweatshirt*'ün altına girdiğinde memeleriyle oynadığını anlayabiliyordum.

"Tanrım," diyerek inlediğim anda karımın dudaklarından da bir inilti kaçtı.

Gözleri hâlâ aletimdeydi. Daha hızlı sıvazlamaya başladım.

Durma noktasını çoktan geçmiştim. Her türlü terbiye kuralının ötesindeydim.

"Bunu yapmaya devam et, Melek. O güzel meme uçlarını çimdikle. Parmaklarınla kendini boşalt."

Nefes alışverişi düzensizleşti. Sonra da sırtı yay gibi arkaya kıvrıldı.

Bunun üzerine patladım. Fışkıran menim göğsüme çarptığında gözleri ona kilitlenen Val de uçurumun kenarından yuvarlandı. İçimdeki her şeyi elime boşaltırken Val'den gelen inleme sesi doğrudan taşaklarıma gitti.

Val gözlerini sımsıkı kapatırken elleri hâlâ kıyafetinin altındaydı ve vücudu seğiriyordu.

Bu şimdiye dek gördüğüm en güzel şeydi.

İlk seferden bile daha iyiydi. *Vegas'tan da.*

Çünkü bu kez gerçekte kim olduğumu biliyordu.

Gerçekte kim olduğumu biliyordu ve yine de kendini bırakmıştı. Ona parmağımı bile sürmememe rağmen kendini bana teslim etmişti.

Gözleri hâlâ kapalıyken ayağa kalkarak aramızdaki mesafeyi kapattım.

Çünkü sözümü tutacaktım. Onun mükemmel amma dokunmayacaktım. Ama daha fazlasına söz vermemiştim.

Eşofman altındaki bileğini kavrayıp elini dışarı çıkardım.

Val irkilmiş gibi bir ses çıkararak gözlerini açtı ama elini benden kurtarma çabaları zayıftı.

İşe yaramadı.

Sırılsıklam parlayan üç parmağını ağzıma soktum. Sonra da inledim.

Siktir, tadı ev gibi.

Onu tutmaya devam ederek parmaklarını yavaşça çıkarırken tadının her damlasının zevkine vardım.

Sol eliyle kolumu kavradığında tenine kazınmış ismimi görmek yeniden inlememe neden oldu.

Parmakları dudaklarımdan kurtulduğunda eğilip elini karnının üzerine koydum.

"Kötü şeyler yaptım, Valentine." Dudaklarımı pembeleşmiş yanağında gezdirdim. "Ama sana karşı her zaman iyi olacağım."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

VAL

Sırtımdaki, kalçamdaki ve bacağımdaki ağırlık daha da artmış gibiydi.

Beynim hâlâ uyanmaya çalışıyordu ama Dominic'in üzerime yayıldığını hissedebiliyordum.

Uyanık olup olmadığından emin değildim. Hâlâ uyuyormuşum gibi davranmak için mümkün olduğunca hareketsiz kaldım.

Dün gece kendime bunu yapma izni verdiğime inanamıyordum.

Ne düşünüyordum ki?

Ağırlık tekrar hareket etti ve uzun, sert bir şey kıçıma bastırdı. Arkasından derin, erkeksi bir inilti geldi.

Dom'a ve yatağın onun tarafına arkam dönük olduğu için dişlerimin altdudağıma gömülmesine izin verdim.

Bundan hoşlanmıyorum.

Ben kahrolası bir yalancıyım.

Güneşin doğup doğmadığına bakmak için gözlerimi araladım ama tek görebildiğim Dom'un yüzümün önündeki büyük eliydi. Kolu tamamen üzerimdeydi.

Derin bir nefes aldığında göğsü sırtıma doğru genişledi ve nefesini bıraktığında saçlarım dalgalandı.

Kalk artık! diye çığlık attım kafamın içinde. İşemem gerekiyordu ama önce onun kalkıp gitmesi lazımdı çünkü bugün onunla yüzleşmeden önce en az bir saat kendimden nefret etmeliydim.

Dominic'in eli gözden kaybolduktan sonra sonunda üzerimden kalktı. *Büyük oranda.*

Ne yapacağını soracaktım ki, başımın arkasına bir şey bastırdı. "Günaydın, Melek."

Uyanık olduğumu anladığını düşünerek tepki veremeyecek kadar sersemlemiştim. Ama sonra yataktan kalktı ve bir an sonra banyonun kapısı kapandı.

Hâlâ uyuduğumu düşünerek mi yaptı bunu?

Neden?

Mutfak dolaplarının önce birini, sonra diğerini açarken "Kahretsin," dedim ortaya. Sonunda da kupaları buldum.

Bir tanesini elime alınca ağırlığı karşısında şaşırdım ama neyse ki çoktan yapılmış ve ısıtıcıda beni bekleyen kahveyle doldurmak için acele ederken siyah seramiği düşünecek vaktim yoktu.

Dominic kalktığında çişimi yapmak için koridorda daha önce gördüğüm bir banyoya girmiştim. Ama onunla konuşmak istemediğimden hemen yatağa dönmüş, evden çıktığını duyana kadar da hâlâ uyuyormuş gibi yapmıştım.

Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki de *mafya*nın bir yerlerde ofisi vardı. Ama korkaklığım yüzünden programımın gerisinde kalmıştım. Bu yüzden -telefonuma baktım- tam iki dakika içinde yapacağım internet görüşmesine hazırlanmak için acele ediyordum.

Elimdekini dökmemeye dikkat ederek büyük odayı geçtim. Oturma odası ile merdiven arasındaki geniş yemek masasına gidip kahvemi dizüstü bilgisayarımın yanına koydum.

Gökyüzü *Chicago* siluetinin üzerinde parlak bir maviydi ve telaşlı olmama, geç kalmama rağmen manzaradan şikâyet edemezdim.

Toplantının linkine tıkladım ve tam saati geldiğinde bağlandım.

Görüşmede, aralarında bekârlığa veda partisini uyuşturulup Dominic'le evlenebilmek için ektiğim Bri de dahil beş kişi vardı. Sonra pazarlama ekibimizi oluşturan iki kişi ve benim gibi bir tasarımcı daha vardı. Patronumuzun da bu görüşmede olması gerekiyordu ama e-posta göndererek katılamayacağını söylemişti.

Kaçırdığı için üzgün değildim. Kadınlarla dolu bu arama çok daha tercih edilesiydi.

"Günaydın," diye selamladım herkesi en son katılan ben olduğum için.

"Kahretsin, Val!" Bri ıslık çalarak ekrana yaklaştı. "Orası yeni evin mi?"

Arka planımı bulanıklaştırmayı unuttuğum için kendimi tekmeleyebilirdim. Ama artık çok geçti çünkü herkes daha iyi görebilmek için ekranlarına eğiliyordu; hiç tanımadığım pazarlamacılar bile.

Onları suçlayamazdım. Kamera yemek masasındaki yerimden devasa tavanı, yüksek kaliteli ve aptallık derecesinde büyük mutfağı, ayrıca ikinci kata çıkan açık merdivenin bir kısmını gösteriyordu.

Tam olarak bir milyarderin çatı katına benziyordu.

Ben söyleyecek bir şey bulamadan Bri devam etti. "*Chicago*'ya taşınacağını duydum ama hafta sonu bu konuda bir şey söylememiştin. O yüzden inanmalı mıyım emin olamadım."

Ses tonu çoğunlukla şaşkındı ama içinde birazcık da incinmişlik vardı. Yapılacak tek doğru şeyin gerçeği söylemek olduğuna karar verdim.

Eh, kısmi bir gerçek.

"Tamam, şey..." Tüm dikkatler bana yönelirken kahvemden bir yudum aldım. "Seni en son gördüğümde taşınacağımı ben de bilmiyordum."

"O cuma günüydü." Bri başını iki yana salladı. "Bugün salı."

Daha önce tanıştığım tasarımcı güldü.

"Dürüst olmak gerekirse, cumartesi gecesi karar verdim." Kahvemden daha büyük bir yudum aldım. "Ama bu ancak cuma günü evlendikten sonra oldu."

Bri'nin ağzı açık kaldı.

"Ayy, tebrikler," dedi pazarlamadan biri ama Bri herkesi bastırdı.

"Kapayın çenenizi," dedi neredeyse bağırır gibi. "Lütfen bana seni arabayla almaya gelen o ateşli adamla olduğunu söyle."

Kendimi tutamayıp sırıttım. "Evet o."

"Kesinlikle anlamıyorsunuz," dedi Bri kendini yelpazeleyerek görüşmedeki diğer kişilere. "Bu adam... Onu nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyorum. *Hapisten yeni çıkmış* bir film yıldızı gibi. Bu birleşim *işe yarıyor*."

İşe yarıyor deyişi beni güldürdü ama tanımlamasının oldukça iyi olduğunu kabul etmeliydim.

"Görmek istiyorum!" dedi pazarlama ekibinden biri.

"Evet, nikâh fotoğrafları, lütfen." Bri başını salladı.

Yüzümdeki gülümsemeyi korumak için çabalamam gerekti.

Tören hakkında hiçbir şey hatırlamıyordum. Saniyelik görüntülerden başka bir şey yoktu. "Fotoğraf olup olmadığını bilmiyorum," diye itiraf ettim ne söylediğimi düşünmeden.

"Bilmiyorsun..." Bri tekrar yaklaştı. "Aman Tanrım. Sarhoşken mi evlendin?"

Ben daha cevap veremeden kıkırdamaya başladı. Ama yanaklarım yanmaya başlayınca serinletmek için ellerimi yanaklarıma koydum. Herkesin ihtiyacı olan tek cevap bu olmalıydı çünkü şimdi herkes tepki veriyordu.

Sonra lanet olası dövmeli parmağımı hatırlayarak ellerimi görüş alanından çıkardım.

Tanrıya şükür ki herkes bana gülerken dikkatleri dağıldığından lanet dövmeleri fark etmemişlerdi.

Yarın ofise gittiğimde onları örtmek için bir şeyler yapmam gerekecek.

"Eğer evi böyle görünüyorsa, bugüne dek duyduğum sarhoş-

ken verilmiş en iyi karar olmalı," diye araya girdi pazarlama ekibindekilerden biri. "Bir de üstüne seksiyse... Büyük ikramiye."

"Görünüşü hiç fena değil." Sağ elimle kahvemi aldım. "Başlayalım mı?" diye sordum görüşmenin amacım hatırlatmaya çalışarak.

"Benim daha fazla sorum var," dedi diğer tasarımcı geri kalan herkes başıyla onaylarken. "Nerede çalışıyor? Belli ki onunla bizim şirkette tanışmamışsın. Bay Ritz bile sadece üç yatak odalı bir dairede yaşıyor." İlk adını kullanmak yerine hepimizin ona Bay Ritz diye hitap etmesini isteyen patronumuzu kastediyordu. "Bunu biliyorum çünkü bu konuda lanet çenesini hiç kapatmıyor. Sanki bu bize daha fazla ödeme yapabileceğini kamtlamıyormuş da bir tür gösterişmiş gibi."

Birkaç yıl önce işe başladığımdan beri uzaktan çalışıyordum. O yüzden patronu herkes kadar iyi tanımıyordum ancak ofise gidenlerin hayranı olmamalarına şaşırmıyordum. Tüm o *Bay* olayı biraz kasıntıydı.

Pazarlamacı kızlardan biri burnundan homurdandı. "Evet, keşke bu görüşmede o da olsaydı."

Ekip arkadaşı elini kaldırdı. "Çıldırmayalım."

"Evet haklısın." İlk kız kabul etti. "Ayrıca, muhtemelen Val'in kendine para babası bir sevgili bulduğunu değil de bize çok fazla para ödediğini düşünürdü." Çenesine dokundu. "Para babalarının daha yaşlı olması şart mı? Seninki öyle mi?"

Dom ve durumumuzla ilgili tüm karmaşık duygularımı bir kenara bırakıp bu yoldaşlığın tadını çıkarmaya çalışabileceğimi düşündüm. "Kırk bir yaşında. Yani biraz daha yaşlı."

"Sen kaç yaşındasın?" diye sordu Bri.

Cevap vermeden önce dudaklarımı büzdüm. "Bu ay yirmi altı olacağım."

Bir kıkırdama duydum. "Evet, bence bu da para babası sevgili sayılır. Ne iş yapıyor peki? CEO falan mı?"

"Şey, kendi şirketi var. Ama unvanının ne olduğunu bilmiyorum." Dom'un bir tür şirketi olduğunu varsayıyordum. Mafya

saçmalıkları olsun ya da olmasın, toplum içinde hiçbir açıklama yapmadan büyük miktarlarda parayla hareket edemezdiniz.

Birinin bilgisayarda bir şeyler yazdığını duydum. "Şirketin adın ne? Bakmak istiyorum."

"Çok mu meraklısın acaba?" Diğer tasarımcı güldü.

"Bak, Val orada benim kahrolası hayalimi yaşıyor. Bırak da en azından sorularımı sorayım."

Kahvemi yudumladım. "Bilmiyorum."

"Ne dedin?" diye sordu Bri.

"Şirketin adını bilmiyorum." İçimi çekerek kahvemi bıraktım. "Sarhoşken evlenme olayını unuttun mu? Bunu tam olarak planlamamıştım." Bunu söylerken göğsümdeki acıyı görmezden geldim. Bu bir yalan değildi. Bunların hiçbirini *ben* planlamamıştım. "Yabancı değildik ama *LinkedIn*'de* ya da onun gibi bir yerde bağlantımız yoktu."

Bunu söyler söylemez pişman oldum çünkü bir sonraki sorunun ne olacağını biliyordum.

"Adı ne? Onu araştıracağım." Meraklı pazarlamacı kız klavyesine basmaya başlamıştı bile ve onlara bir isim vermekten kaçınmanın mümkün olmadığını biliyordum.

İyi bir kadın hayatını değiştirebilir.

Benim için sonuna kadar yaslanma zamanıydı.

"Dominic Gonzalez'le evlendim."

Diğer tasarımcı kahve fincanını dudağına götürmüş bir yudum alıyordu ki, irkildiğinde koyu renkli sıvıyı gömleğine dökmesini izledim.

Onu *LinkedIn*'de aramaya hazır olan kızın elleri hâlâ klavyenin üzerindeydi ama yazmıyordu.

Bri ise... Bri'nin ağzı sonuna kadar açıktı.

"Yani..." Sessizliği beceriksizce böldüm.

"Bekle." İkinci pazarlamacı kız herkesin yüz ifadesini inceliyordu. "Neden herkes onun kim olduğunu biliyor? *Chicago*'nun önemli adamlarından biri falan mı? Ben buraya yeni taşındım."

* İş dünyasındaki kişilerin iletişim kurmasını ve bilgi alışverişi yapmasını amaçlayan sosyal iş ağı ve paylaşım platformu. (ç.n.)

Bri boğazını temizledi. "Yüce Tanrım, tanıdık geldiğini biliyordum."

Omuzlarımı kaldırdım. "Gerçekten hoş biri."

Kendime vurmak istiyordum. *Gerçekten hoş biri.* Bir suç lordu hakkında söylenecek ne kadar aptalca bir şeydi.

Klavye sesi geldi.

"Kahretsin, bu o mu? Gerçekten *hoş*," dedi ikinci pazarlamacı kız kendi kendine. "Ah, işte, başında olduğu..." Cümlesini tamamlamadığında ellerimi yanaklarıma bastırmak istiyordum.

Şirketinin adını bulduğunu sanmıştı. *Şurası için finans müdürü* gibi ama ne yazdığını biliyordum çünkü daha dün Dom için bir arama yapmıştım.

Dominic Gonzalez, Chicago mafya suç örgütünün başı olduğundan şüpheleniliyor.

Kız kıkırdamaya başladı.

Hem de çok.

"Üzgünüm." Eliyle ağzını kapattı. "Üzgünüm," dedi tekrar bu kez boğuk bir sesle.

Sonra Bri gülmeye başladı. Meraklı pazarlamacı kız da katıldı.

Sonra da kahve bulaşmış ellerini zaten mahvolmuş gömleğine silen diğer tasarımcı burnundan güldü. "Siktir, Val. Neden bu görüşmeye katıldın ki?"

Yüzümde belirmeye başlayan gülümseme duraksadı. "Ne demek istiyorsun?"

Artık benimle çalışmak istemiyor mu?

Gözlerini devirdi. "O adamın ne kadar zengin olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Bri bilgisayar ekranını işaret etti. "Oturduğu yere bak. Bildiğinden eminim."

Sanki değişmiş olabilirmiş gibi dairede etrafa bakındım.

Şu ana kadar bunu hiç düşünmemiştim. Ama Dominic'le kaldığım takdirde haklılardı. Bu işe gerçekten ihtiyacım yoktu.

Bir omzumu kaldırdım. "Çalışmayı seviyorum."

Bu yalan değildi. İşim hoşuma gidiyordu. Çok sevdiğimi söy-

leyemezdim ama işimde iyiydim. Üretken hissetmek de güzeldi. Hem on dört yaşımdan beri çalışıyordum. Eğer bir işim olmasaydı, bütün gün ne yapardım bilmiyordum.

İlk pazarlamacı kız elini kaldırdı. "Eh, ben çalışmayı sevmiyorum. Eğer ikilinizi üçlü bir gruba dönüştürmek isterseniz bana haber verin. Para babalarına bayılırım."

"Ben paylaşmam." Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan çıktı.

"Kahretsin." Bri kelimeyi uzatarak söyledi. "Şimdiden *ailenin* bir üyesi gibi konuşuyorsun."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

DOM

"Nasıl hiçbir şey olmaz?" Joey'nin kullandığı ekranlara arkamı dönüp çıplak zeminde volta atmaya başladım.

"Aptal herif telefonunu evde unutmasaydı, bu iş daha kolay olurdu," diye homurdanan Joey başka bir ekrana döndü.

"Eh, hataları ve sıkıntıları sona erdi." Dişlerimi sıktım.

Vurulmalar neredeyse bir ay arayla gerçeklemişti. Adamlarımızın kurşun yarasıyla ölmesi dışında olay yerlerini birbirine bağlayan hiçbir şey yoktu. Aynı tipte mermi bile kullanmıyorlardı.

İlk üçünde kullanılan arabaları bulabilmiştik, hepsi rasgele park yerlerinden çalınmış ve camları karartılmıştı. Bu yüzden onları trafik kameralarında bulduğumuzda bile içlerinde kimin olduğunu tespit etmenin bir yolu yoktu.

Ama kuzenimin cinayetindeki kaçış arabasını bulamıyorduk.

Joey bir şeyler bulma konusunda tanıdığım en iyi adamdı. Bu yüzden bulacağını biliyordum. Ama beklemek beni öldürüyordu.

Girdiğimiz her yer boş çıkmıştı. Her zaman çok geç kalıyorduk. Bu iş gerçekten sıkıcı olmaya başlamıştı.

Ellerimi saçımda gezdirdim.

Valentine'ın tekrar başımı okşamasına ihtiyacım var.

Valentine'ın bana tekrar gülümseyerek bakmasına ihtiyacım var.

Parmaklarımla yan tarafıma vurduktan sonra cebimden telefonumu çıkardım.

Ben: Dün yeterince yemedin. Market malzemeleri bu sabah teslim edildi ama öğle yemeği için bir şeyler sipariş et. Birkaç saate evde olurum.

Gönder tuşuna bastım ve cevap verip vermeyeceğini bekledim.

Vermedi.

Bunu hak ettim.

Telefonum çalmaya başladı.

Aptalca bir şekilde ekranda *Valentine'ım* yazmasını bekledim.

Arayan o değildi. Ama yine de gülümsedim çünkü arayan ağabeyiydi.

Kendime biraz mahremiyet sağlamak için çoğunlukla boş olan depoda Joey'den uzaklaşırken çalmasına izin verdim.

"Merhaba, King."

"Dom."

Sesi medeni olmak onu öldürüyormuş gibi geliyordu. Bu da gülümsememi daha da artırdı.

"Bu zevki neye borçluyum?" Duvara yaslandım.

"Zırvalamayı kes. Kız kardeşimi aldın çünkü bir şeye ihtiyacın var. Neymiş o?"

Dilimle cık cık yaptım. "Bak, bak. Ben bir şey *almadım.*" *Çoğunlukla doğru.*

"Saçmalık," diye çıkıştı. "Başka boklar dönüyor ve ben ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum, kardeşim." Ses tonumu sinir bozucu derecede rahat tuttum. "Ama Val'e sormakta serbestsin."

"Aramalarıma cevap vermiyor."

"Peki bu sana ne anlatıyor?" diyerek ona takıldım.

King iç geçirdi. "Sadece neye ihtiyacın olduğunu söyle. Sana yardım edebileceksek ederiz. Sonra da Val'i evine geri gönderirsin."

Neşem yok oldu. "Yardım edeceksin çünkü onurun bunu gerektiriyor. Ve *Val* olduğu yerde kalacak."

"Onu isteği dışında tutmayacaksın."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Hah, konuşana da bakın."

"Onu kandırdın!" King telefonun diğer ucundan bağırdı.

İğnelemesi isabetliydi.

Gerçi onu *nasıl* kandırdığımı gerçekten anladığını sanmıyordum. Onu ne kadar kötü kandırdığımı. Özellikle onun için nasıl bir tuzak kurduğumu. Her şeyi nasıl planladığımı ve onu nasıl habersiz bıraktığımı...

"Yapmam gerekeni yaptım." Aramayı sonlandırdım.

Yapmam gerekeni yaptım.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

VAL

Koca Adam: Dün yeterince yemedin. Market malzemeleri bu sabah teslim edildi ama öğle yemeği için bir şeyler sipariş et. Birkaç saate evde olurum.

Koca Adam.

Dominic'in mesajını okudum. Ardından da gözyaşlarına boguldum.

Beni *Vegas*'taki otelden aldığından beri ilk kez mesaj atıyordu. Telefonumdaki ismi, daha doğrusu *isimsizliği* beni nasıl hedef aldığının mükemmel bir hatırlatıcısıydı. Tüm bunların İttifak'ı avucunun içine almak için bir plan olduğunun hatırlatıcısı.

Kalbim onun nedenlerini umursamıyordu. Çünkü nedenler ihaneti daha az acı verici yapmıyordu.

Mesajına cevap vermedim. Birden iştahım kaçmıştı. Ama rehbere girip adını sildim.

Uzun bir süre telefonuma baktım. Kullanabileceğim bir sürü seçenek, pek çok hakaret vardı. Ama sonunda sadece Dom yazdım.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

DOM

Val'i göremeyince yemek paketlerini mutfak adasına bıraktım.

Merdivene yöneldiğimde alt kattaki tüm kapıların açık olduğunu gördüm.

Demek sonunda evi gezmeye karar verdi.

Bulacak pek bir şey yoktu.

Alt katta büyük bir spor salonu, bir puro odası, iki misafir odası ve benim ofisim vardı.

Merdivenden çıktım. Ana süitin yanı sıra başka bir ofis, misafir yatak odası, çamaşır odası ve bir banyo vardı.

Yine tüm kapılar açıktı ve boş yatak odasından sesler geliyordu.

Aradaki mesafeyi kapattıktan sonra kapı aralığında durdum.

Duvara dayanmış bir şifoniyer vardı ve Val tüm çekmeceleri açmıştı.

"Bir şey bulmana yardım edebilir miyim?" Kapı pervazına yaslandım.

Valentine elinde bir sutyenle arkasına döndü.

"Burası senin seks odan mı?" Sorusundaki öfke beni şaşırttı. Sorunun kendisiyse gülme isteği uyandırdı.

Ama yüz hatlarımdan herhangi bir tepkinin anlaşılmasına izin vermedim. "Bu seni rahatsız eder mi?"

Sutyeni bana fırlattı. "Evet."

Yere düşmeden önce bana değmesine izin vermeden sutyenin yolundan çekildim.

"Bu seni neden rahatsız etsin ki?" diye sorarak tekrar duvara yaslandım.

Val küçük ayağını yere vurdu. "Ciddi misin sen? Kocamın başkalarını becermesi beni neden mi rahatsız etsin?"

Kocam.

Kendimi duvardan iterek ona doğru yürüdüm. "Onu bir daha söyle," diye gürledim.

Geriye doğru adım atınca açık şifoniyer çekmecesine çarptı. "Neyi?"

"Bana kocam de." Tam önünde durdum.

Val göğsümü itti. "Hayır."

"Söyle. Ben de sana buranın kimin odası olduğunu söyleyeyim."

"Ciddi misin sen?" Çenesi kasıldı ama onu yakaladığımı biliyordum.

Daha da yaklaştım. "Hem de çok."

Gözlerimin içine dik dik baktı. "Kocam, ben balkondan aşağı atmaya başlamadan önce bu eşyaların kime ait olduğunu açıkla. Benim çatımın altında bir fahişenin eşyalarını istemiyorum."

Ses tonu zehir gibiydi ve şımarıklık yapmaya çalışıyordu ama ben yine kelimelerine fazla odaklanmış durumdaydım.

Benim çatım.

Hâlâ beni uzaklaştırmaya çalışıyordu ama o itip kakmakla meşgulken duvarları yıkılıyordu. Çünkü *kocam* ve *çatım*... Farkında olmasa da bunu kabullenmeye başlıyordu.

Dikkatini buna çekmek yerine kokusunu içime çektim ve ona gerçeği söyledim. "Burası annemin odası."

Val her zamanki gibi duygularını yüzüne yansıttığında şaşkınlığını görebiliyordum.

Arkamı işaret ettim. "Bana fırlattığın da annemin sutyeni."

Ağzı bir *O* harfi oluşturdu.

"Evet. Oo." Gömleğimin üst düğmeleri açıktı, kumaşı kenara çekerek Valentine'a ismini net bir şekilde gösterdim. "Belki de adını kahrolası boğazıma dövme yaptırdığımda açıkça ifade edemedim. Bu..." Harflere dokundum. "Herkes kime ait olduğumu bilsin diye."

Daha önce hiç kimseye üzerimde böyle bir hak vermemiştim ve bu harika hissettiriyordu.

"Ve sana ettiğim yeminin son sözlerini sikimin üzerine yazdırdım." Aşağıya uzanıp elimle pantolonumun ön kısmını kavradım. "Hepsi senin için, Melek. Dudaklarını aletime sarmaya ve beni gırtlağına kadar almaya hazır olduğunda, sana verdiğim söz göz hizanda olacak. Dizlerinin üzerindeyken bile hâlâ sana ait olacağım."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

VAL

Çok fena sıçtım.

OTUZ ALITNCI BÖLÜM

DOM

Kırılıp beni yeniden içeri almaya çok yakındı ve ben buna bayılıyordum.

Ama mahvetmeyi de istemiyordum. Çok fazla zorlayamazdım.

Bir adım geri çekildim. "O sutyeni yerine koyabilirsen sevinirim. Annemin iç çamaşırlarını toplamak istemiyorum. Sonra da aşağı gel. Öğle yemeği sipariş etmediğin için yemek getirdim."

Ben odadan çıkarken Val hiçbir şey söylemediğinde bunu bir zafer olarak gördüm.

Alt kata inip beni mutfakta bulması uzun sürmedi. Ama gözlerime değil, tezgâhın üzerindeki paket servis kaplarına bakıyordu.

"Döner ve patates kızartması," dedim adaya yaklaştığında. "İkisi de aynı. İstediğini al."

Val bir tabure çekti ama boyu onun için biraz kısa olduğundan oturmak için alttaki çubuğu kullanması gerekti.

Gülmedim.

"Ne içmek istersin?" Buzdolabını açtım. "Kök birası var."

Sonunda başını kaldırıp bana baktı. "Hangisinden?"

Cam şişelerden birini çıkarıp ona en sevdiği markanın etiketini gösterdim.

"Nasıl... Bu da nikâh gecemizde bana sorduğun başka bir şey mi?"

Tavrı anlaşılabilirdi ama yine de ilk varsayımının bu olması beni kızdırdı.

"Hayır." Buzdolabını kapattım. "Bir keresinde bana telefonda bahsetmiştin." Kapağı çevirerek açtım ve şişeyi önüne koydum.

Uzun bir süre sessiz kaldı. Omuzlarını geriye attığında yemeye başlayacağını düşündüm. Ama bunun yerine bir soru sordu.

"Biraz mahremiyet için kullanabileceğim bir oda var mı?"

Omurgam kaskatı kesildi. "Ne için?"

"İlla bilmen gerekiyorsa, on beş dakika içince başlayacak bir terapi randevum var ve bunun için biraz mahremiyet istiyorum."

"Ah." Ne beklediğimi bilmiyordum bile ama bu değildi.

Tepkimi yanlış anlayınca ellerini yumruk yaptı. "Bu benim aylık seansım ve devam etmek istiyorum. Biriyle konuşmaya ihtiyacım var. Ve bana aralık ayı boyunca çalışmayacağını söyledi."

"Valentine..."

"Ona senin hakkında hiçbir şey söylemeyeceğim. Bu yüzden endişelenmene gerek yok..."

O benim sözümü kesmişti, ben de karşılığını verdim. "Ufaklık." Bu onu susturdu. "Benimle her zaman konuşabilirsin." Karşılık vereceğini görebiliyordum ama konuşmaya devam ettim. "Ama tabii ki terapine devam edebilirsin. Bana daha önce söyleseydin uçakla dönebilirdik. Böylece yüz yüze yapabilirdin."

"Her zaman sanal yapıyoruz," diye mırıldandı yumruklarını açarak. "Sorun etmiyor musun?"

"Eğer kafadan kontak olmak işimin bir parçası olmasaydı, ben de terapi alırdım." Dokunmadığı kök birasını alıp bir yudum iç-

tim. "İstersen buradaki ofisimi kullanabilirsin ama üst kattaki de müsait. İş ya da terapi için veya ne istersen onun için oraya yerleşebilirsin. Ekran ya da ayakta çalışma masası gibi başka bir şeye ihtiyacın olursa söylemen yeterli."

"Iıı, teşekkür ederim." Tabureden kayarak indi. "Ben gidip yerleşeyim o zaman."

Yiyecek paketlerinden birini dizüstü bilgisayarının üstüne koyduktan sonra bir yudum aldığım kök birası şişesini de alıp üst kata çıktı.

Üst kattaki ofisin kapısının kapandığını duyduğumda ofisime gidip kendi dizüstü bilgisayarımı aldım.

Mutfağa dönüp Val'in biraz önce oturduğu yere oturdum ve güvenlik sistemimi çalıştırdım.

Dönerimden ilk ısırığı aldığımda kamera görüntüsü geldi. Valentine'ın masanın arkasına oturup terapiye hazırlanışını izledim.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

VAL

Alttaki küçük kola bastığımda sandalye rahat edeceğim bir yüksekliğe gelene kadar alçaldı.

Ofis güzeldi. Daha önce bakmıştım ve ağır, koyu renkli mobilyalar tam Dominic'e göreydi. Ama deri ofis koltuğu rahattı ve masanın üzerinde dizüstü bilgisayarımı takabileceğim bir yer vardı. Yani benim için burası gayet uygundu.

Bir an için soğuk şişemi masanın üzerine bırakmayı düşündüm ama masanın işçiliği çok güzeldi. Bu yüzden çekmeceleri açıp bardak altlığı aramaya başladım.

Bulamadım ama karşıma işe yarayacak boş bir defter çıktı.

Dizüstü bilgisayarımı açtıktan sonra oturuma katılmak için bağlantıya tıkladım.

Başlamamıza daha birkaç dakika vardı. Ben de bilgisayarımın yanından ofis kapısına doğru baktım. Kapıyı kilitlemek aklımdan geçti ama Dominic'in seansım sırasında içeri girmeyeceğine gü-

venmek zorundaydım. Gerçekten içeri girmek isterse kilitli bir kapının pek işe yarayacağını da sanmıyordum zaten.

Doktorun katılmasını beklerken ekranımda bana bakan yüzüm görünüyordu.

Atkuyruğumu sıktım.

Sandalyemde kıpırdandım.

Kök biramdan bir yudum daha aldım.

Randevularımızdan önce hep biraz gergin olurdum çünkü terapi hiçbir zaman eğlenceli değildi ama bugün kendimi daha da stresli hissediyordum.

Muhtemelen ona son konuşmamızdan bu yana evlendiğimi ve yeni bir eyalete taşındığımı söylemem gerektiğini bildiğim içindi.

Ellerimi kucağıma koyarak kendime onun beni yargılamayacağını hatırlattım. Hiçbir zaman yargılamazdı.

Dom'un benim için eve getirdiği öğle yemeğinin kokusu ofisi doldurmuştu. Konuşurken yemeyecektim ama terapiden sonra kendimi hep bitkin hissederdim. O yüzden planım burada oturmak ve sonrasında tek başıma soğuk olarak yemekti.

Tam kabı açıp bir kızartma aşırmayı düşünüyordum ki, ekran değişerek doktorun katılmak üzere olduğunu haber verdi.

"İyi günler, Val." Doktor Amy bana gülümsedi. Kıvırcık gri bukleleri yüzünü çevreliyordu.

"Merhaba." El salladım. *Aptal gibi.*

"Günün nasıldı?" Seansa her zaman yaptığı gibi başladı.

Ben de yapmayı öğrendiğim gibi cevap vermeden önce acele etmedim.

Dom'un vücudunun bir kısmı üstümdeyken uyanışımı düşündüm. Uyuduğumu sanırken başımın arkasını öpüşünü...

Bu sabah kızlarla yaptığımız iş görüşmesini, gülüşmelerimizi ve kahkahalarımızı düşündüm.

Dom'un başka bir kadın için oda hazırladığım sandığımda na-

sıl hissettiğimi düşündüm. Onu başka biriyle düşünmenin kendimi nasıl kötü hissetmeme sebep olduğunu...

Sonra onların annesinin eşyaları olduğunu söylediğinde ne kadar rahatladığımı...

Annesine ait olduğu için ona fırlattığım sutyenden kaçışını düşündüm.

Gülümsedim. "İyiydi." Beni bekleyen nefis kokulu yiyecekleri düşündüm çünkü yeni, kesinlikle çılgın kocam beni kontrol etmişti ve yemek yediğimden emin olmak istiyordu. Yumuşak olmamı seviyordu ve beni diyete sokmaya çalışmadığı için bana döner ile patates kızartması getirmişti. "Aslında oldukça iyiydi."

"Buna şaşırmış gibisin."

Bir omzumu kaldırdım. "Son birkaç gün pek iyi geçmedi."

Doktor Amy anlayışlı bir ses çıkardı. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Nereden başlayacağımı gerçekten bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"O kadar iyi geçmemesine neden olan duyguların nelerdi?"

Bir önceki anın hafifliği kaybolunca dudaklarımı büzdüm. "Ben... Dün bir cenazeye gitmek zorunda kaldım." Yutkundum. "Annemin cenazesinin altı yıl önce olduğunu biliyorum ama son zamanlarda yine o duyguları yaşıyorum."

"Hangi duyguları?"

"Hiçbir yere ait değilmişim hissi." Bu cümle dudaklarımdan alçak sesle çıkmıştı.

"Peki dün de böyle mi hissettin?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Dün... Nasıl olması gerekiyorsa öyleydi."

Başını yana eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Üzücüydü. Korkunç derecede üzücü. Ama..." Ara vermek zorunda kaldım. "Biri bana sarıldı." Fark etmediğim gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülmeye başladı. "Ve bu-bu sadece...

Onu tanımıyordum bile ama o bana sarılınca ben de ona sarıldım ve bu yardımcı oldu. Anlarsınız ya? Sadece basit bir sarılmaydı ve birden kendimi yalnız hissetmemeye başladım. Ve bu... Bu beni çok kızdırdı. Çünkü ben neden buna sahip olamadım?" Ellerimi yanaklarıma sürdüm. "Geçmişi değiştiremeyeceğimizi biliyorum ama böyle bir... desteğe sahip olsaydım hayatım ne kadar farklı olurdu diye düşünmekten kendimi alamıyorum."

Doktor başını salladı. "Geçmişi değiştiremeyecek olmamız, ona kızamayacağımız anlamına gelmez."

"Biliyorum." Burnumu çektim.

"Kendi başına başardıkların için kendine hakkını verdiğin sürece, farklı bir hayat hakkında hayal kurmanda bir sakınca yok."

Başımla onayladım.

"Ama bugünün daha iyi olduğunu söylemiştin?" diye sordu.

"Evet. Hımm, dün gece iyi uyudum." Yanaklarım zaten ağlamaktan kızarmıştı. Bu yüzden utançtan kızarmak konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Çünkü Dom yanımdayken daha iyi uyuduğumu itiraf etmekten nefret ediyordum. Ya da üzerime yatmışken...

Muhtemelen orgazmın da zararı olmamıştı.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

DOM

Dizüstü bilgisayarımın kapağını indirmeye başladım.

Vicdanım pek sık harekete geçmezdi ama Valentine'ın terapistiyle kendini hiçbir yere ait hissetmediği hakkında konuşurken ağlamasını izlemek kendimi suçlu hissettirmeye başlamıştı.

"...bir partnerle cinsel doyuma ulaşmak için çalışma yaptın mı?"

Kapağı tekrar kaldırdım.

Anlamadım?

Val başıyla onaylayarak ellerini yanaklarına bastırdı.

Bunu yapmasına bayılıyorum.

"Sayılır."

"Sayılır mı?" diye sordu doktor.

Evet, Valentine, sadece sayılır mı?

"Evet," diye itiraf etti karım.

"Bu uçakta tanıştığın adamla mı oldu?"

Ekrana yaklaştım. *Terapistine benden mi bahsetmiş?*

Val ellerini indirerek başını salladı.

"Her seferinde oldu mu?" diye sordu doktor.

Söyle bize, Melek. Seni her seferinde boşalttım mı?

Val tekrar başını salladı.

Doktor devam etti. "Farkı yaratan neydi?"

Büyük sikim olduğunu söyle.

"Sanırım dediğin gibi oldu," diye cevapladı Val.

Peki iyi doktorumuz ne demişti?

"Güven mi?" diye sordu doktor açıklık getirmek için.

"Evet." Valentine'ın cevabı bir fısıltıydı. Ama ben ruhumda duydum.

"Güven bir partnerle kendini bırakmayı öğrenmede büyük bir fark yaratır," dedi doktor sanki basit bir şeymiş gibi. Sanki iki insan arasındaki güven her gün olan bir şeydi. "Bunun elinde gördüğüm dövmelerle bir ilgisi var mı?"

"Evet." Val sinirle ofladı. "Sarhoş olup o adamla evlendim."

"Güzel."

Dizüstü bilgisayarın ekranını göremediğimden terapisti de göremiyordum. Ama gülümsediğini duyabiliyordum.

"Güzel mi?" Val ellerini tekrar yanaklarına bastırdı. "Tanışmamızın üzerinden iki ay bile geçmedi."

"Zaman bir ilişkinin belirleyici faktörü değildir," diye karşı çıktı doktor. "Ayrıca az önce güven duyduğunu söyledin."

Val'in yüz ifadesindeki değişimi izledim. "Ona güvenmiştim."

Güvenmiştim.

Geçmiş zaman.

Ekrana daha da yaklaştım.

"Güven ve sevgi zamandan daha önemlidir."

Karımın dudakları aralandı.

Beni sevmediğini itiraf edecek mi?

Tereddüt etti.

Yoksa kabul etmesi mümkün mü? Yaptığım önce şeyden sonra bile.

"Ben..." diye başladı Val.

Ön kapının kilidinin açılması Val'in söylemek üzere olduğu şeyi böldüğünde dizüstü bilgisayarın kapağını çarparak kapattım.

Gelebilecek tek bir kişi vardı ama yine de odanın diğer tarafına ilerlerken belimdeki kılıftan silahımı çektim.

Kapı açıldı ve Rob daireye adım attı.

Rob benim ikinci kuzenimdi. Aynı zamanda komutada ikinci adamımdı. Benim kadar uzun boylu değildi ama spor salonunda tanıdığım çoğu insandan daha fazla zaman geçirmişti. Bu yüzden daha ilk yumruğunu atmadan zorlu bir rakip olduğunu anlıyordunuz.

Beni görmeden önce birkaç metre ilerledi. Elimdeki silah olduğu yerde durmasına neden oldu. "Ne oldu?"

"Artık burada karım yaşıyor. Bir daha öylece içeri giremezsin."

Sırıttı. "İstediğinden fazlasını görebileceğimden mi korkuyorsun?"

"*Senin* istediğinden fazlasını." Bir adım yaklaştım. "Çünkü görmen gerekenden fazlasını görürsen, senden alacağım ilk şey görme duyun olacak."

Bana baktı. "Pekâlâ, Patron. Şu andan itibaren kapıyı çalacağım."

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

VAL

Komodindeki alarmım çalarken sırtıma yayılan ağır beden inledi.

"Kapat şunu." Uyku sersemi ses sinir uçlarıma sürtündü.

Kimsenin sesi uyanır uyanmaz bu kadar seksi çıkmamalıydı.

Telefonumu almak için sol elimi uzattım ama yetişemedim.

Gerindim ama Dominic'in ağırlığı beni yerime sabitliyordu.

Dom'la tanışmadan önce yatağımı paylaşacak birisinin olduğu bir hayatı hayal ederek uyuduğumda, adamın yan tarafına şirin bir şekilde sarıldığımı düşünürdüm. Kolu omuzlarımda olurdu. Başım omzunda ve ağzım kapalı uyurdum. Göğsüne salya falan akıtmazdım.

Ama hayır.

Uyku alışkanlıklarım aniden değişmemişti. Yani hâlâ yüzüstü yatıyor ve muhtemelen horluyordum. Bana ilaç vererek evlenmeye zorlayan mafya babası beni yanına çekmiyordu. Kolunu belime dolayarak kaşık pozisyonunda yatmıyordu. *Hayır*. Vücudunu benimkinin üzerine denizyıldızı gibi bırakıyordu. Beni lanet yatağa yapıştırıyordu.

Dom'la ilgili diğer her şey gibi bundan hoşlanmamdan da nefret ediyordum.

"İn üzerimden," diye homurdandım.

"Daha çok erken, Melek." Yüzünü saçlarıma gömdü.

Buna dayanamıyordum.

"İn. Üzerimden." Kollarımı büküp altıma sokmayı başardım. Sonra tüm gücümle kendimi yukarı ittim ama ancak dirseklerime kadar yükselebildim.

Dominic inledi ama sonunda yuvarlanarak üzerimden kalktı. "Neden uyandın ki?"

Yataktan sürünerek çıktım ve alarmımı kapattım. "Sana söylemiştim. Bugün ofise gidiyorum."

"Doğru." Sabah güneşinden korunmak için kolunu gözlerine siper etti.

Bakışlarımı kaçırarak aceleyle yatağın etrafından dolanıp banyoya girdim ve kapıyı arkamdan kapatıp kilitledim.

Seks ihtimalini en aza indirmek için eşofman altı ve uzun kollularla uyumaya başlamıştım. Ama Dominic lanet olası *boxer*'ından başka bir şey giymeden uyuyordu. Güne onun aletinin üzerine yazılmış evlilik yeminimizi görerek başlamak istemiyordum.

Tezgâhtan diş fırçamı kaparken kötü bir ruh halinde olduğumu kabul ediyordum.

Terapi her zaman kendimi biraz gergin hissetmeme sebep olurdu. Ama dün ekstra yoğundu. Ayrıca kafa karıştırıcıydı. Güven ve sevgi mevzusu gerçekten kafamı karıştırmıştı.

Çünkü Dom'a güvenmek istemiyordum; tıpkı ondan hoşlanmak istemediğim gibi. Bana yaptığı şey affedilemezdi. Özür dileyeceği de yoktu. Bana asla özür dilemediğini söylemişti.

Geriye bakabilmenin ayrıcalığıyla, tüm konuşmalarımızı düşündüğümde benim için bıraktığı tüm ipuçlarını görüyordum.

Toplayıp onun zehirli zencefilli kurabiye evine taşımam için bıraktığı küçük ekmek kırıntılarını... Seksi dövmeli duvarların ardında sakladığı gerçeği...

Dişlerimi biraz daha sertçe fırçaladım.

Üzerimde bu şekilde hâkimiyet kurmayı hak etmiyordu.

Karşı koyma zamanım gelmişti.

KIRKINCI BÖLÜM

DOM

Valentine'ın ayak sesleri yaklaştığını işaret edince kahve fincanımı indirdim.

Merdivenden inerken bir eliyle dizüstü bilgisayarını, diğer eliyle de tırabzanı tutuyordu. Gözleri nereye gittiğini izlemekle meşgul olduğundan ben de zevkle onu izleyebildim.

Onu her şekilde izlemek tam da yapmak istediğim şeydi.

O yüksek dolgu topuklu ayakkabılardan bir çift giymişti. Bu sefer parlak kırmızı renkteydi. Eteği de...

Aletimi düzeltmek için boştaki elimi kullandım.

Elbiselerini görmüştüm ama bu farklıydı. Parlaktı, deri gibiydi ve sanki üzerine boyanmış gibi onu sarıyordu.

Yürümesine olanak sağlamak için esnek olsa gerekti. Ama dizlerinde bitiyordu. Ben de onu kalçalarına kadar çekmek, böylece altına bir şey giyip giymediğini görebilmek istiyordum.

Üstü parlak beyazdı. Eteğinin içine soktuğu bir çeşit dökümlü ipek kumaştı. Çok...

Açıktı.

Gerçekten kesimi çok aşağıdaydı.

Ya da belki de sadece büyük memeleri öyle görünmesini sağlıyordu.

Val saçlarını yüzünden çekerek son adımı attı ve beni fark etmeden önce kıyafetlerini düzeltti.

Oturma odasının ortasındaki büyük televizyona bakmasını, sonra dönüp bir daha bakmasını izledim; muhtemelen nereden çıktığını merak ediyordu. Ben de televizyonu tekrar indirmek için düğmeye bastım. O gittikten sonra konsantre olup hiçbir şey izleyemeyecektim.

"Sinsi." Başıyla gözden kaybolan televizyonu işaret etti.

"Valentine, ne giyiyorsun sen?" Kanepeden kalktım.

Başını eğip kendine baktı. "Nesi var ki?"

Ses tonunda hoşuma gitmeyen hafif bir tereddüt vardı.

"Bir şeyi yok, karıcığım. Sadece bir porno filminin başındaki sekreter gibi görünüyorsun."

Bana bakarak gözlerini kıstı.

Rob mutfaktan boğazını temizleyerek dikkatimizi çekti.

Doğru ya.

Sağ kolum olan adama doğru elimi uzattım. "Val, bu Rob. Bugün seni işe götürüp getirecek."

Valentine'ın duruşundaki bir şey kızgın olduğunu söylüyordu. Ama ne hakkında olduğundan emin değildim. Dünkü seansımı gözetlediğimi bilmesine imkân yoktu. Ve dün gece bir ipucunu kontrol etmek için çağrılmıştım. Eve geldiğimde uyuyordu. Yani tartışmış falan değildik.

Rob'a baktıktan sonra yine bana baktı. "En azından bana bakacak seksi birini getirmişsin."

Sanırım ağzım açık kalabilirdi.

Az önce Rob'a seksi mi dedi?

Hain sağ kolum kahkahasını bastırmak için öksürdü. "Teşekkürler, hanımefendi."

"Lütfen." Val, Rob'a doğru yürüdü. "Bana Sahibe de."

Rob bu defa güldü.

"Bok der," diye çıkıştım mutfağa doğru ilerleyerek. "Sana öyle seslenen olursa dilini keserim."

Val dizüstü bilgisayarını sırt çantasına yerleştirmek için adada durakladıktan sonra gözlerini bana çevirdi. "Bu kadar dramatik olma."

"Dramatik mi?" diye tekrar ettim.

Sonra çantasının fermuarını çekerken gördüm.

"Oyun oynamak istiyorsan, karıcığım. Oynayacağız." Birkaç adımda aramızdaki mesafeyi kapattım.

Benden uzaklaşmaya çalıştı ama onu belinden yakalayıp ön tarafını benimkine yapıştırdım.

"Sen ne..."

Sol bileğini tutup elini kaldırdım. "Hayır."

Elini çekmeye çalışırken makyajla kapattığı yüzükparmağının yüzümün önünde sallanmasına neden oldu. "Dominic..."

"Hayır, Valentine. Sana bir seçenek sundum. Yüzüğümü takmayacağına göre adımı *taşıyacaksın*."

Çenesi kasıldı. "Ofise gitmem gerek."

"Evet. Ofisteki insanlar da tıpkı siktiğimin dünyasının geri kalanı gibi senin kime ait olduğunu bilecek. Şimdi yıka şunu."

Öfkeliydim.

Meydan okumasından etkilenmiştim.

Hatta biraz da tahrik olmuştum.

Val'in burun delikleri genişlediğinde daha o cevap vermeden tepkisi için heyecanlandım.

"Hayır."

Sırıttım. "Yanlış cevap."

Sonra da onu kaldırdım.

"Dominic!" Bizi adanın etrafından dolaştırdığım esnada ayakları yerden bir karış yukarıda sallanıyordu. "İndir beni."

Onu duymazdan geldim.

"Dominic. Ciddiyim..."

Onu vücudumdan aşağı kaydırarak indirince sustu. Ne kadar

sertleştiğimi hissedebildiğini biliyordum. "Düğmelerime basarsan, karıcığım, sonuçlarına katlanırsın."

O daha karşılık veremeden onu döndürüp kalçalarımı kıçına bastırdım. Ayaklarımı iki yanında tutarak onu tezgâha sabitledim.

"Ben yapabilirim." Sesi artık nefes nefese çıkıyordu.

"Şansını kullandın." Bir kolumu ona dolamış halde tutarken memeleri önkolumun üzerinde duracak kadar yüksekteydi. Diğer kolumla uzanıp suyu açtım.

Parmaklarımı suyun altına tutup ısınmasını bekledikten sonra avucumu sabunla doldurdum.

"Buraya uzat."

Göğüskafesi elimin altında genişledi ama nefesini verirken boyun eğerek elini benimkine koydu.

Sabunu köpürtebilmek için belini bıraktım. Eli benimkilerin arasındaydı.

Sonra sürdüğü makyaj malzemesini dikkatle temizledim. Kullandığı şey dövmeyi kapamak için iyi bir iş çıkarmıştı ama kolayca temizleniyordu.

Temizlendiğinde musluğu soğuğa çevirdim. Ardından parmağını suyun altına tuttum. "Yeni bir dövme üzerinde böyle saçmalıklar kullanarak deriyi tahriş edeceksin. Gitmeden önce sürmek istersen merhemi getirebilirim."

Val başını iki yana sallarken nefesi kesildi.

Kötü bir an boyunca ağlıyor olabileceğini düşündüm ama sonra uyluklarını birbirine sürterken kıçını bana doğru bastırdı.

Ona biraz daha sert bastırdım.

Beni istiyordu.

Ne kadar çok istediğini ona hatırlatmalıydım.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

VAL

Asansörün kapısındaki yansımam bana bakıyordu ve gömleğimi boynuma kadar iliklemek istiyordum.

Daha önce de ofise gelmiştim ve bugünün biraz fazla olacağını biliyordum çünkü dünkü konferans görüşmesindeki kızların Dominic'le evlenmem konusunda ağızlarındaki baklayı çıkaracaklarını biliyordum. Dövmeli parmağımın büyük bir mesele olacağını da biliyordum. Ama patronumun bu kadar yapışkan davranmasını beklemiyordum.

Bay Ritz her zaman biraz... fazla arkadaş canlısı olmuştu. Sosyal olarak beceriksiz olmak ile İK'ya rapor edeceğiniz bir şey arasındaki çizgiyi zorlardı. Ama bugün...

Ellerimi eteğimden indirdim.

Belki de her zamankinden daha çok vücudu saran bir şey giymek benim hatamdı ama yeni evli olmamın beni *yasak* kategorisine sokacağını düşünürdünüz. Yani Bay Ritz için her çalışan bu kategoride olmalıydı zaten ama bugünkü bakışları daha çok

kesiyor gibiydi. Birden fazla kez bana çok yakın durmuştu ve gömleğimden içeri baktığına yemin edebilirdim.

Rob sessizce yanımda duruyordu. Dom'a bundan bahsetmeli miyim diye sormak için ağzımı açtım.

Ama sonra kapattım.

Rob'a sorarsam Dom'a söylerdi. Ben de Dominic'in patronumu öldürmeyeceğinden tam olarak emin değildim.

Aslında Dominic'in onu öldüreceğinden oldukça emindim.

Bay Ritz'in adi bir herif olduğuna inanmaya başlasam da ölmeyi hak ettiğinden emin değildim.

Asansör açılınca Rob'un önünden çıktım.

Ona benimle konuşmaması mı söylenmişti bilmiyordum ama işe gidip gelirken sessizdi. Ben de bu tavra ayak uydurdum.

Tek istediğim eve çıkmak, eşofmanlarımı giymek ve bir süre yastığıma doğru çığlık atmaktı.

Kapıya ilk ben ulaştığım için elimi güvenlik ekranına koyup kilidin açılma sesini bekledikten sonra içeri girdim.

Daireye dört adım atmıştım ki, Rob'un alçak sesle "Of, kahretsin," dediği anda donup kaldım.

Çünkü mutfağımda bir kadın vardı. Benden daha genç göründüğü için neredeyse bir kız diyebilirdim. Uzun siyah saçları, ince belini gösteren *crop*'u ve içinde nefes alabilmesine şaşırdığım dar taytıyla öylece duruyordu.

Sırt çantamın omzundan kayarak düşmesine izin verdim.

Rob onu yere düşmeden önce yakaladı ama umurumda değildi.

"Sen de kimsin lan?" diye bağırdım.

Ayaklarım beni öldürüyordu ama bu kadının önünde zayıflık gösterecek değildim. Bu yüzden ona doğru uzun adımlarla ilerlerken ayakkabılarımı çıkarmadım.

Yaptığı şeyi bırakmıştı. Beni izlerken gözleri kocaman oldu. "Şey, yemek yapıyorum."

İçerisinin ne kadar lezzetli koktuğunu düşünmeyi reddediyordum.

Dominic beni kıskandırmak için seksi bir kadın tutabileceğini sanıyorsa... Eh, işe yarıyordu.

"Dönmüşsün." Dom'un sesi büyük odayı doldurunca başımı yana çevirdim ve onu alt koridordan üzerinde sadece egzersiz şortuyla çıkarken gördüm.

Vücudundan ter damlıyordu. Göğsü, egzersizi daha yeni bıraktığını belli edecek şekilde inip kalkıyordu.

Bu rasgele kadının onu bu şekilde görmesine izin veriyordu. *Neredeyse çıplak halde.*

"Ne yapıyorsun sen?" diye tısladım.

Elini başının üzerinden geçirince karnım sıkıştı. Çünkü bunu yaptığımı hatırlıyordum.

"Gidip bir duş alacağım," dedi rahatça. Sonra da merdivenden koşarak çıkmaya başladı. En üste ulaştığında durakladı. "Ah, burada havlu kalmamış. Biriniz yukarı getirebilir mi? Kapıyı açık bırakacağım."

Sonra da gitti. Koridorda ilerleyip yatak odamıza doğru gözden kayboldu. Kapıyı açık bırakacaktı. Böylece *birimiz* ona havlu götürebilecekti.

Şeffaf camlı duş kabinine götürecekti.

Sikeyim bu adamı.

Ellerim kasıldı.

Öyle bir sikeyim ki.

Topuklarımın üzerinde dönerek hışımla mutfağa girdim.

Kadın hızla geri çekilerek benden uzaklaşmaya çalıştı. Ama onun peşinde değildim. O sadece Dom'un piyonlarından biri olarak buradaydı. Çünkü Dom oyun oynadığımızı düşünüyordu.

Sonunda el havlularının olduğu çekmeceyi bulana kadar çekmeceleri birbiri ardına açtım.

Bir tanesini çıkardıktan sonra dün bulduğum kilere doğru ilerledim. Büyük, güzelce düzenlenmiş bir odaydı ama ben tek bir şey için buradaydım.

İhtiyacım olan mutfak aletini bulup raftan aldım ve kilerden hışımla çıktım.

"Iı, Val..." dedi Rob temkinli bir şekilde. "Onu öldürmene izin veremem."

Havluyu ekmek kızartma makinesinin ekmek kısmına sokarken ofladım. "Fişe takmayacağım."

Sanırım kızın kıs kıs güldüğünü duydum ama durmadım.

Kalın tabanlı ayakkabılarım basamaklarda yüksek ses çıkarıyordu ve en üste ulaştığımda resmen ofluyordum.

Nasıl cüret eder.

Koridorun sonundaki yatak odamızın kapısı açıktı.

Nasıl cüret eder be.

İçeri girdiğimde tıpkı söylediği gibi banyonun kapısını ardına kadar açık bıraktığını gördüm.

Buraya giren kişinin diğer kadın olduğunu düşününce öfkem arttı.

Banyoya girdiğimde fokur fokur kaynıyordum.

Dominic'in çıplak vücudu camın arkasında oluşan buharla biraz gizlenmişse de yeterince görebiliyordum.

Bu manzara sadece bana aitti.

Başka kimsenin değildi.

"İşte sikik havlun," diye bağırdıktan sonra ekmek kızartma makinesini cam duvarın üstünden içeri fırlattım.

Ona denk gelmediğinden emin oldum çünkü gerçekte kafasını yarmak istemiyordum ama metalin mermerle buluşma sesi acayip tatmin ediciydi.

"Bu da ne..." Dom gürültüyü duyunca kaçtı.

Dönüp gittim.

Mesaj iletilmişti.

Ancak gürleyen kahkahalar beni takip etti. Bu da daha fazla öfkelenmeme sebep oldu.

Gözlerime sıcak yaşlar dolduğunda daha da sinirlendim.

Gülüyordu. Bense içten içe ölüyordum.

"Karıcığım!" Dom arkamdan bağırdı.

Nefesim kesik kesikti. "Siktir git!"

Bir ayağımı yatak odasından dışarı atmış, gitmek istersem Ro-

b'un beni götürüp götürmeyeceğimi merak ederken iri ve ıslak bir vücut sırtıma çarptı.

O kadar gergindim ki, şok beni çığlık atmaya itti.

"Ah, beni sikeceksin elbette." Dom tıpkı bu sabah yaptığı gibi beni kaldırdı ve bizi yatak odasına geri götürdü.

"Bırak beni!"

Kapıyı tekmeleyerek kapattığını duydum. "Hayır."

Çırpındım ama kolları tamamen kastan oluşuyordu ve beni tutuşu değişmedi bile. "Beni yere indir."

"Benden nefret etmiyorsun." Bizi doğruca yatağa götürdükten sonra beni şilteye attı. Karnımın üzerine düştüm ama ben daha yuvarlanıp dönemeden üzerime çıktı. Hâlâ sırılsıklam olan vücudunu benimkine bastırdı. "İstiyorsun." Kalkmaya çalıştım ama bileklerimi yakalayıp iri ellerinden biriyle başımın üzerinde onları bir arada tuttu. "Ama edemezsin. Çünkü bir yanın beni seviyor, Melek. Bir yanın beni arzuluyor."

Nefes almak zordu. Ama vücudunun ağırlığından kaynaklanmıyordu bu. Sözlerinin ağırlığındandı.

"Seni sevmiyorum." Sesimdeki duygu kendi sözlerimi sorgulamama neden oldu.

Onu sevmiyordum.

Ama sevmek istiyordum.

Dişleri boynumun kenarına sürtündü. "Henüz değil, yavrum. Ama seveceksin." Kalçalarını kıçıma bastırdı. "Şimdi o ateşli küçük amın benim için ne kadar ıslak olduğunu görmeme izin ver."

Boştaki elini sertçe yan tarafımdan aşağıya, kalçamın üzerinden eteğimin kenarına doğru kaydırdı.

Bu hareket bile tek başına yeterliydi.

Onun için çoktan hazırdım.

Sırtımdaki ağırlık kayboldu. Sonra dar eteğimi yukarı çekip kalçalarımın üzerinden geçirdi ve bütün gün giydiğim tangayı gözlerinin önüne serdi.

"Siktir."

Tekrar kalkmaya çalıştım. Ama ağırlığı geri geldi ve ellerim tekrar başımın üzerine çıktı.

"İn üstümden," dedim nefes nefese.

"Hayır." O da en az benim kadar zorlukla nefes alıyordu. Çıplak bedenini benimkinin üzerinde hissedebiliyordum.

"Seni becermek istemiyorum," diye yalan söyledim.

Kalçalarını kaldırırken saçlarıma doğru kıkırdadı.

Tangamı kenara çekip aletinin başını kaygan kadınlığıma sürttü.

"Sorun değil," diyerek inledi. "Ben seni becereceğim."

Kalçalarını öne itti ve uzun aletini içime gömdü.

Dudaklarım sessiz bir çığlıkla aralandı.

Çok doluydum.

O kadar doluydum ki.

Onu tekrar içimde hissetmek hem çok fazlaydı hem de yeterli değildi.

"Sadece al." Tekrar sokmadan önce aletini neredeyse tamamen geri çekti. "Şimdi iyi bir eş olup -ki öyle olduğunu biliyorum- içine al beni."

Yüzümü yatağa çevirdim. Böylece sırtımı gerip onu daha da içeri alırken ifademi göremezdi.

"Tanrım." Dominic sertçe içime girdi. "Bana bunu sevdiğini söyle. Bana sikimin içine gömülmesini sevdiğini söyle."

Başımı iki yana salladım.

Dom'un nefesi ensemi gıdıkladı. "Benim için sırılsıklamsın."

Kalçaları hiç durmuyordu. İçime çok kolay girip çıkıyordu çünkü haklıydı. *Onun için sırılsıklamdım.*

"Bunu seviyorum," dedim yatağa doğru.

Aletini içimden çıkarınca onu takip etmek için kıçımı kaldırmaya çalıştım; ona ihtiyacım vardı.

Dom bileklerimdeki tutuşunu kullandı ve bir elini kalçama koyarak beni sırtüstü çevirdi.

Gözleri alev alev yanıyordu.

"Tekrar söyle." Tangamı yırttıktan sonra bacaklarımı iki yana araladı.

Başımı iki yana salladım.

Üzerime eğilip ellerimi tekrar başımın üzerinde tuttu. Diğer eli aramızda, aletini girişime doğru hizalıyordu. "Tekrar. Söyle." Beni sonuna kadar doldurdu.

"Bunu seviyorum," diye haykırdım. "Sikini seviyorum, seni aptal piç kurusu."

Dom üzerime düşerek ağzını benimkine yapıştırdı.

Ellerimi bırakınca kollarım ve bacaklarım içgüdüsel olarak ona dolandı.

Bunu özlemiştim.

Onu özlemiştim.

Onu kendime çektim; daha yakında olmasına, tadına bakmaya ihtiyacım vardı.

Yan tarafımı kavradıktan sonra gömleğimin kumaşını çekiştirdi.

"Çıkar," dedi ağzımın içine doğru.

İkimiz de gömleğime uzandık. Dom gömleğimi başımın üzerinden çekip çıkarırken yırtılma sesi duydum.

Girebildiği kadar derine girerken bir eli arkamdan sutyenimi çözdü.

Bu işte çok iyi.

Sonra alt kattaki kadın aklıma geldi ve tırnaklarımı sırtına geçirdim.

Ama geri çekilmedi. İnledi.

Sonra sutyenim gitti ve Dom mememi ağzına aldı.

Meme ucumu emmeye başladı. Bir yandan da aleti içimdeki o hassas noktaya sürtünüyordu.

Çok yakındım. Tamamen kendimi kaybetmeye çok yaklaşmıştım. Kendimi Dom'a kaptırmaya çok yakındım.

Diğer meme ucuma geçti. "Kahretsin."

Onu ağzına alınca daha da ıslandım. Adeta sesini duyabiliyordum.

"Tatlı memelerin ağzımı sulandırıyor." Bir el çenemi kavradı. "Ağzını aç, Melek. Aç ve sana verdiğim her şeyi alacağını bana göster."

Görüşüm bulanıktı.

Sinir uçlarım yanıyordu.

Klitorisim bir dokunuş için yalvarıyordu. Sadece bir dokunuşla işim bitecekti.

Dominic yanağımı yaladıktan sonra dudaklarını kulağımın yanına yerleştirdi. "Aç şu siktiğimin ağzını."

Bacaklarını açınca benimkiler daha da aralandı.

Sonra aleti içime öyle bir girdi ki, karnımda bir sancı hissederek ağzımı açtım.

O da içine tükürdü.

Gözkapaklarım titreşti.

Sırtım yay gibi gerildi.

Her yerimi sahiplendiğini hissediyordum.

Ona olan teslimiyetimi boynumdaki zincirin çözülmesi gibi hissettim.

Onun sesi, onun tadı...

"Yut." Hırıldayarak verdiği emir içime işledi.

Ben de dediğini yaptım.

Her şeyi aldım.

Kalçalarını döndürüp kasıklarını klitorisime sürttüğünde de boşaldım.

Ses bile çıkarmadım.

Aklım başımdan gitmişti.

Vücudum titriyor ve sarsılıyordu. Dom'u olabildiğince sıkı tutarak kendime bastırıyordum.

"İşte bu," dedi kollarını altımdan geçirirken. "İşte benim kızım."

Sonra bana sarıldı.

Dominic Gonzalez aynı sıkılıkla bana sarıldı. Vücudu gerildi ve içime boşaldı.

Bana sarıldı.

Kirpiklerimdeki ıslaklık gözlerimden süzülen yaşlardan değil de onun ıslak saçlarından kaynaklanıyormuş gibi yaparak ona daha sıkı sarıldım. Çünkü Dominic bana sarılıp inlerken son savunma duvarım da paramparça olmuştu.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

DOM

Onu kendime çektim. Buna en az onun kadar ihtiyaç duyuyordum.

Valentine'ın sevgisini kaybetmek beni yavaş yavaş, içten içe öldürüyordu. Sadece kısa bir süreliğine sahip olmuştum ama geri çekilmesi beni boşlukla doldurmuştu. Göğsümün içinde ondan önce var olduğunu bilmediğim karım büyüklüğünde bir delik vardı.

Şimdi onu geri aldığıma, şu anda bana sarıldığına göre tekrar içine kapanmasını istemiyordum.

Aslında hiçbir şeyin değişmediğinin farkındaydım. Hâlâ onun tüm güvenini geri kazanamamıştım. Ama kazanacaktım.

Val yüzünü boynumun kıvrımına bastırmıştı. Ağır nefesleri tenimi ısıtıyordu.

"Bana sıkıca sarıl," dedim ona.

Sarıldı. Ben yatağın kenarından kalkarken kollarını ve bacaklarını bana dolayarak olduğu gibi kaldı.

Banyoya giderken aletim hâlâ içine gömülüydü.

Basamaklar yüzünden pozisyonumuz zorlayıcıydı. Duş kabinine girerken vücudundan uzaklaştım.

Valentine kollarımda kıvrandı.

"Bırak çıksın, Melek." Etrafına sardığım kollarımı sıktığımda vücudu gevşedi.

Lavaboların önüne geri gitme fikri cazip geliyordu. Böylece aynaların önünde durup birleşmiş sıvılarımızın bacaklarının arasından aşağı damlamasını izleyebilirdim. Ama şimdi olmazdı.

Başka bir zaman.

Havlu tıkılmış ekmek kızartma makinesini duştan çıkarmak için ayağımı kullandıktan sonra kapıyı çekerek kapattım.

Suyun önce benim sırtıma vurması için vücutlarımızı ayarlayıp kolu çevirdim. Mükemmel ısı miktarı için tam olarak nereye çevireceğimi biliyordum.

Tam kıvamına ulaşınca su Valentine'ın sırtına gelecek şekilde bizi döndürdüm. Sonra başka bir düğmeyi daha çevirince duşun diğer ucundaki bir püskürtücü canlandı.

Duş kabini, akan suların birbirine değmeyeceği kadar uzun ama bir buhar girdabının bizi anında çevreleyeceği kadar dardı.

Çıplak kıçını okşadım. "Benim için bacaklarını indir."

Val beni dinledi ve bacaklarının kalçalarımdan aşağıya kaymasına izin verdi.

Ayaklarının yere değdiğini hissedene kadar dizlerimi büktükten sonra kollarını boynumdan çekti.

Gözlerime bakmadan uzaktaki duş başlığına döndü ve altına girerek saçlarını ıslattı.

Parmaklarım ona yardım etmek için kaşınıyordu. Onu yıkamak için...

Bu daha önce hiç deneyimlemediğim bir yakınlıktı ama Val'in buna hazır olduğundan emin değildim. Bekleyebilirdim.

Akan su sesinin eşliğinde hareket ettik.

Ben ondan önce bitirdim ama -buharı yoğun tutmak için- kendi tarafımı açık bırakarak bize havlu getirmek üzere kabinden çıktım.

Val suyu kapattığında kurulanıp bir eşofman altı ile tişört giymiştim.

Cam kapıyı itip açtığı zaman havluyu kollarıma yaymış bir şekilde onu bekliyordum.

Havluya bakarak gözlerini kıstı ama yine de bana doğru ilerlediğinde kalın pamuklu kumaşı etrafına sardım.

Valentine havluyu sessizce kendine sararken ben de saçları için ona ikinci bir havlu uzattım.

"Miranda kuzenlerimden biri," dedim.

Benimkilerle buluşturmak için gözlerini yukarı çevirdi. "Miranda mı?"

Başımı salladım. "Eğer gelip bize lazanyasından bir tepsi yaparsa öğrenci kredilerini ödeyeceğimi söyledim."

"Alt kattaki kadın senin kuzenin." Sesi bunu kendi kendine tekrar ediyormuş gibi çıkmıştı.

"Evet." Gözlerim onunkileri inceledi.

"Kuzeninden o şekilde giyinip buraya gelmesini, bize yemek yapmasını istedin, ne... sebeple? Beni kıskandırmak için mi?"

Omuzlarımı kaldırdım. "Temelde öyle. Gerçi ona ne giymesi gerektiği konusunda bir talimat vermedim. Her zaman kıyafetlere alerjisi varmış gibi giyinir."

"Dominic." Adımı annemin beni bir şey için azarlamadan önce yaptığı gibi söyledi.

Etrafını saran havlunun üst kısmını tuttuğumda parmaklarım göğüs dekoltesine girdi ve onu daha yakınıma çektim. "Bu Rob'a seksi demenin intikamıydı." Burnunu büktü ama başımı iki yana salladım. "Kıskanç bir piç kurusu olduğum ortaya çıktı."

"Sen bir aptalsın."

Sırıttım. "Biraz o da var. Ama yine de iltifatlarını bana sakla."

Çenesini aşağı eğdi. Sonra da göz devirmenin ortasında kalmış gibi bana baktı. "Daha seksi olduğunu biliyorsun."

İçim sıcacık oldu. "Muhtemelen bana bunu daha sık hatırlatmalısın."

Burada olduğu için -ve de bunu yapabildiğim için- onu daha da yakınıma çekip dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Daha fazlası için zorlamadım. Sadece bir öpücüktü.

Basit bir öpücük. Sadece bir saniye süren bir öpücük. Ama kalbimin kaburgalarımın arkasında biraz daha sert çarpmasına neden olan bir öpücüktü.

Geri çekilerek gitmesine izin verdim. "Üzerine rahat bir şeyler giy. Yemek yerken film izleyeceğiz."

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

VAL

"Karıcığım."

Bir şey omzuma dokununca battaniyeyi daha yukarı çektim.

Başımın yanında bir kıkırdama oldu. "Valentine, benim için gözlerini aç."

Birini açtım.

Gün doğumu pencerelerin dışındaki ufuk çizgisinde görünmeye başlasa da saat hâlâ erkendi.

"Neden?" Battaniyeyi ağzımın üzerine çekerek sabah nefesimi tam önümde çömelmiş Dom'dan gizledim. Sonra iki gözümü de kırpıştırarak açtım. Takım elbise giymişti. "Neler oluyor?"

"Bir süreliğine Kaliforniya'ya gitmem gerekiyor." Doğrulmaya çalıştım ama Dominic elini omzuma koyarak beni yerimde tuttu. "Yatakta kal."

"Gidiyor musun?" Boğazım panikle dolunca kelimeler çatallı çıktı.

Battaniyeyi daha sıkı kavradım.

Dün gece çok... Güzeldi.

Her şey darmadağın olduğundan beri ilk kez olanlardan sonra geriye dönebileceğimize dair küçük olsa da bir umut hissetmiştim. Şimdi de gidiyordu.

Mavi gözleri daha da yaklaştı. "Sadece birkaç günlüğüne, Melek."

Cevap vermedim. Ne diyeceğimi bilemiyordum.

Elini omzumdan kaldırıp saçlarımı okşadı. "Peşimde kimin olabileceğine dair bilgi sahibi olabilecek biri hakkında bir ipucumuz var."

"Şahsen gitmek zorunda mısın?" Sorum battaniye yüzünden boğuktu.

Dominic başıyla onayladı. "Ama Rob'u sana göz kulak olması için burada bırakıyorum. Telefonuna onun numarasını yazdım. Birkaç kat aşağıda oturuyor. Yani kapının dışındaki koridorda olmasa bile yakınlarda." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Burada kalmanı tercih ederim. Ama ofise gitmek istersen onu kullanacaksın."

Ben bir şey söylemeyince battaniyeyi yüzümden indirdi.

"Rob olmadan hiçbir yere gitmeyeceğini söyle bana."

Cevap vermeden önce battaniyeyi tekrar ağzıma kadar çektim. "Seksi Rob olmadan hiçbir yere gitmem."

Dominic gözlerini kıstı. Sonra battaniyeyi elimden çekip üzerimden aldı.

Çığlık attım.

Ben daha battaniyeye uzanamadan Dom beni sırtüstü yatırdı ve üzerime çıktı.

"Dominic." Diğer elimde ağzımı kapatmaya çalışırken bir yandan da onu itiyordum.

İki elimi de iterek beni yatağa yapıştırdı. "Neden şunu yapıp duruyorsun?"

"Çünkü sabah sabah ağzım kokuyor!" dedim bıkkınlıkla.

Dom başını iki yana salladı. "Melek, hayatımın daha karanlık tarafıyla tanışmanı istemiyorum ama kötü nefesten asla rahatsız olmayacağım konusunda seni rahatlatacaksa bunu yaparım."

Ona ters ters bakarken dudaklarımı birbirine bastırdım.

Kalçalarını bana doğru bastırdığında sertleştiğini hissedebiliyordum.

"Şimdi, bu sana son uyarım. Rob'a ya da başka bir erkeğe seksi, çekici ya da hoşuma gitmeyeceğini bildiğin başka bir şey dediğin her seferde yeni bir dövmeyle uyanacaksın." Burunlarımız birbirine değene kadar eğildi. "Beni sınama."

"Sen bir canavarsın." Vücudu benimkine yaslanmışken aklıma gelen en iyi hakaret buydu.

"Bunu sakın unutma." Dominic gülümsedi. "Şimdi bana veda öpücüğü ver."

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

VAL

Koca Adam: Rob yemek bırakmak için kapıya geliyor. Eminim yemek sipariş etmeyi unutacaksın.

Gözlerimi kırpıştırarak telefonuma baktım.
Sonra tekrar kırpıştırdım.
Koca Adam.
Kalbim yavaşlamakla hızlanmak arasında sıkışıp kaldı.

Ben: Neden adını tekrar değiştirdin?

Sil.

Ben: Artık sana Koca Adam demek istemiyorum.

Sil.

Ben:

Telefonumu bıraktım.

Dominic bu sabah gitmişti. Gideli tam bir gün bile olmamıştı ama hâlâ *buradaydı*.

Benimle ilgileniyordu.

Elimi göğsüme bastırdıktan sonra telefonumu tekrar aldım.

Ben: İyi ki baskıcı falan değilsin.

Gönder.

Koca Adam: Buna alışmak için önünde bir ömür var.

Telefonumu tekrar bıraktım.

Bugün bu adamla daha fazla uğraşamazdım.

Koca Adam: Günaydın, Melek. Bugün evde mi kalacaksın?

Gözlerimi kırpıştırıp uyanmaya çalıştım. Sonra saatin sabah altı olduğunu gördüm. Yani onun olduğu yerde saat dörttü.

Ben: Evet. Peki sen neden bu kadar erken kalktın?

Gönder.

Koca Adam: Daha uyumadım ama yatmak üzereyim. Bana tatlı rüyalar dile.

Gülümsemiyormuş gibi yaptım.

Ben: Uyu hadi.

Gönder.

Koca Adam: Bir de öpücük.

Kamerayı açtım.

*Ben: *Arka planda uyuyan şehirle birlikte ortaparmağımın fotoğrafı**

Koca Adam: Rob bugün markete gideceğini söyledi. İstersen eve sipariş verebilirsin.

Başımı iki yana sallayıp cevap vermek için telefonumu elime almadan önce iş e-postamı yazmayı bitirdim.

Ben: Kocacığım, her gün sabahtan akşama kadar bu dairede çürüyüp gitmek istemiyorum.

Gönder.

Koca Adam: Çok alıngansın. Sorun değil. Beni özlediğin için huysuz olduğunu biliyorum.

Telefonu bıraktım.

Yapacak işlerim vardı.

Ama zihnim kurmakta olduğum siteye odaklanmama izin vermiyordu çünkü adi herif haklıydı.

Masamdan uzaklaşarak hışımla alt kata indim.

Sadece kahveye ihtiyacım vardı. Dominic Gonzalez'i özlediğim falan yoktu.

Koca Adam: Valentine.

Uzanıp filmi durdurdum.

Ben: Ne?

Gönder.

Telefonum titreyerek Dominic'in aradığını gösterdi. Hayır...

İnledim.

Görüntülü aramaydı.

Bir süre cevap vermemeyi düşündüm ama Dom'u aramaya devam edeceğini bilecek kadar tanıyordum.

İç çekerek cevapla tuşuna bastım.

"Melek." Sesi azarlayıcıydı.

"Ne?"

"Valentine, telefonu eline al."

"İstemiyorum," dedim.

Aramayı cevaplamıştım ama telefonu yanımdaki yatağın üzerine bırakmıştım. Kamera tavana dönüktü.

"Neden?" Sesi kızgın değil, meraklıydı. Etrafta bu kadar güvenlik varken yatakta bir erkekle olmamdan korkacak değildi ya.

"Çünkü uygun bir şekilde giyinmedim."

İnledi. "Çıplak mısın?"

"Ne? Hayır."

"O zaman bana güzel yüzünü göster."

Dişlerimi gıcırdattım. Cazibeli Dominic çok iğrençti.

"Peki." Nefesimi üfleyip telefonu elime aldım.

Gözleri benimkilerde gezinirken yakışıklı yüzünü izledim.

Bu benim şımarma gecem olacaktı ama bir Dom gecesine dönüşmüştü.

"Bu Cadılar Bayramı'nda kullandığın maske mi?" diye sorduğunda sorusu göğsümü delip geçti.

Gittiği gün regl olmuştum ve hormonlarım allak bullaktı. Birkaç gün geçmişti. En kötü kısmını atlatmıştım ama kalbim hâlâ sıkışmış gibi hissediyordum.

Ne olduğunu bile anlamadan bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü ve sürdüğüm kil maskesinde iz bıraktı.

Dom telefonu kendine yaklaştırdı. "Sorun ne?"

Başımı iki yana sallayıp maskemin erimemesi için yanağımı bir peçeteyle hızlıca kuruladım.

"Bir şey mi oldu?"

Tekrar başımı iki yana salladım.

"Val." Sesi yumuşadı. "Konuş benimle."

Gözlerimden daha fazla yaş damlamaya başladı ama konuşmadım.

Gözlerimi kırpıştırmaya çalıştım. Telefonu kapatmak istiyordum ama bunun hiçbir şeyi daha iyi hale getirmeyeceğini biliyordum.

Yürümeye başladığında Dominic'in ekranı hareket etti. Arka planı pek göremiyordum ama bir depoya benziyordu.

Yeni bir odaya girince ekranı karardı. Sonra Dom bir ışığı yaktığında görüntüsü yeniden canlandı.

Dönüp yaslanmadan önce bir kapıyı kapattığını duydum.

"Ufaklık. Bana neler olduğunu anlat." Bu seferki bir emirdi.

Ben de kendime engel olamadım.

"Seni özledim." Cümle duyguyla çatladı.

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Birkaç gün içinde evde olacağım."

Başımı iki yana sallarken itiraf ettim. "Önceki *seni* özlüyorum."

Dudakları dümdüz oldu. "Ne demek istiyorsun?"

"Eskisi gibi olmasını istiyorum, Dom. İstediğim... İstediğim şey kendimi tekrar özel hissetmek. Daha önce hissettiğim gibi. Beni istediğine inandığım zamanki gibi." Avucumu göğsüme bastırdım. "Sadece *beni*. Aptal İttifak'ı değil."

"Melek."

"Bırak da söyleyeyim," dedim yalvarır gibi.

Dom yavaşça başını salladı. "Tamam."

Bakışlarımı aşağıya, telefondan uzağa çevirdim. "Tanıştıktan sonraki o haftalar, mesajlaştığımız zamanlar... Onlar benim için özeldi. Onları, onların anısını saklamak istiyorum. Ama sanki zehirlenmişler gibi hissediyorum. Çünkü konuşmalarımızdan biri ne zaman aklıma gelse, kendimi... Kendimi çok aptal hissediyorum." Nefesim kesildi ve dikkatli olmaktan vazgeçip daha fazla gözyaşımı sildim. "Çünkü her seferinde bana âşık olabileceğini düşündüğüm biriyle konuşuyordum. Her gün benden haber almak isteyecek kadar benimle ilgilendiğini düşündüğüm biriyle." Derin bir nefes aldım. "Bana her zaman gününü güzelleştirdiğimi söylerdin. Bunu her yaptığında kendimi işe yarar hissetmemi sağlardın. İhtiyaç duyulduğumu." *Yavaş bir nefes daha.* "Ama sana Ca-

dılar Bayramı'nda bu yüz maskesiyle o fotoğrafı attığımda flört ediyordum. Ya da etmeye çalışıyordum. Fakat tüm bunlar olurken sen evde oturmuş beni kandırıyordun. Böylece bir gün seninle evlenmem için beni oyuna getirebilecektin." Sonunda gözlerimi kaldırıp ona baktım. "Bu canımı acıtıyor, Dominic. Çok acıtıyor."

"Val." Sesi çok yumuşaktı. "Ben..." Özür dilemeyecekti.

Her ikimizi de ardından gelecek sessizlikten kurtardım. "En kötüsü de sana inanıyor olmam." Omuzlarım çöktü. "Bana konuşmalarımızda kendin hakkında hiç yalan söylemediğini söyledin. Ben de sana inandım. Ama yine sahteydi. Hepsi bir illüzyondu. Kafamda senin iki halini bir araya getirmekte zorlanıyorum." Bittiğini sandığım gözyaşlarım yine kirpiklerimden süzüldü. "Bunu kabul etmek istediğim için kendimden nefret ediyorum. Çünkü sen benim bunu kabul etmemi hak etmiyorsun. Ama ben mutlu olmayı hak ediyorum." İçime bir nefes çekerek tekrar söyledim. "Mutlu olmayı hak ediyorum."

Dom'un mavi gözleri benimkilere kilitlendi. Bir... şeyle doluydular.

"Evet." Burnumu çektim. "Gidip yüzümü yıkayacağım. Sonra da yatakta film izlemeyi bitireceğim. Uyuyana kadar da kendim için üzülmeye devam edeceğim."

"Hangi filmi izliyorsun?" Soruyu neredeyse fısıldadı.

"*Kaçak*," diye fısıltıyla karşılık verdim ben de.

"Valentine." Yutkunurken boğazı hareket etti. "Seni mutlu edebilirim."

Altdudağımı ısırdım. Ama daha fazla söz duymak istemiyordum.

"İyi geceler, Dom."

Kapatmak için düğmeye basarken boğuk bir patlama sesi duydum. Ama çoktan ekrana dokunmuştum ve arama sona ermişti.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

DOM

Bir silah sesi binanın içinde yankılandı ve hemen ardından birkaç el silah sesi daha duyuldu.

Sonra sessizlik.

Telefonumu cebime koydum.

Bu gece planlandığı gibi gitmemişti. Arkamdaki depodan gelen bağırışlar da bunu kanıtlıyordu.

Valentine'ı aramıştım çünkü yüzünü görmek istiyordum. Çünkü ondan uzakta geçirdiğim bu günler sinir bozucu ve stresliydi. Hem de günlük hayatımda onun varlığına alışmıştım.

Ama onu gülümsetmek yerine ağlatmıştım. Sadece tek bir damla gözyaşı da değildi. Karım yatağımızda tek başına oturmuş, hüngür hüngür *ağlıyordu.*

"Siktir."

Arkamı dönüp kapıyı açtım.

Ayak seslerim kirişlerden yankılandı ve ben yanlarına yaklaşırken tartışan adamlar sessizleşti.

Yerdeki büyük ve giderek artan kan birikintisi bana muhtemel muhbirimizin öldüğünü söylüyordu.

Başlarına getirdiğim Nick'e baktım ama o başka bir adamı işaret etti. Bu hafta için kullandığımız yerel adamlardan biriydi.

"Açıkla," diye talep ettim.

Yerel başını eğdi. "Sandalyeden fırlayıp Oz'un silahını kılıfından çıkardı. Ben de onu vurdum."

Başka bir yerele, Oz'a baktıktan sonra tekrar ilk adama döndüm. "Oz'un silahını aldı." Adam başıyla onayladı. "Sonra ne oldu?"

Adam sonunda bana baktı. "Ne demek istiyorsunuz? Şey, efendim."

"Diyorum ki." Kandan kaçınsam da ayakkabımın ucunu ölü adamın omuzlarına dayayarak bir adım daha yaklaştım. "Elleri arkadan bağlı. Siz kız izcilerden birinden silah almış olabilir ama elleri *siktiğimin arkasından bağlıyken* binanın içinde ateş etmeye başlayamaz!" Ses tonum karşısında herkes irkildi.

Oz ayaklarını sürüdü. "Şey, bir el ateş etti."

"Lanet olası ayakları da bağlıyken arkasından bir el ateş etti ve sen onu delik deşik etmeye karar verdin. Siz pislikler polis akademisinden misiniz?" Sanki soruyu ciddi ciddi sormuşum gibi başlarını iki yana salladılar. Burun kemiğimi sıktım. "Silahlarınızı bana verin."

İki adam silahını çekmeye başlarken adamlarımın kendi silahlarını yerellere doğrultma seslerini duydum.

Yerel çetenin diğer adamlarını elimle işaret ettim. "Hepiniz."

Adamlardan birini omuzlarını dikleştirdiğinde ona döndüm.

Adımlarım yavaştı ama aramızdaki mesafeyi kapattım. "Sizi öldürebilmek için silahsızlandırmıyorum. Sizi silahsızlandırıyorum

çünkü siz sikik embesiller silah taşımayı hak etmiyorsunuz." Bir adım daha yaklaşıp adamın alanını işgal ettim. "Ama şu anda hiç keyfim yok. Karım evde beni özlediği için ağlıyor ve ben de burada kahrolası zamanımı boşa harcıyorum. O yüzden lütfen, lütfen aptalca bir şey yap ve pis şehrinizden ayrılmadan önce yerdeki birikintiye senin kanını da eklemem için bana bir bahane ver."

Adamın gözlerinde öfke parladığında neredeyse bana yumruk atmasını dileyecektim. Ama bunu yaparsa onu öldürürdüm. Bu salaklarla işbirliği yapmak faydalı olmuştu. Bu yüzden bakışlarını indirip silahını bana vermesi muhtemelen en iyisiydi.

Silahı pantolonumun kemerine geçirdikten sonra silahsız adamlara bir emir verdim. "Burayı temizleyin." Sonra da kendi adamlarıma döndüm. "Eşyalarınızı alın. *Phoenix*'e gidiyoruz."

Bu gece işim bitmişti. Binadan çıktım.

Gece havasını içime çekerek Valentine'le konuşmanın yarattığı suçluluk duygusunu bir kenara ittim ve önemli kısma odaklandım.

Benim *sweatshirt*'ümü giyiyordu.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

VAL

Ben: Silah sesi miydi o?

Sil.

Ben: Ne oldu?

Sil.

Ben: Bana hayatta olduğunu söyle.

Gönder.

Koca Adam: Hayattayım.

Koca Adam: Biraz uyu, karıcığım. Yarın tekrar konuşuruz.

Ben: Hâlâ hayatta mısın?

Sil.

Yuvarlanıp yastığa çığlık attım.

Bütün gece dönüp durmuştum. Dominic'in kurşunlarla delik deşik edildiğine tanık olduğum rüyalar uykuma musallat olmuştu. Şimdiyse yorgun, huysuz ve en kötüsü de endişeliydim.

"Siktir git!" Bağırışım boğuk çıktı. Ama bunun bir önemi yoktu. Burada beni duyacak kimse yoktu.

Tekrar sırtüstü dönüp tavana baktım. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Aklıma gelen bir fikirle telefonumu tekrar elime aldım.

Ben: Bu akşam birkaç arkadaşımı çağırabilir miyim?

Gönder.

Yüzümü buruşturdum. Sanki dışarı çıkıp oynayabilir miyim diye sorar gibiydim.

Ben: Akşam yemeği için. Bir şeyler sipariş edeceğim.

Gönder.

Ben: Kendi paramla.

Gönder.

Ben: İnatçı kızının senin kartından, hesabından ya da resepsiyonda ne ayarladıysan ondan ödememde ısrar edeceğinden emin olsam da.

Gönder.

Daha fazla mesaj göndermemek için kendimi yataktan kalkmaya zorladım. Saat Dominic'in hâlâ uyuyor olacağı kadar erkendi. Bu yüzden muhtemelen bir süre cevap vermeyecekti.

Cevap verdiğinde banyoya giden yolu yarılamıştım.

Koca Adam: Evet, inatçı kıçlı kocan çoktan ayarladığım ödeme yöntemini kullanman için ısrar edecek.

Koca Adam: Evet, arkadaşlarını istediğin zaman çağırabilirsin. Ama Rob'un seni ziyarete gelecek erkekleri çatıdan atma emri var, bu yüzden arkadaşlarının ölmesini istemedikleri kimseyi getirmediklerinden emin ol.

Telefonuma bakakaldım.

Ben: Fazla mı çılgınsın?

Gönder.

Koca Adam: İçimdeki çılgını sen dışarı çıkarıyor gibisin.

Koca Adam: Arkadaşlarınla iyi eğlenceler, Melek. Arizona'ya gitmek için uçağa binmek üzereyiz. Dönmeme birkaç gün daha var.

Aklıma bir şüphe takıldı.

Ben: Ticari uçuşla mı gidiyorsunuz?

Gönder.

Koca Adam: Hayır. Genelde öyle yapmam.

Koca Adam: Çoğu zaman uçuşları uykumu almak için kullanırım. Ama bunu ticari bir uçuşta yapamam çünkü etrafta kimin olacağını bilmiyorum. Kimin beni öldürmek isteyebileceğini.

Nefesimi tuttum.

Ben: Birlikte ilk yolculuğumuzda uyumuştun.

Gönder.

Koca Adam: Biliyorum. O bir ilkti.
Koca Adam: Seninle ilgili bir şey kendimi güvende hissetmemi sağladı.

Telefonu göğsüme bastırarak yutkundum.

Ben: O hissi bilirim.

Gönder.

Koca Adam: Dün akşam eğlendin mi?

Ben: Eğlendim. Çiçek buketi hoş bir dokunuştu.

Gönder.

Koca Adam: Arkadaşlarının hakkımda kötü düşünmesine izin veremem.

Ben: Eminim sekiz yüz dolarlık suşi bunu halletmiştir.

Gönder.

Koca Adam: İyi bir akşam geçirmene sevindim, Melek.

Koca Adam: Yemeğini beğendin mi?

Sehpanın üzerindeki çoğunlukla boş tabaklara baktım.

Ben: Beğendim. Sipariş verdiğin için teşekkürler.

Gönder.

Koca Adam: Gelecek yıl Şükran Günü'nde evde olacağım ve istersen ailemden birkaç kişiyi ağırlayabiliriz.

Gözlerim balkabağı turtasının son lokmasına kilitlendi.
Bu bayramı daha önce hiç önemsememiştim ama Dominic'le kutlama fikri içimde bir şeyleri burkuyordu.

Ben: Tamam.

Gönder.

Koca Adam: Burası nasıl bu kadar sıcak oluyor ya?

Ben: Bebeğim.

Gönder.

Ben: Ama o sıcak havanın bir kısmını eve getirmekten çekinme.

Gönder.
Ev.
Siktir.

Koca Adam: Meksika'ya gidiyoruz. Sadece bir gece daha kalacağım.

Ben: Ülkeye girip çıkmana izin vermelerine şaşırdım.

Gönder.

Koca Adam: İzin vermek ha. Şirinmiş.

Ben: Meksika nasıl?

Gönder.

Koca Adam: Zaman kaybı. Yarın evde olacağım. Takvimini boşalt. Akşam yemeğine çıkacağız.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

VAL

"Hazır mısın?" Rob ön kapının yanında duruyordu.

Bir nefes verip başımı salladım. "Olabileceğim kadar hazırım."

Rob kıkırdadı ama elbisemin üzerine paltomu giyerken ellerim titriyordu.

Bu sadece kocamla yiyeceğim bir akşam yemeğiydi ama bir haftadır ortalarda yoktu ve onu tekrar göreceğim için inanılmaz gergindim.

Her gün mesajlaşmış, hatta telefonda konuşmuştuk ve sadece o gece yaşadığım büyük çöküşten bahsetmiyordum. Yani gittiğinden beri ondan haber almamış değildim. Sadece...

Rob'un arkasından asansöre binip duvara yaslandım.

Asansör inerken kulaklarım basınçtan tıkandığı sırada kendi kendime özel olarak bugünle ilgili en büyük sorunu itiraf edebilirdim.

Bugün benim doğum günümdü.

Dominic'in bildiğini sanmıyordum. Hiçbir şey söylememişti.

Söylemesine de gerek yoktu. Dürüst olmak gerekirse, genel-

likle doğum günümü unutmak için elimden geleni yapardım. Bu yüzden kesinlikle bu konuyu açmayacaktım. Ama...

Kıyafetime göz atarak iç çekmemi bastırdım.

Dom bana restoran hakkında bir şey söylememişti ama her zaman güzel giyinirdi. Bu yüzden ben de onun havasına uymaya karar vermiştim. Gizliden gizliye sanki şık bir doğum günü yemeğine gidiyormuşum gibi giyinmiştim. Çünkü bilen tek kişi ben olsam bile bugün bunun için dışarı çıkıyormuşuz gibi davranabilirdim ve buna uygun giyinmek istiyordum.

Üzerimdeki lacivert elbiseyi seçerken aklımda Dom'un olduğunu asla itiraf etmeyecektim. Bu bir çapraz elbiseydi. En sevdiğim türdü ama omzu açık tarzı her zamanki seçimim değildi. Boynum ve göğsüm tamamen açıktaydı -küçük altın kalp kolyem ve küpelerimle vurgulanıyordu- ancak uzun kolları elbiseyi mütevazı gösteriyordu. Her zamanki yüksek dolgu topuklarım yerine topuklu, diz üstü kahverengi botlar tercih etmiştim.

Botlar suni deridendi. Bu da rahat olmalarını ve baldırlarımın üzerinde esnemelerini sağlıyordu.

Saçımı sadece yukarıdan atkuyruğu yapmıştım çünkü hem bir stile karar verememiştim hem de kalın telli saçlarımı dalgalandırmak sonsuza dek sürüyordu ve giyinme odasındaki her elbiseyi deneyerek tüm zamanımı boşa harcamıştım.

Dışarıda bekleyen arabaya doğru kısa yürüyüşümüz sırasında paltomu aldığım için minnet duydum. Diz hizasındaki taba rengi palto, elbisemi tamamen gizliyor ama soğuğun bir kısmını da engellemeye yardımcı oluyordu.

Buraya Rüzgârlı Şehir adını verirken yalan söylemiyorlardı. Gölden mi yoksa başka bir şey yüzünden miydi bilmiyordum ama hava bugün çok soğuktu.

SUV'nin arka koltuğunda, şehrin penceremin önünden geçişini izledim. Saat o kadar geç değildi ama yılın bu zamanı güneş saatler önce batmış oluyordu. Yani etrafımızdaki dünyayı aydınlatmak sokak lambalarına ve parlayan tabelalara kalmıştı.

29 Kasım. Sıradan bir gün.

Şoför direksiyonu sağa kırdı ve küçük bir restoranın önündeki kaldırımda durdu.

Mekânın camları karartıldığından içerisi görünmüyordu ama

kapının üzerindeki koyu kırmızı tente buranın *Enzo's* olduğunu ilan ediyordu.

Dışarıdan pek bir şeye benzemiyordu ama en iyi yerlerden bazısı böyleydi.

Rob araçtan inip kapımı açmak için dolanarak geldi.

Arabadan inip paltomun bağını düzeltirken restoranın ön kapısının iki yanında duran siyah takım elbiseli iki adamı fark ettim.

Dom restoranın önüne güvenlik mi koymuş? Dışarı çıktığında hep böyle mi yapar?

Derin bir nefes aldım.

Bugün sadece başka bir gün. Bu da sadece bir akşam yemeği.

Kaldırımda ilerlerken Rob arkamda kaldı.

"Hanımefendi." Adamlardan biri kapıyı açarken beni selamladı.

"Teşekkür ederim," sessizce dedikten sonra restorana girdim.

Sinirlerim zaten harap olmuş durumdaydı. Bu yüzden içeri girer girmez bakışlarım etrafta dolaşarak insan denizinde Dom'u aradı.

Çok fazla insan vardı.

Neden bu kadar çok insan var?

Ayrıca neden ayaktalardı?

"Mutlu Yıllar!" diye bağırdı bir anda hepsi bana dönerek. "Sürpriz!" diye haykırdı hep bir ağızdan.

Donup kaldım.

Önümdeki kalabalığa bakakaldım.

Dedikleri şey...

Ciğerlerimdeki oksijen donup nefesim kesilirken gözlerime bir sıcaklık doldu.

Dominic...?

Nefes almak için bedenimi zorladım. Ama kesik kesikti çünkü balonlar ve çiçekler vardı. Ayrıca...

Ayrıca...

"Mutlu yıllar, Melek." Dominic beklentiyle bana bakan insan grubunun arasından sıyrıldı.

Dudaklarım aralandı ama konuşamadım. Çünkü konuşursam hıçkıra hıçkıra ağlayacaktım. Ama burada çok fazla insan vardı.

Bu bir doğum günü partisi.

Benim için.

Kocamın iri vücudu, tek görebildiğim o olana kadar yaklaştı.

Avuçlarıyla yanaklarımı kavradı. "Nefes al, Ufaklık. Burada sadece aile var."

Burada sadece aile var.

Yutkundum.

Sonra tekrar yutkundum.

Benim için bir doğum günü partisi planlamış.

"Şşt." Dom'un başparmakları gözlerimin altını okşadığında ıslaklığı hissedebiliyordum. "Belki de seni biraz fazla şaşırttık."

Burnumu çekerken dudağımı ısırdım.

Başparmağı tekrar okşadı. "Bir içki ister misin?"

Başımla onayladım.

"Şarap ya da daha sert bir şey?"

Tekrar başımı salladım.

Dominic bana gülümsedi. O kadar yumuşak, öyle nazikti ki beni tam bir çöküşe daha da yaklaştırdı.

Parmakları yanağımda esnedi. "Bir *margarita*'ya ne dersin?"

Boğazımdan küçük bir alay sesi kopunca gülümsemesi büyüdü.

"Hayır mı? Bir *shot* viskiye ne dersin?"

Dudaklarımı ıslattım. "Evet lütfen."

Dominic daha da yaklaştı. "Böyle tatlı tatlı isteyince seni nasıl reddedebilirim?"

Daha da yaklaştığında gözlerimi kapatıp dudaklarını benimkilere bastırmasına izin verdim.

Ailesi izlerken olması gerekenden daha uzun süre oyalandı. Ama onu itmedim.

Yaslandım.

Dudaklarımı onunkilere daha sıkı bastırdım.

Ellerim körlemesine ona uzanıp takım elbisesinin önünü kavradı. Ona tutunarak beni sabit tutmasına izin verdim. *Beni yeryüzüne geri indirmesine. Bu ana ve buraya.*

Dom nefesini vererek geri çekildi ve kalabalığa dönük olarak yanımda durmak için döndü. "Sanırım onu şaşırttık."

Herkes kıkırdayınca utançla çenemi öne eğdim.

Dom'un eli enseme uzandı. Başparmağıyla çenemin köşesinden tutarak başımı kaldırdı.

"Şimdi, hepiniz akşamın geri kalanı boyunca karımı sıkıştırmadan önce kendisi bir kadeh viski istiyor."

Çoğunlukla erkek seslerinden oluşan bir tezahürat yükseldiğinde bunu yapan erkeklerin eşleri gözlerini devirirken gülümsemeden edemedim.

Beyaz saçlı, yaşlı bir adam ağzına kadar dolu bir çift *shot* kadehini taşırken koyu renkli sıvı kenarlardan hiç damlamıyordu.

Bir tanesini bana uzatınca aldım.

"Teşekkür ederim." Küçük kadehi teşekkür anlamında kaldırdım.

İkincisini de uzatır gibi yaptı ama Dom almak için uzanınca adam kadehi benimkiyle tokuşturup kendisi içti.

Başımı kaldırıp Dom'a baktığımda onun adama ters ters baktığını gördüm. "Yirmi yaş daha genç olsaydın, kıçını tekmelerdim."

Adam sırıttı. "Yirmi yaş daha genç olsaydım, karınla flört etmek için onu sarhoş etmek zorunda kalmazdım."

Verdiği cevapla içimden bir kahkaha koptu.

Dom gözlerini kısarak bana baktı. "Sence bu komik mi?"

Ona cevap vermek yerine bardağımı başıma diktim.

Boğazım anında yanınca öksürmemeye çalışırken elimle ağzımı kapattım.

Dominic "Herkes bir kadeh kapsın," diye bağırdığında bir anda tepsiler dolusu viski *shot* elden ele dolaşmaya başladı.

Dom önce benim için bir tane daha, sonra da kendisi için aldı.

Herkes bir içki aldığında kendi bardağım kaldırdı. Herkes onu takip etti. Ben kendiminkini göğüs hizamda tutuyordum. Daha yukarıda tutmaya çalışsaydım, tüm içkiyi dökerdim.

Konuşması için kendimi hazırladım. Herkesin önünde yıkılmamak için duvarlarımı yükseltmeye çalıştım. Ama Dom kısa tuttu. Bu neredeyse daha kötüydü.

"Valentine'a," dedi o buyurgan ses tonuyla.

"Valentine'a," diye tekrarladı herkes.

Göğsüme bir sıcaklık doldu.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Dom kadehini bitirdi.

Ben de aynısını yaparak yükselen sıcaklığı ateşle kovaladım.

İlk kişi yaklaşırken Dominic'in kolu omuzlarımda kaldı.

Sonra ikinci.

Ardından beşinci.

Daha sonrasında saymayı unuttum. El sıkışmalar, selamlaşmalar, doğum günü dilekleri için teşekkür etmeler...

Yarım saat, belki de daha uzun süre sonra Dominic yanımdan ayrıldı.

Tek başıma kaldığım için yaşadığım panik yerleşmeye vakit bulamadan tanıdığım biri yanıma yaklaştı. Koyu renk saçlarını açık bırakmıştı. Siyah elbisesi o kadar dar ve kısaydı ki kulübe gitmek için hazır görünüyordu.

"Merhaba." Gülümsemesi utangaç ve biraz da suçluluk doluydu. Ama bana buz, kehribar rengi bir sıvı, bir portakal dilimi ve üç *maraschino** kirazına saplanmış küçük bir plastik kılıçla dolu kısa bir kadeh uzattı.

Diğer elinde de aynı içkiden vardı. Bu yüzden ben de memnuniyetle bana uzattığını aldım.

"Merhaba." İçeri girdiğimden beri yanaklarım kıpkırmızı olduğu için en azından bu yeni utanç duygusu yüzümden okunmuyordu.

"Üzgünüm," dedik aynı anda.

"Önce ben." Sırıttı. "Bunu daha önce anlamalıydım ama sen ekmek kızartma makinesiyle üst kata çıktıktan sonra Rob, Dom'un seni kızdırmak için beni kullandığını söyledi." Homurdandı. "Canın sıkıldığı için özür dilerim ama intikamın acayip komikti."

"Cidden, özür dilemeni gerektirecek bir şey yok," demeye çalıştım ama başını iki yana salladı.

"Hayır var. Bunu düşünmemekle aptallık ettim. Lazanya karşılığında öğrenci kredilerimin geri kalanını ödemeyi teklif ettiğinde, bunu *hak etmem* için bir yol uydurmaya çalıştığını sandım." *Hak etmek* derken havada tırnak işareti yaptı.

* Parlak kırmızı kirazlara dönüşmeleri için tuzlu suda bekletilen, şekerle tatlandırılan ve yapay olarak renklendirilen, kokteyller ve tatlılar için süsleme olarak kullanılan kiraz. (ç.n.)

"Kulağa saçma geldiğini biliyorum çünkü bir tencere makarna için yetmiş bin dolar çılgınlık. Ama onun için hiçbir şey." Omuzlarını silkti. "Ailem üniversite masraflarımı ödemeyi bıraktı çünkü lisans diplomamı kullanmamı istediler ve yüksek lisans yapmam gerekmediğini düşündüler. Ki bu çok aptalca çünkü bana her zaman okulun çok önemli olduğunu söylerlerdi." Elini alnına koydu. "Aman Tanrım, özür dilerim, saçma sapan konuşuyorum. Bütün mesele şu ki onun oyununu anlamalıydım."

Enerjisi o kadar neşeli ve mutluydu ki, gülmemem imkânsızdı. "Umarım pazarlıktaki sözünü tutmuştur çünkü lazanya çok lezzetliydi."

"Teşekkür ederim." Gülümsedi. "Bunu anneme söylemek için sabırsızlanıyorum. Bu arada ben Miranda." Bana elini uzattı.

Elini sıktım. "Valentine."

"Yani." Güldü ve ardından içkisinden bir yudum aldı.

Cesaretimi toplayarak kendiminkini denedim ve takdirle mırıldandım.

"İyi mi?" diye sordu Miranda.

"Gerçekten iyi." Bir yudum daha aldım.

Omuz silkti. "Dom seni viski *shot*'la başlattığına göre bir *old-fashioned*'ın* rüşvetim için güvenli bir seçim olacağını düşündüm."

"Rüşvet mi?"

"Arkadaşlık rüşveti." Bunu aptalca bir jestmiş gibi söyledi. Ama öyle değildi. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla minnettardım.

"İşe yaradı." Ses tonumu hafif tutmaya çalıştım. "Peki yüksek lisansını hangi alanda yaptın?"

"Sanat terapisi."

Kaşlarım kalktı. "Kulağa çok hoş geliyor."

"Öyle."

Miranda bana sanat terapisi ve diplomalarıyla ne yapmayı

* Amaro likörü, şeker ve viski veya burbonla yapılan bir kokteyl çeşididir. Süslemek için portakal kabuğu ve kokteyl kirazı kullanılır. (ç.n.)

planladığı hakkında her şeyi anlatırken içmeye devam ettik. Bir süreliğine ne kadar bunaldığımı unutabildim.

Old-fashioned bittiğinde ben son yudumumu yutarken boş kadehimi almak için bir garson geldi.

"Bir tane daha?" diye sordu başını eğerek.

Başımı iki yana salladım. "Henüz değil, teşekkür ederim."

Ellerim serbest kalınca paltomun kemerini çözüp çıkarmaya başladım. Alkol ve tıklım tıklım dolu restoran yüzünden biraz fazla sıcaklamıştım.

Miranda ıslık çaldı. "Elbisene bayıldım."

"Teşekkürler. Dominic bana her zaman maviyi hatırlatıyor." Bunu neden itiraf ettiğimden emin olamadan bir omzumu kaldırdım.

"Ne kadar iyi bir eş." Dom'un sesi tam arkamdan gelerek beni ürküttü. "Her zaman beni düşünerek giyinmelisin." Bu saçma cümlesine cevap vermemi beklemeden paltoyu elimden alarak başka birine verdi. "Siz ikinizin artık arkadaş olduğunuzu gördüğüme sevindim," dedi bize ama gözleri benim üzerimdeydi.

Dom'a "Ondan hoşlandım," dedikten sonra Miranda'ya döndüm. "Yengem bir ressam. Sanat dünyasından daha fazla insan tanımak ister misin bilmiyorum ama bir ara seni tanıştırmaktan mutluluk duyarım."

Gözleri kocaman oldu. "Gerçekten mi? Savannah Oates'tan mı bahsediyorsun? Ya da sanırım artık Vass. Onunla tanışmayı çok isterim."

Ağzım açık kaldı.

Savannah'yı tanıyor mu?

Miranda yüz ifademde bir şey görmüş olmalıydı çünkü yüzü asıldı. "Ah, kahretsin, üzgünüm. Bunu söylemem tuhaf mı oldu? Ürkütücü bir şekilde söylemiyorum. Sadece, şey..." Omuzlarını silkti. "İttifak'ın ortak lideri King'le evlendi. Yani tabii ki onu internetten araştıracaktım. Çalışmaları da çok iyi."

"Miranda." Dominic iç geçirdi. "Bunu garipleştiriyorsun."

Uzanıp elimin tersiyle hafifçe göğsüne vurdum. "Hayır garipleştirmiyor."

Miranda irkilmiş gibi bir ses çıkardığında gözlerini Dominic'in elimi yakalayıp vücuduna yasladığı yere doğru takip ettim.

Miranda'nın bize bakışı bunu yapmamalı mıydım diye düşünmeme neden oldu.

Patron'a vurmamam mı gerekiyordu?

En yakınımızdaki konuşmalardan bazıları kesildi.

Gözlerim kocaman olurken başımı kaldırıp Dom'a baktım. "Özür dilerim. Ben sadece... şaka yapıyordum."

Sonunda sesimin neden çatladığını bilmiyordum ama herkes bana karşı çok nazikti. Bu akşamı mahveden kişi olmak istemiyordum.

"Ufaklık." Dominic'in dudakları kıvrıldı; ne zaman kontrolden çıkmaya başlasam bu lakabı kullanmayı bildiğine yemin edebilirdim. "Şaka yapmanı seviyorum. Tamam mı?"

"Tamam," diye fısıldadım panikle savaşarak.

Elimi kaldırıp bileğimin iç kısmına bir öpücük kondururken gözleri vücudumda gezinerek açıkta kalan tenimi inceledi.

"Bu gece harika görünüyorsun."

"Ayyy!" Miranda'nın sesi anı böldü.

Gülümsememi bastırdım.

Dom başını iki yana salladıktan sonra yüksek sesli bir ıslık çaldı.

Tüm sesler kesildi ve tüm başlar kocama döndü.

Çenesini kaldırdı. "Hadi yemek yiyelim."

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

DOM

Valentine onun için çektiğim sandalyeye oturunca ben de yanına geçtim.

Belirlenmiş bir oturma düzeni yoktu ama bizim masamız ayrılmıştı. İki amcam ve cenazede Val'e sarılan Dina teyzem çoktan oturmuşlardı ama tanıştırmaya başlamadan önce annemin Val'in karşısına yerleşmesini bekledim.

Amcalarımla başladım ve onu teyzemle tanıştırırken Valentine'ın ellerini kucağında sıkmasını izledim. Sıra anneme geldiğinde sakinleşmesine yardımcı olmayı umarak elimi onun uyluğuna koydum.

"Son olarak bu da annem." Val yanımda gerildi. "Anne, karım Valentine'le tanış."

Annem ellerini göğsüne bastırdı; biri diğerinin üstünde, kalbinin üzerindeydi. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum. Ben..." Başını iki yana sallayıp masadan geri çekildi. "Hayır, böyle olmaz."

"Anne, ne yapıyorsun?" İçimi çektim.

Val gerilerek bana döndü. "Gidiyor mu?"

Sorusu kalbimi hüzünle doldurdu. "Hayır, Melek." Başımı annemin masanın etrafından dolandığı yere doğru eğdim. "Yanına geliyor."

Val başını çevirdiği anda annemin kollarını açtığını gördü. Belli ki yeni eşimin ona sarılmasını bekliyordu.

Val'in bariz sıkıntısından habersiz olan annem onu omuzlarından tutup sandalyesinden kaldırdı.

Val isteyerek hareketlendi ve ayağa kalkıp annemin koluna elimi koymadan önce onlara üç saniye verdim. "Anne, hayatının geri kalanında Valentine'ı ilginle boğabilirsin. Herkes tamamen sarhoş olmadan önce yemek yiyebilir miyiz?"

Annem onu bıraktı. "Peki peki."

Annem aceleyle yerine otururken elimi Val'in ensesinde tutarak onu sandalyesine geri oturttum. "Çok fazla olabiliyor."

Val bana baktı. "Genetik olsa gerek."

Benimle dalga geçmesine sevinerek sırıttım. *Gözlerinde hâlâ çok fazla duygu olmasına rağmen.*

Restorana ilk adımını attığından beri orada olan bir duyguydu bu.

O kadar şaşırmıştı ki, acaba parti vermek yanlış bir fikir miydi diye düşündüm. Belki de sürprizlerden hoşlanmıyordu ya da doğum gününü kutlamayı sevmiyordu. Ama yüzündeki ifade basit bir şoktan daha fazlasıydı. İnanamamaydı. Sanki insanların onun için toplandığı gerçeğini aklı almıyormuş gibiydi. Ben de bunu anlamıyordum.

İyi bir şey yapmaya çalışıyordum. Dengesini bozmaya değil.

"Şimdi, bana henüz anne demek istemezsen..."

"Anne." Konuyu kapatmasını umarak gözlerimi ona diktim.

Elini sallayıp beni başından savdı ve Val'le konuşmaya devam etti. "Bana Bibi diyebilirsin."

Annem bana bir kez daha bakmadı bile. Sadece masanın etrafındakileri işaret ederek kimin kiminle kardeş olduğunu açıklamaya başladı.

İçkimi elime alarak sandalyemde rahatladım.

Valentine Gandy hakkında araştırmamı yapmıştım. Bekâr bir anneyle büyüdüğünü biliyordum. King'le babasının aynı olduğunu biliyordum. Doğum tarihlerine ve babalarının öldüğünde King'in annesiyle evli olduğu gerçeğine dayanarak Valentine'in yasak bir ilişkinin meyvesi olması gerektiğini biliyordum.

Onlardan çok daha küçük olmasına rağmen Val'in yine de King ve Aspen'le vakit geçirdiğini biliyordum. Kendi koruması olmasını kabul edecek kadar İttifak hakkında bilgisi olduğunu da biliyordum.

Ama ayrıca annesinin o on dokuz yaşındayken öldüğünü de biliyordum.

Bu yüzden Val'in annemin ona anne demesini istemesi konusunda ne hissedeceğini bilmiyordum.

Ama annem tüm aile ağacını açıklarken Valentine başıyla onaylıyor ve anladığını belirten sesler çıkarıyordu.

Servis elemanları odada koşturuyor, ailemizin tarzı makarna tabaklarını önümüze koyuyor ve içkilerimizi tazeliyorlardı.

Yiyecekler giderek azaldığında annem Val'le konuşmayı bırakmamıştı. Ama zaman geçtikçe karımın nihayet rahatlamaya başladığını hissedebiliyordum.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

VAL

Önüme bir tabak tiramisu konduğunda bütün gece midem düğüm düğüm olsa da ağzım sulandı.

Parmaklarımla kaşığı kavradım ancak tatlıdan biraz bile alamadan odanın başka bir yerindeki bir kadehe kaşıkla vuruldu.

Düğünlerle ilgili pek çok film izlemiştim. Bu yüzden birinin Dominic'le öpüşmemiz için bağıracağını varsaydım ama tek bir ses yerine tüm restoran *İyi ki Doğdun* şarkısını söylemeye başladı.

Boğazım düğümlendi.

Zaten çok fazla şey yapmışlar.

Saklanmak istesem de başımı çeviremedim. Gözlerimi odanın içinde dolaştırınca benim için şarkı söylerken gülümseyen yüzleri gördüm.

Benim için.

Bu nasıl gerçek olabilir?

Son mısra söylendikten sonra bir adam duyduğum en kalın bas sesle *ve daha nicelerine* diye bitirdi.

Ne diyeceğimi bilemiyordum.

Ya da ne yapacağımı.

O yüzden bu durumda normal bir insanın ne yapacağım düşünmeye çalışırken yüzüme yapışmış gibi duran gülümsemeyi korudum.

Ama herkes şarkıyı bitirir bitirmez tatlılarına dönmeden önce alkışlamaya başladı.

Yanımdaki iri beden kıpırdandı. "Mutlu yıllar." Önüme bir hediye paketi koyarken Dom'un sesi tenime yerleşti.

Beyaz-sarı puantiyeli kâğıda sarılmıştı ve bir kitap büyüklüğündeydi.

Ona baktığımda çenesini öne eğdi. "Aç bakalım."

Elime alır almaz bunun bir resim çerçevesi olduğunu anladım.

Tekrar Dom'a bakınca yüzünde... tereddütlü bir ifade gördüm.

Kâğıdı yırtmaya başlarken ellerim titriyordu.

Önce çerçevenin arkası ortaya çıktı. Ters çevirmeden önce kâğıt tamamen çıkana kadar bekledim.

Ve...

Ve...

Kalbim öyle bir sıkıştı ki, gözümün kenarından bir damla yaş süzüldü.

Bu bizdik. *Vegas*'taki bir sunağın önünde birlikte duruyorduk. İkimiz de siyah giyinmiştik ve Dominic'in takım elbise ceketi omuzlarımdaydı.

Dom beni yan tarafına yaslamıştı ama yüzlerimiz birbirimize dönüktü. Yüzümdeki ifade...

Hareket etmelerini engellemeyi umarak parmak uçlarımı dudaklarıma bastırabilmek için bir elimi çerçeveden ayırdım.

Dominic'e bakarken yüzümde tam bir hayranlık ifadesi vardı.

Parmak eklemleriyle yanağımı okşuyordu. Ben de sonsuza kadar orada o şekilde kalmasını istercesine kolunu kavramıştım.

Onun yüzündeki ifade...

Parmaklarımı dudaklarıma daha sert bastırdım.

İfadesinde hüzün vardı.

Onu tanımıyor olsaydınız, bunun şefkat olduğunu düşünebilirdiniz. Ama Dominic'in yüz ifadelerini görmüştüm ve fotoğraftaki, düğün gecemizdeki yüz ifadesi hüzünlüydü.

Ellerim çok fazla titremeye başlayınca çerçeveyi bırakmak zorunda kaldım.

Bibi bir şey söyleyince Dominic'in fotoğrafı ona uzattığını gördüm.

Nasıl fotoğraf olur ki?

Bunu bana neden versin ki?

Ayrıca neden bu kadar üzgün görünmüş?

"Madem hediyeleri veriyoruz." Dominic'in annesi çantasından küçük bir hediye kutusu çıkarıp masada önüme koydu. "Dövme yaptırmaya karar verdiğinizi biliyorum. Ama bunu almanı istiyorum." Kutuyu bana doğru biraz daha yaklaştırdı.

Yarı uyuşmuş halde uzanıp kutuyu aldım.

Kırmızı kurdeleyi çözdükten sonra kapağı kaydırarak açtım ve kalan azıcık soğukkanlılığım da ortadan ikiye ayrıldı.

Kutunun içinde bir yüzük duruyordu.

Uyuşmuş parmaklarımla onu çıkardım.

Kalın halka, parlak altındı ve yüzüğü çevreleyen ince elmas sırasının etrafına dolanan girdaplı işlemeler vardı. Halkanın ortasında büyük ve ışıltılı bir elmas vardı.

Göz kamaştırıcıydı.

Güzeldi.

Otoyola fırlattığım yüzüğün *vintage* bir versiyonuydu. Farklı ama tesadüf olamayacak kadar benzerdi.

"Bu annemindi. Şimdi de sana ait," dedi Bibi sanki o kadar kolaymış gibi. *İşte, bu muhteşem ve paha biçilmez aile yadigârını al.* "Siz çocukların bugünlerde kendini istediğinizi yapmaktan hoşlandığınızı biliyorum. Bu yüzden senin tarzın değilse baskı yapıyormuşum gibi hissetme," diye devam ederken öyle nazikti ki, kendimi bir pislik gibi hissetmeme neden oldu. "Ama belki özel günler için kullanabilirsin."

"Bu mükemmel." Biraz yukarı kaldırdığımda ışık, tutuşumla titreyen yüzükteki muhteşem pırlantayı yakaladı. "Bayıldım. Teşekkür ederim," dedim neredeyse fısıldayarak.

Bibi "Çok sevindim," diye haykırınca Dom'un teyzesi cıvıldar gibi bir ses çıkardı.

Takmak için parmağıma götürdüm ama yüzükparmağıma sığmayacağını fark ettim. O yüzden serçeparmağıma geçirdim. "Sorun olmazsa parmağıma göre ayarlatmam gerekecek."

Bibi ufak tefek biriydi. Yani bu yüzük en son ona aittiyse benim için çok küçük olması şaşırtıcı değildi.

"Elbette." Ellerini çırptı. "Aklıma gelseydi, bunu senin için yapardım." Sonra gözlerini kısarak bakışlarını Dom'a çevirdi. "Ya da *biri* bana siz evlenmeden *önce* haber verseydi, o zaman senin için hazırlatabilirdim."

Bu yüzüğü camdan atmanın ne kadar korkunç olacağını düşünerek neredeyse irkildim. Ayrıca Dom'a annesine önceden söylemediği için sonsuza dek minnettar kalacaktım.

"Her halükârda artık sana ait," dedi bana. "Kızın evlenene kadar da sende kalabilir."

İfadesi çok sıradandı ama hırpalanmış kalbimi binlerce parçaya ayırdı.

Kızım.

Gözlerimi sımsıkı kapatırken başımı öne eğdim.

Bir kızım olmasından daha çok istediğim bir şey yok.

Göğsüm neredeyse acı verecek şekilde sıkışınca nefes almak için ağzımı açmak zorunda kaldım.

Sakin ol, Val.

Sakinleşmen gerek.

"Konusu açılmışken..." Bibi hâlâ önünde duran fotoğraf çerçevesine dokundu. "Lütfen biri bana töreni anlatabilir mi? *Vegas*'ta nasıl olduğunu hep merak etmişimdir."

Of, Tanrım, lütfen bana bunu sorma.

Başka bir şey duyamayana kadar kafatasımın içinde bir uğultu oluştu.

Bu durumdan uzaklaşmaya ihtiyacım var.

Mesafeye ihtiyacım var.

Masadan uzağa iterken sandalyem yere sürtündü.

"Affedersiniz," demeye çalıştım başarabileceğimden emin olamayarak.

Ayağa kalktığımda sallandım; içkiler, *old-fashioned* ve yemeğin yanında servis edilen her neyse hepsi çarpmıştı.

Benimkine benzer bir dövmeyle kaplı olduğunu bildiğim iri bir el belime bastırarak beni sabitledi.

"Val," dedi sessizce ama dönüp bakmadım. Bakamazdım.

"Hemen döneceğim."

Beni duyup duymadığını bilmiyordum ama dokunuşundan hızla uzaklaştım.

İhtiyacım olan kaçışı orada bulacağımı umarak arka köşede daha önce gördüğüm küçük koridora doğru ilerledim.

Giderken duvara asılmış, herkesin buraya benim için geldiğini hatırlatan parlak renkli balonlardan oluşan bir başka öbeğin yanından geçtim.

Dominic'in tüm ailesi benim için buradaydı.

Onun ailesi değil, *bizim* ailemiz demeliydim aslında. Çünkü artık evliydik.

Sadece nefes al.

Masalardan biri erkeklerle doluydu ve ben yanlarından geçerken hepsi kadehlerini kaldırıp tezahürat yaptı.

Eğleniyorlardı. Burada olmaktan mutlulardı.

Bu da bardağı taşıran son damla oldu.

İlk hıçkırık serbest kalmadan önce dönüp koridorda ilerlemeyi başardım.

ELLİNCİ BÖLÜM

DOM

"Özür dilerim." Annem ellerini ovuşturdu. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

Valentine'ın gözden kaybolduğu köşeye baktım. "Hayır seninle ilgisi yok, anne. Sadece stresli bir hafta geçirdi ve korkarım tüm bunlar onun için biraz bunaltıcı olabilir." Bunların hiçbiri yalan değildi. "Sen burada kal ve herkesi oyala. Ben gidip onu kontrol edeceğim."

Masanın karşısına uzanıp annemin ellerine dokundum.

Gülümsemesi biraz sallantılıydı. "Ondan gerçekten hoşlandım."

Annemin onay vermesiyle gülümsedim. "Ben de ondan gerçekten hoşlanıyorum."

Sandalyemi geriye kaydırdıktan sonra Valentine'ın masadan uzaklaşırken izlediği yolu takip ettim.

Amcalarım Val yanlarından geçerken yaptıkları gibi yüksek sesle bana tezahürat yaptılar.

Neredeyse yürümeye devam edecektim ama sonra durup en yakındaki amcamın elinden kahverengi bir şeyle dolu *shot* bardağını aldım.

O itiraz edemeden başıma dikip içtim. Sonra da boş bardağı masaya uzattım. "Evliliğe."

Hepsi gülerek kendi içkilerini içtiler.

Sarhoş olmaktan çok uzaktım ama fazladan içkinin suçluluk duygumu hafifleteceğini umuyordum.

Val'in düğündeki o fotoğrafımızı beğeneceğini neden düşündüğümü bilmiyordum. Onun hafızasında *kötü bir anı* olduğunu biliyordum ama ben...

Elimi yüzümde gezdirdim.

Bunu değiştirebileceğimi düşünmüştüm. Ona o anda ne kadar mutlu olduğunu göstermenin bunu değiştireceğini sanmıştım. Ama gerçekte yaptığım şey benim tarafımdan uyuşturulduğu için hatırlayamadığı bir anının fotoğrafını ona vermek olmuştu.

Sonra da annemin yüzüğü. Ardından tören hakkında sorduğu sorular.

Bu akşamın benim açımdan kötü bir planlama olduğunu düşünmeye başlıyordum.

Kapı koluna basarak kadınlar tuvaletine girdim.

İçerisi erkeklerinkine benzer şekilde küçüktü. Sadece iki kabin ve iki lavabo vardı.

Lavabolardan birinde kuzenimin eşi ellerini yıkıyordu ve beni fark edince aceleyle suyu kapattı.

Onu iyi tanımıyordum. Benden biraz korkmuş olsa gerekti çünkü yanımdan hızla geçip kapıdan çıkmadan önce kurulamak için elini havluya sürmedi bile.

En uzaktaki kabinin kapısı kapalıydı. Diğeriyse boştu.

Karımın yumuşak hıçkırıkları odayı dolduruyordu...

Ona daha fazla travmatize etmek istemediğim için eğilip kapının altına baktım. Ama ayakları klozetin önünde değildi. Duvara dönüklerdi.

Cebimden bıçağımı çıkarıp açtım ve kabin kapısının kilidini açmak için onu kullandım.

Bıçağı cebime geri koyarak kapıyı açtım.

Menteşeler gıcırdayınca Val arkasına döndü.

Elleri ağzındaydı ve gözyaşları yüzünden akıyordu ama kalbimi kıran kamburlaşmış omuzları oldu.

Kabine girip kapıyı arkamdan kapattım. "Melek..."

Ama daha fazlasını söyleyemeden aramızdaki mesafeyi kapatıp kollarını boynuma doladı.

Bunu sorgulamadım. Karşılığında ben de kollarımı ona sardım. Bana sıkıca sarıldığında onu kaldırarak ben de aynısını yaptım.

Onu ağlarken görmekten nefret ediyordum. *Buna sebep olduğumu bilmekten de.* Ama bir parçam bana gelmesinden zevk alıyordu. Destek için bana uzanmasından...

Ona daha sıkı sarıldım.

Çok sıcaktı. *Çok da yumuşak.*

Tamamen benimdi.

Ardından dünyamı tamamen yerinden oynattı.

"Teşekkür ederim," dedi boynuma doğru. "Teşekkür ederim, Dominic."

Gerçekten bana teşekkür mü etti?

Onu biraz daha kaldırdığımda bacaklarını belime doladı ve bol eteğinin kalçalarında toplanmasına neden oldu.

"Bana ne için teşekkür ediyorsun, Valentine?" Başparmağımla omurgasında bir daire çizdim.

Burnunu çekişini hissettim. "Bu benim ilk doğum günü partim. Ve... balon bile getirmişsin."

Ellerimi indirip kıçını kavradım. Böylece onu daha iyi duyabilmek için biraz geriye çekilebildim. "İlk sürpriz doğum günü partin mi yani?"

Tekrar burnunu çektikten sonra başını iki yana salladı.

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Hiç doğum günü partin olmadı mı?"

"Hayır," diye fısıldadı.

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

Val sonunda gözlerimin içine baktı. "Kimse benim için bir parti vermek istemedi." Omuzlarını kaldırdı.

"Peki ya ailen?"

Başını tekrar iki yana sallarken dudaklarını birbirine bastırdı.

Boğazıma düğümlenen rahatsız edici duyguyla yutkundum. "Neden?"

"Çünkü kimse umursamadı, Dominic." Nefesini dışarı verdi. "Hiç kimsem olmadı." Yanaklarından daha fazla gözyaşı süzüldü. "Bunu yapmış olma sebebin şey olsa bile..."

"Bunu senin için yaptım, Valentine." O cümleyi bitirmesine izin veremezdim. Söylediğini duymaya dayanamazdım. "Bunu senin için yaptım. Çünkü ben umursuyorum."

Ciğerleri yükselip alçaldı.

Kahrolası kalbimi yerinden söküyor.

Gözleri benimkileri inceliyor, bir şey arıyordu. Keşke ne olduğunu bilseydim de bunu ona verdiğimden emin olabilseydim.

"Umursuyorum, Melek." Bana inanmasını sağlamaya çalıştım.

Bana yaslanmadan önce yanağından bir damla gözyaşı daha süzüldü. "Göster bana."

Val ağzını benimkine yapıştırdı.

Öpücüğü çaresizdi.

Bir şeyler arıyordu.

Sanırım buna en az onun kadar benim de ihtiyacım vardı.

Onu duvara yaslamadan önce bir elimi kaldırıp ensesini kavradım.

Val'in dili dudaklarıma değince onun için ağzımı açtım. Başımı eğerek dilinin darbelerine karşılık verdim.

"Acele et," diye sızlandı dudaklarıma doğru.

"Sana ne kadar ihtiyaç duyduğumu göstereceğim. Ne zaman istersen." Kalçalarımı ona bastırarak onu duvara sıkıştırdım. Böylece eteğini aradan çekebildim. "Sadece istemen yeterli."

Val inleyerek kalçalarını kıvırdı. İhtiyacı olan sürtünmeyi arıyordu.

"Bu tatlı amdan çok uzun zaman ayrı kaldım." Pantolonumu açabilmek için onu daha yukarı, kemerimin üstüne kaldırdım.

"Lütfen, Dominic."

"Benim için hazır mısın?" Ona bu soruyu sormaya hakkım yoktu. Ona doğru dürüst dokunmamıştım bile. Ama vücudunu ve her zaman nasıl da hazır olduğunu biliyordum. "O sulu parça benim için damlıyor mu?"

Soruma cevap vermedi. Sadece tırnaklarını ensemde ve başımın üzerinde gezdirdi.

Gözlerim arkaya yuvarlandı. "Tekrar yap."

Yaptığında sikimi pantolondan kurtarmak için odaklanmam gerekti.

Val sızlanarak kalçalarını yuvarladı.

"Sorun yok, Melek. Sen şu külotu aradan çek. Ben de seni doldurayım."

Kıpırdanarak bir kolunu boynumda bırakıp diğeriyle aramıza uzandı.

Sikim tam orada ıslanmış pamuğa çarpıyordu. Bu yüzden külotu yana çekince ona hazırlanmak için bir saniye bile vermedim.

Kalçalarımı öne iterek uzunluğumun her bir santimini karımın içine gömdüm.

Ani girişim için çığlık atamadan dudaklarımı tekrar onunkilere yapıştırdım ve çıkardığı sesleri yalayıp yuttum.

Her yerdeydi. Bacakları belimdeydi. Kolu bana sarılıydı. Nefesi kulaklarımı dolduruyordu. Kokusu beni sarıyordu. Duyguları, üzüntüsü, minnettarlığı, kalp kırıklığı... Hepsi artık benim bir parçamdı.

Onu asla bırakmayacaktım.

"Ben seninim," dedim vücudunu sahiplenirken. "Bana her zaman sahip olacaksın." Ağzımı tekrar onunkine bastırarak söz verdim.

Dudaklarım ıslandığında gözyaşlarının tuzlu tadını aldım.

Kalçalarımı geri çekince sıcaklığından çıktım. Sonra tekrar içine girdim.

"Artık benimsin, unuttun mu?" Vajinası her hareketinde beni sıkıyordu ve artık kelimeleri zorlukla oluşturabiliyordum. O kadar çok istiyordu ki. Beni çok istiyordu.

"Unutmadım," dedi nefes nefese.

"Bu doğru, karıcığım. Sen benimsin." Vücudunu kendime doğru çekerken parmaklarım kıçına gömüldü. "Benim olarak da ne dersem onu yapacaksın."

Val başıyla onayladıktan sonra nefes almak için öpüşmemizi kesti.

Başımı eğerek boynunun kenarına yumuşak bir öpücük kondurdum. "O zaman benim iyi karım ol ve benim için boşal. O küçük klitorisini ovala ve beni sağarak kurut."

Elini tekrar aramıza götürdüğünde parmak uçlarını aletimin tepesinde hissedebiliyordum.

Tepkisini hissettikçe hareketlerimi yavaşlatıp sabit tuttum.

Nefes alış verişi değişmeye ve amı kasılmaya başladığında, sadece ucu içinde kalacak şekilde geri çektim. Hareketsiz kaldım.

"İşte böyle," diye mırıldandım yanağına doğru, nefesinin kulağımı doldurmasına izin vererek. "Çok yakınsın."

"Ö-öyleyim."

"Benim güzel doğum günü kızım ol ve bu aletin her yerine boşal."

Valentine başını öne eğdi ve kadınlığı aletimin başının etrafında kasıldı.

İniltisi vücudundan benimkine doğru yankılandığında sonuna kadar girdim.

Onu sahiplenerek.

Girebildiğim kadar derinlere içimi boşaltarak.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

VAL

Dom beni ayaklarımın üzerine bıraktığında vücudum hâlâ titriyordu.

"Tanrım, Val." Dudaklarını alnıma bastırdı. "Mükemmelsin."

Buna ya da bugünkü davranışlarıma nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. O yüzden vermeyi denemedim.

Çünkü burada durmuş, uyluklarımı birbirine kenetlemiş, süper seksi ve süper güçlü kocamla *kendi* doğum günü partimde umumi bir tuvalette seks yaptığım için kendimi tamamen berbat etmemeye çalışıyordum.

Dom aletini pantolonunun içine sokup kıyafetlerini düzeltti. "Önce ben çıkayım da sen temizlen. Sonra masamıza döneriz; sen tatlını yersin, sonra da eve gideriz. Kulağa iyi geliyor mu?"

Dudağımı ısırarak başımla onayladım.

Dom tuvaletten çıktı ve kapı kapanır kapanmaz klozete doğru ilerledim.

Aynanın karşısına geçince ağlamış gibi göründüğüm gerçeği-

ni düzeltmenin bir yolu olmadığını kabul ettim. Şu an yanımda olması şöyle dursun, çantamda bile makyaj malzemesi yoktu. Bu yüzden biraz kâğıt havluyu soğuk suyla ıslatıp birkaç saniye boyunca yüzüme bastırdım.

Başka bir şey yapamayınca tuvaletin kapısını açtım ve Dominic'i tuvaletin yanındaki duvara yaslanmış halde bulduğumda birden durdum.

Masaya geri gideceğimizi söylediğini biliyordum ama sanırım beni bekleyeceğini kastettiğini fark etmemiştim.

"Hazır mısın?" Doğruldu.

Nefesimi üfleyerek verdim. "Partiyi mahvettiğim için özür dilerim."

Dom benimle yüz yüze gelmek için dönerken kaşlarını çattı. "Özür dileme. Hiçbir şeyi de mahvetmedin. Neden böyle düşündün ki?"

Elimle yüzümü işaret edip bir *e yani* ifadesi takınmaya çalıştım. "Herkes buraya benim için geldi ve ben ağlamış gibi görünüyorum çünkü *ağlıyordum*."

Dom'un dudakları o çok sevdiğim aptal gülümsemeyle kıvrıldı. "Ufaklık, yüzün kızarmış." Parmağının ucunu yanağımda gezdirdi. "Gözlerin parlıyor." Parmağını altdudağımda gezdirdi. "Ağlamış gibi görünmüyorsun. İyi becerilmiş gibi görünüyorsun."

Benden bir kahkaha kopardı. "Dom!"

"Ne?"

"Tüm ailenin tuvalette seks yaptığımızı düşünmesini istemiyorum."

Sırıttı. "Tuvalette seks yaptık zaten."

"Dom."

"Valentine, bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama annem artık bakir olmadığımı biliyor. Ben lisedeyken Stacy'yle kanepede seks yaparken yanlışlıkla içeri girdiğinden beni biliyor."

Gözlerimi kıstım. "Stacy kim ya?"

Dominic benimle göz göze gelene kadar eğildi. "Sırf seni kıs-

kandırmak için uydurduğum bir isim. Şimdi benimle gel de tatlını yerken seni izleyebileyim."

Beni izlemek mi?

Dom elimi tutup kolunun kıvrımına doğru kaldırdıktan sonra beni ana yemek salonuna geri götürdü.

Kimse konuşmayı kesmedi.

Kimse dönüp bakmadı.

Daha önce bana tezahürat yapan adamlar bile konuşmalarına devam ederek gözlerini birbirlerinden ayırmadılar.

Ortadan kayboluşumuz gerçekten umurlarında değil miydi yoksa ben gittikten sonra böyle davranmaları mı söylenmişti bilmiyordum. Ama her halükârda buna minnettardım.

Masamıza gelince Bibi gülümseyerek tatlımın yanında içmem için bana bir fincan kahve koydu ve kafeinsiz olduğunu belirtti.

Bibi ailenin yakında gideceği bir Noel pazarından bahsetmeye başladığında onu duymamak için elimden geleni yaptım. Bu akşamki gerginliğe bir de Noel dertlerimi ekleyemezdim. Bu çok fazlaydı.

Dominic artan stresimi hissetmiş gibi biraz daha yaklaştı.

Kaşığı ağzıma götürdüm ve bana rahatlamamı söylemesini beklerken tamamen farklı bir şey dedi.

"Bilgin olsun diye söylüyorum, menimin bacaklarının arasından dışarı akmasını izlemeyi hiç sorun etmem. Tuvaletten çıktım çünkü mahremiyet isteyeceğini düşündüm." Sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle gürlerken neredeyse ağzımdaki kremayla boğuluyordum.

Parmağını boynumun kenarından indirdi. "Bir dahaki sefere kalıp izlememi istersen bana haber ver."

Kendimi yutkunmaya zorladıktan sonra bez peçeteyi ağzımın üzerinde tuttum. "Tanrı aşkına, Dominic."

Bana kahvemi uzattı. "Sadece dürüst oluyorum, karıcığım."

"Sen bir baş belasısın," dedim burun bükerek.

Ama sandalyemi tutup beni kendine doğru çektiğinde, kendime ona yaslanma izni verdim.

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

VAL

Yatmaya hazırlanmak için olabildiğince uzun zaman harcadım. Ama daha fazla erteleyemediğimde banyonun ışığını kapatıp yatak odasına girdim.

Yatak odamıza.

Dominic'in bana bu akşamı, neden öyle tepki verdiğimi soracağını biliyordum.

Ben de ona anlatacaktım.

Çünkü burada kalmak istemiyormuşum gibi davranmaktan bıkmıştım. Onunla kalmak istemiyormuşum gibi...

Yaptığı şeyin doğru olmadığını biliyordum. Bunu yapma şeklinin boktan olduğunu da biliyordum. Ama ailesini daha çok tanıdıkça bunu daha çok kabulleniyordum.

Annesini korumak için hemen her şeyi yapardım ve onunla sadece bu akşam tanışmıştım.

Eğer bunu yapacaksak ailem hakkındaki gerçeği bilmesini istiyordum. *Tamamını.*

Bir yanım çok korkuyordu. Çünkü ona King'e o kadar da yakın olmadığımı açıkladığımda ne olacaktı?

Beni kilit kişi olarak seçtiğine pişman olacak mıydı?

ELLİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DOM

Tavan ışıkları hâlâ yanıyordu. Bu yüzden Val'in yatağın etrafından dolaşmasını izlerken kalın eşofman altı ile benim *Yale sweatshirt*'ümü giydiğini fark ettim.

Bunun onun kendini rahat hissettiği kıyafeti olduğunu anlamaya başlamıştım ve her ne kadar buna ihtiyacı olmamasını dilesem de gardırobumun bunun bir parçası olmasından gurur duymaktan kendimi alamadım.

Uyumaya hazır olduğunda yaptığı gibi yan yatmak yerine sırtüstü uzandı.

Gözleri açıktı ama hiçbir yere bakmıyordu.

İçimde bir şeyler kıpırdanınca omzu göğsüme değene kadar ona yaklaştım.

"Bana anlatmak ister misin?" diye sordum alçak sesle.

Başıyla onaylarken bile dudağını ısırıyordu. "Çok şey var."

"Zamanımız var."

Val battaniyeyi çenesine kadar çekince ben de kolumu örtünün altına soktum. Elimi karnına koyduğumda sadece bir anlığına gerildi. O kadar yumuşaktı ki. Ona sürekli dokunmak istiyordum.

"Ben... En baştan başlayacağım."

Yastığıma doğru başımı salladım. "Senin hakkındaki her şeyi bilmek istiyorum, Valentine."

Boğazının hareket etmesini izledim.

Ağzını açıp kapattı. "Bekle." Benden uzaklaşıp tavandaki ışıkları kapatmak için uzandı.

Hâlâ şehirden gelen ışık vardı ama etrafımıza karanlık çökmüş durumdaydı.

Val arkasına yaslanınca ben de elimi tekrar yerine koydum ve vücudunun nefesleriyle yükselip alçalışını hissettim.

"Araştırmalarından ne kadarını bildiğini bilmiyorum." Nefesini verdi. "Yani bana bazı şeyleri atlamamı söyleyebilirsin."

"Senin hakkında yaptığım geçmiş araştırması hakkında konuşmak istemiyorum," diye itiraf ettim bana vermek üzere olduğu şey karşılığında benim de ona bir şey vermem gerektiğini bilerek. "King ve Aspen'le annelerinizin farklı olduğunu biliyorum. Farklı bir evde büyüdüğünü de. Ama hiç doğum günü partisi vermemenin nasıl mümkün olduğunu bilmek istiyorum."

Battaniye kıpırdandı ve ellerinden biri benim karnında duran elimin üzerine yerleşmeye başladı ama elimi biraz kaldırdım. O da kendi elini altına sokup avucumla vücudu arasına aldı.

Parmaklarımı onunkilerin etrafında birleştirdim.

Uzun bir an için sessiz kaldı. Ben de ona zaman verdim.

"Babamı gerçekten çok severdim." Derin bir nefes daha aldı. "Doğum günümde bana hediyeler getirirdi. Her zaman harika, çocuklara uygun hediyeler olurdu. Oyuncaklar, pelüş hayvanlar... Birkaç kez *cupcake* getirdiği de oldu. Ama hiçbir zaman parti olmadı. Annem... berbattı. Sadece babam etraftayken nazikmiş gibi davranırdı. O olmadığında..." Omuz silktiğini hissedebiliyordum. "Kötü biriydi."

Annesi ona kötü mü davranıyordu?

Öfke görüş alanımın kenarlarından içeri girmeye başladı. Annem benim dayanağımdı. Her zaman yanımda olmuştu. *Her şey için.* Bana karşı acımasız olduğu bir dünyada büyüdüğümü hayal etmek... Bunu yapamazdım.

"Seni incitti mi?" diye sordum elimden geldiğince sakin bir şekilde.

Valentine tekrar omuz silkti. "Kötü bir şey olmadı."

Parmaklarını sıktım. Bu berbat bir cevaptı.

"Çimdiklemeyi severdi," dedi Val. "Ama sözlerini çok daha isabetli bir şekilde kullanırdı."

"Melek..." Ne diyeceğimi bile bilmiyordum.

"Sekiz yaşlarımdayken hamilelik ve doğum hakkında bir kitap buldum. Çok basitti. Resimli bir çocuk kitabıydı. Ama bir bebeğin dışarı çıkmadan önce annesinin karnında dokuz ay geçirmesi gerektiğinden bahsediyordu. Bana her zaman bir Sevgililer Günü bebeği olduğum söylenirdi. Bana da bu isim verilmişti,* bu yüzden duvarımdan takvimimi alıp doğum günümden geriye doğru saydım. Uyuşmayınca da bunu anneme sormak gibi bir hata yaptım." Alaycı bir kahkaha attı. "Bana aptal olduğumu ve neden bahsettiğimi bilmediğimi söyledi."

Val diğer elini benimkinin üzerine koyarak elimi kendininkilerin arasına sıkıştırdı.

"Gerçekten de aptal bir çocuktum. Çünkü ona hep inandım. Şubat ayının ilerleyen günlerinde hamile kalmasından ziyade bana geç doğduğumu söylediğinde ona inandım çünkü Sevgililer Günü'nde babamla birlikte değildi. Çünkü o muhtemelen gerçek karısıyla birlikteydi. Babamın çok meşgul olduğunu ve bizimle evde yaşayamayacak kadar önemli biri olduğunu söylediğinde de ona inandım. İnsanın babasını yılda sadece altı kez görmesinin normal olmadığını bilmiyordum."

"Sen aptal değildin."

Parmaklarını benimkilere doladı. "Katıldığım ilk cenaze babamınkiydi. Dokuz yaşındaydım. Neden arkada oturmak zorunda

* İngilizce'de Sevgililer Günü, *Valentine's Day* demektir. (ç.n.)

olduğumuzu anlayamamıştım." Yutkundu. "Dom, kafam çok karışmıştı."

Ona daha da yaklaştım.

"Orada çok fazla insan vardı, sanki..." Burnunu çekti. "Kuzeninin cenazesi gibiydi. Gerçekten çok güzeldi. Bir sürü insan vardı. Ama annem... Babamın öldüğünü söylediğinde çok ağladım ama o sadece bu konuda kızgın görünüyordu. Onun için bir kez bile ağladığını görmedim ve ben ağladıkça o daha da sinirleniyordu. Tören sırasında beni çimdiklediğini hatırlıyorum. Bu kadar duygusal olmama kızmıştı."

"Siktir," diye fısıldadım çocuk Valentine'ı kollarıma alıp korumak isterken.

"Bu rahibin isimleriyle hitap ettiği karısı ve iki çocuğunun hâlâ hayatta olduğunu söylemesinden önceydi."

"Siktir." Bu seferki daha yüksek sesli çıktı.

"Öyle gerçekten." İçini çekti. "Küçük kalbim kırıldı. Çünkü o beni sevdiğini söyleyen tek kişiydi. Ve... bu bir yalandı."

"Aldatan bir pislik olabilir ama seni sevmemesine imkân yoktu," dedim kelimelerin ne kadar doğru olduğunu fark etmeden önce.

Bu kadını kim sevmez ki?

Karnı kesik bir nefesle titredi. "Tören bittiğinde ve aile ilk olarak dışarı çıkarken King'in annesi bana hayatında gördüğü en kötü şeymişim gibi ters ters baktı. Şimdi onu suçlayamıyorum bile ama o zaman... Çok kötüydü. Kendimi gerçekten çok kötü hissetmiştim. Aspen'in yüzünde de aynı ifade vardı."

"Bu senin suçun değildi," dedim dişlerimin arasından.

"Biliyorum. Ama ben bunun canlı kanıtıydım."

"Peki ya King? Dokuz yaşında olduğunu söyledin. O senden yirmi yaş büyük, değil mi? Babasının sadakatsizliği için bir çocuğu suçlamayacağı kesin."

"Onun yanımdan geçmesini izleyecek kadar cesur değildim."

Cesur değildim. Sanki söylediği her cümle ruhumdan bir parça daha koparıyordu.

Benimkilere sarılmış ellerine odaklandım. "Sonra ne oldu? Nasıl oldu da onlarla yakınlaştın?"

"Yakın değiliz," diye fısıldadı parmakları benimkileri daha da sıkıca kavrarken. "Cenazeden sonra annem daha da kötüleşti. Uyuşturucu kullanıyordu. Farklı uyuşturucular. Farklı insanlar. Hayat gerçek değilmiş gibi davranabilmek için ne kullanabilirse. Çok sık ev değiştirdik ama ben on beş yaşıma geldiğimde King kapımıza geldi."

"Cenazeden sonra onu ilk görüşün müydü?"

"Evet," diye onayladı Val. "Babamın vasiyetinde benim de olduğumu söylemek için gelmişti. Özel bir liseye gideceğimi ve tüm masrafların karşılandığını söyledi."

"Bunlar umursamayan bir adamın yapacağı şeyler değil," dedim alçak sesle anne babasının onu sevmediğini düşünmesinden nefret ederek.

"Muhtemelen haklısın," diye kabul etti ikna olmadan. Ben de otuz beş yaşındaki King Vass'in on beş yaşındaki Valentine için ne kadar korkutucu olabileceğini merak ettim. "Ama bu benim hayatımı daha da kötüleştirdi. Çünkü annem bana daha da içerledi."

"Nasıl yani?" O kaltağı gerçekten anlayamıyordum.

"Çünkü annem hayatının kurtulacağını düşünerek bana hamile kalmıştı. Öyle de oldu sayılır. Babam annemin kirasını öderdi. Ayrıca hayatım boyunca ona yemek ve diğer şeyler için para verdi. Ta ki ölüp para suyunu çekene ve annem *başka bir açgözlü ağzı beslemek* zorunda kalana kadar." Son cümleyi söyleme şekli bana bunu daha önce duyduğunu anlatıyordu. "Bu yüzden King bize okul ücretini söylemeye geldiğinde annem çılgına döndü. O parayı kendisinin alması gerektiğini söyledi. King nasıl olur da ona okul ücretinin tamamı için bir çek yazıp benim bir devlet okuluna gitmeme izin vermezdi. Belli olduğu üzere King bunu yapmadı. Bana karşı nazik olsa da annemden ne kadar nefret ettiğini hissedebiliyordum. Beni korkutuyordu."

"O okula gittin mi?"

"Gittim. Sonunda annem buna alıştı. Ya da unuttu. Ama çoğunlukla beni kendi halime bıraktı. On sekiz yaşıma girene kadar."

Neredeyse sormak bile istemiyordum. Cevabın bir doğum günü partisi olmayacağını biliyordum. "On sekiz yaşına girdiğinde ne oldu?"

"King geri gelip üniversite masraflarımın da karşılandığını söyledi." Gözlerim karanlığa tamamen alıştığı için Val'in tavana bakarak gözlerini kırpıştırmasını izleyebiliyordum. "Ayrıca babamın bana bir vakıfta yetmiş beş bin dolar bıraktığını söyledi. On dokuz yaşıma gelince yirmi beş bin, yirmi bir yaşımda yirmi beş bin ve yirmi beş yaşıma geldiğimde de yirmi beş bin alacağımı. Bunun sana çok fazla gelmeyebileceğini biliyorum ama benim... hayatımı değiştirdi."

"Çok para. Babanın bunu bölmesi de akıllıca."

Val ofladı. "Komik olan, annem aynı fikirde değildi. Yetmiş beş binlik çekin hemen o anda kendisine yazılmasını istedi. King ona işlerin o şekilde yürümediğini söyledi. Paranın ona değil, bana ait olduğunu ve onun söz veya erişim hakkı olmadığını belirtti. Bana da annemin müşterisi olmadığı bir bankada benim için bir hesap açtığını ve on sekiz yaşımdan büyük olduğum için annemin bu hesaba erişemeyeceğini söyledi."

"Akıllı adam."

"Bana karşı iyiydi." Sesi hüzünle doldu. "Bana telefon numarasını verdi ve üniversiteye girdiğimde ona haber vermemi, tıpkı lisede yaptığı gibi harç ödemelerini ayarlayacağını söyledi. Öyle de yaptı."

"Böyle söylüyorsun ama neden sana karşı iyi *davranmamış* gibi geliyor?"

Val başını iki yana salladı. "İyiydi. Sanırım annemin ne kadar boktan biri olduğunu biliyordu ve benim için üzülüyordu. Arkadaş falan değildik ama hiç varlığımdan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu."

Dişlerimi gıcırdattım. "Melek."

"Demek istediğim, benden bilfiil nefret etmiyordu. Annelerimizin ettiği gibi."

Gözlerimi kapattım. "Tanrı aşkına."

Bu zavallı kız... İyilik ölçütü bilfiil nefret edilmemekti.

Val'in, boktan ebeveynlerinin yaptıklarıyla hiçbir ilgisi yoktu ama yine de onu koruması gereken tüm yetişkinler suçu onun küçük omuzlarına yüklemişti.

"İkiz Şehirler'de bir üniversiteye girdim ve yaz için yurda erken taşınmamı sağlayacak kampüs içi bir iş buldum."

Profiline bakmak için gözlerimi açtım. "Akıllı kızım benim."

"Sonunda güvende hissetmek gerçekten iyi gelmişti."

Sikerler böyle işi.

Daha yakınımda olmasma ihtiyaç duyarak elini bıraktım ve kolumu beline doladım.

Valentine benimle yüz yüze gelmek için dönünce onu vücuduma doğru çektim. Diğer kolumu da onunla yatak arasına soktum.

Elleri göğüslerimizin arasındaydı. Küçük yumrukları kalbimin üzerindeki çıplak tene bastırıyordu.

Çocukluğunu parçalamak istiyorum.

Ama yapamazdım, bu yüzden başını çenemin altına sıkıştırıp iki kolumu da ona sararak olduğu yerde tuttum. "Benimleyken her zaman güvende olacaksın," diye söz verdim.

"Biliyorum," diye fısıldadı. Kabullenişi içime işledi.

"Taşındıktan sonra seni rahat bıraktı mı?" Hâlâ yaklaşmakta olan şey yüzünden bir korku hissediyordum.

"Çoğunlukla. Ben taşındıktan bir ay sonra bir adamla tanıştı ve onun peşinden *Florida*'ya gitti. Sanırım bir süre onunla yaşadı çünkü birkaç ay ondan haber alamadım." Val'in omuzları gerildi. "King okul yılının başında bana ulaştı. Çalışırken yaz kursuna gittiğimi görmüş. Bana iyi iş çıkardığımı söyledi. Sonra da birkaç ay içinde ilk ödememi alacağımı hatırlattı. Sanki unutabilirmişim gibi." Dudak büktü. "Bana hepsini bir kerede harcamamamı söyledi. Ona bir araba almayı düşündüğümü söylediğimde, baktığım arabayı önce ona göndermemi istedi. O zamanlar biraz baskıcı

gelmişti çünkü daha önce hiç kimse hayatıma bu kadar müdahil olmamıştı ama bana yardım edecek biri olduğu için minnettardım. Ne yaptığımı bildiğimden değil."

"Araba aldın mı?" On dokuz yaşındaki Valentine'ın ne alacağını gözümün önüne getirmeye çalıştım. Pratik bir şey olacağına emindim.

Ama Val başını iki yana salladı. "Annem doğum günümde beni aradı ve *Florida*'ya onu ziyarete gitmemi istedi." Göğsüm öfkeyle titreyince Val elini bastırdı. "Ben de ilk başta en kötüsünü düşündüm. Ama paradan hiç bahsetmedi. Ben de istedim ki... Çok aptalcaydı ama sadece onun kötü biri olmadığına inanmak istedim. Bu yüzden ona dönem bittiğinde ziyarete gideceğimi söyledim."

Boğazım kaşınmaya başlarken ona biraz daha sıkı sarıldım.

"Parayı harcadığım ilk şey buydu. Annemi görmek için bir uçak bileti."

Val uzun bir süre sessiz kaldı.

"Ne oldu?" diye sordum saçlarına doğru.

"Büyük bir kavga ettik. Peşinden gittiği adam onu terk etmişti ve geçinmek için paraya ihtiyacı olduğunu söyledi. Ben de ona hayır dedim. Çünkü incinmiştim. Beni yanında istemesini istemiştim ama o sadece paramı istediği için ziyarete gitmemi istemişti."

Dudaklarımı Val'in başının üstüne bastırdım; kandırılma ve kullanılma teması gözümden kaçmamıştı. "Ona hiçbir şey borçlu değildin, Valentine. Doğru olanı yapmışsın."

"Bana bir sürü laf söyledi ama ilk kez o zaman bağırarak karşılık verdim." Vücudu titremeye başladı. "Gitmek için çantamı hazırladım. Gidersem otele vereceğim paranın boşa gideceğini umursamadım bile ama sonra beni kalmaya ikna etti. Konuyu kapatacağını ve sabah kahvaltıya çıkabileceğimizi söyledi. Ben de kaldım."

Her şey bir araya geliyordu. O bana anlatmadan önce hepsi bir araya geldi.

Annesi o on dokuz yaşındayken ölmüştü.

Parmaklarımı yan taraflarında kıvırdım. "Valentine."

"O gece kendini öldürdü." Sonunda sesi gözyaşlarıyla dolmuştu.

"Melek." Başını tekrar öptüm.

"Boktan, küçük, tek yatak odalı bir daireydi. Bana yatak odasını alabileceğimi, kendisinin de kanepede uyuyacağını söyledi." Parmak uçlarını bana bastırdı. "Kendinden geçene kadar içeceğini düşündüm. Bu yüzden kendimi odasına kilitledim ve ağlaya ağlaya uyudum. Sabah kalktığımda onu küçük yemek masasında otururken buldum. Sandalyeye yığılmıştı. Boş bir votka şişesi ve başkası için yazılmış boş bir ağrı kesici şişesiyle birlikte."

Hayal bile edemiyordum.

Hayal bile edemiyordum amma koyayım.

"Çoktan ölmüş müydü?" Sormak zorundaydım.

Val başıyla onayladı. "İlk başta fark etmedim. Uyuduğunu sandım. Ama omzuna dokunduğumda... Kaskatı kesilmişti."

"Yüce Tanrım." Val'in üstünden ileri baktım. Cesetlere ne olduğunu çok iyi biliyordum. Dolayısıyla genç Val'in ne görmüş olabileceğini de çok iyi biliyordum. "Not bırakmış mıydı?"

"Senin kastettiğin şekilde değil."

Gözlerimi kapattım. "Ne bıraktı?"

"Bir yığın fatura."

"Ondan nefret ediyorum," diye çıkıştım.

Val'in biraz güldüğüne yemin edebilirdim.

"Ciddiyim." Bacağımı onun uyluğuna doladım. Sarılmak yeterli gelmiyordu. "Zaten ölmemiş olsaydı, onu kendim öldürürdüm. Sen bunu hak etmedin. Bana bunu hak etmediğini bildiğini söyle."

Göğsümdeki eli gerildi. Onu bu kadar sıkı tutarken yapabildiği tek şey buydu.

"Bir parçam bunu biliyordu. Onun mutsuz olduğunu ve ne yaparsam yapayım hep mutsuz kalacağını biliyordum ama yine de zordu, anlıyor musun? Çünkü onları bulmam için oraya koymuş-

tu." Başını iki yana salladığını hissettim. "Tek başıma olmaya alışmıştım ama o öldükten sonra... gerçekten öyleydim."

"Ondan nefret ediyorum," diye tekrar ettim.

Val'in verdiği nefes göğüs kıllarımı dalgalandırdı. "Gittiğim ikinci cenaze anneminkiydi. Onu tanıyan diğer herkesin de ondan nefret ettiği ortaya çıktı. Çünkü sadece ben ve rahip vardık. Ya da cenaze evinin müdürüydü sanırım."

"Cenaze töreni de mi yaptın?" Kaşlarımı çattım. "Onu timsahlara yem etmeliydin."

Homurdandı. "Birincisi, bu iğrenç. İkincisi, on dokuz yaşında aptalın tekiydim. Cenaze töreni yapmam gerektiğini sanıyordum."

"Sen mi planladın?" Sesimdeki şaşkınlığı gizleyemedim. Ama neden şaşırdığımı bilmiyordum. Söylediği gibi, annesinin hayatında bunu yapacak başka kimse yoktu.

"İstemeden. Onu bulunca 911'i aradım ve olay kendiliğinden gelişti. Cesedi bir cenaze evine götürüldü. Müdürü beni arayıp naaşı ne yapmak istediğimi ve töreni kendi salonlarında gerçekleştirmek isteyip istemediğimi sordu. Ben de soruları yanıtlamaya devam ettim ve ne olduğunu anlamadan bir cenaze töreni oldu." Bu cenaze evi müdürünü araştırmak için aklıma bir not aldım çünkü eğer hâlâ hayattaysa onu kendi yakma fırınına koyacaktım. "Sonra ev sahibi geciktirdiği kiranın ödenmesini ve tüm eşyalarının taşınmasıyla ilgilenmemi istedi." Listeme *ev sahibini* de ekledim.

"Tüm bunların parasını ödedin, değil mi?"

"Paramı harcadığım ikinci şeydi," diye kabul ettiğinde tekrar küfrettim. "Parayı annem için harcadığımdan King'le başımın derde gireceğinden korktum. Ama hiçbir şey söylemedi. Bu yüzden ben de bilmediğini düşündüm."

"Bekle." Biraz geri çekildim. "Ne demek istiyorsun?"

Bana bakmak için başını arkaya yasladı. "Ne demek istiyorsun da ne demek?"

"Cenazede yalnız olduğunu söyledin. King neden orada değildi?"

Val omzunu kaldırmaya çalıştı ama onu çok sıkı tutuyordum. "Neden orada olacaktı ki? Onu ve Aspen'i çağırdığımda gerçekten gelmelerini beklemiyordum. Aileleri annemi pek sevmezdi."

"Ne olmuş yani? O senin erken kardeşin!"

Başını iki yana salladı. "Hayır, Dominic, sorun yok."

"Sorun var. Onun için bahaneler uydurma. Ona annenin öldüğünü söyledin, o da seni annenin intiharıyla baş etmen için tek başına bıraktı." Çok kızgındım. Hem de çok kızgındım. Benim tatlı, değerli, küçük Valentine'ımın güvenebileceği tek bir kişi yoktu.

"Dom." Beni rahatlatmaya çalışırken sesi yumuşaktı. "Öyle bir şey değildi. Annemin nasıl öldüğünü bildiğini bile sanmıyorum."

"Cenazeden bahsettiğinde ona söylemedin mi?"

"Şey." Çenesini öne eğip tekrar göğsüme bakmaya başladı. "Bir mesaj bırakmıştım."

"Bir daha söyle," diye hırladım.

"Bende sadece ofis numarası vardı. Asistanına mesaj bıraktım."

"Ve seni hiç geri aramadı." Bunu sormadım. On dokuz yaşındayken erkek kardeşine yaşayan son ebeveyninin öldüğünü bildiren bir mesaj bırakmıştı ve kardeşi onu geri bile aramamıştı.

Bunun bedelini ödeyecek.

"Ona kızma." Boktan kardeşini savunmaya çalışıyordu.

"Bunların hiçbiri doğru değil, Valentine." Arkasında tüm dünyanın gücü olsa bile umurumda değildi. O herifin canını yakacaktım.

"Bunlar geçmişte kaldı. Artık aramız iyi."

"Aranız iyi olsaydı, bu akşam ilk doğum günü partin olmazdı." Elimi sırtından yukarı kaydırdım. "Cenazeden sonra ne oldu?"

"Evime geldim ve okula döndüm. Ertesi yaz King beni o ve Aspen'le birlikte akşam yemeğine davet etti."

"Sen de gittin mi?"

"Gittim."

"Neden?" Tüm olanları unutabilmeyi hayal bile edemiyordum.

"Çünkü bir aile istiyordum."

Gözlerim kapandı.

Hepsinden nefret ediyorum.

Valentine altın dolu bir hayatı hak ediyordu ama ona kalan tek şey küller olmuştu.

"Bana gittiğim üçüncü cenazeyi sor," diye fısıldadı.

"İstemiyorum," dedim dürüstçe.

Val kolunu aramızdan çekip belime dolayarak bana sarıldı. "Gittiğim üçüncü cenaze töreni kuzenin için olandı."

Gözlerimin arkası acıyarak nefes aldım.

King'ten nefret ettiğim gibi kendimden de nefret ediyordum.

O cenaze, parmağında dövmeyle uyandığı gündü.

İttifak'a katılma planımı açıkladığım ve kalbini yok ettiğim günün ertesiydi.

Tek başına yaşamak zorunda kaldığı korkunç bir deneyim daha olmuştu.

Bunu ona ben yapmıştım.

Ona cenazeye gideceğimizi söylediğimde yüzünün nasıl solduğunu hatırlıyordum. Yirmi yıldır ilk kez özür dileme dürtüsü boğazımı sıktı...

Ama sonra Val devam etti. "Her zaman bir ailenin olabileceğini hayal ettiğim her şeydi. Ne anlama gelebileceğini." Alnını göğüskafesime bastırdığında elimi yukarı götürerek ensesini kavradım. "Gitmeye korkuyordum."

"Val..."

Sözümü kesti. "Bunun bir parçası olmama izin verdiğin için sana teşekkür etmek istiyorum. Bu durum, katıldığım diğer cenazeleri değiştirmiyor ama bana her şeyin eskisi gibi olmak zorunda olmadığım kanıtladı."

Ah, bu lanet olası kadın.

"Asla eskisi gibi olmayacak. Senin için değil," diye söz verdim ona. "Birlikte yas tutacağız."

"Biliyorum." Dudaklarını tenime bastırdı. "Aileni sevdim."

Tutuşumun altında kasları gevşedi. "Onlar artık senin de ai-

len," dedim alçak sesle çünkü biz konuşurken uykuya dalacağını düşünüyordum.

"Sadece beni yanında tutarsan."

Onu zar zor duydum.

"Seni sonsuza kadar yanımda tutacağım."

Yorgun parmakları yanlarımı kavradı. "Ama artık biliyorsun."

"Neyi biliyorum?" Şimdi ikimiz de fısıldıyorduk.

"Değerli olmadığımı."

Değerli olmadığımı.

Sözleri öyle bir şiddetle çarptı ki nefes alamadım.

Böyle hissetmesine sebep olan insanlardan nefret ediyorum.

Onu kendi geçmişinden, kendi berbat duygularından korumaya çalışarak ona sarıldım.

O çok değerli biri.

King ona boktan bir erkek kardeş oldu diye benim de... Ne yapacağımı sanıyordu? Onu iade edeceğimi mi? Birdenbire onu istemeyeceğimi mi?

Burnumu saçlarına bastırıp kokusunu içime çektim.

Tabii ki böyle düşünüyordu. Ailesinin her üyesi ya ona ihanet etmiş ya görmezden gelmiş ya da onu terk etmişti.

Tekrar içime çektim.

Ben öyle olmayacağım.

Bir daha asla.

"Sen sahip olduğum her şeyden daha değerlisin," dedim biraz geç de olsa bedeni uykuya dalarak tamamen rahatlarken.

Sonraki bir saat boyunca karıma sarılarak o şekilde kaldım ve uzaklara daldım.

Ciğerlerimi onunla doldurdum.

Anlattığı hikâyeden kaçmadım; onu tekrar ettim. Bunca yıldır nasıl hissettiğini anlamak için elimden geleni yaptım. Ne istediğini dinledim.

Sonra onu yanımda tutabileceğimden emin olmak söz konusu olduğunda *çok ileri gitmek* diye bir şey olup olmadığını düşündüm.

Yoktu.

Yani karım bir aile istiyorsa ona bir aile verecektim.

Dikkatlice yataktan kalktım ve sessiz bir şekilde banyoya girdim. Işığı engellemek için kapıyı kapattıktan sonra giyinme odasına girdim ve arka duvarda sakladığım kasayı açtım.

Tereddüt etmedim. Uzanıp üç adet dikdörtgen *blister* ambalaji* çıkardım.

Onu bu şekilde yanımda tutacağım.

Arzuladığı her şeyi ona böyle vereceğim.

Onunkileri sakladığını bildiğim çekmeceyi açtım ve yedek iki ambalajı elimdekilerle değiştirdim. Sonra şu anda kullandığı ambalajı aldım ve kasamdaki son ambalajın üzerindekilerle aynı sayıda hapı çıkardım.

Suyu açarak kanıtları temizlerken son paketi de bulduğum gibi yerine koyduğumdan emin oldum.

Sonra göğsümü dolduran bir doğruluk hissiyle Val'in gerçek doğum kontrol haplarını kasaya koydum. Ardından kilitledim.

* Tablet veya kapsüllerin korunmasını sağlayan bir ambalaj çeşidi. (ç.n.)

ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

VAL

"Ah, hey, sana sormayı unutup duruyorum!" Telefonu kapatmadan önce Bri beni durdurdu. "Bu akşam geliyor musun?"

"Ah, nereye geliyor muyum?"

"Noel partisine."

Ayaklarımı masada birbirinin üzerine atarak pozisyonumu değiştirdim. "Hangi Noel partisi?"

Bri bu aramayı iş takvimlerimize koymuştu. Ben de belki çakışan bir projemiz vardır diye düşünmüştüm ama o sadece başka bir şubede çalışan ve karmaşık bir boşanma süreci geçiren bir adamla ilgili dedikodular hakkında beni bilgilendirmek istiyordu.

Telefona doğru inledi. "Cidden şirket partisine davet edilmedin mi?"

"Hayır ama belki de bu yıl sadece yerel çalışanlara göndermişlerdir ve ben de yeni yerel bir çalışan oldum."

"Hayır, İK'daki Tosh tembel bir sürtük olduğu içindir."

Kahkaha attım. "Senin sözüne güveniyorum."

"Pekâlâ bu akşam sekizde başlıyor. Yine tüm binayı kapsayan bir şey, yani hâlâ dördüncü kattaki avluda. Ama bu yıl iyi bir açık büfe olacağını duydum."

"Ah, açık büfe mi?" diye sordum alaycı bir şekilde.

"Evet, seni ahmak zengin. Biz köylülerin bedava yemek sevdiğimiz için akın ettiği şey."

"Sen köylü değilsin." Güldüm.

Beni duymazdan geldi. "Hayatının benden daha iyi olmasından bahsetmişken, o inanılmaz derecede yakışıklı kocanı da yanında getir."

Geçen hafta kaçarak evlendiğinde bana gönderdiği fotoğrafları gördüğümden başımı iki yana salladım. "Yeni kocan çekici değilmiş gibi davranma." Gerçekten de çekiciydi. Sadece sıradan komşu çocuğu tarzındaydı. Dövmeli gangster gibi değildi.

Açık duran kapımdaki hareket beni ürkütünce küçük bir çığlık attım.

Kapımın pervazına dayanan Dom gözlerini kısmış ve kollarını göğsünde kavuşturmuş, ters ters bana bakıyordu. "Sen kime çekici diyorsun?"

Bri de aynı anda bir şey söyledi ama onu kaçırdım.

"Ödümü patlattın," dedim ayaklarımı masadan indirip yere basarken.

"Bu o mu?" Bri'nin heyecanlı sesi ani adrenalinimi kesti.

"Evet," dedim gözlerimi Dom'dan ayırmadan. "Bu benim baskıcı kocam."

Dom bir kaşını kaldırdı.

"Ona suşi için teşekkür ettiğimi söyle," dedi Bri kendinden geçmiş gibi bir sesle.

Gözlerimi devirdim çünkü bunu söylerken kirpiklerini kırpıştırdığını gözümün önüne getirdim. "Hayır. Ayrıca sakın erkeğimle flört etmeye kalkma yoksa onu yanımda getirmem."

Bri kıs kıs gülerken Dom'un sırıtma dürtüsüyle savaştığım görebiliyordum.

Bu akşam aptal bir iş partisine gitmeyi gerçekten istemiyor-

dum. Ama doğum günü partimden beri evden çıkmamıştım ve neredeyse bir hafta olmuştu. Ayrıca, Dom... farklıydı. Belki bu ikimiz için de iyi olurdu.

Kötü anlamda farklı değildi. Hatta daha da şefkatli olmuştu. Beni sürekli besliyordu. Neredeyse her gün ihtiyacım olmayan şeyler hediye ediyordu. Ama bana hiç *o şekilde* dokunmadı.

Duygusal olarak çok kırılgan olduğumu mu düşünüyordu yoksa başka bir sorun mu vardı bilmiyordum ama belki dışarıda eğlenceli bir akşam sorunu çözebilirdi.

Dom'un bana dokunmasını istediğim gerçeğini de fazla düşünmeyecektim. O benim kocamdı. Ben de onun karısıydım. Her şeyimi bu işe adamaya çalışıyordum.

"Bu akşam boş musun?" diye sordum Dominic'e telefon hâlâ kulağımdayken.

"Ah lütfen, ah lütfen..." diye tezahürat yapıyordu Bri.

"Ne için ve ne zaman?"

"Tanrım, sesi bile ateşli," diyerek inledi Bri.

"Kapa çeneni." Telefona güldükten sonra ağzımdan uzaklaştırdım. "Görünüşe göre şirketimin Noel partisi bu akşammış. Herkes bana söylemeyi unuttuğu için son dakika oldu. Müsait değilsen yalnız gidebilirim." Son cümleyi onu zorlamak için eklemiştim.

İşe yaradı.

"Seninle orada buluşuruz."

Bri ciyakladığında Dom'un bunu duyduğunu biliyordum çünkü en sonunda dudakları yukarı kıvrıldı.

ELLİ BEŞİNCİ BÖLÜM

DOM

"Şimdi..." Dördümüz Val'in ofis binasındaki asansöre adım attığımızda Rob konuşmaya başladı. "Plan nedir?"

Dördüncü katta kapılar açıldığında ilk çıkan ben olacağım şekilde kendimi konumlandırdım.

"Plan şu ki, sikik bir Noel partisine gidiyoruz."

Hepimiz diken üstündeydik. Şehrin dış kısmında sahip olduğum bir depolama tesisine araçtan ateş açılmıştı. Kimse yaralanmadı. Orada değerli bir şeyim de yoktu. Ama bu bir prensip meselesiydi. Ayrıca çocukçaydı amma koyayım. Hepimiz öfkemiz için bir hedefimiz olmamasından bıkıp usanmıştık.

"Tamam ama burada çalışıyormuşuz gibi mi davranmamızı istiyorsun? Yoksa Val'i mi izliyoruz?" Ona ters ters baktığımda Rob ellerini kaldırdı. "Etrafı kolaçan edeceğiz. Anladım."

Getirdiğim iki adam akıllılık ederek sessiz kaldı.

Parmaklarım bir şeyleri yumruklamak için kaşınıyordu ama bunun yerine ceketimi ilikleyip bembeyaz gömleğimin üzerindeki kömür grisi takım elbisemi düzelttim.

Val'in dövmelerimin hatlarını görebilmekten hoşlandığını biliyordum. Her ne kadar son mesajıma cevap vermeyerek sabrımı sınıyor olsa da -mesaj atıp biraz gecikeceğimi söylemiştim- dikkatinin üzerimde olmasını istiyordum. Bu yüzden onu düşünerek giyinmiştim.

Asansörün kapıları kayarak açıldığında zaten bozuk olan sinirlerim neşeli müzikle saldırıya uğradı.

Buna hayır demeliydim.

Ayrıca daha fazla soru sormalıydım çünkü burada çok fazla insan vardı. Val'in şirketinin *Chicago* şubesinde yirmiden az kişi olduğunu biliyordum. Demek ki bu çok şirketli bir parti olsa gerekti.

Adamlarım avluda dağılırken ben de kalabalığa karıştım.

Bir tarafı nehre bakan yirmi katlı avluya tamamen açık bir asma katta, birkaç kat yukarıdaydık. Sağ tarafımda bir bar kurulmuştu. Solumda ise Noel müzikleri çalan bir DJ standı vardı.

İçinde bulunduğum ruh hali için çok fazla şirket dangalağı var.

Nefesimi verdim.

Karıma başka bir iş bulacaktım. Zamanını ve yeteneğini bu moronların içinde harcamamalıydı.

Kalabalığın ortasında durup bakışlarımm insanlar üzerinde gezinmesine izin vererek konuşmak istediğim tek kişiyi aradım.

Sonra da onu gördüm.

Alanın diğer ucunda, avluya bakan tırabzanların yanındaydı ve yan tarafı bana dönük şekilde profilini gösteriyordu.

Ama o olduğunu biliyordum.

O olduğunu her zaman bilecektim.

Hedefimi görüş alanımda tutarak kalabalığın içinde hızla ilerledim.

Onun bu kadar yakınımda olması içini rahatlama ve gerginlik karışımı bir duyguyla dolduruyordu.

Burada ve iyi olduğunu görebildiğim için rahatlama. Burada çok fazla insan olduğu içinse gerginlik. Bir odada birlikte ve yalnız olmadığımız sürece güvenliği konusunda her zaman endişelenecektim.

İnsanlar yoluma geçerek onu görüş alanımdan çıkarıyor, sonra da çekilip onu parçalar halinde görmeme neden oluyorlardı.

Sarı bir renk patlaması fark ettiğimde adımlarım yavaşladı.

Çünkü birkaç metre ileride güzel karım duruyordu. Üzerinde ilk tanıştığımızda havaalanında giydiği kıyafet vardı.

Ayaklarına bakınca gülümsediğimi hissettim.

Tam olarak aynı kıyafet değildi. Bu akşam tenis ayakkabıları yerine bir çift dolgu topuklu ayakkabı giymişti. Ama Noel partisinde giyilecek bir şeye hiç benzemeyen aynı parlak renkli çapraz elbise üzerindeydi. *Aynı sade mücevherler. Aynı atkuyruğu.*

Ama duruşunu fark ettiğimde yeni keşfettiğim sakinliğim kayboldu. Tamamen yanlıştı.

Sırtı dimdikti. Dirseklerini yanlarına sıkıca bastırmış bir vaziyette içkisini vücudunun önünde tutuyordu.

Bu bir savunma duruşuydu.

Benim karım asla bir savunma duruşunda olmamalıydı.

Valentine'ımla aramdaki mesafeyi dört adımda kapattım.

Yanına gelmeden bir saniye önce gözleri benimkilerle buluştu ve varlığımla rahatladığını gördüğümde göğsüm memnuniyetle doldu.

Benim kahrolası Valentine'ım.

Uzanıp ensesini kavradığımda daha da rahatladığını hissettim.

"Dominic," diyerek iç geçirdi.

"Melek." Eğilip dudaklarımı onunkilere bastırırken onu sabit tuttum. Öpücük sade... sayılırdı.

Gözlerinin içine bakabilecek kadar geri çekildim, irislerinin altın rengi benekleri partinin ışıkları altında parlıyordu. "İyi misin?"

Dudaklarını büzerek başıyla hafifçe onayladı.

"Mesajıma neden cevap vermedin?"

Gözlerini benden kaçırdı ama parmaklarımı yumuşak teninde gezdirerek dikkatini üzerimde tuttum.

Başparmağımın altında boğazı hareket etti. "Telefonumu yukarıda, ofisteki çantamda unutmuşum."

"Bundan sonra yanında taşıyacaksın."

"Evet, Dom." Konuşurken verdiği nefes dudaklarımda dans etti.

Gözlerim yavaşça kapandı ve açıldıklarında karımın önünde duran adama döndüm.

Yaklaşırken onu gözden kaçırmamıştım.

Kadınımı rahatsız eden kişinin o olduğu gerçeğini de gözden kaçırmadım.

Dimdik dururken o siktiğimin yüzüne bir tokat atasım geldi.

"Sen kimsin?" Ses tonum tehlikeliydi. Kim olduğunu zaten biliyor olsam da.

Kalitesiz takım elbisesi zayıf bedenini saran adam elini uzattı. "Ben Bay Ritz."

Sağ elim Valentine'ın ensesini kavrıyordu ve ona dokunmak için karımı bırakmadım.

"Ricky." Onu ilk adını kullanarak selamladım. Gözle görülür bir şekilde ürktüğünde dudaklarım hafifçe yukarı kıvrıldı. "Senin hakkında çok şey okudum."

Sanki şaka ya da kelime oyunu yapıyormuşum gibi kıkırdadı. Ama ikisini de yapmıyordum.

Eğer karımın, iyice araştırmadığım bir adamla aynı ofiste çalışmasına izin vereceğimi düşünüyorsa çok yanılıyordu.

Ricky orada rahatsız bir şekilde dururken Val'in içkisini elinden alıp dudaklarıma götürdüm.

Viski ve kolaya benziyordu; geçirdiğim günden sonra bu iyi gelebilirdi.

Lezzet dilimi kaplamadan önce tatlılık burnuma çarptı ve yutarken dudaklarımda kocaman bir gülümseme belirdi.

Karıma baktım. "Kök birası mı?"

Gözleri gülümsememdeydi. "Sen burada yokken içmek istemedim."

Elimi boynu boyunca yukarı gezdirdim. Sonra tekrar indirdim. "Artık buradayım." Elbisesine baktığımı görmesine izin verdim. "Ne kadar kalmamız gerekiyor?"

Sonunda yüzünde gerçek bir gülümseme belirdi. "Seni Bri'yle tanıştırmam gerek."

"*Vegas*'taki kız mı?"

Val'in gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı çevrildi. "Evet. Sana adını söylemiş miydim?"

Başımı iki yana salladıktan sonra gerçeği söyledim. "Adını grup mesajında görmüştüm."

"Grup mesajı...?"

"Senin biraz uykun vardı. Ben de senin yerine cevap verdim."

Hatırlayınca gözlerini kıstı. Ona bütün hafta benimle yatacaksa onlara haber vermesini söylediklerini... Val kelimenin tam anlamıyla baygın olduğu için o mesaja cevap veren kişinin ben olduğumu...

Hafifçe omuz silktim. "Endişelenmelerini istemedim."

Val'in dudakları kıvrıldı. "Sana teşekkür mü etmeliyim yoksa tokat mı atmalıyım emin değilim."

Boynundaki parmaklarımı esnettim. "İkisini de yapmana izin vereceğim."

Gözlerini devirdi. Bunun zaferini ruhumda hissettim. Çünkü az önce düğün gecemizden bahsetmiştim ve o gözlerini devirmişti. Sessizliğe bürünmedi. Ağlamadı. Sanki bir kâbus değil de aptalca bir şeymiş gibi güzel gözlerini devirdi.

"Gidip arkadaşını getir." Alnına bir öpücük kondurduktan sonra gitmesine izin verdim.

Val gitmek için patronuna arkasını dönerken ben de ona döndüm. Adamın bunca zamandır burada sikik bir aptal gibi durmasına hayret ettim.

Ama onunla tekrar muhatap olmadan önce odanın diğer ucundaki Rob'la göz göze geldim. Sonra iki parmağımı kaldırıp iki farklı işaret yaptım. İlki ona Val'i takip etmesini belirtiyordu. İkincisi ise diğer adamlarıma benim bulunduğum yere gelmelerini söylüyordu.

Ricky Ritz'e baktığımda gözleri yüzüm ile elim arasında gidip geliyor, muhtemelen az önce neyi harekete geçirdiğimi merak ediyordu.

Bana bir bahane vermesi için dua ederek sessiz kaldım.

Üç saniyesini aldı.

"Onda gerçekten izini bırakmışsın, ha?" Sol elini kaldırıp yüzükparmağını oynattı.

Ona doğru bir adım attığımda o da bir adım geri gitti.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" Bir adım daha atarken sesim sakindi.

"E-evet." Geriye doğru bir adım daha attı.

İlerlemeye devam ettim.

"Ama kim olduğumu gerçekten biliyor musun?"

Adam tökezleyerek geri çekilmeye devam ederken etrafına bakındı.

Cevap vermeyince daha hızlı bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattım. "Cevap ver."

"Ki-kim olduğunu biliyorum." Gözleri artık kocamandı.

Val'in patronu bir adım daha geri attı ancak dört kat aşağıdaki lobiyle aramızdaki son engel olan tırabzana çarpınca durdu.

Bir adım daha yaklaşıp vücudumu onunkinden birkaç santim uzakta tuttum. "O zaman *karıma* bakmanın kötü bir fikir olduğunu biliyor olmalısın."

"Bakmadım... Ba-bakmıyordum," diye kekeledi.

"Bakıyordun." Göğsümü onunkine bastıran son adımı da attım. "Ve bundan hoşlanmadım."

"Ö-özür dilerim. Özür dilerim." Yalvarmak için ellerini kaldırmaya çalıştı ama aramızda yer olmadığı için kollarını yana açmak zorunda kaldı.

Öne eğilerek onu arkaya yaslanmaya mecbur bıraktım.

Kalçaları tırabzana yaslanmadan önce kolları bir kez döndü.

Parmaklarımı cebimdeki metale bastırdım ama kendime izin verdiğim tek şey buydu.

Onun yanından, omzunun üzerinden dört kat aşağıya, mermer zeminli lobiye baktım.

"Senden hoşlanmıyorum, Ricky." Gözlerimi tekrar onunkilere çevirip biraz daha eğildim. Vücutlarımız aynı hizadaydı. Cüssem onu hem geriye doğru itmeye hem de yerinde tutmaya yarıyordu.

"Özür dilerim," dedi yalvararak.

"Özrünü istemiyorum," diye hırladım.

"N-ne istiyorsun?" Elleri tırabzanla cebelleşiyordu. Avuç içleri muhtemelen terden kayganlaşmıştı.

"Beyninin o zemine saçılmasını istiyorum." Arkasındaki mesafeyi başımla işaret ettim.

Elleri tırabzandan ayrılıp ceketimi tutmaya çalıştı.

Ama adamlarım yanımdaydı. Her biri kollarından tutup tekrar aşağı bastırdılar.

Bunu yumuşak bir şekilde yaptılar. *Hızlıca.* Ama insanların izlediğini biliyordum.

Kimin gördüğü sikimde bile değildi. Çünkü bu adam karımı rahatsız etmişti.

"İşte olacaklar şunlar," dedim ona biraz daha üzerine eğilip sırtını boşluğa eğerek. "Bu işi bırakacaksın. Bu gece."

"Ama..."

Yüzüne birkaç santim kala dişlerimi birbirine kenetlediğimde sesini kesti.

"Bu gece işi bırakacaksın," diye tekrarladım bu sefer daha yavaşça. "Sen işi bırakırken ben de karımı eve götüreceğim ve biraz sohbet edeceğiz. Eğer ona elini sürdüğünü ya da iş dışında herhangi bir konuda yorum yaptığını öğrenirsem, kalbini kaburgalarından söküp çıkaracağım." Ricky'nin vücudu benimkine doğru titriyor, uygun miktarda korku nihayet kafasına dank ediyordu. "Sorun var mı?"

Başını iki yana salladı.

"Sözümün eri bir adam olduğuma inanıyor musun?"

Başım onaylar anlamda salladı.

"Güzel." Yavaşça doğrulduğumda adamlarım kollarını bıraktı. "Şimdi buradan siktir olup git de insanlar partilerinin tadını çıkarabilsin."

Geri çekildiğimde Ricky Ritz kollarını kendine sararak tırabzandan uzaklaşıp öne eğildi.

Yüzümü onunkine yaklaştırdım. "Hemen."

Ağzını açtı ama cevap vermek yerine kalabalığın arasına dalıp uzaklaştı.

ELLİ ALTINCI BÖLÜM

VAL

"Aslında onunla tanışmak istediğimi sanmıyorum. Gidip bize biraz tatlı bulacağım," diye mırıldandı Bri'nin kocası bizden uzaklaşmadan önce.

"Tavuk!" Bri arkasından seslendi.

Konuşmalarına gülmek istiyordum ama dilimi ağzımda tutmaya çalışmakla meşguldüm.

Abartılı, yabani davranışlardan etkilendiğimi bilmiyordum ama meğer etkileniyormuşum.

Gerçekten etkilenmiştim.

Patronum Dominic'ten kaçarken elbisemin altında uyluklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım.

Aralarında her ne konuşulduysa Bay Ritz'i ölümüne korkutmaya yetmişti. Belli ki bundan sonra onun için çalışamayacaktım. Belki hiçbir şey olmamış gibi davranabilirdi ama ona baktığımda göreceğim tek şey Dominic'in geniş omuzları ve bunun içimi nasıl ateşe verdiği olacaktı.

Dominic kendi adamı olduğu belli olan iki kişiye bir şeyler söylerken etraflarındaki insanlara baktım.

Dom sesini hiç yükseltmedi. Bay Ritz'le aralarındaki hareketler belli belirsizdi ama bu etkileşim gözden kaçmadı. Ancak bağıran kimse yoktu. Kimse olayı kaydetmek için telefonunu bile çıkarmıyordu.

Kimsenin umurunda değildi.

Ya da belki de kimse Dominic Gonzalez'i kızdıracak bir şey yapmak istemiyordu.

Birden fazla göz üzerime döndü. Bana bakıyorlardı çünkü ben ona aittim.

O da bana ait.

Dom adamlarıyla konuşmayı bıraktıktan sonra bakışlarımı bulması sadece bir saniye sürdü.

İşte o anda parti benim için bitti. Eve gitmek ve onunla yalnız kalmak istiyordum.

Dominic'in göğsü genişlediğinde gözlerim beyaz gömleğinin üzerinden oraya indi. Acaba onu duşa tamamen giyinik olarak girmeye ikna edebilir miydim? *Sırf dövmeli vücuduna yapışan kumaşı görebilmek için.*

Sonra bacaklarından aşağıya uzanan desenleri düşündüm.

Ağzım sulanmaya başlaymca kök biramı kaldırıp yeni başlayan susuzluğumu gidermek için bir yudum aldım.

Noel için ne istediğimi biliyordum. *Dominic'in çıplak fotoğraflarıyla dolu bir takvim. Sert, hazır ve sadece benim gözlerim için.*

Yanımdaki Bri bu akşam için benim sarı elbisemden çok daha uygun renkteki kırmızı elbisesinin eteğini düzeltirken beni hayalimden kopardı. Ancak Dominic beni tüketmek ister gibi bakıyordu. Bu yüzden bunu giymekle doğru bir seçim yaptığımı hissediyordum.

Önümde durduğunda gülümsememe engel olamadım. "Orada her şey yolunda mı?"

Dom çenesini öne eğdi. "Elbette. Gerçi yeni bir patronun olacak gibi görünüyor."

"Öyle mi?"

"Bu gece işi bırakıp bir daha geri dönmemekle ilgili bir şeyler dedi." Dom'un dudakları kıvrıldı ve başını hafifçe iki yana salladı. "İnsanların ne yapacağı asla belli olmuyor, değil mi?"

Kaşlarımı kaldırıp benzer bir şekilde başımı iki yana salladım. "Çok garip."

Gözleri benimkilerden ayrılmadı. "Mükemmel görünüyorsun."

Bu adam.

Bir o yana bir bu yana dönerek eteğimin dizlerimin etrafında dans etmesini sağladım. "Bu eski şeyi mi diyorsun?"

Dom'un gözkapakları kısılınca birdenbire beni omzuna atıp ödülünü almış bir savaşçı gibi buradan çıkarmasından korktum.

Elimi sessizce yanımda duran Bri'ye uzattım. "Dominic, Bu Bri. Arkadaşım." Son kısmı eklerken samimi görünmesini umuyordum. Çünkü Bri'yi artık gerçekten arkadaşım olarak görüyordum ve Dom'un onun sadece işten bir tanıdık olmadığını bilmesini istiyordum. "Bri, bu da Dom."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Dom iri elini uzattığında Bri tuttu. "Valentine'ın arkadaşı benim de arkadaşımdır."

Bri'ye baktığımda gülümsemesini bekliyordum ama yüzündeki ifade çok ciddiydi.

"Teşekkür ederim." Sesi de bir o kadar ciddiydi.

Dom başını salladıktan sonra elini bıraktı ve muhtemelen ciddiyetin doğru ses tonu olduğunu fark ettim. Sanırım Dominic az önce ona mafyanın korumasını teklif etmiş, o da bunu kabul etmişti.

Dom kolunu bana uzatırken Bri'ye "Duyduğuma göre tebrikler demem doğru olur," dediğinde ben de onun yanına sokuldum. "Yeni kocan burada mı?"

Bri bu kez gülümsedi. "Burada. Ama sanırım gözü fazla korktu çünkü Noel ağacının yanında saklanmaya çalışıyor."

Dom hafifçe gülerek başını eğdi. "Görünüşe göre adamım onu yine de bulmuş."

Hepimiz döndüğümüz anda Rob'un Bri'nin kocasının sırtına hafifçe vurduğunu gördük; onu o kadar şaşırttı ki, ısırmaya çalıştığı küçük keki düşürdü.

"Gitmeden önce açık büfeye uğramak ister misin?" Dom yan tarafımı sıktı.

Ona bakarak gözlerimi kıstım. "Bugünkü konuşmamızın ne kadarına kulak misafiri oldun?"

Yüzünde sıfır suçluluk ifadesiyle bana baktı. "Etrafına dikkat etmeyi öğrenirsen bunun cevabını da bilirsin."

Bri kahkahasını öksürerek saklamaya çalıştı.

"Bilgin olsun diye söylüyorum, buraya geldiğimizde biz yedik."

"Güzel." Dominic, Bri'ye döndü. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum." Sonra kimseye tek kelime etmeden beni asansörlere yönlendirdi.

Tam oraya vardığımız sırada kapılar açıldı ve tırabzanda patronumun kollarını tutan iki adam içeride bekliyordu. İçlerinden biri ceketimi ve çantamı tutuyordu.

Eh, bu oldukça kullanışlı.

Rob arkamızdan asansöre bindi ve ben ceketimi giyip tanımadığım adamdan çantamı alırken beşimiz birlikte ana kata indik.

Kabin durmak için yavaşladığında dört telefondan bildirim sesi geldi. Sessiz kalan tek telefon benimkiydi.

Dominic telefonunu cebinden çıkardı. Başımı kaldırıp baktığımda yüz ifadesinin sertleşmesini izledim.

Bir sorun olup olmadığını sormanın faydası yoktu.

Bir sorun vardı.

Dom telefonunu cebine koydu ve asansör kapıları açılırken kolunu omuzlarıma doladı. "Bayan Gonzalez'i eve götürüyoruz. Sonra da mekâna gideceğiz."

Dom bana daha önce hiç böyle seslenmemişti. Bu şekilde değildi. Bu da beni korkutmuştu.

Önce Rob indi. Lobide ilerlerken başı öne arkaya hareket ediyordu.

Sonra yanında benimle birlikte Dom indi. Diğer iki adam da arkamızdaydı.

Çantamı önüme alarak onlarla ilerlerken uzun adımları alıştığımdan daha hızlı yürümeme neden oluyordu.

İlk olarak Rob ön kapıdan geçip kaldırıma adım attı.

Katlı otopark binanın diğer tarafında olduğu için nereye gittiğimizden emin değildim ama sonra binanın önündeki kaldırımda, önünde iki mat siyah araba ve arkasında iki tane daha olan büyük, siyah bir SUV gördüm.

SUV'den bir adam çıktı ve bizi karşılamak için aracın etrafından dolandı.

Dom adama "Önce daireye gidiyoruz," dediğinde sadece bir kez başını salladı. Sonra koşarak SUV'nin hemen önündeki arabaya bindi.

Dominic'in beni ileri doğru yönlendirmesine izin vermeye devam ettim. Sadece büyük aracın arka kapısını açması için durakladım.

Araca bindiğimde Dom da arkamdan gelince koltuğun ortasına doğru kaydım.

Rob diğer yanıma bindi ve tanımadığım iki adam da ön tarafa geçti.

"Emniyet kemeri, Melek." Dom'un sesi yumuşaktı ve dediğini yapmaya çalışana kadar titrediğimi fark etmemiştim.

Dominic bana dönerek parmaklarını benimkilerin üzerine kapatmak için uzandı.

Bana yardım ederken elleri sabitti.

Klik sesi arabayı doldurdu ve ön camdan bir ışık huzmesi gördüğümde şoförümüzün selektör yaptığını düşündüm. Sonra tüm kafile hareket ederek yola çıktı.

"Buraya tüm bu adamlarla mı geldin?" Dominic'e sorarken sesimi alçak tutmaya çalıştım.

O mesajı biz binadan çıkmadan neredeyse bir dakika önce almıştı. Bir şey olduysa buraya bu kadar çabuk gelebilmelerinin imkânı yoktu.

"Evet, Ufaklık." Elini dizime koydu.

Mesela neden beş arabalık bir konvoyla seyahat ettiği gibi daha fazla şey sormak istiyordum ama araçtaki gerilim o kadar yoğundu ki, uzanıp dokunabileceğimden emindim. Bu yüzden sessiz kaldım.

Sokaklarda art arda manevralar yaptık ve tüm bu adamların olmaları gereken başka bir yer varken sadece beni bırakmak için bizim eve gelmeleri yüzünden kendimi kötü hissediyordum.

Ama içimden bir ses eve *Uber*'le dönmeyi teklif etmemin iyi karşılanmayacağını söylüyordu.

Dürüst olmak gerekirse, eğer kötü bir şey oluyorsa etrafımın büyük ve korkutucu adamlarla çevrili olmasına memnun olurdum.

Yavaşlamaya başladığımızda başımı kaldırıp bakınca binamıza yaklaştığımızı gördüm.

Kemerimi çözdüm ama Dom durduğumuzda kapıyı hemen açmadı.

Bekledi. Ben de diğer aracın yolcuları olan dört adamın bizimle binanın ön kapısı arasında sıralanmasını izledim. Yüzleri birbirine dönüktü. Sırtları bir tür koridor oluşturuyordu.

"Benimle gel." Dominic komutu Rob'a yöneltmiş olmalıydı çünkü Dom'un kendi kapısını açmasıyla aynı anda onun kapısının da açıldığını duydum.

Koltuktan inerken elbisemin eteğini aşağıda tutmaya dikkat ettim. Ayaklarım yere değdiğinde Dom elimi tuttu ve geniş kaldırımda yürümeye başladık.

Saat yeterince geç olduğu için etrafta çok fazla yaya yoktu ama kesinlikle biraz vardı. Bizi izliyorlardı. Ama Dom'un adamları onları görmezden gelince ben de öyle yaptım.

İyi bir gösteri sunduğumuzun farkındaydım ama bu beni görünmez bir tehdit yüzünden ölmekten koruyacaksa benim için sorun yoktu.

Rob, Dom ve beni içeri kadar takip etti ama diğer dört adam oldukları yerde kaldılar.

Yanından geçtiğimizde Phil resepsiyonun arkasında oturuyor-

du ama her şey sessizliği bozamayacak kadar ciddi geliyordu. Bu yüzden geçerken sadece elimi kaldırdım.

Rob bizi asansörün içine kadar takip edince paranoyam bir kademe daha arttı. Bizimle kapıya kadar gelen biri olduğuna göre Dom gerçekten endişeli olmalıydı.

Eve çıkışımız sessiz geçti ve kapılar açıldığında Rob onları açık tutacak düğmeye bastı.

Dominic'in avuç içi sırtımdayken kapıya doğru yürüdüm. En yakın ben olduğum için elimi kapının yanındaki okuyucunun üzerine koydum ama Dom kilit açıldıktan sonra uzanıp kapıyı açtı.

İçeri girdikten sonra Dom'a döndüm. "Dikkatli ol," dedim. "İçeride kal," dedi o da aynı anda.

Çenemi kavrayarak yüzünü benimkine yaklaştırdı. "İyi bir eş ol ve içeride kal. Ben iyi olacağım." Dudaklarını benimkilere bastırdı.

Sonra da gitti ve kapı arkasından kilitlendi.

ELLİ YEDİNCİ BÖLÜM

DOM

Evimize döndüğümde öfkem hâlâ tenimin altında kaynıyordu. Başka bir işyeri daha saldırıya uğramıştı ve bu kez birileri yaralanmıştı.

Işıklar kapalı halde büyük odadan geçtim.

Ama üst kata çıkmadım. Aşağıdaki spor salonuma gittim.

Çünkü adamımı öldürmediler. Ama kan akıttılar.

Yakında izlerini bulacaktık.

İntikamımızı alacaktık.

Ama şu anda elimizde değillerdi.

Ben de nazik olamayacak kadar kızgındım.

ELLİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

VAL

Çıplak ayaklarım merdivende sessizdi.

Bekledim.

Dominic'in eve geldiğini duyduktan sonra bir saat bekledim. Ama yatağa gelmedi. Yukarı hiç çıkmadı.

Yalnızdı, o kadarından emindim ve bu da yaralanmadığı anlamına geliyordu.

Ana kata ulaşana kadar elimi tırabzandan ayırmadım.

Aspen'e ve muhtemelen Dominic'in ailesindeki tüm kadınlara kıyasla hâlâ naif olduğumu biliyordum. Kahretsin, daha birkaç hafta önce *mafya nedir* diye *Google*'a yazmıştım. Ama tehlikeli olduğunu bilecek kadar bilgim vardı. Buradaki ilk günüm bir cenazeye katılmakla geçmesine rağmen bunu gerçekten anladığımı sanmıyordum.

Bu gece anlamıştım.

Dom beni burada, tek başıma bıraktığından beri endişeden midem bulanıyordu. Onu görmem gerekiyordu. Döndüğünü bilmek yeterli değildi. Onu görmem gerekiyordu.

Karanlık koridorda yürürken yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissediyordum ama burası benim de evimdi. Hem gözetlemeye çalışmıyordum. Sadece kocamı bulmaya çalışıyordum.

Spor salonuna açılan aralık kapının arkasından ışık geliyordu.

Kapının önünde durup içeriden gelen ritmik sesi dinledim.

Avucumu kapının üzerine koyup sadece bir an tereddüt ettikten sonra iterek açtım.

Hemen sonra da nefesimi tuttum.

Dominic odanın ortasındaydı. Tavana asılı büyük bir kum torbasına yumruk atıyordu.

Işıkların sadece yarısı açıktı. Bu da yere gölgeler düşürüyordu ama bakışlarımı üzerinde tutan şey adamın kendisiydi. Çünkü o muhteşemdi.

Takım elbisesinin ceketi sanki Dominic odada dolaşırken bir kenara atılmış gibi yerde duruyordu. Beyaz gömleği hâlâ üzerindeydi ama düğmeleri açıktı. Vücudu her yumrukla hareket edip dönerken açık uçları da onunla birlikte hareket ediyordu.

Ve vücudu...

Tanrım.

Gömleği terden sırılsıklamdı. Sırtındaki ve kollarındaki beyaz kumaş şeffaflaşmıştı. Bana her kas dalgalanmasını gösteriyordu. Dövmeli teninin her santimini...

Onu istiyordum.

Onu o kadar çok istiyordum ki, odanın diğer ucuna geçtim.

Dominic'in yüzü bana dönük değildi ama önümüzde pencerelerden oluşan duvar, dışarıdaki karanlık ve içerideki ışıklarla birlikte bir aynaya dönüşerek Dom'u yaklaştığım konusunda uyarıyordu.

Göğsü inip kalkarken kollarını iki yanına indirdi.

Yüzünü bana dönmedi. Sadece camdaki yansımama bakıyordu.

Sarı elbisem adımlarımla birlikte sallanıyor, gevşek saçlarım omuzlarıma dökülüyordu.

Hiçbir şey söylemedim.

Önünde durana kadar kum torbasının etrafından dolandım.

Sessizdi. Sadece derin derin nefes alıyordu. Ama kocamın gözlerinde görebiliyordum. Yorgundu. Aynı zamanda kızgındı.

Ona bir şey vermek istiyordum.

Yaklaşıp ellerimi vücuduna bastırarak zaten açık olan gömleğini iki yana çektim, böylece güçlü göğsüne ve kaslı karnına doya doya bakabildim.

Ellerimi aşağıya kaydırdım.

Kemerine ulaştığımda Dom'un elleri bileklerimi kavradı.

İşte o zaman kanı gördüm.

Onun kanıydı. Çıplak yumruklarını bir saat boyunca defalarca sert deriye vurmaktan çatlamış parmak eklemlerindeydi.

Kalbim onun için sıkıştı.

Bu adam sırtında çok fazla insanın yükünü taşıyordu.

Bu yükü onun yerine asla taşıyamayacağımı biliyordum. Ama belki de hafifletmeye yardım edebilirdim.

Ağzımla.

Ellerini çekmedi ama kemerini çözdüğüm sırada da beni durdurmadı.

Pantolonunun düğmelerini açtığımda ya da fermuarını indirdiğimde de beni durdurmadı.

Dizlerimin üzerine çökünce bileklerimi bıraktı. Pantolonunu ve *boxer*'ını da kendimle birlikte indirmeme izin verdi.

Bu sırada parmaklarım en yeni dövmesinin üzerinden geçti ve çoktan sertleşmiş aletine baktım. Hâlâ büyümeye devam ediyordu.

Dudaklarımı ıslattığımda uzunluğu tepki olarak sallandı.

Terlemişti. Hâlâ ağır nefesler alıyordu. Aleti yüzümden birkaç santim uzaktaydı. O kadar tahrik olmuştum ki, ıslaklığım yere damlamaya başlayacaktı.

Dominic'in çıplak ayaklarının etrafındaki kumaşı çekiştirdiğimde önce bir ayağını, sonra da diğerini kaldırdı. Böylece ben de onu uzaklaştırabildim.

Bana yukarıdan bakan Dominic gömleğini omuzlarından sıyırdı ve onu da bir kenara attı.

Boynundan ayak bileklerine kadar uzanan dövmeleri onu efsanevi bir asker gibi gösteriyordu. *Sadece savaş için yaratılmış bir adam. Bir koruyucu.*

Benim için yaratılmış bir adam.

Ağzım kalçalarıyla aynı hizaya gelsin diye dizlerimin üzerinde doğruldum. Ama aramızdaki mesafeyi kapatmadan önce uzanıp elbisemi çözdüm. Yanlarımdan sarkana kadar sarı kumaşı açtım. Dominic'e önümü ve içimde hiçbir şey olmadığı gerçeğini gösterdim.

Bir sonraki nefesi duyulabilecek kadar sesliydi. Beni durduramadan ya da başka bir şey istediğine karar vermeden önce öne eğilip dudaklarımla sikinin ucunu yakaladım.

İkimiz de inledik.

Kadınlığım sırılsıklam oldu.

Ellerini saçlarımın arasma soktuğu anda ben de aletini kavradım.

Tutuşu sıkıydı. Sanki onu daha derine almamı engellemeye çalışıyordu. Ama bunu istiyordum. Bunu onun için yapmak istiyordum.

Dilimi çıkarıp uzunluğunun alt tarafını yaladım. Tutuşuna doğru yaslanırken olabildiğince çok tadına baktım.

Daha fazlasma ihtiyacım vardı.

Dominic yine gırtlaktan bir inilti çıkardı ama başımı geri çekmek yerine beni öne çekti. Onu daha derine almamı sağladı.

Emdim. Yaladım. Yutabildiğim kadarını yutarken sesler çıkardım.

Ucu boğazımın arkasına çarptığında vücudum tepki verdi. Kaslarım isyanla kasıldı.

Ama öğürdüğüm için midem bulanacağına, kendimi... seksi hissediyordum.

Denediğim için gurur duyuyordum.

Saçlarımdaki tutuşu gevşeyerek uzaklaşmama ve kendi hızımı ayarlamama izin verdi.

Elim hâlâ kasıklarındayken tekrar denedim. Dudaklarımı pürüzsüz, kalın aletinden aşağı kaydırırken onu sabit tuttum.

O noktaya tekrar vurduğunda gözlerimi kırpıştırdım. Gözyaşları bedensel bir tepki olarak oluştu. Başka bir şeyden değildi.

Onu çok az daha derine alırken yeminine, verdiği söze baktım.

Meme uçlarım adeta dokunulmak için can atıyordu. Amım doldurulmak için yalvarıyordu. Ama şu anda Dominic'in aleti ağzımdayken kendimi uzun zamandır hiç olmadığım kadar rahatlamış hissediyordum.

O bana aitti.

Ölene kadar.

Ben de ona aittim.

Geri çekilip ucunu emdim. Ucundan sızan zevk suyu damlacıklarını yutarak teriyle karışan parfümünün kokusunu içime çektim.

Bu hayatı istiyordum.

Boştaki elimle kasıklarını kavrayarak eğilip onu iyice boğazımın arkasına götürdüm. Biraz daha aldım... sadece birkaç santim daha.

ELLİ DOKUZUNCU BÖLÜM

DOM

Valentine aletimin etrafında öğürdüğünde daha fazla dayanamıyordum.

İtmem gerekiyordu. Kendimi onun derinliklerine gömmeliydim. Herhangi bir yer olurdu. Ama onun gırtlağını beceremezdim.

Henüz olmazdı.

Onu korunmasız halde doldurmam gerekirken olmazdı.

Kalçalarımı geri çekip kendimi ağzından kurtardım.

Ama kalkmasına izin vermedim. Onunla yerde buluşmak için eğilerek onu sırtüstü ittim.

Val'in bacakları otomatik olarak açıldığında ıslaklığının parlaklığı uyluklarını kaplıyordu.

Bu bana onun seks için geldiği ilk seferdi. Üstelik sırılsıklam gelmişti.

Dizlerini kavrayıp daha da araladım.

Kanlı ellerim uyluklarının yumuşak, soluk teniyle tezat oluşturuyordu. Onun hayatını mahvettiğimin bir başka kanıtı daha...

Val'in başı yerden kalktığında onun da ellerime baktığını biliyordum.

"Bana bundan hoşlanmayı öğretebilir misin?" Fısıltıyla söylediği sözler bakışlarımı onunkilerle buluşturmama neden oldu. "Acıdan."

Ellerimi kalçalarına kaydırırken başımı yavaşça iki yana salladım. "Seni asla incitmeyeceğim, Melek."

Ellerim kalçalarından yukarı, yan taraflarına doğru çıktı.

Açılmış bacaklarının arasına geçerken başparmaklarımı meme uçlarına sürttüm.

Ellerimi göğsünde daha yukarı kaydırdım. "Seni asla incitmeyeceğim."

Öne eğilirken bir elimi ensesine götürdüğümde aletim kadınlığına dayandı.

Diğer elimle boynunun ön tarafını kavradım. "Ama seni biraz boğacağım. Eğer istediğin buysa."

Val'in gözleri irileşirken dudakları aralandı ve daha görmeden başını onaylar anlamında salladığını hissettim.

Sonra tam olarak nereye bastıracağımı bilerek sıktım.

Gözleri kırpışarak kapandı.

Benim tatlı karım.

Benim nazik, şefkatli karım.

Onu asla incitmeyecektim.

Ona acıyı sevmeyi asla öğretmeyecektim.

Ama ona beni sevmeyi öğretecektim.

Vücudu altımda hareket etti.

Kalçaları beni içine almak için kalkmaya çalıştı.

Ama ona izin vermedim. Sadece biraz daha sıktım.

Gözleri açıldı. Elleri kolumu tutmak için uzandı.

Ama beni itmedi. Bana tutundu.

O güzel gözleriyle bana baktı ve vücudu seğirdi. *Bir kere.*

Patlamaya çok hazırdım. Ama ona yanımda ihtiyacım vardı. Hissettiğim kadar vahşi olmasına ihtiyacım vardı.

Parmakları koluma gömüldüğünde ve ikinci kez seğirdiğinde tutuşumu çok az daha sıkılaştırdım.

Sırtı yay gibi gerildi ve boynunu bırakıp tüm uzunluğumu içine soktum.

Val'in orgazmı anında geldi.

Bir patlamaydı.

Uzuvları bana sarıldı. Beni kavradı.

Ben de kayboldum.

Onun sıcaklığıyla çevriliydim ve kendimi bunun içinde kaybettim.

Onu yere yapıştırdım.

Altımda inleyip sızlarken kalçalarımı onunkilere çarpıyordum.

Her geri çekildiğimde beni içinde tutmak için kasılan kanalmı hissediyordum.

Her ileri itişimde nefesini boynumda hissediyordum.

O her şeydi.

O mükemmeldi.

Bedeninden çıktım ve onu kalçalarından tutarak yüzüstü çevirdim.

Nefesini toparlaması için ona zaman vermedim.

Elbisesini omuzlarından söküp kalçalarını yukarı çektim ve arkadan içine girdim.

Orgazmı hâlâ vücudunu titretiyordu ama bu yeterli değildi.

İleri uzanarak boynunun ön tarafını tekrar kavradım ve önümde dizlerinin üzerine dikilene kadar onu geri çektim. İkimiz de yansımamıza bakıyorduk.

Kalçalarım kıçına her çarptığında vücudu sallanarak zıplıyordu. Bu hayatımda gördüğüm kahrolası en güzel şeydi.

Kadınım benim merhametimde. Kendini bana açarken. Onu almamı isterken.

Boynundaki tutuşumu yeniden sıkılaştırdığımda geçen seferkinden daha sert başladım. Çünkü bu kez çok yakındım.

Onu tohumlarımla doldurmaya çok yakındım ve beni sağmasına ihtiyacım vardı.

Dudaklarımı kulağına yaklaştırıp diğer elimi karnından aşağıya, kaygan klitorisine doğru kaydırdım.

"İçine boşalacağım, Valentine. O kadar derinine boşalacağım ki, günlerce damlamaya devam edecek." Parmaklarımı sinir yumağının etrafında daireler çizerek ovaladım. "Ama önce senin boşalmanı istiyorum. O yüzden benim için o memeleri tut. Bana neyi sevdiğini göster."

Tereddüt bile etmedi. Val'in elleri göğsüne çıktı ve parmakları meme uçlarını sıkıp çekmeye başladı.

Amcığı etrafımda kasılmaya başladı.

İçine girip çıkıyor, hareketlerimi kontrol etmeye çalışıyordum.

Ama sonra gözleri arkaya gitmeye başladı. Ben de klitorisine daha sert bastırdım. Hemen sonra boşaldı.

Boğazını serbest bıraktığımda aldığı düzensiz nefesin sesi, taşaklarım kasılıp onun derinliklerine boşalmadan önce ihtiyacım olan son şeydi.

"Valentine," diye inledim onu menimle doldururken. "Tanrım, çok iyisin. Sana söyleneni yapmakta çok iyisin."

Sikimin son seğirmesi için kendimi olabildiğince içeri ittiğimde ikimiz de öne eğildik.

Yansımamızda, Val'in düşüşünü desteklemeye bile çalışmamasını izledim. Ama ben bir kolumu beline dolayıp diğer kolumu da tam zamanında tek kolla şınav çeker gibi yere uzattım.

Hâlâ karımın amma gömülüyken kalçalarını kendiminkilerle aşağı bastırdıktan sonra bizi tamamen yere indirdim.

Onu eziyordum.

Ezdiğimi biliyordum.

Ama bir dakikaya ihtiyacım vardı.

Nefesime odaklanarak bir saat önce o torbayı yumruklamaya başladığımdan beri ilk kontrollü nefesimi aldım.

Derin bir nefes daha aldım ve Valentine'ın benim için ne yaptığını, kendim için yapamadığım şeyi kabul ettim.

Odaklanmamı sağlamıştı.

Kendini isteyerek bana vermesiyle beni geri getirmişti.

Daha önce olduğumdan daha sağlam şekilde ağırlığımı Val'in üzerinden alarak sıcaklığından çıktım ve bir iniltiyle sırtüstü yanına yattım.

"İyi misin?" Val bana bakmak için dirseklerinin üzerinde doğruldu.

Küt küt atan kalbimden daha fazlasını sorduğunu biliyordum.

"Evet, Melek." Elimi uzatıp onu yukarıya, üzerime çekince çıplak vücudu bana yaslandı.

"Dom!"

Yuvarlanarak kalkmaya çalıştı ama onu yerinde tuttum.

Bana karşı gevşeyip bacaklarını aralayarak dizlerini kalçalarımın iki yanına bırakmadan önce verdiği mücadele kısa sürdü.

"Berbat haldeyim," diye mırıldandı boynuma doğru.

Uyluklarının arasındaki yapışkanlıktan bahsettiğini bildiğim için kıçım okşadım. "Evet ama benim berbatımsın."

Başını iki yana salladığında gözlerini devirdiğini hayal ettim.

"Teşekkür ederim," dedim kıçını bir kez daha okşayarak.

"Bir şey değil." Parmak uçları boynumdaki isminin harfleri üzerinde gezindi. "Ne için?"

Hava etrafımızı sararken üşümesini istemediğim için kollarımı ona doladım.

Ona cevap verirken gözlerimi kapattım. "Sadece sen olduğun için."

Tenimdeki parmakları hareketsiz kaldı.

Avucumu omurgasından yukarıya götürdüm. "Unutmadım."

"Neyi unutmadın?"

"İlgini hak etmediğimi." Mümkün olduğunca çok yerine dokunmak isteyerek ellerimi sırtında düzleştirdim. "Ama yine de bana verdiğin için minnettarım."

Derin bir nefesle sırtı yükseldiğinde beni itmesini bekledim ama itmedi. "Yaptığın boktan bir şeydi. Ama başıma gelen en kötü şey de değildi."

Çenemi sıkarak ona biraz daha sıkı sarıldım.

Hak etsem bile geçmişindeki korkunç şeylerle karşılaştırılmaktan hoşlanmıyordum. Benim onu uyuşturup kandırarak evlenmeye zorlamamın yaşadığı en kötü şey olmamasından nefret ediyordum.

Val devam ederek beni şaşırttı. "Boktan bir şey yapmış olman ilgiyi hak etmediğin anlamına gelmez, Dominic."

Bir şey söyleyemeyecek kadar sersemlemiş halde kıpırdamadan yatarken, parmağı Valentine'ın *V* harfi üzerinde tekrar gezinmeye başladı.

"Hep bir dövme yaptırmak istemişimdir," diye itiraf etti alçak sesle.

Gözlerimi açarak başının üstüne baktım. "Öyle mi?"

"Evet." Bir sonraki harfin üzerinden geçti. "Kendime yüzlerce kez yaptıracağımı söyledim. Ama her seferinde randevu bile alamadan vazgeçtim."

"Nedenmiş o?"

Parmak ucu tekrar *V* harfine döndü. "Acıdan korkuyordum."

Bana bundan hoşlanmayı öğretebilir misin?

Ona acıyı sevmeyi asla öğretmeyecektim çünkü alışması için yeterince hissetmesine asla izin vermeyecektim.

"Ne yaptırmak istiyordun?" diye sordum parmağının etrafını dört kez çevreleyen bir erkek ismi olmadığını varsayarak.

İç geçirdi. "Hiç karar veremedim. Hoş ya da sert bir şey arasında gidip geliyordum."

"Sert mi?"

Parmağıyla göğsümün ortasına dokunabilmek için hareket etti. "Kafatası gibi."

Tatlı Valentine'ımı bir kafatası dövmesiyle hayal etmeye çalışırken tavana bakarak sırıttım.

"Eğer bir tane daha istersen haber vermen yeter. Hissetmek zorunda kalmaman için seni tekrar bayıltırım. Sonra da istediğin tasarımı yaparım."

Başını kaldırıp kocaman olmuş gözlerle bana baktı. "Bir dakika. Onu *sen* mi yaptın? Yani dövme kısmını?"

Bir kaşımı kaldırdım. "Gerçekten başka birinin sana dokunmasına izin vereceğimi mi düşünüyorsun?"

Kahkaha atıp başını tekrar indirdi. "Gerçekten de birçok yeteneği olan bir adamsın."

"Yeteneklerimi tekrar göstermek isterdim ama senin uyuma-ya, ikimizin de duş almaya ihtiyacı var." Küçük de olsa kahkahasını duymanın hafifliğini içime çekerek kıçını tekrar okşadım.

Val inleyerek doğrulurken muhteşem çıplaklığının tamamını bana gösterdi. "Yorgun olduğum konusunda itiraz etmeyeceğim. Ama partiden hemen sonraki cuma günü olduğu için çoğu insanın yarın çok fazla çalışmayacağını hissediyorum. *Patronun olma-masından* bahsetmiyorum bile."

Gövdesinin yumuşak yanlarını kavradım. "Ondan haber alır-san bana söyle."

"Söylerim."

Gülümsediğimi hissettim. "Uyumlu Valentine'dan hoşlanıyo-rum sanki."

Hızla elini uzatıp meme ucuma bir fiske attı.

"Hey!" Ellerim onları daha fazla saldırıdan korumak için kalk-tığında Val meşgul olmalarından yararlanarak ayağa fırladı ve hızla uzaklaştı.

Onu takip etmeliydim. Ya da bir şey yapmalıydım.

Ama çırılçıplak uzanırken başımı kaldırdım. Böylece gülerek odadan çıkarken onun her muhteşem santimini izleyebildim.

ALTMIŞINCI BÖLÜM

VAL

"Burası da neresi?" Dominic'in elini eldivenli elimle kavradım ve etraftaki tüm yiyecek stantlarına, ürün vitrinlerine ve süslemelere baktım. *Çok fazla süsleme var.*

"Burası Noel pazarı." Dom birine el salladı.

"Şey, evet. Yani arabayla gelirken öyle dediğini duydum." Etrafa bakmaktan kendimi alamıyordum. "Ama böyle olduğunu bilmiyordum."

"Beğendin mi?"

Başımı sallayarak onayladım. Bir sürü insanın -gözlerimi kıstım- elma şaraplı mini çöreklerden almak için sıraya girdiğini fark ettim. "Vay canına. Şuna ihtiyacımız var."

Gözlerimin nereye odaklandığını gören Dominic kıkırdadı. "Buraya gelmemin sebebi yemek. Bir de gelmezsem annemin küplere binecek olması."

"Annen de mi burada?!" Neredeyse nefesimle boğuluyordum.

Dominic bir kaşını kaldırarak bana baktı. "Sana bunu söylediğimi biliyorum. Sen iyi misin?"

İyi miyim?

Hayır. Hayır iyi değilim.

Yine de başımı onaylarcasına salladım.

Dominic çıplak parmaklarıyla elimi sıktı. Görünüşe göre akşam soğuğundan etkilenmemişti. "Burada seni görmek isteyecek bir sürü aile üyemiz var ama çok kalabalık yaptıklarını hissedersen, beğendiğin bir şeyi işaret etmen yeter; herkes sana onu almak için can atacaktır."

Başımı kaldırıp Dominic'e bakarak yüzümdeki şaşkınlık ifadesini görmesine izin verdim. "Bunu yapmayacağım."

Sırıttı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Ama sorun değil. Hesabına biraz para gönderdim."

Durup onun da benimle birlikte durmasını sağladım. "Ne yaptın?"

Elimi çekiştirerek beni pazara doğru yürümeye devam etmeye zorladı. "Henüz sana kendi kredi kartını çıkartacak vaktim olmadı ama halledeceğim."

"Dom, sorun bu değil."

"O zaman sorun ne, Ufaklık?"

Yüksek sesle iç geçirdim. "Bana para vermene gerek yok. Kendi kredi kartlarım var." Çantamı kaldırıp garanti olsun diye salladım. "Kendi param da."

"Valentine, sen benim karımsın. Sana ne vermek istersem veririm."

Ona bakarak elini bıraktım. Böylece telefonumu çantamdan çıkarabildim.

Bana ailesinin burada olacağını muhtemelen söylediğini sanıyordum. Belki annesinden de bahsetmişti ama ben dikkat edemeyecek kadar stresliydim.

Noel'den nefret ettiğimden değildi. Etmiyordum.

Daha doğrusu, etmek istemiyordum. Ama beynim kötü anıları, şimdiki zamanda bayramın tadını çıkarmam için yeterince uzun süre bırakmıyordu.

Bir de doğum günü partimde annesi üzerinde öyle boktan bir

ilk izlenim bırakmıştım ki... Düşündükçe utancımdan ölecek gibi oluyordum.

Masada neredeyse gözyaşlarına boğulmak... Oğlunu tuvalette becermek... Eminim benim çok klas olduğumu düşünüyordu. Yani onun önünde başka bir ruhsal çöküntü yaşayamazdım. Noel de bana bunu yapıyordu, o yüzden bu kahrolası çok eğlenceli olacaktı.

Kendime acıma dolu bir iniltiyi yuttum.

Telefonumda banka uygulamam açılırken parmaklarımı eldivenimin içinde birbirine sürttüm. Yeniden takacak bir yüzüğümün olması içten içe hoşuma gidiyordu. Dom bu sabah bana sürpriz yapmış, yüzüğü bir kuyumcuya götürüp bana tam uyacak şekilde yeniden ayarlattırmıştı.

Telefonumun ekranı değişip de uygulama açıldığında neredeyse kusuyordum.

"Dominic!" Elini çekiştirdim.

"Ne?" Durdu ve bana bakmadan önce etrafına bakındı.

Benim gördüğüm banka bakiyesinin aynısını görmesi için telefonumu kaldırdım.

Sonra gözlerini devirdi.

Pislik herif sanki saçmalayan benmişim gibi bana gözlerini devirdi.

Telefonumu gözleriyle aynı hizada olması için biraz daha kaldırdım. "Bana seksen bin dolar vermişsin."

En sonunda yürümeyi bırakıp bana döndü. "Evet, Valentine, sana biraz para verdim."

"Biraz mı?" Neredeyse ciyaklayacaktım.

"Evet. Biraz." Telefonumu elimden kaptığı gibi cebine attı ve yürümeye başlamak için tekrar elimi tuttu. "Sana söyledim; yakında sana bir kart alacağım, o zaman ne istersen harcayabilirsin. Ama o zamana kadar bu seni idare eder."

"Beni idare eder," diye tekrar ettim yavaşça. "Bu çoğu insanın bir yılda kazandığından daha fazla, seni... seni... deli adam."

"İstediğin gibi harcayabilir ya da biriktirebilirsin."

"Bu..." Bu miktarın ne kadar çılgınca olduğunu açıklamak için doğru kelimeleri bulamıyordum bile. "Neden seksen? Neden iki değil mesela?"

"Eğer iki yüz bin istiyorsan, söylemen yeterli. Sekseni seçtim çünkü babanın sana bıraktığı yetmiş beş binden daha fazla."

Ağzım açıldı ve kolum aramızda uzanırken yetişmek için acele etmem gerekti.

"Söylediğin şeyde çok fazla yanlış var." Başımı iki yana salladım. "Birincisi, iki bin anlamında iki demiştim. Ki bu benim herhangi bir şeye harcayacağımdan daha fazla. İkincisi, ölmüş babamla yarış içinde değilsin."

"Birincisi." Ses tonu alaycıydı. "İki bini muhtemelen bu akşam harcayacağım. Ve ikincisi, baban ödediği okul ücretiyle hâlâ benden önde. Ama yakında bunu eşitleyeceğim."

"Sana ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

Dom'un eli benimkinin etrafında gerildi. "Sadece *teşekkür ederim, kocacığım. Bir başka harika oral sekse ne dersin, kocacığım?* diyebilirsin."

"Dominic!" diye tısladım bize yaklaşan annesini gördüğümde.

Güldü. "Çok sevimlisin."

Dom'un beni sevimli bulmasını isteyip istemediğime karar vermeye çalışırken yüzüm buruştu.

"En sevdiğim yeni evliler." Bibi bizi kollarını açıp sarılmayı bekleyerek karşıladı.

Garipliği aradan çıkarmak isteyerek Dom'un önüne geçtim ve ilk olarak ben sarıldım. "Seni tekrar görmek çok güzel."

Geri çekilip kollarımın üst kısımlarını kavradı. "Ayy, ne kadar sevimli görünüyorsun!"

Dominic burnundan güldü ama onu duymazdan geldim.

Bu pazarın ne kadar büyük olacağını fark etmemiştim ama Dominic bana açık havada olduğunu ve kalın giyinmem gerektiğini söylemişti. Ben de öyle yapmıştım; koyu renk dar kot pantolonumu deri botlarımın içine sokmuş, taba rengi paltomun altına

kazak giymiştim ve eldivenlerimle uyumlu parlak beyaz örgü bir bere takmıştım.

Bibi, Dominic'e sarılmak için hareket ettiğinde onun eğilip annesini kucaklamasını izlerken biraz eridim.

Dom her zamanki gibi tamamen siyah giyinmişti; uzun siyah yün paltosu, soğuk aralık ayı havasına verdiği tek taviziydi. Sadece eli ve boynundaki dövmeler görünüyordu, bunlar da güzel mavi gözbebekleriyle uyum içindeydi.

Buradaki her kadının ona hayran hayran bakacağını zaten biliyordum. Örnek olarak uzun boylu bir afet yanından geçiyordu. Yanında bir adam vardı ama kadının gözleri Dominic'in üzerindeydi. Ben de onu atkısıyla boğmak istiyordum.

Derin nefes al, Val.

Aralık ayının yarısına geldiğimize inanamıyordum. Hayatım daha dün altüst olmuş gibi geliyordu ama haftalar geçmişti.

Dominic'i tam olarak affettiğimi sanmıyordum ve muhtemelen bir süre daha onunla ilgili güvensizliklerim devam edecekti. Ama artık kendisinin havaalanında *tanıştığım*, bir ay boyunca mesajlaştığım ve kendimi iyi hissetmemi sağlayan adam olduğunu görecek kadar zaman geçirmiştim onunla... Bu oydu. Tanıdığımı düşündüğüm adamdı. Sadece o zaman her şeyi tam olarak bilmiyordum.

"Hadi, gidip karına içecek bir şeyler alalım. Sonra alışverişe başlayabiliriz," dedi Bibi omzunun üzerinden, çakıl taşlı yolda ilerlemeye başlarken.

"Hanımefendiyi duydun." Dom elini sırtıma koyunca onu takip ettik.

Gölden çok uzak olmadığımıza göre pazar bir tür park olması gereken geniş bir açık alanı kaplıyordu. Ama sanki bir şehir bloğu büyüklüğünde gibi geliyordu ve o kadar çok insan vardı ki, burası tıklım tıklım diyebilirdim. Tüm yiyecek tezgâhlarında kuyruklar, ürün tezgâhlarının önünde kalabalıklar ve kenarlarda buharı tüten içeceklerini yudumlarken omuz omuza duran insanlar vardı.

Gerçekten çok fazla insan varmış gibi geliyordu.

Dom'un ceketini çekiştirerek beni duyması için eğilmesini sağladım.

"Burada olmak güvenli mi?" diye sordum. "Dışarıda her kimse o varken?"

Dominic'in adamlarını kimin öldürdüğüne dair detayları bilmiyordum. Dürüst olmak gerekirse, bilmek de istemiyordum. Ama o Noel partisinden ve Dom'la spor salonunda yaptığım muhteşem seksten beri her gece yatağa yalnız giriyordum çünkü geç saatlere kadar dışarıda kalıp sorumluları arıyordu. Gecenin bir yarısı yatağıma gelip üzerime yattığında genellikle kısmen uyanıyordum ama sabah alarmım çaldığında yine gitmiş oluyordu.

Bu akşam eve gelip bana dışarı çıkacağımızı söylediğinde şaşırmıştım. Şimdi bu kalabalığa bakınca daha da şaşırıyordum.

Dom elini sırtımdan omuzlarıma doğru kaydırdı. "Burada çok fazla insan olduğunu biliyorum. Ama yüz tanesi benim."

"Yüz mü?"

Başını salladı. "Yarısı etrafta, yarısı da kalabalığın içinde yürüyor."

Ona kimi aradıklarını bilip bilmediklerini sormak istedim. Ama sormadım.

Başımı iki yana salladım. "Bir lokma daha yiyemem."

Bibi güldü. "Peki tamam. Sıraya girip seninle tekrar burada buluşuruz."

Dom'un teyzelerinden biriyle o tarafa doğru ilerlemeden önce birkaç tezgâh ilerideki *pretzel** standını işaret etti.

Çörekler, sıcak şarap, sosisli sandviç, tatlı Noel ekmeği ve sıcak çikolatadan sonra o minik kadının bir lokmayı daha nereye koymayı planladığını bilmiyordum.

Sıralar arasındaki yolun hemen diğer tarafında parlak boyalı ahşap kâselerin olduğu bir stant vardı. Ben de kadınların yiyeceklerini almalarını beklerken oraya ilerledim.

* Alman simidi olarak da bilinen, düğüm veya fiyonk şekli verilmiş tuzlu ve sert bir gevrek çeşidi. (ç.n.)

Tüm parçaların renkleri harikaydı ama parmaklarım iç içe geçmiş vitray yıldızlar gibi görünecek şekilde boyanmış bir kâsenin yüzeyinde gezindi.

Onu elime alıp yavaşça çevirerek mavileri ve altın rengini derinlemesine inceledim.

Bu el boyaması servis kâsesine ihtiyacım olması için hiçbir neden yoktu ama yine de altındaki etikette yazan fiyatı kontrol etmek için ters çevirdim.

Fiyatı genellikle böyle bir şey için kendime harcamama izin vereceğimden daha yüksek olduğundan neredeyse geri koyacaktım ama sonra banka hesabıma yeni eklenen seksen bin doları hatırladım ve *siktir etmeye* karar verdim.

"Bunu istiyorum, lütfen," dedim kâseyi ve banka kartımı uzatarak standın arkasındaki kadına.

Dominic bir süre önce amcalarından biriyle dolaşmak için bizden ayrılmıştı. Neden bizimle yürümediklerine dair bir neden söylemedi ama annesinin durup her bir süse bakma ihtiyacının muhtemelen bununla ilgisi vardı.

Kadın kâseyi kahverengi bir kâğıda sardıktan sonra düz beyaz bir poşetin içine koydu.

Ona teşekkür edip kartımı cüzdanıma geri koydum. Sonra bir elimde poşeti, diğerinde çantamı tuttum.

Ayaklarımın ilk başta beni yanlış yöne çevirdiğini ancak *pretzel* standını göremeyince fark ettim. Bu yüzden durup diğer yöne döndüm. Ancak *pretzel*'ları gördüğümde Bibi orada değildi.

Birine çarptığım için özür dileyerek standın yanında geçtim. Ama orada değillerdi.

Etrafımda döndüm.

Belki beni bulmaya gitmişlerdir.

Ama buraya doğru geldiklerini görmemiştim.

Birkaç adım attım.

Ya yanlış yöne gidiyorsam?

Durdum.

Gitmediler.

Bunu kendime tekrar söyledim.

Gitmediler.

Etrafımda yeniden döndüm. Onları göremiyordum.

Sakin ol. Bir şey yok.

Pretzel standından uzaklaşarak yürümeye başladım.

Pazar o kadar da büyük değil.

Çok uzağa gitmiş olamazlar.

Dominic buralarda bir yerde.

Dominic'in burada yüz tane adamı var.

Ama ben kimseyi tanımıyordum.

Daha hızlı yürümeye çalıştım ama hâlâ çok kalabalıktı.

Nefes al.

Tekrar durduğumda biri arkamdan bana çarptı.

"Özür dilerim," diye mırıldandım küçük çantamı açarken.

Dom'a mesaj atıp beni bulmasını söyleyecektim.

Ama telefonumu göremiyordum.

Eldivenlerimi çekip çıkardım ve kolumun altına sıkıştırdım. Çıplak ellerimle çantamın içindekileri karıştırdım ama telefonun orada olmadığını görebiliyordum.

Nerede bıraktığımı düşünmeye çalışırken gözlerimi kapattım. Sonra Dominic'in gönderdiği paraya bakarken telefonu elimden aldığını hatırladım.

Telefonum yok.

Ayrı düştüm ve telefonum yok.

Panik, kırılgan savunmamı delip geçerken tekrar etrafımda döndüm.

Herkes nerede?

Vücudumu çevirerek Noel eğlencesinin dört bir yöne yayıldığı kavşaklardan birine gelene kadar daha fazla insanın arasından geçtim.

Çok fazla insan vardı ve hiçbiri tanıdık değildi.

Sorun değil. Sadece kayboldun. Terk edilmedin.

Göğsüm acımaya başladı.

Dominic nerede?

Görüşüm bulanıklaşmaya başladığında gözlerimi kırpıştırdım.

Sadece nefes al.

Deniyordum. Düzgün bir nefes almaya çalışıyordum. Ama...

Tekrar denedim.

Panik kazanıyordu.

Dominic'i bulmam gerek.

Yeni bir yön seçmeye karar vererek tekrar etrafımda döndüm. Ama dikkatim çok dağınıktı ve ayağım bir şeye takıldı. Vücudumun geri kalanı ilerlemeye devam ederken ayağım hareket etmeyi bıraktı.

Bir bebek arabasının ön tekerleğine takılmıştım. Ellerimi uzatırken ufak bir çığlık atmak için yeterli zamanım oldu ve kendimi avuçlarımla sert çakıltaşlarının üzerinde buldum.

Keskin taşların tenimle buluşması anında acı vererek gözyaşlarına karşı verdiğim savaşı kaybetmeme neden oldu.

"Aman Tanrım, iyi misin?" Bir kadın yanıma çömeldi. "Çok özür dilerim." İkimiz de hatalı olanın ben olduğumu bilmemize rağmen özür diliyordu.

Kolumdan tutup kalkmama yardım etti. "İyi misin?"

Ellerimin tersiyle yanaklarımı silerek başımı salladım. "İyiyim."

Kelimelerim hiç de öyle çıkmamıştı ama ağlamamın düşmekle bir ilgisi olmadığını anlatacak gücüm yoktu. Bu yüzden aceleyle uzaklaştım.

Ancak birkaç adım attıktan sonra dizimin ağrıdığını fark ettim. Orayı da sert çarpmış olmalıydım.

Tekrar yanaklarımı silerek gözlerimi kırpıştırdım. Ama hâlâ etrafımdaki yüzlerin hiçbiri tanıdık gelmiyordu.

Dominic'in adını haykırma isteğiyle altdudağım titriyordu. Nefes almaya odaklanırsam, muhtemelen oldukça yüksek sesle bağırabilirdim.

Ama ya ona bağırırsam ve o gelmezse?

Beni terk etmedi.

Dominic burada, beni terk etmedi.

Ama kendime bunu ne kadar söylersem söyleyeyim, *belki de terk etmiştir* diyen iğrenç endişeyi içimden atamıyordum.

Tökezleyerek birkaç adım daha attım.

Ya beni terk ettiyse?

Beynimin bir kısmı iyi olduğumu biliyordu. *Bunun sadece bir travma tepkisi olduğunu bilen kısmı. Terapiye ihtiyaç duyduğum daha fazla saçmalık.*

Ama şu anda beynimin diğer kısmı işbaşındaydı ve kontrolden çıkıyordu.

Kesik kesik bir nefes daha aldım.

Artık etrafımdaki yüzleri göremiyordum. Görüşüm fazla bulanıktı.

Tanıdığım insanlar olsalardı, bir şey söylerlerdi. Dom'u çağırırlardı.

Ama bu kadar insan olmasına rağmen kimse beni tanımadı.

Ya herkes gittiyse?

İlerideki kalabalıkta bir boşluk görerek içinden geçtim.

Pazarın kenarını bulana kadar hiç dönmeden yürümeye devam ettim.

Kimse beni durdurmuyor.

Kimse bana seslenmiyor.

Son insan kalabalığının arasından geçtim ve sıralar arasındaki son yolun dışında boş bir bank buldum. Kendimi yavaşça üzerine bıraktım çünkü dizim gerçekten canımı yakmaya başlamıştı. Oturduktan sonra çantamı kucağıma koydum. Sonra -yaralı avuçlarımı çarpmamaya dikkat ederek- yeni aldığım kâseyi poşetinden çıkardım.

Düştüğümde kâsenin dirseğimle zemin arasında ezildiğini hissetmiştim ve kırmadığımdan emin olmak için kontrol etmem gerekiyordu.

Kâğıdı sıyırırken dirseğimdeki ağrıyı görmezden geldim ve dudağımı ısırdım. *Sertçe*. Çünkü kâsenin üst kısmı kırılmıştı; parlak boyanın bir parçası gitmiş, yarımay şeklinde pürüzlü mat bir kısım ortaya çıkmıştı.

Başparmağımla o noktayı ovalarken bir damla gözyaşı yanağımdan süzülüp kâsenin kavisli yüzeyine sıçradı.

Bu sadece bir an.

Başka bir anda mutlu olacağım.

Terapistimin bana öğrettiği *üç kuralı* uygulamaya çalıştım.

Üç şey bulmaya çalıştım. Üç şey duymaya gayret ettim. Vücudumdaki üç şeye odaklanmayı denedim.

Ama görebildiğim tek şey kırık parçalardı.

Çünkü Noel'de her şey kırılır.

ALTMIŞ BİRİNCİ BÖLÜM

VAL

"Melek." Dominic'in yumuşak sesi, elleri baldırlarımın yanlarına inmeden bir saniye önce bana dokundu.

Göz hizasında olacağımız şekilde önümde çömelmişti.

Ona bakmadan önce burnumu çektim. "Merhaba."

Dom uzanıp başparmağım yanağımda gezdirdi. "Ne oldu?"

"Ayrı düştüm." Tekrar burnumu çektim.

"Ağlama, Valentine." Bir gözyaşımı daha sildi.

Kıpırdandığımda kucağımdaki poşet hışırdadı. "Kâseyi kırdım."

Aşağıya bakınca hâlâ elimde tuttuğum kâseyi fark etti.

"Tamir ederiz." Dom ellerini kaldırıp benimkilerin üzerine koyduğunda artık kâseyi birlikte tutuyorduk. Ama bu pozisyon avuç içlerimi ahşaba bastırıp irkilmeme neden oldu.

Dominic sanki onu yakmışım gibi ellerini hızla geri çekti.

"Özür dilerim," dedim özür dilememem gerektiğini bildiğim halde. Ama ona kendini kötü hissettirmek hoşuma gitmiyordu

Kâseyi elimden alarak bankın üzerine, yanıma koydu. Sonra nazikçe bileklerimi tuttu ve ellerimi avuç içlerim yukarı bakacak şekilde çevirerek kızarmış sıyrıklar ile birkaç kan lekesini ortaya çıkardı.

"Bunu kim yaptı?" Dominic'in sesi çok düzdü. Kulağa çok kontrollü geliyordu.

Ama öyle olduğunu sanmıyordum.

"Hiç kimse."

"Valentine." Bir elini çekip çenemi kavrayarak beni ona bakmaya zorladı. "Sana kim dokundu?"

Başımı iki yana sallamaya çalıştım ama beni tuttuğu için yapamadım. "Öyle bir şey değildi..."

Dominic bana doğru eğildiğinde gözleri sakin dış görünüşünün sahteliğini ortaya çıkarıyordu. "Eğer biri sana zarar verirse onu öldürürüm. Beni durdurmaya çalışma."

Sözleri beni sarıp sarmalıyor, sıkılaştırıyor ve kalan son paniğimi de uzaklaştırıyordu.

"Düştüm," diye fısıldadım.

Daha da yakınıma geldi. Karnı dizlerime bastırdığında bacağım hafifçe titredi.

Dominic hemen uzaklaştı, pantolonumun sağ dizindeki yırtığa bakarken elleri uyluklarıma gitti.

"Seni biri mi itti?"

"Hayır." *Fısıltıyla yapılan bir itiraf daha.* "Bir bebek arabasına takılıp düştüm."

Dizimden uzak durmaya dikkat ederek tekrar bana baktı. "İyi misin?"

Başımı sallayarak onayladım. Şefkatli ses tonu birkaç damla gözyaşının daha akmasına neden oldu.

"Neden ağlıyorsun, karıcığım?" Ellerini bacaklarımdan yukarı kaydırarak paltomun altından kavradı ve kalçalarımı tuttu.

"Ben..." Gözlerimi kucağıma indirdim. "Beni terk etmiş olabileceğini düşündüm."

"Seni terk etmek mi?"

Parmak uçlarımı uyluklarıma bastırırken keşke tutacak bir şeyim olsaydı diyordum.

"Düşündüm ki..." Nefes almak için durdum. "Annen *pretzel* almaya gittiğinde ben de o kâseyi alıyordum." Elimle işaret ettim. "Ama sonra onu bulmaya çalıştığımda gitmişti. Sonra da onu bulamadım. Ben de seni bulmaya çalıştım." Sesim titriyordu ve kendimi çok aptal gibi hissediyordum ama elimde değildi. "Burada çok fazla adamın olduğunu söylemiştin ama kimseyi tanıyamadım." Başparmağı kalçalarımda daireler çiziyordu. "Beni terk ettiğini sandım."

"Melek." Dom daha yakınıma gelerek incinen dizimi dikkatle kenara çekti. "Seni terk etmeyeceğim."

Omuzlarım hafifçe silkerek kaldırdım. "Biliyorum."

"Valentine." Bakışlarımın onunkilerle buluşmasını bekledi. "Seni seçerdim. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Onu anlamayarak başımı iki yana oynattım.

Dom sıcak avucuyla yanağımı kavradı. "İttifak olmasaydı -hiç olmasaydı- yine de seni seçerdim."

Bu sözler...

Gözlerim kapandı, sonra açıldı ve o hâlâ oradaydı. Hâlâ karşımdaydı.

"Kendimi özel hissettiriyorsun," dediğimde sesim o kadar duygu yüklüydü ki aramızdan taşıyordu.

Başparmağını yanağımda gezdirdi. "Güzel."

Bir poşet dolusu çan taşıyan biri yanımızdan geçerken sesler yüksek ve hafifti. Nefesimi içime çektim. Ona son bir şey daha söylemem gerekiyordu. "Annem kendini Noel günü öldürmüştü."

ALTMIŞ İKİNCİ BÖLÜM

DOM

Valentine'ı kollarıma alarak ayağa kalktım ve az önce oturduğu banka yerleştim.

"Bana söylemeliydin," dedim dudaklarımı yumuşak beresine dayayarak. "Buraya gelmemize gerek yoktu. Bana söylemeliydin."

"Noel'i sevmek istiyorum." Sözleri o kadar alçak sesliydi ki, ona daha sıkı sarılmama neden oldular.

Karım... *Başından geçen her şey. Tek başına.*

"Asla yalnız olmayacaksın, Melek. Bayramlarda da. Hiçbir zaman," diye yemin ettim.

"Ben iyiyim," dedi başını göğsüme yasladığında.

"Kâseyi tamir ettireceğiz," diye söz verdim.

"Sorun değil."

Cebimden bir çift kirli beyaz eldiven çıkarıp ona uzattım. "Bunları da temizleteceğiz."

Onları almak için ellerini kaldırdığında düşürdüğünün farkında olup olmadığından bile emin değildim.

Eldivenlerini çakılların üzerinde bulduğumda ilk içgüdüm tüm pazarı yakıp kül etmek olmuştu. Ama sonra onu gördüm; beresinin beyazı gözüme çarpıyordu.

Bu benim hatamdı.

Bunların hepsi benim hatamdı.

Çok geç olana kadar telefonunun bende olduğunu fark etmemiştim.

Hikâyesinin tarihlerini kendi başıma bir araya getirmemiştim. Getirmeliydim. *On dokuzuncu doğum günü. Ziyaret etmek için dersler bitene kadar beklemesi.* Bunu anlamalıydım. O kaltak annesinin siktiğimin Noel gününü seçeceğini bilmeliydim.

Daha iyisini yapmalıydım.

Valentine'a daha iyisini borçluydum.

Val doğrulmaya çalıştı ama onu kendime yaslı tuttum.

"Gerçekten iyiyim." Eldivenli elini nazikçe göğsüme koydu. "Sadece aptalca bir panik ataktı."

"Bunda aptalca hiçbir şey yok." Başının tepesini öptüm. "Daha iyisini yapacağım."

"Hayır, Dom, bu senin yaptığın bir şey değil."

"Daha iyisini yapacağım," dedim tekrar. "Kendi geleneklerimizi yaratacağız."

Nefes verdiğini hissettim. "Tamam."

"Hı, Patron." Bir erkek sesi alanımıza girdi.

Başımı kaldırdığımda Ben'in bizden birkaç adım ileride durduğunu gördüm. "Ne var?"

Gözleri benimkilerden ayrılmıyor, karıma bakmadığından emin oluyordu. *Akıllı adam.* "Bir konum bulduk."

Daha dik oturdum. "Yerel mi?"

Başıyla onayladı. "Rob arabaları hazırlıyor. Gelip seni almamı söyledi."

Val doğrulmak için göğsüme bastırdığında sonunda ona izin verdim.

Ben'e "Hemen geliyorum," diyerek onu gönderdim.

Valentine'ın bana bakarak kırpıştırdığı gözleri endişe doluydu. "Kötü adamlar mı?"

Tanrım, bu kadın.

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Evet, Ufaklık. Gidip kötü adamları yakalamalıyım." Bunu sanki ben de kötü adam değilmişim gibi söylemişti. Ama aptal değildim. Bu yüzden ona benim de onlardan biri olduğumu hatırlatmayacaktım. "Bir grup adamım seni eve bırakacak. Her zamanki gibi aynı kurallar geçerli." Hatırlatılmaya ihtiyacı olmadığını biliyordum ama yine de söylemek istedim.

Val "Tamam," diyerek kabul etti ve kollarımı gevşettiğimde kucağımdan indi.

Elini dikkatle tuttum ve pazarın kenarından geçerek bekleyen araçların olduğu sıraya doğru yürüdük.

Onu üç SUV'den ortadakine götürüp yüzünü kendime çevirdim. "Yaşlı bir adam ve karısı dairenin dışındaki koridorda seni bekliyor olacak. O benim doktorum; ellerine, dizine ve incinen diğer yerlerine bakacak." Ağzını açtı ama başımı iki yana salladım. "Bu olacak. Ona güveniyorum ama karısı da seninle birlikte odada olacak. Benim dışımda bir erkekle asla yalnız kalma." Yüzünü ellerimle hafifçe kavradım. "Kıskançlığımdan sağ çıkamazlar."

"Kalmayacağım." Omzumun üzerinden etrafımızda toplanan düzinelerce adama baktı. "Eve gelecek misin?"

Ev.

"Evet, Melek. Eve geleceğim." Burnunun ucunu öptüm. "Şimdi benim iyi eşim ol ve arabaya bin."

Ceketimin yakalarından tutup beni kendine çekti ve ayak parmaklarının üzerinde yükselip dudaklarını benimkilere bastırarak beni şaşırttı.

Geri çekilmeden önce özünü içime çekerken gözlerimin bir saniyeliğine kapanmalarına izin verdim. "Gerçekten de iyi bir eş."

Valentine dudağını ısırdıktan sonra arka koltuğa geçti.

Kemerini bağlayana kadar bekledim. Ardından kapıyı kapattım.

Şoför yanımdan geçiyordu ki, yakasından tutup yüz yüze olacağımız şekilde onu çektim. "Üzerinde en ufak bir çizik bile olursa, bunu hayatınla ödersin."

Başını salladı. "Peki, Patron."

Gitmesine izin verdim. "Güvende olduğunda her zamanki güvenlik ekibini iki katma çıkarın. Haftalardır bu adamlarla ilgili bir ipucu bulamadık. Eğer bu bir tuzaksa, hazır olmanızı istiyorum."

Tekrar başını salladıktan sonra dolaşarak sürücü kapısına ilerledi ve arabaya bindi.

Ev boktan bir banliyönün boktan bir yerindeydi ve tam bir serseri yuvası gibi görünüyordu.

Böyle bir yerde komşular kendi işlerine bakarlardı. Bu da mükemmeldi çünkü biraz iş yapmak üzereydik.

Garaj yolunda araba yoktu ama adamlarımdan biri müstakil garajı kontrol etmişti ve içerideki araç aradığımızla eşleşiyordu.

Bahçenin tamamı yüksek ama çürük çitlerle çevriliydi. Bu yüzden adamlarımın sessizce birkaç tahtayı kaldırmaları ve hedefimiz olan arka bahçeye girmemizi sağlamaları fazla zaman almadı.

Ceketimi rahat etmek için arabada bırakmıştım ama taktik giysilerimi giyecek zamanım yoktu. Bu yüzden diz boyu ölü otların arasında siktiğimin takım elbisesiyle yürüyordum.

Ama taktiğe ihtiyacımız yoktu çünkü biz yirmi kişiyken onlar sadece iki kişiydi.

Yirmi kişi biraz abartıydı ama yarısı destek ve siper olarak dışarıda kalacaktı. İçeri giren on kişinin yarısı ön, diğer yarısı da arka kapıdan girecekti.

En iyi ikinci çilingirimiz ön tarafa giderken ben de arkaya geçtim.

Bu özel becerimi kullanmayalı uzun zaman olmuştu ama kimse bunu daha iyi yapamazdı. Sadece saniyeler içinde kilit dilini açtım.

Evin etrafını saran adamlar iki kapı da açıldığında tamamen sessizce birbirlerine işaret ettiler.

Hep birlikte içeri girdik.

Adrenalin ve öfke sistemimde dolaşıyordu. Ben de onları içime çektim. Ciğerlerimi kapıdan giren ilk adam olarak hissettiğim güçle doldurdum.

Silahlarımızı çekerek susturucularımızı taktık; amacımız bu işi sessizce halletmekti.

Arka kapı mutfağa açılıyordu. Küçük bir yerdi. Işıklar kapalıydı ama sağ tarafımdaki oturma odasından bir parıltı geliyordu ve bu bana burada bir adamın saklanabileceği bir yer olmadığını göstermeye yetti.

Televizyon açıktı. Bir futbol maçı oynuyordu ve gürültü ayakkabılarımızın muşamba zeminde çıkardığı hafif sesleri örtmeye yetti. Ama ön kapı doğrudan oturma odasına açılıyordu. Bu yüzden beş adamım diğer tarafa, koridora yönelerek ön ekibin oturma odasındaki adamla ilgilenmesine izin verdi.

Yarım bir çığlık bize ulaştı ama bitmeden kesildi. Maç açıkken siyah giyimli beş adam tarafından yakalanan birinin değil de sadece televizyona bağıran birinin sesi gibi geldi.

İki açık kapı -ilerisinde karanlık yatak odaları vardı- ve zemin ile ucuz kapının alt kısmı arasındaki boşluktan ışık ve buhar gelen bir de kapalı kapı vardı.

Ağzım bir sırıtışla kıvrıldı.

Adam duşta.

Silahımı sol elime alıp sağ elimi cebime soktum.

Parmaklarımı mükemmel büyüklükteki deliklerden geçirip pirinç muştamı hazırladım.

Çok uzun zaman oldu.

Metalin kapı koluna çarpmamasına dikkat ederek tokmağı yavaşça çevirdim ve kapıyı daha da yavaşça ittiğimde ses çıkmadı.

Adamlarımdan ikisi yatak odalarını kontrol etmek için ayrıldı. Bir diğeri koridorda kaldı ama Rob beni küçük banyoya kadar takip etti.

Duş küçüktü. Dalgalı sarı renkte sahte cam kapılı bir köşe duşuydu.

Mükemmel.

Yumruğum gerildi ve kalın siyah metali sıkıca kavradım.

Sonra harekete geçtim.

İki uzun adımda duşun önündeydim. Buharlı kapının arkasındaki adam dönerek sırtını akan suya verdiğinde beni, hareketi gördü.

Ama artık çok geçti.

İvmemi kullanarak yumruğumu ince kapıya geçirdim ve her yöne plastik parçaları saçtım.

Yumruğum devam ederken vücudum da onunla birlikte döndü; ta ki güçlendirilmiş parmak eklemlerim adamın göğsüyle buluşana kadar.

İleri yönelik hareketim kapı yüzünden yavaşlıyordu. Bu yüzden ona tüm gücümle vuramadım ama bu onu sersemletmeye, daha başlamadan onu kavgadan çekip almaya yetti.

Rob yanımdan geçip duşa uzandı ve hedefi kolundan tutarak öne çekti. Çıplak adamın kırık kapı çerçevesine doğru tökezlemesine neden oldu.

Duştaki adam hâlâ karın boşluğuna aldığı darbeden dolayı nefesini toparlamaya çalışıyordu. Bu yüzden çığlık atmıyordu ama Rob'a bir yumruk atmaya çalıştı.

Ama artık onun arkasmdaydım. Açık elimle kafasını yana ittim. *Sertçe. Aynalı ecza dolabının içine doğru.*

Dolap tamamen çökerken kırılan camlar yüzünü kesti.

Şimdi çığlık atıyordu. Ama artık çok geçti. Kimse onu kurtarmaya gelmiyordu.

ALTMIŞ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

VAL

Daha önceki duygularımdan arınıp Dominic'in güvende olmasını umarak duştaki suyun güçlü akışının altında dururken buharın etrafımda dönmesine izin verdim.

ALTMIŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

DOM

Sağ elimi yumruk yaparak alyansımın alt tarafını kabarık metale vurdum.

Boktan evin bodrumuna son adımımı atarken metalik çınlama yaklaştığımı işaret ediyordu.

Bodrum bitmemişti. Sadece çıplak beton bir zemin ve odanın bir kenarı boyunca uzanan boş raflar vardı. Tıpkı mahalle gibi burası da ihtiyaçlarımız için mükemmeldi.

Duştaki adama yaklaşırken adımlarım yavaştı.

İki adım önünde durdum. "Seni kim gönderdi?"

Adam bana tükürmeye çalışacakmış gibi başını geriye attı ama boynundaki kol onu daha sıkı kavradı.

Nefes alamazken tükürmek zordu.

İpler, bantlar ve benzeri ıvır zıvırlarla uğraşmak yerine insan gücü kullanıyorduk.

Adamlarımdan biri esirin arkasında duruyordu; kolu adamın boynundayken, diğer eli de kafasının arkasındaydı. Bu esiri gerektiği gibi boyun eğdirmenin en hızlı yoluydu. Sonra iki ada-

mım daha vardı. Her biri herifin iki yanındaydı. Kolları adamın dirseklerine dolanarak kollarını hareketsiz hale getiriyor, ayakları da adamın iki yanında durarak adamı tam koyduğumuz yerde tutuyordu.

Oturma odasındaki adama bakmak için başımı çevirdiğimde üç adamımın onu da aynı şekilde tuttuğunu gördüm.

Rob arkamdaydı ve iki adam daha merdivenin dibinde, iki yanda duruyordu. Ben istemediğim sürece kimse bu bodrumdan dışarı çıkmayacaktı.

Oturma odasındaki adamla mı başlasam diye düşünürken dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim ama duştaki adamla devam etmeye karar verdim.

İkisi de pek bir şeye benzemiyordu. Ama kiralık katiller genellikle böyle olurdu. Sadece kahverengi saçlı, normal görünümlü beyaz adamlardı. Belirgin bir etnik kökenleri yoktu. Tanımlamayan sıradan kıyafetleri vardı.

Neyse ki adamlardan biri bir yerlerden şort bulmuş ve duştaki adama giydirmişti. Böylece tüm sorgulama boyunca sikine bakmak zorunda değildik.

Omuzlarımı bir kez yuvarladım. "Bize seni kimin kiraladığını söyleyeceksin. Sonra da öleceksin. Tek bilinmeyen ne kadar can acıtacağı. Bu da tamamen sana bağlı."

Boynundaki kol konuşmasına yetecek kadar gevşedi.

Adam birkaç kez zorlukla nefes almaya çalıştı. Ben de buna izin verdim.

Bir an için.

"Seni kim gönderdi? Görevin ne?"

Gülümsemeye çalıştı ama yanağındaki kesikler bunu zorlaştırıyordu. "Görev sensin, sert çocuk."

Başımı yana eğdim. "İşte buradayım. Yine de bunun senin için gerçek bir *görev tamamlandı* anı olduğunu sanmıyorum."

Omuz silkti. "Belki değil. Ama yine de sizden birkaç kişiyi hallettik. Değil mi?"

Silahımı kılıfına geri koymuştum, bu yüzden boşta kalan sol elimle suratına bir tokat attım.

Tokat hem acı verici hem de aşağılayıcı bir şeydi. Benim için de çok tatmin ediciydi.

"Ödemen gereken çok şey var. Ona da geleceğiz. Ama seni kimin gönderdiğini bilmek istiyorum." Sesim düz, neredeyse dostçaydı. Ama bu bir yalandı. Çünkü tetiği o çekmemiş olsa bile işin içindeydi. Bunun için ölecekti.

Bana ters ters bakıyordu, yakalandığı için kızgındı ve ölmekten korkmamak için elinden geleni yapıyordu.

"*Sen* neden buradasın? Kiralık mısın?" Öyle olduğunu biliyordum. Sadece bana söylemesini istiyordum.

Omuz silkmeye çalıştı. "Bunu yapmak için para aldığımı söylesem, gitmeme izin verecek misin?"

Başımı iki yana salladım. "Sadece o kafatasının içinde ne kadar bilgi olduğunu bilmek istiyorum. Zaten kiralıkların genellikle anlatacak çok şeyi olmaz."

"Evet, ben yapmam gerekeni yapıyorum. Hepimiz şişko bir kaltakla evlenip İttifak'ın bir parçası olamayız."

Şişko bir kaltak.

Güzel Valentine'ımın görüntüleri zihnimi doldururken parmaklarım muştamm etrafında sıkılaştı.

Bu adam... Bu adam burada, bana yakın insanları öldürme görevindeydi ve karımdan bahsetmişti.

Benim meleğimden.

Gözümü kan bürüdü.

"Bırakın onu," diye emrettim.

Onlar da bıraktılar.

Üç adamım birden adamı tutmayı bırakıp geri çekildiler.

Bekledim. Yarım kalp atışı süresi kadar bekledim.

Sonra adam üzerime atıldı. Ama ben onu yarı yolda karşıladım.

Kalçalarımı döndürürken sol kolumla onun vahşi yumruğunu savuşturdum. Ağırlığımı verdiğim sağ yumruğum adamın yan tarafına çarptı.

Kaburgaları darbenin etkisiyle esnedi.

Adam formdaydı ama ben daha güçlü ve daha ağırdım. Bu yüzden de yere düştüğümüzde ben üstteydim.

Sırtı sert zemine çarptığında sersemledi.

Adamın üzerinde emekliyormuş gibi dizlerimin üzerinde yükseldim. Sol elimi başının yanındaki betona koyup ağırlığımı desteklediğimde dizlerim kalçalarının iki yanında, sağ elim de geriye çekilmiş durumdaydı.

Metal kaplı yumruğum göğsüne çarpıp kaburgaları ile göğüskafesinin birleştiği yere, kalbinin tam üstüne gelmeden önce gözlerini irileştirip savunmak için ellerini kaldırmaya yetecek kadar zamanı oldu.

İsimsiz adam homurdanarak bana vurmaya çalıştı.

Ama ona tekrar vurduğumda yumruğum göğsüne çarptı.

Ardından tekrar vurdum.

Çarpmanın şoku kolumdan yukarıya yankılanıyordu. Ama tek hissedebildiğim öfkeydi.

Hiddet.

Onu tekrar yumrukladım.

Gazap.

Beni itmeye çalışıyordu. Ama yumruğumu tekrar aynı noktaya indirdim.

Bir panik dalgası omurgamdan yukarı tırmandı. Çünkü bu adam karımı tanıyordu. Benim Valentine'ımı biliyordu.

Hiç kimse ona dokunmayacak.

Omzumu geriye atıp yumruğumu tüm gücümle indirdiğimde ilk çatlağı hissettim.

Yabani bir şiddet beni tüketiyordu. Ben de ona vuruyordum.

Tekrar tekrar yumruklarımı kalbinin üzerine indirirken kulaklarıma ulaşan çatırtıların tadını çıkarıyordum.

Dizleri sırtıma çarpıyordu. Çırpınıyordu. Beni durdurmaya çalışıyordu.

Ama durduramazdı. Durduramayacaktı. Çünkü son nefesini vermesine iki vuruş kalmıştı.

Başarısızlık korkusunun bir sonraki vuruşumu körüklemesine izin verdim ve sonunda kaburgaları göğüskafesinden ayrıldı.

Başka bir yere bakmıyordum. Sadece altımdaki adama bakıyordum.

Sonra yumruğumu son kez kaldırdım. Ona elimden gelen en sert şekilde bir kez daha vururken tatlı meleğimi, onu güvende tutma ihtiyacımı düşündüm.

Çökme anında gerçekleşti.

Kaburgaları artık göğsünün ortasına bağlı olmadığından vuruşla birlikte büküldüler. Göğüskafesinden ayrıldıkları yerdeki sivri kenar, derinin boylu boyunca yırtılmasına neden oldu. Ama itmeye devam ettim. Yumruğumu göğsüne sokmaya devam ettim. Kaburgalarının keskin kenarları pompalanan organı delip geçene kadar durmadım.

Nefes nefese yumruğumu çektim ve cesedinin başında diz çökene kadar geriye yaslandım.

Bunu yapıp yapamayacağımı hep merak etmişimdir.

Başımı yana eğerek koyu kırmızı atardamar kanının kalbinin üzerindeki yarıkta birikmesini ve organın son bir kez kasılmasını izledim.

Birinin kusma sesi sessizliği böldü.

Adamlardan bazıları ikinci adamı bir adım geriye, yere kustuğu akşam yemeğinden uzağa sürüklerken onaylamayan sesler çıkardı.

İçimi çekerek elimi kan dolu yaranın altına koydum ve kendimi yukarı itip cesetten uzaklaştım.

Yumruğumu kirli muştanın etrafında açıp kapattım, parmaklarımı gevşeterek oturma odasındaki adamın yanına gittim. "Sanırım konuşmayı yapacak olan sensin."

ALTMIŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

OTURMA ODASINDAKİ ADAM

Aman Tanrım.

Dominic Siktiğimin Gonzalez'i soğuk mavi gözleriyle bana bakıyordu.

Geri çekilmeye, kaçmaya çalıştım. Ama bu piçler yerlerinden kıpırdamadı.

Dom yaklaştığında tekrar kusmamak için mücadele ettim.

O...

Öğürmemek için çabaladım.

Yumruğuyla Hendry'nin göğsünde delik açmıştı.

Bunu kahrolasıca hiçbir ses çıkarmadan yapmıştı.

"Sana söyleyeceğim!" diye haykırdım daha fazla yaklaşamadan. "Biz-bizim idarecimiz Casey adında bir adam. Numarası sürekli değişiyor ama yarın kontrol etmek için telefonuma mesaj atacak."

Dom bir kez başını salladı ve elini kanlı muştanın etrafında esnetti. "Senin olduğunu anlaması için bir tür onay kodu olduğunu varsayıyorum."

Gözlerimi elinden ayırmadım. "Beni canlı tut ki kodu kendim gireyim."

Mafya babası bunu düşünüyormuş gibi bir mırıldanma sesi çıkardı. "Zor bir iş gibi görünüyor."

Bacaklarım titremeye başladı.

"Elimde bir şey daha var." O bir adım daha yaklaşırken sesim her kelimede daha da çılgına dönmüş gibi çıkıyordu.

"Neymiş o?" diye sordu Dom.

Bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kendimi zorladım. "Bizi her kim tuttuysa, bu işin arkasında başka birinin olduğunu düşünmeni istediler."

"Kim?"

"Hans adında biri," dedim. Bu ismin ne anlama geldiğini bilmiyordum ama Dom bir kaşını kaldırdı.

"İnsan kaçakçılığı yapan bir pisliğin beni öldürmek için katil tuttuğuna inanmamı mı istiyorlar?"

"Bilmiyorum, adamım!" Onu ikna etmeye çalıştım. "Bu ismi daha önce duymadım bile."

"Talimatlarınız tam olarak neydi?"

O kadar sakin, o kadar soğukkanlıydı ki. Bu yüzüme bağırmasından bile daha korkutucuydu.

"Ben... Eğer..." Yutkunmak zorunda kaldım. "Eğer yakalanırsak, sana bizi Hans'ın kiraladığım söylememiz gerekiyordu."

Bana sanki bir tür bilimsel deneymişim gibi bakmaya devam ediyordu. "Peki neden söylemedin?"

"Çünkü yaşamak istiyorum, adamım!" diye bağırdım.

Dom yüzlerimizin arasında sadece bir karış kalana kadar bana yaklaştı. "Peki yaşamana izin vereceğimi sana düşündüren ne?"

Çenesini kaldırıp elleriyle başımı kavradı.

Sonra...

ALTMIŞ ALTINCI BÖLÜM

DOM

Adamın boynu gürültüyle kırıldı.

Üç adamım da bırakınca en yeni ölü adam yere düştü.

İttifak'ta merhamete yer yoktu.

Ben de artık İttifak'tım.

İçeri girdiğimde oda karanlıktı. Valentine battaniyenin altında hâlâ uyuyordu. Doğruca yanına gitmek istiyordum ama gecemin çirkinliğini temizlemem gerekiyordu.

Ben de öyle yaptım.

Duş ürünlerinin banyoya sinen kokusu yatağa girmeden önce onun da aynı şeyi yaptığını doğruluyordu.

Buraya dönerken doktordan gelen mesajı okumuştum. Birkaç sıyrık ve çürükten başka bir şey olmadığını bildirmişti. Avuç içlerini temizlemiş, parça kalıp kalmadığını kontrol etmiş, merhem ve birkaç bandaj tavsiye etmişti. Ayrıca bana onun duş almak is-

tediğini ve daha sonra yaralarına kendisinin pansuman yapacağını söylemişti.

Kavurucu suyun altına girdiğimde onun bu kararına kızamayacağımı fark ettim. Kötü bir günü üzerinden yıkayıp atma ihtiyacını anlıyordum. Doktor ve eşi aşağıda onun duş almasını bekleyip daha sonra ellerini tedavi edebilecek olsalar da ben evde yokken ve başka biri varken meleğimin dairede çıplak kalmasını sorun etmeyeceğimi sanmıyordum.

Bir avuç dolusu duş jelini köpürttükten sonra göğsüme ve kollarıma sertçe sürdüm. Sonra gövdemi ve bacaklarımı ovaladım. Valentine'ın yüz yıkama jelinden oldukça büyük bir miktar alıp yüzümü kabaca temizlerken temiz kokuyu içime çektim.

Bir cinayet sırasında hiç bu kadar sarsılmamıştım. Ayaklarımın dibinde sayamayacağım kadar çok ölü adam vardı. *Ama bu gece.* Farklıydı. O adam...

Gözlerimi kapatarak yüzümü doğrudan suyun altına soktum.

O adamın Valentine hakkında o şekilde konuştuğunu duymak beni ikiye bölmüştü. İki yanımı birbirinden ayırmıştı. *Adam. Katil.* Beni tutacak bağ olmadan içimdeki şiddet tamamen serbest kalmıştı.

O bodrumdan çıktığımızda Rob bile benden bir adım uzak durmuştu.

Ama yaptığım şeyden pişman değildim.

Ölen adamlar nasıl öldüklerini kimseye anlatamazlardı. Ama adamlarım kendi aralarında konuşacaklardı. Kulaktan kulağa yayılacaktı. Sonra da insanlar anlayacaktı. Karımın ne kadar yasak bölge olduğunu nihayet anlayacaklardı. Ona karşı en ufak bir hakaretin bile kalplerini göğüslerinin içinde ezmeme neden olacağını...

Ağzımı açıp suyla dolmasını sağladım.

Çalkaladıktan sonra tükürdüm ve boğazımın arkasında kalan metalik tadı temizledim. Sonra da suyu kapattım.

Duşun yanındaki boş havlu askısını görünce Val'in o lanet ekmek kızartma makinesini bana nasıl fırlattığını hatırlayıp saçma bir gülme dürtüsü hissettim.

Bir havlu alırken ıslak ayaklarım zeminde ilerliyordu.

Bir anı daha boşa harcamak istemediğimden olabildiğince çabuk kurulandım, temiz bir *boxer* giydim ve yatak odasına girdim.

Val pozisyonunu değiştirmemişti. Hâlâ yüzüstü yatıyordu; başı diğer tarafa dönüktü. Uzakta duran bacağı bükülmüştü. Ayağı yatağın kenarındaydı.

Ona yakın olma ihtiyacım, dikkat çekmeme ihtiyacımı bastırdı.

Yatağa çıkıp ona ulaşana kadar emekledikten sonra ağırlığımı indirdim. Vücudumun onunkini yatağa sabitlemesini sağladım. Kasığıma bastıran mükemmel kıçının yumuşaklığından zevk alarak yüzümü başının arkasına yasladım. Ama daha fazlasına ihtiyacım vardı. Bu yüzden bacağımı büküp onunkinin üzerine koydum. Uyluğum bacağının arkasında, göğsüm sırtında ve kolum yüzlerimizin önündeki kolunun üzerindeydi.

Vücutlarımızı olabildiğince aynı hizaya getirdim.

Ama yeterince yakın değildi.

Bacağımı onunkinin yanından uzatıp ayağımı ayak bileğine doladım ve bacağını geri çektim.

Uzattığı kolunun bileğinden tutup yatağın üzerinden bedenlerimize doğru çektim. Böylece kolu büküldü ve eli yüzüne yaklaştı.

Etrafında kıvrıldım. Uzuvlarımla onu kendime kilitledim.

Dudaklarımı da saçlarına dayayıp nefeslerimle onu doğrudan bedenimin içine çekmeye başladım.

Val uykulu bir inilti çıkardı. Ben de ona daha sıkı sarıldım.

Ona ihtiyacım vardı.

Onu güvende tutmalıydım.

Onu mutlu etmeliydim.

Onu yanımda tutmalıydım.

Her zaman.

ALTMIŞ YEDİNCİ BÖLÜM

VAL

Kupayı lavabonun yanındaki makyaj masasma bırakmadan önce kahvemden bir yudum aldım.

Dominic'in beni kahveyle uyandırması bu sabahın en güzel kısmının başladığı ve bittiği yerdi.

Kupayı tekrar elime alıp daha da büyük bir yudum aldım.

Dom'un kupayı bana verdikten sonra bıraktığı küçük bombayı düşünüyordum... O da olmasaydı çok daha iyi olurdu.

Geceyi King, Savannah ve Aspen'le birlikte tenha bir kulübede geçirmek kulağa iyi bir fikir gibi gelmiyordu. Açıkçası gerçekten ama gerçekten çok kötü geliyordu. King'in çılgın arkadaşı Nero ve karısı Payton'ı da ekleyince berbat bir fikir haline geliyordu. Hatta korkunç bir fikirdi. *Birinin bunun rahatlatıcı bir fikir olacağını düşünmesine inanamıyorum,* denilecek türdeydi.

Şu anda hepimizin büyük, mutlu bir İttifak olmamız gerektiğini biliyordum ama gerçek şuydu ki, Dominic'in *o günden* beri King'le konuşup konuşmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. *King'in dün gece Dom'u arayıp bizi Colorado'ya davet etmesi*

dışında. King her şeyden ne kadar habersiz olduğumu fark etmiş miydi bilmiyordum. Dom ve Nero'nun nasıl anlaşacağını bilmiyordum ama Nero'nun karısına karşı deli gibi korumacı olduğunu biliyordum... Yani sonuç olarak bir sürü büyük, abartılı kişilik ve saplantılı oldukları kadınlar, hepsi bir kulübede sıkışmış durumda olacaktı.

Ne ters gidebilir ki?

Davetin fazlasıyla son dakika olduğunu düşünürsek, aslında bizi davet etmeyi planladıklarını sanmıyordum.

Aynada kendime bakarken yüzümü buruşturdum.

Muhtemelen Savannah'nın aramalarından kaçındığım içindi; telefonumun çalmasını izledikten saatler sonra ona mesaj atıyor ve asla geri aramıyordum.

Saçımdaki havluyu çekiştirirken inledim. Bu akşam Savannah'nın beni çekeceği sorguya hazırlanmak için bir fincan kahveden daha fazlasına ihtiyacım olacaktı.

Saçlarımı nemlendirip tararken acele etmedim. Dom hazırlanmak için iki saatim olduğunu söylemişti ve bu bir saat önceydi. Yani saçımı ve makyajımı bitirip toparlanmak için hâlâ bolca vaktim olmalıydı.

Denver'a özel bir jetle gidecektik ve bu ilk buluşmamızın tamamen bir tuzak olduğunu doğrulasa da ticari uçakla uçmamayı dört gözle bekliyordum. Tek bir gece için çok da fazla şey almama gerek yoktu. Ama bu şekilde seyahat boy eşyalarla uğraşmak zorunda kalmıyor ve hepsini tek bir çantaya koyabiliyordum.

Yanımdaki dolabı açarken duraksadım.

Dün gece duştan sonra pek kendimde değildim ve doktorun söylediği gibi avuç içlerime antibiyotik krem sürmemiştim.

Hem o hem de eşi gerçekten çok iyilerdi ama yabancılarla birlikte olmak istemediğim için muayeneyi aceleyle tamamlayıp gitmelerini sağlamıştım.

İçimi çekerek doktorun eşinin gitmeden önce bana verdiği ve açmadan dolaba koyduğum büyük, fermuarlı deri çantayı çıkardım. Yıpranmıştı ve eski tip bir doktor çantasına benziyordu.

Doktorun çantaya fazladan sargı bezi ve krem tüpleri koymasını yarım yamalak izlemiştim ama eşi bana çantayı çoktan her zamanki ilkyardım malzemeleriyle doldurduğunu, bu yüzden yararlı bulabileceğim için onu el altında tutmamı söylemişti.

Beklediğimden daha ağır olan çantayı bir gümbürtüyle tezgâhın üzerine bırakıp fermuarını açtım.

Antibiyotik krem en üstteydi. Bu yüzden önce onu, ardından iki bandajı çıkarıp bir kenara koydum. Sonra içinde neler olduğunu anlamak için diğer malzemeleri karıştırdım.

Her boydan daha fazla bandaj, bir termometre, bir şişe cerrahi ispirto, bir şişe iyot, tıbbi cımbız gibi görünen küçük bir çanta, bir kutu tampon -ilginç-, kan pıhtılaştırıcı toz paketleri -ıyy-, dikiş dikmek için dikiş setine benzer bir şey -ekstra ıyy-, bir şişe reçeteli ağrı kesici ve üzerinde adımın yazılı olduğu bir başka antibiyotik şişesi -sanırım işe yarayabilirdi- ve... Sonuncuyu tamamen çantadan çıkardım. *Hamilelik testi mi?*

Uzun bir süre kutuya baktım.

Neden ilkyardım çantasında böyle bir şey olurdu ki?

Gözlerim tekrar reçeteli hap şişelerine kaydı. Belki de hamileyken alamayacağınız bazı ilaçlar vardı. Bu yüzden önce test yapmanız mı gerekiyordu?

Kutuyu çantaya geri koyarken aklıma gelen fikirle sarsıldım.

Kutuyu yerine sıkıştırıp kalça hizamdaki çekmeceyi açtım.

Orada, en üstte doğum kontrol haplarım vardı.

Onları her sabah alıyordum. Aynı saatte içmeye çalışıyordum. Her zaman tam olarak tutturamasam da mutlaka öğleden önce oluyordu.

Paketi çekmeceden çıkarırken ellerim titremeye başladı. Bugünkü dozumu henüz almamıştım. Bu yüzden hapı paketin arkasındaki ince folyodan dikkatlice çıkardım.

Hapı ağzıma attım ama boğazım aniden küçücük hapı yutamayacak kadar kurudu. Bu yüzden yutmak için kahvemi almak zorunda kaldım.

Ama gözlerim baktığım şeye bir anlam veremiyordu. Çünkü az önce aldığım hapa göre üç gün gecikmiştim.

Benim reglim hiç gecikmez.

İçimde bir mide bulantısı dalgası yükseldi ama onu uzaklaştırdım.

Bu sadece hayal gücümdendi. Zihnim benimle oyun oynuyordu.

Hamile değildim.

Hamile olamam.

Hapları çekmeceye geri koyup çarparak kapattım.

Sonra tekrar açtım.

Onları da çantaya koymam lazım.

Hamilelik testi deri çantanın içinden benimle alay ederken paketi tekrar alıp tezgâhın üzerine koydum.

Onu yanıma almalı mıyım?

Donup kalmış halde bakıyordum.

Hamile olsaydım ne yapardım?

Doğurur muydum?

Havluya sarılmış bedenime baktım.

Bu dünyaya gerçekten bir çocuk getirebilir miyim? Dominic Gonzalez'den, lanet olası mafyayı yöneten bir adamdan çocuk sahibi olabilir miyim?

Karnıma bastırdığım ellerim titriyordu.

Kendimi bildim bileli kendime ait bir ailem olmasını istemiştim. Bir sperm bankasına gidip hamile kalmanın ne kadara mal olacağını bile araştırmıştım.

Bunu yapar mıydım bilmiyordum. Ama asla birine âşık olmayacağıma ikna olmuştum.

Âşık olmak.

Kalbimde bir şeyler burkuldu ama ne hissettiğimi çıkaramıyordum.

Neredeyse... İçi boştu.

Çünkü Dominic'e âşık olmaya başladığımı düşünüyordum. Sanırım çoktan âşık olmuştum. Ama onun aynı şekilde hissettiğini sanmıyordum ve karşılıksız aşk düşüncesine katlanmak çok zordu.

Beni sevmeyen birinden bebek sahibi olmak...

Tekrar hamilelik testine baktım.

Sadece üç gün geçmişti.

Çok fazla stres altındaydım.

Haplarımın hiçbirini atlamamıştım.

Gözlerim hap ambalajına kaydı.

Vegas'ta almayı hatırlamış mıydım?

Yani bir geceliğine uyuşturulmuştum ama doğru gündeydim. Dominic haplarımı bulup nikâhtan sonraki sabah için olanı atmadıysa onu içmiş olmalıydım. Ayrıca o zamandan sonra regl olmuştum.

Telefonumu tezgâhtan alıp doğum kontrol haplarının etkinliği ve üç gün gecikmenin ne anlama geldiği hakkında hızlı bir arama yaptım.

Bulduğum cevaplar yeterli değildi.

Doğum kontrol hapı yüzde doksan üç ila doksan dokuz etkiliydi. Her zaman aynı saatte almadığımı düşünürsek, sanırım bu alt sınırda olduğum anlamına geliyordu. Yani Dominic'le her seks yaptığımda yüzde yedi hamile kalma ihtimalim vardı. Hiç prezervatif kullanmamamızın da buna yardımı dokunmuyordu. *Havaalanındaki ilk seferde bile.* Bunun hakkında konuştuğumuzu bile sanmıyordum.

Telefonumu bıraktım.

İnternet bana üç gün gecikmenin bebekten, stresten ya da herhangi başka bir şeyden kaynaklanabileceğini de söylüyordu.

Kahve kupamı aldım.

Dominic bu yüzden mi havaalanında prezervatif takmamıştı? Başından beri benimle evlenmeyi planladığı için miydi?

Çocuklar hakkında hiç konuşmamıştık elbette. Henüz o noktada değildik. Yakınında bile değildik. İlişkimiz yalanlar ve aldatmacalar üzerine kuruluydu. Sırf bu ilişkiyi yürütmek istediğim için tüm bunları bu kadar kolayca bir kenara ittiğimden dolayı kendimden biraz nefret ediyordum. Çünkü Dominic'le olmak istiyordum.

Kahvemden bir yudum almıştım ki, ne yaptığımı fark ederek lavaboya tükürmek için eğildim.

Hamileysem kafein tüketebileceğimi sanmıyordum.

"Kahvende bir sorun mu var?" Dominic'in sesi beni o kadar ürküttü ki, çığlık attım. Kıkırdayıp kupayı elimden aldıktan sonra koklamak için burnuna götürdü. "Çoktan iki kupa içtim ve tadı bana gayet iyi geldi."

Yakalandığım için utanarak aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "İçinde kıl vardı."

Dom bir kaşını kaldırdı. "Sana yeni bir kupa getirmemi ister misin?"

Başımı iki yana salladım. Yanaklarımdaki rengin hamile kalma ihtimalimden dolayı çıldırmamdan değil de beni korkutmasından kaynaklandığını sanmasını umuyordum.

Ona baktığımda, bu fikrin olması gerektiği kadar korkutucu olmadığını kendime itiraf ettim. Sadece siyah pantolonu ve beyaz gömleği içinde inanılmaz yakışıklı göründüğü için değildi. Gözleri hayatımda gördüğüm en güzel şey olduğu için de değildi. Boynunda benim adım yazılı olduğu için de değildi.

Sadece o olduğu içindi.

O iyi bir adamdı.

İyi bir kocaydı.

"Şey ister misin..." Ona çocuk isteyip istemediğini sormak üzere iç sesim konuşmaya başlıyordu ki kendimi durdurdum. "Birbirimize Noel hediyesi veriyor muyuz?"

Başka bir şey söyleyeceğimi biliyormuş gibi gözlerini hafifçe kıstı. "Bana bir şey almak zorunda değilsin, Ufaklık."

Bebeklerle ilgili tüm düşünceleri zihnimden kovdum. "Sen bana bir şey alacak mısın?"

Dudakları bir sırıtmayla kıvrıldı. "Sana hediyenin ne olduğunu söylemeyeceğim."

"Yani bana bir şey aldın mı?" *Karnımdaki bebek dışında.*

Başımı iki yana salladım. Bunu düşünmeyi bırakmalıydım.

Hamile falan değilim. Sadece reglim gecikti.

"Hazırlanmayı bitir. Daha fazla istemediğine emin misin?" Dom eliyle kupamı işaret etti.

"Eminim," diye mırıldanırken Dominic'in parmaklarının üst kısmında çürük gibi görünen çizgi şeklinde bir renk değişimi fark ettim.

Baktığımı görse de bu konuda bir şey söylemedi. "Bir saat," dedi sadece çenesini eğerek.

Banyodan çıkışım izledim. Tezgâha dönmeden önce kapı arkasından kapanıncaya kadar bekledim.

Bir saat tüm bunlarla uğraşmak için yeterli bir süre değildi. Bu yüzden doktorun çantasının fermuarını kapatıp dolaba geri koydum. Hazırlanmayı bitirmem gerekiyordu.

Hamile falan da değildim.

ALTMIŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

DOM

Merdivenden önce ben inip uçaktan çıkarken ona elimi uzattım.

Uçmayı sevmediğini biliyordum ama bütün gün ekstra stresli davranmıştı. Son basamakta biraz yalpalayınca elini daha sıkı tuttum.

"İyi misin?" Sesime gerçek bir endişe karışmıştı.

Val başıyla onayladı.

"Valentine."

İç geçirdi. "Biraz gerginim."

Elimi sırtına koyarak onu Rob'un çantalarımızı yüklediği büyük SUV'ye yönlendirdim. "Burada olduğumuzu kimse bilmiyor. Bilseler bile bizi kulübeye kadar takip edemezler," dedim beni öldürmeye çalışan adamlardan dolayı gergin olduğunu varsayarak.

"Ah, şey, ondan değil." Bana bakarak gözlerini kırpıştırdı. "Ama şimdi ondan bahsedince..."

Elimi aşağı kaydırıp kıçını okşadım. Sonra da avuçladım çünkü çok lezzetliydi. Özellikle de üzerine boyanmış gibi görünen bu dar kotun içinde.

Banliyöye ulaştığımızda arka koltuğa binmesi için ona yardım ettikten sonra arkasından bindim.

Rob sürmeye başladığında Val'e döndüm. "Neden gerginsin?"

Nefesini verdi. "Herkesi göreceğim için sanırım."

Kaşlarım çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Val bir omzunu kaldırdıktan sonra nihayet başını çevirip bana baktı. "Sadece garip olmasını istemiyorum. Anlarsın ya?"

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum."

Bembeyaz kazağının alt kısmını çekiştirdiğinde keşke uçaktan inmeden önce ceketini giymesi için ısrar etseydim dedim. Burası geldiğimiz yer kadar soğuk değildi ama onun rahatsız olmasını istemiyordum.

"Biliyorsun, bizim..." Bir elini kaldırıp dairesel bir hareket yaptı. "Ebeveyn geçmişimiz. Bunların hepsinin geçmişte kaldığını biliyorum ama onların beni sevmeleri için gerçekten çok uğraştım."

Çenemi sıktım. "Onlar?"

"King ve Aspen," diye açıkladı sakin bir şekilde öfkemi yeniden ateşlemiyormuş gibi. "Sadece onların şey olmalarını istemiyorum... Bilmiyorum. Bana kızmalarını. Ya da hayal kırıklığına uğramalarını."

"Kızacakları ya da hayal kırıklığına uğrayacakları ne sikim olabilir ki? Bana kızabilirler ama bu *benim* halletmem gereken bir şey. Sen yanlış bir şey yapmadın, Melek." Ses tonumu düz tutmaya çalıştım.

Val bakışlarını benden kaçırdı. "Mücadele etmedim."

Emniyet kemerimi çözüp onun yanına gelene kadar koltukta kaydım.

Bana bakmayınca çenesinden tutup yüzünü benimkine doğru kaldırdım. Göz göze geldiğimizde ona gerçeği söyledim. "Benimle mücadele edemezdin, Valentine. Sen benimsin. Bunun doğru olmaması için yapabileceğin hiçbir şey yok." Yutkunurken çene kasları hareket etti. "Söyle bana."

"Ben seninim."

Burnumdan derin bir nefes çekip ciğerlerimi doldurdum.

Anlıyorum, demesini bekliyordum ama, *Ben seninim,* çok daha iyiydi.

"Bir daha söyle," diye talep ettim.

Gözlerimin içine baktı ve "Ben seninim," dedi.

Dudaklarım onunkilere kapandı.

Çenesindeki tutuşumu sıkılaştırdım ve diğer elimin parmaklarını saçlarının arasından geçirerek ensesini tuttum. Öpücüğü derinleştirebilmem için başını yana eğmesini sağladım.

Val sadece izin vermedi, katıldı. Beni kavrayıp kendine çekti.

Emniyet kemerini çözüp onu kucağıma çekmek isteyerek daha da yaklaştım. Ama güvenliğini tehlikeye atmayacaktım.

Sonra tırnaklarını başımdan geçirdi ve kollarımdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Öpüşmemizi kesip yüzümü omzuna bıraktım. "Onu tekrar yap."

Tırnaklarını kafa derimde gezdirmek yerine avucuyla kısa saçlarımın üzerini ovuşturdu.

Kollarımı dolayarak ona sarıldığımda vücudu titredi.

"Saçlarını seviyorum," diye fısıldadı.

Onu sıktım. "Ben de senin saçlarını seviyorum."

"Teşekkürler." Avuç içi başımın üzerinden bir kez daha geçti. "Eskiden ben sevmezdim ama artık seviyorum."

Elimi sırtından yukarı kaydırıp kalın, parlak saçlarının uçlarıyla oynadım. "Neden sevmiyordun ki?" Başımı dudaklarım neredeyse boynuna değecek şekilde biraz çevirdim.

"Kızmayacağına söz verir misin?"

Geri çekilmeye çalıştım ama tırnaklarını tekrar başımdan geçirdi. "Söz veriyorum," diye yalan söyledim. "Şimdi anlat bana."

Tekrar avucuyla başımı ovuşturmaya döndü. "Babamın cenazesinden sonra King ve Aspen'i ilk kez gördüğümde saçlarımdan nefret etmeye başladım." Vücudumu tepki vermemesi, gerilmemesi için zorlamam gerekti. "Bu onların hatası değildi. Sadece babamın saçlarına sahip olmayı hep sevmiştim ama o gün..."

Omuz silktiğinde hareketiyle başımı kaldırdım. "Annemin kalan saç boyalarını gizlice çalmaya başladım. Saçlarımın daha koyu bir renk olduğunu fark ettiği için başım hep derde girerdi. Ama bir işe girecek yaşa geldiğimde kutuları kendim alıp evde boyuyordum."

"Onlara benzemek istemediğin için mi?"

Başını onaylar anlamda salladığını hissedebiliyordum. "Büyük ölçüde. Doğal saç rengimi her gördüğümde babamın bana hiç bahsetmediği başka çocukları olduğunu hatırlıyordum."

"Saçlarını boyamayı ne zaman bıraktın?" diye sordum öfkemi içimde tutarak.

"Birkaç yıl önce. Bir kuaför beni doğal rengime dönmeye ikna etti. Saklanamayacak kadar güzel olduğunu söyledi."

Dudaklarımı açıkta kalan boynuna bastırdım. "Her santimin için böyle hissediyorum."

"Dominic," dedi sessizce azarlar gibi. Muhtemelen Rob'un duymasından utanıyordu.

Ama onun beni ne kadar tahrik ettiğinden utanmıyordum.

Tekrar boynunu öptükten sonra geri çekildim. "Ne kadar kaldı?" diye sordum Rob'a.

"Kırk dakika daha, Patron."

"Güzel," diye cevaplayıp başım Val'in yumuşak kucağına, ayaklarım da kapıya dayanana kadar yan döndüm. "Kestirmek için yeterli bir zaman." Uzanıp Val'in elini tuttum. "Başımı kaşımaya devam et, Ufaklık."

Gözlerimi kapattım. Kestirmek için yeterli bir zamandı. *Bir de öfkemin kaynamasına izin vermek için.*

ALTMIŞ DOKUZUNCU BÖLÜM

VAL

Dominic'in gerçekten uyuyup uyumadığından emin değildim ama Rob, *Rocky* Dağları'nda bir yerlerde güzel bir kulübeye giden araba yoluna dönene kadar kıpırdamadı.

Devasa evi görene kadar hatırlamadım.

Dom doğrulduğu sırada beni gülümserken yakaladı. "Bu ne için?"

"Buranın neresi olduğunu şimdi fark ettim."

Eve bakmak için ön camdan dışarı göz attı. "Daha önce buraya geldin mi?"

"Hayır. Ama sanırım burası Savannah'nın King'e kızdığı için sessiz bir açık artırmada otuz bin dolar harcadığı yer."

Dominic omuzlarını yuvarlarken sırıttı. "Onu seveceğimi biliyordum."

Durduğumuzda dudaklarımı büzdüm. Savannah'yla tanıştığı zamanı hiç sormadığımı unutmuştum. "O hikâyenin geri kalanını duymam gerekiyormuş gibi hissediyorum."

"Başka zaman," dedi Dom kapısını açmadan önce.

Dışarı çıktım. Soğuğa aldırmadan ceketimi kollarımda taşıyarak Dom'un iki seyahat çantamızı çıkardığı aracın arkasında onunla buluşmak için etrafından dolandım.

Rob'un da bize katılmasını bekliyordum ama Dom arka kapıyı kapattığında o arabayla uzaklaştı.

"Nereye gidiyor?" diye sordum Dom iki çantayı da yerden alırken.

"Buradan çok uzakta olmayan başka bir kiralık eve."

Neden burada kalmadığını merak ediyordum. Yeterince oda olmalıydı ama Dom çoktan ön kapıya doğru yürümeye başlamıştı.

Isınmak için ceketime sarılarak aceleyle peşinden gittim.

Kapıya benden bir adım önce ulaştığında kapıyı çalabilmek için etrafından dolanmaya çalıştım ama çantaları iki yanına bıraktı ve geçmeme izin vermeden kendisi tıklattı.

"Dom, sen ne yap..." Sorum kapının açılmasıyla yarıda kaldı.

Dom görüş alanımı kapatıyordu ama omzunun üzerinden, karşısındaki adamın saç renginin benimkiyle aynı olduğunu görebiliyordum.

King kapıyı ardına kadar açtı ve bizi içeri almak için geri adım attı. "İçeri gelin."

Dom çantaları almadan öne doğru adım attı. "Siktir git."

Sonra Dominic Gonzalez, King Vass'in yüzüne yumruğunu indirdi.

YETMİŞİNCİ BÖLÜM

DOM

Çıplak parmaklarımın King'in yanağına çarpma hissi o kadar tatmin ediciydi ki, zaten morarmış haldeki elimi acıtması umurumda bile değildi.

Sanırım Val adımı haykırıyordu ama ben öfkemi kardeşine yönlendirmekle meşguldüm.

King kafama doğru bir yumruk savurduğunda sadece kulağımı sıyıracak şekilde savuşturdum ama göğüskafesimi hedef alan yumruktan kaçamadım.

Darbe geldi ama onunla birlikte döndüm ve omzumu King'in göğsüne çarpmak için kullandım.

Yere düşerken bir koltuğu devirdik ama King dönmeyi başardı. Böylece ben onun üstüne ineceğime ikimiz de yan tarafımızın üzerine düştük.

"Senin derdin ne lan?" diye bağırırken dirseğiyle çeneme vurduğu sırada tam böğrüne bir yumruk indirdim.

O yuvarlanarak uzaklaşırken ben de aynı anda ayağa kalktım.

"Derdim sensin," diye hırladım. "Sen kendine kahrolası bir erkek kardeş mi diyorsun?"

"Dominic!" Valentine benimle King'in arasına girmeye çalıştı ama onu belinden yakalayıp arkama ittim.

King arkamdaki Val'i görmeye çalışırken kaşlarını çattı.

Boştaki elimle onu işaret ettiğimde elimi vurup uzaklaştırdı ve yüzüme yaklaştı.

"Annesi öldüğünde Valentine'ın nerede olduğunu sor bana," dedim dişlerimi sıkarak.

Sözlerim King'i olduğu yerde durdurdu.

"Dom," dedi Val alçak sesle ve alnını sırtıma koyduğunu hissettim.

"Bilmeye hakkı var," dedim ona gözlerim hâlâ King'in üzerindeyken. "Şimdi sor lan bana."

Karşı karşıya dururken odadaki diğer insanları fark etmeye başladım. *King'in yanındaki kadın. Odanın diğer tarafındaki başka bir kadın. Sağımda da bir çift.*

Ama onlar umurumda değildi. Henüz değildi.

"Annesi öldüğünde Val neredeydi?" diye sordu Savannah, King'in yanından.

"Val *Florida*'daki evindeydi," dedim bakışlarımı King'in karısına çevirerek.

Sarışın kadının gözleri irileştiğinde King'e baktım. "Şimdi bana annesinin *nasıl* öldüğünü sor."

Çenesinin hareket ettiğini görebiliyordum. "Val." Bana bakıyordu ama soruyu ona sordu. "Annen nasıl öldü?"

Parmaklarımı sıkarak yumruk yaptım. Onun kaynaklarına sahip bir adam için bunu öğrenmek sadece birkaç dakika sürerdi. Ama bilmiyordu çünkü umurunda değildi.

Gözlerinde beliren duygulara bakılırsa, bunu anlamaya başladığını düşünüyordum.

Val'in alnı sırtımdan uzaklaştı. Böylece cevap verirken hepimiz onu duyabildik. "İntihar etti."

Savannah'nın içine çektiği nefes duyuldu. "Sen oradayken mi?"

King'e bakmaya devam ediyordum. "Val'e cesedinin yanında bulması için ne bıraktığını sor." Ona sorması için zaman verme-

dim. "Bir yığın fatura. Çünkü Val ona karşı çıktı ve babanın pis parasını almasına izin vermedi." Ona bir adım daha yaklaştım. "Şimdi bana bunun hangi sikik günde olduğunu sor."

King başını iki yana sallarken bakışlarını benimkilerden ayırdı. "Noel günü."

Demek o kadarını hatırlıyor.

"Hayır." Savannah kelimeyi neredeyse ağlayarak söyledi.

"Şimdi bana Valentine'ımın o cenazede neden tek başına oturmak zorunda kaldığını söyle." Burada, eşimin ailesinin önünde dururken Valentine'ın yaşadıklarının tüm ağırlığını hissediyordum. Bu insanların bu kadar yakın ama bu kadar ilgisiz olması yalnızlığın en kötü türü olmalıydı. "Sikik bir cevabın yok, ha?"

Küçük bir el nazikçe bileğimi kavradı.

Yumruğumu açtığımda Val elini indirip parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Sorun yok, Dominic."

İşte buradaydı. Başına gelenler için beni teselli etmeye çalışıyordu.

"Özür dilerim." King birbirine kenetlenmiş ellerimize baktı ve tekrar başını iki yana salladı. "Sorun var, Val. Çok üzgünüm."

Kudretli King'in karımdan özür dilediğini duymak içimi büyük bir tatmin duygusuyla doldurmadı; bu farklı bir histi. Daha sıcaktı. Birine ihtiyacı olan bir şeyi vermenin verdiği tatmindi. Çünkü Val bunu aştığını söyleyerek kendini kandırsa bile aşmamıştı. Onun bunu söylediğini duymaya ihtiyacı vardı.

"King..." diye başladı Val tekrar *sorun değil* diyecekmiş gibi.

King ona bakmak için başını kaldırdı. "Kocan pisliğin teki ama haklı. O zamanlar hak ettiğin gibi bir ağabey değildim. Bunun mazereti yok."

Savannah burnunu çekerek yanaklarını sildi.

Bakışlarımı King'in omzunun üzerinden geçirip Aspen'le göz göze geldim. Yeterince solgun görünüyordu. Belli ki kendisinin de boktan bir kardeş olduğunu anlamıştı.

Omuzlarını dikleştirmesini izledim. "Ben de özür dilerim."

Val boştaki elini kaldırıp bir damla gözyaşını sildi. "Teşekkürler, Aspen."

King'in gözleri Val'in dövmeli parmağına odaklandıktan sonra benimkilere kaydı.

Cevap olarak gömleğimin üst düğmesini açtım ve Valentine'ın boynumdaki adını okuyabilmesi için kumaşın açılmasını sağladım.

Sağ tarafımda Nero'yla birlikte duran kadın mırıltılı bir onaylama sesi çıkardı.

Savannah, Val'e uzandı. "Artık sana sarılabilir miyim?"

Savannah'nın yanına gitmek için hareketlendiğinde isteksizce karımın elini bıraktım.

"Peki kim bu adam?" diye sordu daha önce hiç duymadığım bir kadın sesi.

Nero cevap vermeden önce sadece fotoğraflarda gördüğüm Payton'a dönüp elimi uzattım.

"Ben Dominic." Psikopat kocasının homurtularını duysam da avucunu benimkinin içine yerleştirdi. "Ama baba Babacık demekten çekinme."

Yanındaki adam öne atılıp beni geri iterek karısının elini bırakmamı sağladı.

Otomatik olarak geri çekildim ama adam hızlı davranıp ayaklarımı altımdan çekmeye başlamıştı bile.

Düşüyordum. Ama ben de hızlıydım ve yakasına yapışıp onu da kendimle birlikte aşağı çektim.

Ancak çeneme indirdiği yumruktan kaçacak kadar hızlı değildim.

Ben *Babacık* dedikten sonra gülmeye başlayan karısı öne atıldı ve Nero'nun omzunu çekiştirmeye başlayarak beni dövmesini engellemeye çalıştı.

Yanlışlıkla bir kadına, özellikle de Nero'nun kadınına vurmayacağım için kendimi karşılık vermemeye zorladım.

Nero şeytani siyah gözleriyle bana yukarıdan bakıyordu ama aynı zamanda rahatlamıştı. "Eğer karıma zarar verirsen, derini yüzerim."

Bir kaşımı kaldırdım. "Hepsi o kadar mı? Eğer sen benim karıma zarar verirsen, seni aç bir ayının üzerinde sallandırırım. Hiçbir turnike ya da adrenalin miktarı seni kendine getiremeyene kadar yemesi için parçalar koparmasına izin veririm."

Nero etkilenmiş bir yüz ifadesi takındı. "İyi fikir."

Payton bir elini uzatıp Nero'nun siyah saçlarını çekiştirdi. "Siz ikiniz işkence tekniklerini ayakta konuşabilir misiniz, lütfen?"

Nero yumruklarını göğsüme bastırdı ve kendini yukarı iterken tüm ağırlığını üzerime verdi.

Beni ezmemesi için ağırlığına karşı vücudumu esnettim ama bacaklarımın üzerinden geçerken onu geri çekmek için topuğuna tekme atarak tökezlemesini sağladım.

Nero dönüp beni tekrar yumruklamaya hazırlandı ama King kolunu aramıza soktu. Nero'ya "Artık ödeştiniz," dedikten sonra kalkmama yardım etmek için elini uzattı.

Başımı kaldırdığımda Val'in Aspen'e sarıldığını, ikisinin de gözlerini sildiğini gördüm. Sonra da King'in uzattığı eli tuttum.

Tekrar ayağa kalktığımda King başıyla mutfağı işaret edince onu takip ettim.

Nero arkamdan yaklaştı. "Senden hoşlandım sayılır, Dom."

Omzumun üzerinden ona sırıttım. "Duygularımız karşılıklı sayılır."

Bir eliyle sertçe sırtımın ortasına vurdu. "Seni öldürmek zorunda kalmak yazık olurdu."

Etrafımdan dolanmak için hamle yaptığında ben de karnına elimin tersiyle vurdum. "Duygularımız hâlâ karşılıklı."

King buzdolabını açmadan önce bize gözlerini devirdiğinde dudaklarımın bir sırıtışla kıvrıldığını hissettim.

Söyleyeceğimi söylemiştim ve Valentine'ın ağladığını görmekten mutlu olmasam da bunun ona hayatının o bölümü için bir kapanış sağlayacağını düşünüyordum. Geleceğimize umutla bakmaya başlayabilmesi için buna ihtiyacı vardı.

King elinde üç bira şişesiyle döndü. Bildiğim bir marka değildi ama seçici değildim. Kapağını açmadan önce soğuk camı Nero'nun vurduğu yere, çeneme bastırdım.

Nero bana bakıyordu. "Bunu hak ettin."

Beni itmeden önce yüzündeki kudurmuş ifadeyi hatırlayıp sırıttım. "Buna değdi."

Oflayarak King'in ona uzattığı birayı çekip aldı.

King kendi şişesini ona ilk vurduğum yere, yanağına götürürken bana baktı. "Ucuz bir vuruştu," dedi. Sanki hazırlıksız yakalanmanın bir mazereti varmış gibi.

"Olabilir. Ama Val buraya gelirken sana bir yumruk borçlu olduğumu hatırlatan bazı şeyler söyledi." Sertliği gidermek için parmaklarımı esnettim. "Eğer beni bu konuda çok fazla düşündürürsen, tekrar yapmak isteyeceğim."

King uzun bir an beni izledikten sonra gözlerini boynumdaki dövmeye indirdi. "Bütün bunları gerçekten sana o mu söyledi? Yoksa sen mi araştırıp buldun?"

Şişeyi çenemden indirdim. "Bana o anlattı. Konuşuyoruz. Hem de çok."

Başını bir kez salladı. "Anlatmasına sevindim. Şaşırdım. Ama sevindim." King tezgâha yaslandı. "Ona boktan bir özürden daha fazlasını borçlu olduğumuzu biliyorum ama bunu halledeceğim."

Ona baktım, sonra biramı indirip kapağını açtım. "Güzel."

Her ne kadar hâlâ kızgın olsam da ona inanıyordum. Onu affedip affetmeyeceğine de Valentine karar verecekti.

Nero yer değiştirerek King'in yanında tezgâha yaslandı. "Sonunda bize neler olduğu hakkında ipucu vermeye ne dersin? Neden birden İttifak'ın yardımına ihtiyaç duydun?"

Her şeyin başlama sebebi buydu. Bu yüzden onlara anlattım.

Her bir adamın nasıl vurulduğunu anlattım. *Birisinin, arkasında kimliğine hiçbir iz bırakmadan ailemi nasıl hedef aldığını. Korkakların nasıl bölgeme geldiklerini ve bunu onlara nasıl ödeteceğimi.*

"*Chicago*'yu halledebilirim," dedim onlara. "Ama bu işin arkasındaki adamı bulduğumuzda desteğe ihtiyacım olacak. Çünkü bu yerel bir iş değil. Bu işin arkasındaki kişinin bu sikik ülkeden olup olmadığından bile emin değilim. Ama yakınız. Bir isim bulduğumda onu yeryüzünden sileceğim."

Nero birasından bir yudum aldı. "Kulağa eğlenceli geliyor."

"İtiraf edeyim, bunu dört gözle bekliyorum."

"Onları bulmaya ne kadar yaklaştın?" diye sordu King.

Sanki cevap olarak telefonum gelen bir mesajla çınladı.

Telefonumu cebimden çıkarıp bilinmeyen numaradan gelen mesaja baktım.

"Şu anda daha da yaklaştım."

Oturma odasındaki adam bana idarecisinin adını söylemişti.

Telefonda ona ait bir numara olmayacağını biliyordum ama bu mesaj ondandı.

Bilinmeyen: Rapor ver

Mesajı açıp eklenti yapmak için tıkladım.

Ben: *Göğsü çökmüş ölü bir adamın fotoğrafını gönderir*
Ben: Dikkatimi çekmiştin, Casey.
Ben: şimdi ben de seninkini çektim.

Başka bir sohbet başlatarak kendi şehrimdeki adamlarımın Casey'nin mesaj attığını gördüklerinden emin oldum.

Tetikçilerin telefonlarının izlenmesi konusunda endişelenmek yerine onları izi sürülemez bir telefona kopyalatmıştım. Casey'yi bu mesajla bulacağımızın garantisi yoktu ama yerini tespit etme konusunda yolu yarılamıştık bile.

Casey'yle olan konuşmaya döndüm ama cevap vermemişti. Vereceğinden de şüpheliydim.

Altına sıçmakla meşgul olduğunu umuyordum.

"O da ne?" diye sordu Nero aniden yanıma gelip gönderdiğim fotoğrafı göstererek.

"Ölü bir adam."

"Hadi canım, salak herif. Bir bakayım." Elini uzatınca telefonu ona verdim.

Nero fotoğrafı yakınlaştırmak için iki elini de kullanabilmek adına birasını mutfak adasının üzerine koydu.

Sonra telefonu yüzüne yaklaştırdı.

"King'in çift odaklı gözlüğünü ödünç almak için bir dakikaya ihtiyacın var mı?" Burnumdan güldüm.

"Siktir git." Nero'nun yüzü hâlâ telefon ekranına yakındı. "Benden bir yaş büyüksün."

"Elbette." Biramdan büyük bir yudum aldım. "Ama belli ki benim görüşüm daha iyi."

"Çift odaklı gözlük kullanmıyorum," diye mırıldandı King ama sesi pek kızgın değildi çünkü şu anda ikisi de telefonuma eğilmiş, duştaki adamın cesedine bakıyordu.

King doğrularak bana baktı. "Ona neyle vurdun?"

"Evet." Nero yerde bir ipucu arıyormuş gibi yakınlaştırılmış fotoğrafı bir o yana bir bu yana çevirdi. "Altında kan yok. Sadece şu deliğin içinde var." Adamın göğüskafesinin hemen solundaki noktayı işaret etti. "Yani bazuka kullanmış olamazsın. O delip geçerdi."

"Bazen klasiklere sadık kalmak gerekir," dedikten sonra pirinç muştayı cebimden çıkardım.

King'in kaşları kalktı. "Cidden mi? Artık kim muşta kullanıyor ki?"

Nero uzanıp muştayı benden aldı. Kendi eline geçirdikten sonra tekrar fotoğrafa baktı. "Yani bunu taktın, sonra da kaburgaları kırılıp kalbine girene kadar herifin göğüskafesine vurdun, öyle mi?"

"Birilerinin biyoloji bilgisi varmış."

Nero yumruğunu muştanın etrafında sıktı. "İnsanları nasıl öldüreceğimi biliyorum."

"Ne büyük sürpriz," dedim düz bir sesle.

Nero homurdandı. "Bu bende kalabilir mi?"

"Hayır, amma koyayım." Elimi *geri ver* anlamında açıp kapattım. "İnce parmakların içini doğru düzgün doldurmuyor bile."

King burnundan homurdandı.

"İnce mi?" Nero alınmış gibi bir tavırla geri çekildi. "Kocaman sosis parmaklarımın olmaması benimkilerin ince olduğu anlamına gelmez. Seni şişko göt."

King bu sefer güldü.

Ben sadece başımı iki yana salladım. "Kıskançlık sana hiç yakışmıyor, Nero."

Şişman olmaktan çok uzaktım. Nero da ufak olmaktan çok uzaktı ama buradaki en iri adam bendim.

Nero parmaklarındaki muştayı çıkarıp elime çarparak koyarken alçak sesle bir şeyler homurdanıyordu.

Bu adamlarla daha önce birkaç kez çalışmıştım ama hiç böyle bir yoldaşlık duygusu yaşamamıştım. Dolap çevirip İttifak'a girdiğim için hâlâ kızgın olabilirlerdi ama bana kendilerinden biriymişim gibi davranıyor gibi görünüyorlardı.

Metali cebime koyup Rob'a kısa bir mesaj yazdıktan sonra telefonumu diğer cebime yerleştirerek büyük adaya yaslandım.

"Hey, Melek," diye seslendim Valentine'a ama dört kadın da başlarını bana çevirdi. "Bir içki ister misin?" Eğer kadınıma kimse içecek bir şey ikram etmeyecekse ben ederdim.

Ağzı açıldı, ardından emin değilmiş gibi kapandı.

"Hadi gelin." Savannah küçük grubu mutfağa yönlendirdi.

Bana yaklaşırken gözlerim Val'de kaldı. Doğruca gelip tam yanımda durunca göğsüm kabardı.

Avucumu saçlarında gezdirdim; açık bırakması hoşuma gidiyordu. "Ne istersin?" Biramı kaldırdım. "Neleri olduğundan emin değilim ama bu oldukça iyi."

"Hımm..." Savannah buzdolabını açarken Val bana yaslandı.

Savannah seçenekleri sıralamaya başladı. "Bira, *chardonnay*,* *Bailey's*** var. Bir yerlerde açtığımız bir kırmızı olduğunu da biliyorum." Tezgâhta ne olduğunu görmek için geriye eğilip King'in arkasına baktı. "Sanırım biraz *burbon* da var."

"Zencefilli gazozunuz olma ihtimali var mı?" diye sordu Val alçak sesle. "Uçak yolculuğu biraz sarsıntılıydı ve midemin henüz kendine geldiğinden emin değilim."

Dudaklarım aşağı kıvrıldı. Dağlara iniş yapmak her zaman biraz zorlayıcı olurdu ama o kadar da kötü olduğunu düşünmemiştim.

"Bana söylemeliydin," dedim sessizce.

Val bir omzunu kaldırdı. "O kadar da kötü değil. Ama alkol fikri henüz iyi gelmiyor."

"Kilerde biraz buldum," dedi Payton mutfağın karşı tarafından, elinde yeşil bir kutuyla. "Buzlu içmenin sakıncası yoksa."

"Bu harika olur, teşekkürler," diye yanıt verdi Val.

Elimi omurgasında bir aşağı bir yukarı gezdirdim. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı? Hap ya da başka bir şey?" Karın ağrısı için ne alındığından emin olmasam da önerdim.

Karım başını kaldırıp bana baktığında dudağını ısırıyordu. Başını iki yana salladı.

* Beyaz şarap türü. (ç.n.)

** İrlanda viskisi tabanlı, kremalı bir likör türü. (ç.n.)

"Bana haber ver," dedim başının üstüne bir öpücük kondurmadan önce.

Savannah karşımızda durmuş sırıtıyordu.

"Ne?" diye sordu Val.

"Hiç. Sadece ikinizin birlikte ne kadar sevimli olduğunuzun tadını çıkarıyorum."

"Aman Tanrım, kapa çeneni." Val başını iki yana salladı.

"Kapatmayacağım." Savannah, Payton'ın uzattığı bir kadeh şarabı aldı. "Eğer sana *Melek* demesi hakkında konuşmak istemiyorsan, o zaman şu dövmeler hakkında konuşalım."

Val kollarını göğsünde kavuşturunca gülümseme isteğim biraz azaldı. Ben de bu konuda konuşmak istediğimden emin değildim.

King'e bir bakış atma riskine girdiğimde kısılmış gözlerini üzerimde buldum.

Onlara Valentine'a ilaç verdiğimi ve isteği dışında dövme yaptığımı söylememin benim için iyi sonuçlanmayacağından oldukça emindim.

Eve yaklaşan bir aracın sesi bakışmamızı böldü.

"Kim..." diye başladı King ama sözünü kestim.

"Benim için." Adadan uzaklaşıp uzun adımlarla kapıya ilerledim.

Tabii ki King ve Nero da beni takip etti.

Ön kapıyı açtım ve Rob SUV'den inerken bekledik.

"Bu da kim?" diye soran Nero muştamı almak için elini cebime sokmaya çalışıyordu.

Eline vurup uzaklaştırdım. "Rob, sağ kolum. Şimdi taşaklarımı avuçlamaya çalışmayı bırak."

King bize bir bakış attı.

İkisi de geri adım atmayınca Rob'u eve almak istiyorsam hareket eden ben olmak zorunda kaldım. Ama sonra Nero ile King omuz omuza gelecek şekilde yer değiştirdiler ve Rob'u yine engellediler.

İçimi çektim. "Onu içeri alır mısınız?"

"Kalmıyorsun," dedi King, Rob'a.

Rob ona sıkkın bir bakış attı. "Öyle bir planım yok."

"Ceplerinde ne var?" diye sordu Nero.

"Kendi lanet olası muştanı al, dostum." Başımı iki yana salladım. "Bulmak o kadar da zor değil."

Yeraltı dünyasının tanrısı Nero nihayet geri çekilmeden önce hayal kırıklığı içinde kaşlarını çattı.

Rob kaşlarını kaldırıp bana *ne oluyor lan* der gibi baktı. Ben de başımı *bu ikisi cidden tuhaf* anlamında iki yana salladım.

Rob'un içeri girmesi gerçekten gerekli değildi ama dışarısı soğuktu. Ayrıca bir şeyi kanıtlamak istiyordum.

Eğer İttifak'taysam, adamlarım da öyleydi.

"Aldın mı?" diye sordum elimi uzatarak.

Başını sallayan Rob ceketinin cebinden kadife bir çanta çıkardı.

Kadınlar merakla ellerinde içkileriyle bize yöneldiler.

"Sen kimsin?" İlk konuşan Aspen oldu ve ses tonu kesinlikli ilgiliydi.

King parmağını kız kardeşine uzattı. "Hayır."

Aspen, King'i görmezden gelip yanından geçerek elini uzattı. "Ben Aspen."

Rob elini tutarken ona o parlak gülümsemelerinden birini sundu. "Biliyorum. Ben de Rob."

"Ben de onun kocasını öldürdüm," diye ekledi King. "Kendi isteği üzerine."

Eli hâlâ Rob'unkinde olan Aspen bir omzunu kaldırdı. "Doğru."

"Seksiymiş." Rob'un gülümsemesi, Aspen'in elini ağzına götürüp arkasını öperken de yerindeydi.

King bir adım öne çıktı. "Hayır. Siktir git. Bu sadece aile arasında." Aspen'in kolunu tutup Rob'un elinden çekti.

Dilimi şaklattım. "Üzgünüm, Robbie. Onu duydun, sadece aile arasında."

Rob homurdandı. "Daha sonra güzel bir grup kucaklaşması yapın." Sonra bakışlarını King'in kız kardeşine çevirdi. "Tatlı rüyalar, Aspen."

King, Rob'u kapıya doğru itekleyip arkasından çarparak kapattı.

"Çok gülünçsün." Aspen başını iki yana salladı.

"Esas ikinizin birbirini kesip durması çok gülünç."

"Peki, büyükbaba." Şarabından bir yudum aldı.

"Çantada ne var?" diye sordu Val yanıma dönerek.

"Hediyeler." Açık duran elimle işaret ettim. "Hanımlar, isterseniz." Hepsi bana biraz tuhaf baktı. Sonra nihayet Savannah, Aspen ve Payton önümde yan yana durdular. Val'e "Sen de," dediğimde o da sıraya katıldı.

Nero'nun dişlerini gıcırdattığını şimdiden görebiliyordum ve karısına bir arabadan daha değerli bir şey vermek için sabırsızlanıyordum.

"Ellerinizi uzatın lütfen," diye rica ettim.

"Onun içinde solucan falan yok, değil mi?" diye sordu Payton.

"Solucan mı?" Savannah yüzünü buruşturdu. "Iyy."

"Noellerinizin genelde nasıl geçtiğinden emin değilim ama..." Çantayı salladığımda çıkan ses zayıftı ancak içindekilerin sert olduğu belliydi. "Solucan değil."

Önce Valentine elini uzattı. Diğerleri de onu takip etti.

"İşte benim kızım." Ona göz kırptığımda yanaklarının pembeleşmesi hoşuma gitti.

Onlardan gözlerini kapatmalarını istemenin bir anlamı olmadığına karar verdim ve elimi uzatıp birbirinin aynısı dört parçadan ilkini çıkardım.

İlk pırlanta bileziği Savannah'nın eline koydum. *Sonra Aspen'in. Ardından Payton'ın.* Son olarak Valentine'a bileziğini uzattım ve açık uçlarını tutup bileğine taktım.

"Dominic," diye fısıldadı Val parıldayan taşlara bakarken.

"Bunlar gerçek mi?" Nero, Payton'ın omzunun üzerinden eğilmiş, karısının ışığa tuttuğu bileziğe bakıyordu.

Yüzümü kırıştırdım. "Dostum."

"Sadece soruyorum," dedi hatalı olan benmişim gibi.

"Bu ne için?" diye sordu Savannah elmaslara dokunurken.

"Bu bir gelenek," dedim Val'i tekrar yanıma çekerken. "Ailemdeki tüm kadınlarda var. Şimdi de Val sayesinde hepiniz ailemin bir parçasısınız." Dört kadını işaret ettim.

Eşim. Nero'nun eşi. King'in eşi. King'in kız kardeşi.

İttifak'ın kadınları.

"Karıma mücevher alman konusunda ne hissedeceğimden emin değilim," diye mırıldandı King ama Savannah takmasına yardım ettirmeden önce bana teşekkür etti.

Val, Aspen'e yardım etmek için öne çıktığında Nero bileziği eşinin bileğine takarken boğazımı kesmeye hazır gibi görünüyordu.

Valentine bana döndüğünde gözlerini kırpıştırdığını gördüm ve kollarımı uzattım.

Bana doğru yürüdü, kollarını dolayarak bana sarıldı.

"Teşekkürler, Koca Adam. Bu gerçekten çok hoştu."

Bu ismi kullandığını duyunca onu kendime daha sıkı sardım.

"Bir şey değil, Ufaklık." Yanağımı başının üstüne yasladım.

Elleri gömleğimin arkasını kavradı. "Yüzük için özür dilerim."

Sesi alçaktı. Bu yüzden ben de ona uydum. "Hangi yüzük?" Hâlâ annemin ona verdiği yüzüğü taktığını biliyordum. Yüzüğü onda görmek hoşuma gitse de parmağındaki *Dominic*'lerden birini örtmesinden nefret ediyordum.

Bana bakabilmek için geriye eğildi. "Benim, şey, pencereden attığım."

Sırıttım. "Ah, o mu?"

Yüzünü buruşturan Val başıyla onayladı. "Başka türlüsünü yapacağımı sanmıyorum ama gerçekten çok güzeldi. Kendimi biraz kötü hissediyorum."

"Annemden aile yüzüğünü istemememin bir nedeni vardı," dedim dürüstçe.

Bir kaşını kaldırdığında artık ağlamanın eşiğinde olmadığını gördüğüme sevindim. "Onu hareket halindeki bir araçtan atacağımı biliyor muydun?"

"Belki tam olarak onu değil. Ama ona bir şey yapma ihtimalinin yüksek olduğunu düşündüm. Şeyden sonra... Anlarsın ya."

Neyse ki yüzündeki hafif ifade değişmedi. "Bunu hak ettin."

Ona bakarak sırıttım. "Birazcık."

Ellerini aşağı kaydırıp kalçalarımı kavrayana kadar dolaştırdı ve bana bakarken kendini sabitledi. "Madem bu kadar zekisin, o yüzüğün gerçek bir elmas olmadığını söyle bana."

"Neden herkes gerçek olup olmadıklarını soruyor?" Val'in arkasındakilere baktım ve herkesin gözlerini bize diktiğini, söy-

lediğimiz her kelimeyi dinlediğini gördüm. "Pırlantalar gerçek, tamam mı?" dedim odadakilere. "Onlar benim. Çok da iyiler."

Val uzanıp göğsüme vurdu. "O kocamandı!" Sırıttığımda bana tekrar vurdu. *Hafifçe*. "Elmas, salak."

"Evet ister atsın ister atmasın, ben kahrolası bir elmas ithalatçısıyken karıma sahte bir elmas vermeyeceğim."

King mırıldanarak başını salladı. "İyi yatırım."

Paralı adam onaylamıştı. Bu iyi bir şeydi sanırım.

Nero hâlâ çenesini karısının omzuna dayamış, bileziği incelemeye devam ederken kolunu kaldırmak için uzandı. "Bir muştaya elmas ekledin mi hiç?"

"Tanrı aşkına, dostum." Başımı iki yana salladım. "Sana lanet olası bir tane sipariş etmemi ister misin?"

Nero başını kaldırdı. "Evet."

Neredeyse gülecektim. "Parıltılı mı olmasını istiyorsun?"

"Eminim deriyi güzelce kesiyorlardır."

Bir an düşündüm ve hemfikir olmak zorunda kaldım.

YETMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

VAL

"Fazla yoğuruyor." Dominic başını iki yana sallayarak birasından bir yudum daha aldı.

"Bunu nereden biliyorsun? Bu bölümü daha önce izledin mi?" King koltukta Savannah ve Aspen'in arasında oturduğu yerden Dom'a sordu.

Dom televizyonu işaret etti. "Birincisi, bu bölümü *izlemedim*. İkincisi, yarım yamalak bir fırıncı bile o hamuru fazla yoğurmak üzere olduğunu görebilir. İşi bittiğinde lastik gibi olacak."

Dominic'in sesindeki tiksintiden dolayı kıs kıs gülmeme engel olamadım.

Gülüşümle belime doladığı kolu sıkılaştı.

Oldukça keyifli geçen bir akşam yemeğinden sonra *Second Bite* Noel bölümleri maratonu yapmak için oturma odasına geçmiştik.

Sanırım Aspen'in televizyonda yayınlanan hamur işi pişirme yarışmasını izlememizi istemesi hepimizi şaşırtmıştı. Ama görü-

nüşe göre bu onun en sevdiği programdı. Rahatlamasına yardımcı olduğunu iddia ediyordu.

"Bu saçmalığı nereden biliyorsun?" King bu işin peşini bırakacak gibi görünmüyordu. Bize her baktığında çenesinin kasılmasına bakılırsa, Dominic'in kucağında oturmama takılmayı da bırakacak gibi değildi.

"Biliyorum çünkü ben bir mağara adamı değilim," diye cevapladı Dom. "Bu saçmalığı sen nasıl bilmiyorsun?"

Nero ağzına bir avuç patlamış mısır attı ve Dom'a doğru başını eğmeden önce gözlerini iki adam arasında gezdirdi. "Kendini kanıtlamak istiyorsan mutfak tamamen dolu, *Chicago*. Bana biraz kurabiye yap."

"Yok." Dom bir elini kolumda gezdirdi. "Olduğum yerde iyiyim."

Daha da geriye yaslanarak başımı Dominic'in omzuna koydum.

Dominic'i hamur işi pişirirken hiç görmemiştim. Kalan yemekleri ısıtmanın dışında yemek yaparken bile gördüğümü sanmıyordum. Ama ne zaman annesinin yanına gitsem, hamur işi pişirmekle ilgili bir şeylerden bahsederdi. Bu yüzden uzmanlığım ondan aldığını tahmin ediyordum.

Dominic'in bahsettiği yarışmacı şu anda başını iki yana sallıyordu ve yakışıklı erkek sunucu gelip sorunun ne olduğunu sorduğunda, adam hamuru mahvettiği için baştan başlaması gerektiğini söyledi.

Dominic ortaya "Size söylemiştim," dedikten sonra sadece benimle konuşmak için başını eğdi. "İyi misin?"

Başımla onaylayarak kollarımı bana doladığı koluna sarılana kadar hareket ettirdim.

Ona ve diğer herkese iyi hissetmediğimi düşündürdüğüm için kendimi biraz kötü hissediyordum.

Ama bu tamamen yalan da değildi. Bu sabah o lanet hamilelik testini gördüğümden ve reglimin geciktiğini fark ettiğimden beri hamile olabileceğimi aklımdan çıkaramıyordum. Küçük bir ihtimal de olsa, içki içemiyordum.

Bir de üstüne üstlük, belki de delirdiğimi hissediyordum çün-

kü bir yanım -oldukça büyük bir yanım- bu ihtimal karşısında heyecan duyuyordu.

Ama ne tür bir deli resmen yeni tanıştığı, yalan söyleyip kandırarak onunla evlenen bir adamdan bebek sahibi olmak için heyecanlanırdı?

Aklım *kandırmak* kelimesine takıldı ve merak ettim...

Sonra bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım.

Dom'un haplarımla oynaması mümkün değildi. *Tabii haberim olmadan bana antibiyotik vermediyse.* Ama bunu nasıl başaracağını bilmiyordum. Ayrıca bana bir daha ilaç vermeyeceğine dair söz vermişti. Bu da ilaç vermek sayılır gibi geliyordu.

Derin ve yavaş bir nefes aldım.

Bu gece bebekler ve varsayımlar hakkında stres yapmanın bir anlamı yoktu. Bu gece rahatlamak içindi.

Dom etrafımda kıpırdandı. "Yatmak ister misin?"

Başımı iki yana salladım. "Henüz değil. Gayet rahatım."

Dom bunu kabul ederek hamur işi pişirme dramasının başlamasını izlemek için arkasına yaslandı.

Buraya ilk geldiğimizde ve Dom, King'i yumrukladığında neredeyse kalp krizi geçiriyordum.

İkisini de biri ölene kadar diğerinin geri adım atmayacağından emin olacak kadar tanıyordum. Sonra Dominic konuşmaya başladığında ve King'e benim yüzümden -*benim için*- saldırdığını fark ettiğimde gözyaşlarım başlamıştı.

Çünkü daha önce kimse beni böyle savunmamıştı.

Bir de King'in özür dileğini duymak... Sonra Aspen'in... Savannah'nın gözyaşlarını görmek...

Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum.

Geçmişin üstesinden gelmem gereken, baş etmek zorunda kaldığım bir şey olduğunu sanıyordum. Ama Dominic... Beni, gerçek beni sadece birkaç aydır tanıyordu. On dakika içinde, birkaç yumrukla omuzlarımdan ömür boyu süren bir yükü kaldırmayı başarmıştı.

İşe yaramamalıydı. O basit özürlerin benim için bu kadar büyük bir fark yaratmaması gerekirdi. Ama yaratmıştı. Çünkü ciddi olduklarını anlayabiliyordum. Dominic her şeyi açıkladığında

King'in yüzündeki kendinden nefret etme ifadesini görebilmiştim.

Beni asla incitmek istemediklerini biliyordum. Yasak bir ilişkinin ürünü olan çok daha küçük bir üvey kız kardeşleri olduğunu öğrenmenin onlar için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum. Bu yüzden gerçekten, sonuçta dost olmamız bile muhtemelen bir mucizeydi.

Yanağımı Dom'a sürttüm.

Bu adam.

Çok fazla yanlış yapmıştı. Ama aynı zamanda çok da doğru yapmıştı. Şimdiden hayatımda büyük bir fark yaratmıştı.

Hazır olayım ya da olmayayım, sanırım ona âşıktım.

Kolunu daha da sıktığımda bu hareket yeni elmas bileziğimin ışıkta parlamasına neden oldu.

Lanet olası bir elmas ithalatçısı. Neden hiç şaşırmadım ki?

Uzanıp minik kalp küpelerime dokundum.

"Bilirsin..." Kocama bakabilmek için başımı arkaya eğdim. "Yeni bileziğime uygun küpeler işime yarayabilir."

Bir şey beni salladığında inledim.

Benimkine yaslı beden titreşti. "Uyumaya devam et, Melek. Seni yatağımıza götürüyorum."

Havaya kaldırıldığımı hissettiğimde gözlerimi kırpıştırarak açtım. "Dominic?"

Neden onun adını söylediğimi bilmiyordum. Beni bu şekilde tutacak, karanlık oturma odasında bir gelin gibi taşıyacak başka kimse yoktu.

"Evet, benim, Valentine."

"Tam adımı söylemene bayılıyorum."

"Ben de söylemeye bayılıyorum." Dudaklarını alnıma bastırdı.

"Yürüyebilirim," diye mırıldandım.

"Yürüyebileceğini biliyorum." Dominic'in sözleri içimde gürledi. "Ama sana sarılmak istiyorum."

Ben de ona izin verdim.

Bu hatırladığım son şey oldu.

YETMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

DOM

Nero el sıkışmak için elini uzattı. Bu bir zeytin dalıydı. Kabullenmeydi.

Ben de bunu istiyordum.

Ama onunla taşak geçmeyi de seviyordum.

Bu yüzden elini tuttum ama sonra onu kucaklamak için kendime çektim.

Nero kaskatı kesildi.

"Bizi davet ettiğin için teşekkürler," dedim sırtını sıvazlayarak.

Beni itmeye çalışıyordu. "Sizi King davet etti, ben değil."

Payton yanımıza yaklaştığında onu bırakmak için hareketlendim. "Tamam, tamam, seni koca bebek. Karınla vedalaşmam gerek zaten."

Nero böbreğime yumruk atmaya çalıştı ama bunu bekliyordum. O yüzden tam zamanında geri çekilmeyi başardım.

Cık cıkladım. "Bana vurursan parıltılı muştanı alamazsın." Nero'nun çenesi kasıldı. "Merak etme, uyması için kadın boyutunda sipariş edeceğim."

"Sözümü geri alıyorum." Siyah gözleriyle bana bakıyordu. "Senden hoşlanmıyorum."

Küçük karısı ona dirsek atmca kolunu onun omzuna attı.

Savannah'yı çoktan kolunun altına almış King yaklaştı. "O kadar yolu geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Bizim için zevkti."

Valentine ceketinin kemerini bağlamayı bitirdi. Veda kucaklaşmalarını çoktan yapmıştı. "Eğer burayı tekrar kiralamak için bir servet ödemek isterseniz, memnuniyetle yine geliriz." Gülümsedi. "Belki bir dahaki sefere uyanık kalabilirim."

Savannah sırıttı. "Eminim bir şeyler ayarlayabiliriz." Sonra gülümsemesini bana çevirdi. "Güzel bilezik için tekrar teşekkür ederim."

Payton da teşekkür etti.

Val dudağını ısırdı. "Aspen'e veda etmeden ayrılacağım için kendimi kötü hissediyorum."

Savannah homurdandı. "Koşmaya ya da her ne halt ediyorsa ona gittiği için bunu hak etti."

Valentine başıyla onaylasa da kız kardeşini görmeden gitmek istemediğini anlayabiliyordum.

Rob'un garaj yoluna girdiğini duyunca kapının yanındaki pencereden dışarı baktım. Taze kar tabakasının içinden geçmesini izledim. Sonra da sırıttım.

"Sanırım koşuya çıkmamış." Ön kapıyı açtım ve hepimiz Aspen'in dün geceki kıyafetiyle yolcu koltuğundan inmesini izledik.

Val eliyle ağzını kapattı ama içine hızla çektiği nefesi gizlemek için çok geçti.

"Ne oluyor lan?" diye gürledi King.

Rob akıllıca davranarak sürücü koltuğunda kaldı.

"Bu bizim işaretimiz, yavrum." Val'in sırtına bir elimle bastırıp onu harekete geçirdikten sonra çantalarımızı aldım.

"Yavrum mu?" diye mırıldandı King. "Bu sabah herkesin nesi var böyle?"

Bir şeyler daha söylüyordu ama duyma mesafesinden çıktık.

Val, Aspen'e hızlıca sarılabilmek için aceleyle birkaç adım atarken ben de ona yetiştim.

"Günün tadını çıkar," dedim Aspen'e. O da gözlerini devirerek eve ilerledi.

Valentine dönüp bana baktığında gülümsemesi o kadar neşe doluydu ki, onu öpmek zorundaydım.

Başka seçeneğim yoktu.

Birkaç uzun adım atarak çantaları bıraktım ve onu belinden yakaladım.

Onu sırtüstü eğerek ağzını kendiminkiyle yakaladım.

Val bana doğru eridi. Hiçbir direnme yoktu.

Buna bayıldım.

Dudakları aralanınca dilini onunkine doğru kaydırdım.

Tadını seviyorum.

Küçük bir inilti çıkardı ve bu bütün gece sikim içine gömülü halde uyumadığım için pişman olmama neden oldu.

Onu seviyordum.

Gözlerim yavaşça açıldı.

Onu seviyorum.

Sırtında olmayan elimi boğazına doğru kaydırdım.

Bu kadını çok seviyorum lan.

Onunla ilgili her şeyi.

Her kahrolası santimini.

Her kıvrımını.

Her gözyaşını ve her iniltisini.

Onu seviyordum.

Enseme soğuk bir şey çarpınca hızla doğruldum.

Arkama baktığımda King'in bir avuç kar daha topladığını gördüm.

Val de onu gördü ve kadınsı bir çığlık atarak araca koştu.

Arabaya doğru geri geri yürürken ikinci kartopu üzerime uçtuğunda onu elimin tersiyle havaya savurduktan sonra King'e ortaparmağımı kaldırdım ve arka koltuğa, karımın yanına bindim.

Ama onu bir kez daha öpmek için kendime çekemeden telefonum çalmaya başladı.

Cevap verdiğimde planlar değişti.

Val'i *Chicago*'ya bıraktıktan sonra *Kosta Rika*'ya gidecektim. Çünkü Casey oradaydı.

YETMİŞ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

VAL

Merdivenden çıkıp yatak odamıza doğru yürürken dudaklarım hâlâ Dominic'in veda öpücüğüyle karıncalanıyordu.

Yine gitmesinden nefret ediyordum. Ama en azından bundan sonraki kısmı özel olarak yapabilirdim.

Sadece nefes al.

Ayaklarım beni yatak odasından geçirip banyoya götürdü.

Bunu yapmaya çoktan karar vermiştim. Çünkü bilmem gerekiyordu. Bu yüzden tereddüt etmedim. Doğruca lavabonun yanındaki dolaba yürüdüm, açarak deri çantayı çıkardım.

Fermuarını açıp ince kutuyu çıkarırken parmaklarım biraz titriyordu.

Sadece bir an. Zamanın içinde bir an.

"Bunu yapabilirsin," dedim kendimi korkmadığıma ikna etmeye çalışarak.

Kutunun yan tarafındaki talimatları okudum. Sonra üç kere daha okudum.

Daha önce hiç evde test yapmak zorunda kalmamıştım. Daha önce hiç hamilelik korkusu da yaşamamıştım. Ama şimdi... Bunu daha önce yaptığımı hayal bile edemiyordum. Üniversiteye birlikte gittiğim, yirmili yaşlarının başında bu testleri yaptıran diğer beş parasız kızlar gibi... Bu stresten nasıl kurtulduklarını bilmiyordum. En azından ben hayal edebileceğimden daha fazla maddi güvenceye sahiptim. Âşık olduğumdan emin olduğum biriyle birlikteydim. Onun da çocuğumuzun hayatına kesinlikle dahil olacak büyük bir ailesi vardı.

Ama tüm bunlara rağmen hâlâ ödüm kopuyordu.

Bir aile kurmayı her şeyden çok istesem de bebek sahibi olmanın doğru seçim olup olmadığını bilmiyordum.

Çok erkendi.

Bu hayat çok tehlikeliydi.

İnsanlar kocamı öldürmeye çalışıyorlardı.

Gece gündüz güvenliğe ihtiyacımız vardı.

Ama yine de...

Kutuyu yırtıp açtım ve içindeki iki kapalı testten birini çıkardım.

Kutuyu bir kez daha okuduktan sonra bıraktım ve test çubuğunun etrafındaki ambalajı yırtarak açtım.

Tıpkı televizyondaki gibi görünüyordu. Kutunun üzerindeki resim gibiydi.

"Çubuğun üzerine beş saniye işe. Çubuğu tezgâhın üzerine koy. Bekle."

Yanlışlıkla elime işerim endişesiyle pantolonumu yukarı çekmekle uğraşmak istemediğime karar verdim. Bu yüzden pantolonumu ve iç çamaşırımı çıkardım. Sonra üzerimde tişörtümden başka bir şey olmadan klozetin olduğu küçük odaya yürüdüm ve kapıyı açık bıraktım.

Uçak indikten sonra bilerek tuvalete gitmemiştim ve şimdi gerçekten işemem gerekiyordu. Bu yüzden korkudan kafayı yesem de bacaklarımı genişçe açarak oturdum ve hemen yapmaya başladım.

Çubuğun üzerine işedim.

Beş saniye sonsuzluk gibi geldi. Ama bir kez başladıktan sonra duramıyordum. Bu yüzden öylece oturmuş, işimi bitirirken işediğim testi önümde tutuyordum.

Her şey yoluna girecek.

Her şey iyi olacak.

Tek elimle tuvalet kâğıdıyla uğraşıp sonra da lavaboya doğru çıplak kıçımla yürürken bu mantrayı kendi kendime tekrarlıyordum.

Yanlışlıkla çarpmamak için testi tezgâhın kenarından uzağa koyduktan sonra ellerimi yıkadım. *İki kez.* Sonra telefonumun alarmını test kutusundaki süreye göre kurdum ve giyinme odasına gittim.

İçinde rahat hissettiğim kıyafetlerimi -eşofman altı ve Dom'un *Yale sweatshirt*'ü- giyip yatak odasına ilerledim.

Bunlar yaşadığım en uzun dakikalardı. Ama orada öylece durup teste bakamazdım. Beklemek zorundaydım.

Tam dönüp diğer tarafa doğru volta atmaya hazırlanırken gözüme güneşte parlayan bir şey takıldı.

Bu...?

Odanın köşesindeki sandalyeye doğru ilerlerken nefesim kesildi. Çünkü üstünde kâse duruyordu. *Benim kâsem. Noel pazarından aldığım kâse.*

Ellerimin arasına aldığımda yutkunmak için iki kez uğraşmak zorunda kaldım.

Parmak uçlarımla parlak boyalı kâsenin üst kısmını takip ettim. Yavaşça döndürerek mükemmel pürüzsüz yüzeyinin tamamını hissettim.

Titremesini engellemek için altdudağımı ısırdım.

Düştüğümde kırdığım parçanın içi doldurulmuştu. *Yüzlerce küçük elmasla.* Ayrıca berrak ve pürüzsüz bir şeyle kaplanmıştı. Bu yüzden gözlerinizi kapattığınızda kırığın nerede olduğunu bile anlayamıyordunuz.

Kâseyi göğsüme batırdım.

Dominic onu benim için tamir etmişti.

Kırık olanı düzeltmiş ve daha iyi hale getirmişti.

Bu adama o kadar âşığım ki.

Telefonumun alarmı çalınca kâseyi bulduğum yere geri koydum ve yavaşça banyoya döndüm.

Tezgâhtan iki adım uzakta durup avuçlarımı yanaklarıma bastırdım.

Midem bulanıyordu.

Kalbim güm güm atıyordu.

Artık hangi cevabı umduğumu bile bilmiyordum.

Bunu yapabilirim.

Her şeyi yapabilirim.

Yaklaşıp teste baktım.

YETMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

DOM

Ben: İndim. Akşam yemeği sipariş ettiğinden emin ol. Hiçbir şey için dışarı çıkma.

Melek: Yapmayacağım.
Melek: Yani çıkmayacağım.
Melek Akşam yemeği sipariş edeceğim.
Melek: Ettim bile.
Melek: Sağ salim gitmene sevindim.
Melek: Lütfen güvende ol.

Kendi kendime gülümsedim.

Ben: Asla değişme, Valentine.

Ben: Günaydın, Ufaklık. Bugün telefonum iyi çekmeyecek. Kaydetmen için başka bir numara göndereceğim. Uydu telefonu.

Ben: *Yeni numarayı gönderir*

Ben: Yine de ara sıra telefonumu kontrol edebileceğim ama acil bir şeye ihtiyacın olursa o numarayı ara.

Melek: Tamam. İşyerim yılbaşına kadar kapalı, bu yüzden burada paket yemek yiyip televizyon izleyeceğim. Benim için endişelenme.

Ben: Eğer uzanıp sana dokunamıyorsam, senin için endişelenirim.

Ben: Bana iyi bir şey söyle.

Melek: Bu sabah marketten malzeme sipariş ettim ve Noel kurabiyeleri pişiriyorum.

Ben telefonuma bakıp gülümserken acı dolu bir çığlık havayı yardı.

Ben: Sanırım bunun kanıtına ihtiyacım var.

Melek: *Kirli karıştırma kaplarıyla dolu lavabonun fotoğrafını gönderir*

Ben: Fotoğrafta güzel yüzünü görmek istiyorum, Melek.

Melek: *Saçlarını topuz yapmış ve yanağına biraz un bulaşmış şekilde selfie gönderir*

Fotoğrafı telefonuma kaydettikten sonra arka plan görseli olarak ayarladım.

Ben: Kurabiyeni yemek için sabırsızlanıyorum.

Melek: Şu anda gözlerimi ne kadar devirdiğimi bilmeni istiyorum.

Sırtüstü dönerek inledim. Buradaki yatak berbattı.

Tam telefonuma uzanırken gelen bir mesajla titredi.

Melek: Seni özledim.

Kalbime bir sıcaklık dolarken telefonu göğsüme yaslayıp gözlerimin kapanmasına izin verdim.

Bu işi bitirip eve gitmeye hazırdım.

Ben: Ben de seni özledim.

Melek: Mutlu Noeller.

Ben: Yarın sabah evde olacağım. Noel Günü'nü bir daha asla yalnız geçirmeyeceksin.

Ben: Melek, biraz geç kalıyoruz. Seni alması için bir araba gönderiyorum, böylece benimle havaalanında buluşabilirsin. Evden yaklaşık bir saat uzakta ama annemin evine gitmek için şehrin doğru tarafında olacağız.

Parmaklarım kolçakta kıpırdanıyordu.

Aile Noel'imiz için annemin evine gitmek istemiyordum. Doğruca eve gidip kendimi karımın içine gömmek istiyordum.

Ama bu bayram onun için hep kötü geçmişti ve bunu değiştirmem gerekiyordu.

Babası ölmeden önceki çocukluğundan hiç bahsetmemişti. Ama bana annesi hakkında anlattığı her şeye dayanarak onun kü-

çük Valentine'a Noel Baba'yı oynarken çok iyi bir iş çıkardığını düşünemiyordum.

Benim Valentine'ım.

Ona hayatımda gördüğü en büyük Sevgililer Günü partisini verecektim.

O zamana kadar hamile kalmazsa, onu öyle bir dolduracaktım ki ikiz doğuracaktı.

Melek: Orada kimler olacak?

Melek: Sadece annen için bir hediyem var.

Melek: O da paketli değil çünkü senin aptal bekâr kıçının paket kâğıdı yok.

Melek: Annenin beğenip beğenmeyeceğini bile bilmiyorum.

İsim takmasına sırıttım.

Ben: Valentine.

Ben: O sadece bizi istiyor. Hediyeyi evde bırak.

Melek: Elim boş gidemem.

Ben: Onu sonra evde ağırlarız. Şimdi gidip giyin. İndiğimde beni öpmek için hazır olmanı istiyorum.

YETMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

VAL

Parmaklarımı orta konsola vuruyordum.

Dominic'in on dakika önce inmesi gerekiyordu ama kar onu yavaşlatıyordu. SUV'nin arkası uçak hangarının arkasına gelecek şekilde park edilen bu noktadan hiçbir şey göremiyordum.

Aracın yanında duran ve yanlarında silah kılıfları görünen iki adam dışında tabii.

Beni arabayla buraya onlar getirmişti ama park ettikten sonra inip yolcu koltuğuna geçmemi söylemişlerdi. Görünüşe göre bizi annesinin evine Dom götürecekti. Sanırım bütün bu adamların da birlikte olmak istedikleri aileleri vardı.

Büyük boy flanel gömleğimin kenarlarıyla oynadım.

Bu benim Noel kıyafetimdi.

Şık bir şey değildi ama geçen yıl yemek almak için evden çıkarken giymiştim ve bu yıl da giyip onu güzel anılarla doldurmak istemiştim.

Çok aptalcaydı.

Bu sadece kıyafetti.

Ama açık renk kotuma bakınca giydiğim her şeyden şüphe duymaya başladım.

Dom o uçaktan tamamen siyah bir takımla inecekti. Ben de onun yanında kot pantolonum, deri botlarım, siyah boğazlı kazağım ve büyük boy, düğmeleri açık flanel gömleğimle taşralı bir hödük gibi görünecektim. Yüzüğüm ve bileziğim üzerimdeki tek pahalı şeylerdi.

Gözlerimi kapatıp yavaşça nefes aldım.

Dün gece giyinme odamızda henüz açmadığım kutuları karıştırırken Dom'la ilk buluşmamızdan sonra sakladığım takım elbise ceketine rastlamıştım. Artık bebek gibi kundak yapılmamıştı ve çok uzun zaman geçtiği için artık onun gibi kokmuyordu ama yine de onu yatağa götürüp bir güvenlik battaniyesi gibi onunla uyumuştum.

Onu özledim.

Dominic'i gözümün önüne getirdim.

Şık kıyafetlerini değil. Gözdağı veren aurasını değil.

Sadece onu gözümün önüne getirdim. *Adamı. Kocamı.*

Avuçlarımın altında yumuşacık hissettiren kısa saçlarını.

İstediğimden fazlasını ama tam da ihtiyacım olanı gören parlak mavi gözlerini.

Çok fazla zarar verebilecek kapasitede olsa da bana zarar verme konusunda çok isteksiz olan güçlü vücudumu.

Onu gözümün önüne getirdim.

Birlikte sahip olacağımız geleceğimizi.

Bir gün sahip olabileceğimiz aileyi.

Onu benimle birlikte gözümün önüne getirdim. *Bundan yıllar sonrasını.*

Bizi gözümün önüne getirdim. Sonra da gülümsedim.

Çünkü o benim istediğim gelecekti. İhtiyacım olan gelecekti.

Dominic gittiğinden beri aradığım sakinliği yakalayarak gözlerimi açtım.

Onu gördüm.

Uzun adımlarla bana doğru yürürken kalın kar taneleri bakışlarının yoğunluğunu yumuşatıyordu.

Bir anda vücudum alev aldı.

Dom onları göndermek için bir şey söylediğinde adamlar uzaklaştı ama kapıma yaklaşırken gözlerim ondan ayrılmadı.

Kapıyı açtı. Ama beni dışarı çıkarmadı. Emniyet kemerimi bile çözmedi. Sadece araca bindi. Onun cüssesi için yeterli yer yoktu ama yine de içeri sıkıştı. Vücudumu kendininkiyle kapladı. Bir eliyle boynumu kavradı. *Diğer eliyle de kalçamı*. Dudaklarını benimkilere yapıştırdı.

Bacaklarından biri hâlâ arabanın dışındaydı ama sanki her yerime dokunuyor gibi hissediyordum. İçimdeymiş gibi hissediyordum.

Sonra da dili oradaydı; içeri girmeyi talep ettiğinde ona izin verdim.

Onu içime çektim ve daha fazlası için inledim.

Bacağıma doğru gidip geldiğinde sert uzunluğunun daha fazlası için zorlandığını hissedebiliyordum.

"Dominic," dedim nefes nefese.

"Melek." Beni tekrar öptü. "Valentine'ım." Bir öpücük daha. "Karım."

Dudaklarına gülümsedim. "Evine hoş geldin, kocacığım."

O da gülümsedi. "Mutlu Noeller."

"Öyle hissetmeye başladım." Bacağımı hareket ettirdim.

Dom inleyerek geri çekildi. "Seni arka koltukta becermekten başka bir şey istemiyorum. Ama kendime ailecek bir bayram geçireceğimize söz verdim."

Sözleri beni tam göğsümün ortasından vurdu. "Bu hoşuma gider."

İnmeden önce uzun bir nefes almak için alnını benimkine yasladı.

"Pekâlâ. O zaman gidip ailecek bir bayram geçirelim." Ses tonu huysuzdu ve kapıyı çarparak kapatıp kaputun etrafından dönerken gülmeme engel olamadım.

Motor bunca zamandır çalışıyor ve içeriyi sıcak tutuyordu. Bu yüzden Dom sadece emniyet kemerini bağladı, arabayı vitese taktı ve küçük havaalanından uzaklaştık.

"Burası *Colorado*'ya gittiğimizde kullandığımız havaalanı değil," diye bariz olanı belirttim ana kapılardan çıkıp sessiz caddeye dönerken.

"Aynı havaalanını iki kez üst üste kullanmayarak konumlarımızı rasgele tutuyoruz. Ama bu sadece bir önlem. Tüm uçuşlarım ve uçaklarım benimle hiçbir ilgisi olmayan gerçek isimlerle kayıtlı."

Tam önümüzde bizimkine benzeyen camları karartılmış bir SUV vardı ve onların yüz metre kadar ilerisinde de tamamı siyah bir çift araba vardı.

"Bu adamlar da mı annenin evine geliyor?" Ön camı işaret ettim. "Sadece biz olacağız sanıyordum?"

Havaalanı sağımızda, benim olduğum tarafta uzanıyordu. Dom'un tarafındaysa bir tür sanayi kompleksi vardı. Tatil nedeniyle boş görünen büyük, alçak binalardı. Havaalanındaki tek insanlar biz olmalıydık çünkü yollar bomboştu.

"Bizimle oraya kadar gelecekler, sonra ayrılacaklar."

Birinin bizi bir yerlere arabayla götürmesine o kadar alışmıştım ki, Dominic'le bir araçta yalnız olmak tuhaf geliyordu. Yanımda fazladan güvenlik olmamasının biraz gergin hissetmeme yol açmasından nefret ediyordum. Görünüşe bakılırsa şoförlü, korumalı yaşam tarzına fazla alışmıştım.

İki arabanın fren lambaları bir dur işaretine yaklaştıklarında karda parladı.

Durmalarına neredeyse kıs kıs gülecektim. *Etrafta kimse yokken trafik işaretleri için duran bir grup kanun kaçağı gangster.*

Gülümsememi gizlemek için penceremden dışarıya baktım.

Zemin bir hendeğe doğru yaklaşık üç metre alçalıyordu ve yolun altından geçen büyük bir menfezin üst kıvrımını görebiliyordum.

Birden aklıma çocukluğum geldi; bir parkın yanındaki küçük menfeze girmiştim ve bir kurbağa ayağımın üzerine atlamıştı

Çok korkmuştum ama bu eğlenceli bir anıydı. *Mutlu bir anı. Onlardan daha çok istiyorum.*

Dominic'le konuşmak için kendimi hazırlayıp cesur olmamı söyleyerek kocama döndüm.

Sonra da dünyamız patladı.

YETMİŞ ALTINCI BÖLÜM

DOM

Her şey yuvarlanıyordu.

Baş aşağı. Sağ taraf yukarı. Tepetaklak.

Çatırdayan cam ve bükülen metalin sesi alçaktı. *Fazla alçak.* Yolun altında meydana gelen patlamaya kıyasla daha sessizdi.

Araç durdu. Yolcu tarafı başladığımız yerden on metre ileride yere çarptı.

Beklemedim.

Yaralı olup olmadığımı kontrol etmedim.

Sol elimle sürücü kapısının üstündeki kolu kavradım ve sağ elimle emniyet kemerimi çözerken Val'in üzerine düşmemek için dizimi orta konsola dayadım.

"Valentine!" diye bağırdım.

Sesim küçük alanda yankılanırken görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırpıştırmam gerekti.

Val kendi kapısına yığılmıştı. Drenaj hendeğinin çamurlu zeminiyse penceresine dayanmıştı.

Kapı kolunu tutarak bacaklarımı serbest bıraktım ve kapı çerçevesinin üzerinde durana kadar aşağıya uzanırken sırtım ön cama dönük şekilde karımı korudum.

"Val!" Daha yüksek sesle bağırdığımda sesime panik karışmıştı.

Sonra kıpırdadı.

Elini kaldırdı.

"Be-ben iyiyim," dedi boğuk bir sesle ama ben duydum.

İyi değildi.

Sadece bunu doğru bir şekilde yapmak için zaman yoktu.

"Hadi, Melek." Yan yatmış bir araçta manevra yapmak zordu ama çömelip hayatını kurtaran kemeri çözmeyi başardım. "Gitmeliyiz."

Ellerim omuzlarına ulaştığı anda tam otomatik silah sesleri başladı.

SUV'mizin alt tarafına çarpan ağır metalin sesi havayı doldurıyordu.

Valentine mücadele ederek kalktı ve o koltukların arasından arkaya doğru tırmanırken ben de onun üzerinde çömelmiş halde durdum.

Bir mermi ön cama isabet etti. Bunu bir düzine daha izledi.

Biz yoldan çıkmadan önce öndeki aracın patlamada tamamen mahvolduğunu görecek kadar zamanım olmuştu. Oyun dışı kalmışlardı. Diğer iki arabanın ne durumda olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Eğer bilmiyorsanız, oyun dışı olduklarını varsaymak zorundaydınız.

Yani sadece ben vardım.

Sadece ben ve kahrolası karım.

İkinci koltuk sırasını geçip enkazın içinden tırmanmasına yardım ederken ellerimi Valentine'ın üzerinde tuttum.

Ön cam arkamızda örümcek ağı gibi oldu.

Kurşungeçirmez cam ancak belli bir miktar mermiye dayanırdı.

Bokun içinden geçip gitmen içindi. Ortasında sığınmak için değil.

Daha fazla silah sesi.

Yarım kalp atışı kadar süreliğine dinledim. Otomatik değildi. Başka bir kalibreydi.

Benim adamlarım.

Karşı ateş düşmanı bulunduğumuz yerin ön tarafında tutacaktı.

"Buraya." Valentine'ı arka koltuğun arkası ile yolcu tarafındaki duvarın yere dayanmış köşesine ittim.

Sırtını koltuğa yaslayarak oturdu.

Önünde diz çöktüm. "Tam burada kalmanı istiyorum." Gözleri vahşiydi. Gözyaşlarıyla doluydu. "Bana burada kalacağını söyle."

Bana "Gitme," diye yalvarırken bile başını sallayarak onayladı.

Yüzünü kavrayarak onu öptüm. *Sertçe.*

"Erkek kardeşini ara ve sakın kıpırdama." Telefonumu eline tutuşturdum ve dar alanımızın karşı duvarında dikey duran arabanın zeminine doğru ilerledim.

Zemindeki gizli kapak biraz eğilmişti ama onu kaldırıp silahlarımı ortaya çıkardım.

Kılıfımdaki silah birden fazla düşmana karşı işe yaramazdı. Ama bu bize bir şans verecekti.

YETMİŞ YEDİNCİ BÖLÜM

VAİL

Dominic gizli zemin bölmesinden uzun, siyah bir silah, ardından bir tüfek ve birkaç şarjör çıkardı.

Bir yığın silah ve cephane hazır bir şekilde arka kapıyı tekmeleyerek açtığında büyük kapağın kenarı yere sürtündü.

Ona durması için bağırmak istiyordum.

Geri dönmesi için.

Ama sonra açıklıktan sürünerek dışarı çıktı. Kurşunların uçuştuğu yere gidiyordu.

İç kısmın hemen ilerisinde çömelmişti. Eğilerek başını aşağıda tutuyordu.

Gözleri benimkilere kaydıktan sonra görüş alanımın dışına, devrilmiş SUV'nin arka köşesine ilerledi.

Ardından başladı. Namlusundan çıkan kurşunların sesi neredeyse sağır ediciydi.

Onu kaybedemem.

Parmaklarım beceriksizce telefonda gezindi. Ağlamaya ne za-

man başladığımı bile hatırlamıyordum ama yüz tanıma özelliğiyle açılan ekrana bakarken görüşüm bulanıktı.

Telefon simgesine tıklamadan önce iki kez denemem gerekti.

KV'yi bulmak için *K* harfine basabilmem de üç deneme gerektirdi.

Dominic yeni bir şarjör almak için açık arka tarafa uzandı.

O tekrar ateş açarken ekranda King'in adına tıkladım.

Aynı anda dışarıda bir yerden yeni silah sesleri duydum. İçinde bulunduğum araç da bununla birlikte sallandı.

Telefonu kulağıma sıkıca bastırıp diğer elimle de öbür kulağımı kapattım.

"Neler oluyor?" King'in sesi kulak zarımda titreşti; telefonu açtığını duymamıştım.

"K-King."

"Val!" Sesi daha önce hiç duymadığım kadar ürkek geliyordu.

"Yardıma ihtiyacımız var," diye bağırdım. "Lü-lütfen yardım et."

"Val, neredesiniz?"

Etrafıma bakındım. "Bilmiyorum. Bir ha-havaalanında." Nefes alış verişlerim sığlaşmıştı. "Bilmiyorum."

"Sorun yok, Val. Her şey yoluna girecek." King'in sesi iyi gelmiyordu. "Şu anda telefonunu takip ediyorum. Beni Dom'un telefonundan aradın ama seninki de orada mı?"

Başımı sallayarak onayladım çünkü doğru kelimeleri bulamıyordum.

"Siktir," diye homurdanan Dom açık arka kapıdan arabaya döndü. "Gitmemiz gerek." Kalan şarjörleri alıp ceplerine yerleştirdi. "Bunu benim için taşıyabilir misin, Ufaklık?"

Uzattığı tüfeği aldım ve King'in hâlâ hatta olduğu telefonu cebime soktum.

"Tam arkamda kal." Dom yüzünü benimkine yaklaştırıp boynumu kavradı; sıkıca ve sahiplenerek. "Seni seviyorum. Tam arkamda kal."

Bana bunu şimdi mi söylüyor?!

Bir hıçkırık cevabımı boğazıma hapsetti.

Ben de seni seviyorum.

Bunu haykırmak istiyordum. Ama zar zor nefes alıyordum. Dom beni bırakıp açıklıktan geri geri süründü.

Parlak kırmızı bir hedef tahtası olmak istemediğim için flanel gömleğimi hızla çıkardım ve elimde tüfekle Dom'un peşinden sürünerek gittim.

Gürültü burada daha da yüksekti.

Dom çömelmiş halde bizim SUV'nin tavanının etrafından dolanırken onun arkasında, tam olarak arkasında kaldım.

Bizi yarısı çökmüş menfeze yönlendiriyor olmalıydı.

Gidebileceğimiz tek yer orasıydı.

YETMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

DOM

Eğer o beton tünellere ulaşamazsak ölecektik.

Valentine ölmeyecekti.

Bugün değil. Bugün değil, amına koyayım.

Namluyu kaldırıp ateş ederek üstümüzdeki yolun kenarında kimsenin olmadığından emin oldum.

Alçakta olan bizdik.

Sınırlı cephanemiz vardı.

Daha az kişiydik.

Biz...

Menfezin diğer ucunun patlamayla kapandığını umduğumu, on metrelik mesafeyi koşarak gideceğimizi söylemek için başımı Valentine'a çevirdim. Ama gördüğüm Valentine değildi. Arkamızdaki aracın arkasından dolanan adamı gördüm.

Kolumu Val'e dolayarak bizi döndürdüm.

Bana bakan gözleri irileşti ama yoldan çekilmişti.

Kurşunu yiyen benim bedenim oldu.

Sırtımı parçaladığını hissettim. Kemiğime çarparak durduğunda kaburgamın çatladığını hissettim. Tam olarak Val'in boy hizasındaydı.

Bu orospu çocuğu az önce karımı kafasından vurarak öldürmeye çalışmıştı.

Val'i yere iterek tekrar döndüm ve beni vuran adamın üzerine ateş yağdırdım.

Bir kurşun daha bana isabet etti. *Göğsümde bir yere.* Gücümün üzerindeki anlık etkisini hissettim. *Acısını da.*

Ama olması gerektiği kadar değildi.

Şarjörüm boşalana ve adamın göğsünde dumandan başka bir şey kalmayana kadar tetiğe basılı tuttum.

Sendeledim.

Çok yukarıda duruyorum.

Tekrar çömelip başımı yolun görüş alanından çıkarmaya çalıştım. Ama kaslarım doğru tepki vermedi ve vücudum çöktü. Önce dizlerimin, sonra da kalçamın üzerine düştüm.

Bir çığlık duydum.

Val miydi?

Onu görmek için dönmeye çalıştım ama sadece arkamdaki aracın tavanına yaslanarak yığılıp kaldım.

"Hayır, hayır, hayır, hayır." Val önümdeydi.

Ağlıyordu.

Odaklanmam gerek.

Kanamayı durdurmak için ellerini bana bastırmaya çalışıyordu.

Bileklerini kavradım. "Valentine." Sesim berbattı, kötü çıkıyordu ama devam ettim. "Bana bak."

Gözleri öyle güzeldi ki.

Kahrolası hayat dolulardı.

"Melek. Yaşaman gerek."

Başını iki yana salladı. "Vazgeçemezsin."

Ellerini göğsümün ortasında tuttum.

Görüşüm bulanıklaşmaya başlamıştı.

Bu hiç iyi değil.

"Özür dilerim."

Val hıçkırdı. "Sen asla özür dilemezsin."

O başıma gelen en iyi şey.

Omurgamdan yukarıya uzanan bir soğukluk oluşmaya başlayınca sırtımdaki yanan kurşun yarası uyuştu.

Zamanımın geleceğini biliyordum.

Ama bu kadar erken değil.

Bu kadar erken olmasını istememiştim.

"Özür dilerim, Melek. Seni aldığım için değil. Asla bunun için değil." Göz kırpışım yavaştı. "Seni terk ettiğim için."

Artık bana yaslanıyordu. Kucağımdaydı. Olabildiğince yaklaşmıştı. "Beni terk edemezsin! Söz verdin!"

"Biliyorum, yavrum." Gözlerim kapanmaya başladı. Kapanmalarını istemiyordum. Ama onları artık açık tutamıyordum. "Biliyorum. Çok üzgünüm."

YETMİŞ DOKUZUNCU BÖLÜM

VAL

"Dominic!" Elleri benimkileri bırakıp iki yanına düştü. "Özür dileyemezsin," diye bağırdım. "Gidemezsin!" Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. "Benimle kalmalısın." Bir elimi kanayan göğsüne, diğer elimi de karnıma bastırdım. "Bizimle kalmak zorundasın!"

Göğsünden, parmaklarımın arasından daha fazla kan sızarken Dom'un başı yana düştü.

Kayıp duygusu zihnimi parçaladı.

O ölmedi.

Ölmüş olamaz.

Bugün değil.

O kadar gün içinde bugün ölemez.

Yolun yukarısından, arabaları en son gördüğüm yerden yeni bir silah sesi patladı.

Ön cebime uzanıp mavi harfli siyah mendili çıkardım ve avucum ile bedeni arasına koydum. Bunu bugün neden aldığımı bilmiyordum. Sadece yanımda olmasını istemiştim.

İçimden bir hıçkırık daha koptu.

Bu kadar yol almıştık.

Mendili ona daha sıkı bastırdım.

Başaramayacak.

Bir mucize olmazsa başaramayacak.

Hiçbirimiz başaramayacağız.

Cebim titreşti.

Hâlâ resmen Dom'un kucağındaydım ama uzanıp onu cebimden çıkardım. Ekranda King'in adı vardı.

Telefonu kapatıp geri aramış olmalıydı.

Aramayı cevapladım ama ağlamamı durduramıyordum.

"Dokuz dakika," dedi King. "Val, adamlarım dokuz dakika içinde orada olacak."

Yolun yukarısındaki silah sesleri yavaşladığında bir taraf diğerini alt etmiş durumdaydı.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

Kazananın benim tarafım olmadığını biliyordum.

"Do-dokuz dakika dayanamayız." Korkunç gerçeği kabul ettim.

"Koşabilir misin?"

King'in kararlı sesine odaklanarak omzumun üzerinden ıssız havaalanına baktım. "Hayır. Gidecek hiçbir yer yok."

Hem Dominic'i bırakamazdım.

Kalbi hâlâ atarken olmazdı.

Durduktan sonra da olmazdı.

"Silahın var mı?"

Yanımdaki silaha baktım. "Bir tüfek var."

"Kullan onu," diye emretti King.

King iki yaz önce bana nasıl ateş edileceğini öğretmişti. Bu konuda iyiydim de ama hiç pratik yapmamıştım.

"Çok uzun zaman oldu," dedim boğulur gibi.

"Ne yaptığını biliyorsun, Val. Bunu nasıl yapacağını biliyorsun."

"Yapabilir miyim bilmiyorum!"

"Yapmak zorundasın!" Bu kez bağırdı.

Haklı olduğunu biliyordum. Bu benim tek şansımdı. *Bizim tek şansımız.*

Boştaki elimle silaha uzandım. "E-eğer başaramazsam..."

"Val."

"Eğer başaramazsam." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyordu. "Sadece birinin bilmesine ihtiyacım var..."

Ama söyleyemedim.

Kelimeleri yüksek sesle söyleyemedim.

Çünkü ben başaramazsam, onlar da başaramayacaktı.

"Val," dedi King yeniden odaklanmamı sağlayarak. "Şu anda hareket eden her şeye nişan alacaksın."

"Tamam." Sesim çatladı. "Tamam. Şimdi telefonu bırakıyorum. Teşekkür ederim, King."

"Sonra teşekkür edersin. Şimdi git ve sana ateş etmeye cüret eden o piçleri öldür. *Sen* İttifak'tansın, Val. Onlara nedenini göster."

Telefonu yere, Dominic'in kalçasının yanına bıraktım ve SUV'nin ön tarafına ilerledim.

Gözlerim bir nefeslik kapandı.

Yaslan.

Ciğerlerimi doldurdum.

Tüfeği ellerimle kaldırıp dipçiği omzuma dayadım.

Sürgüyü, fişek yatağında zaten bir mermi olduğunu görecek kadar geri çektim.

Onlar ya da biz.

Ya onlar ya biz.

Aracın ön tarafından dolandım.

Bir adam caddenin yukarısına doğru çıkıyor, kar yağışı altında silueti belli oluyordu.

Tetiği çektim.

Yüzü kayboldu.

Ya onlar ya da biz lan.

Sağ tarafımdaki hareketle namluyu çevirdim.

Nefes verip tekrar sıktım. *İki kez.*

Göğsünden kan fışkırdı.

Bir kafa daha.

Bir kurşun daha.

Bir adam daha gitti.

Aracın arkasına dolandım ve eğilerek Dominic ile ölü kötü adamı geçip arka kapılara geldim.

Üstümde iki adam belirdi ama dikkatleri SUV'nin ön tarafındaydı.

Daha önce olduğum yerde.

Tetiği çektim.

İlk adam düştü. Boynunun yarısı gitmişti.

İkinci adam da düştü ama ben bir el daha ateş etmeden önce değil.

Geriye doğru koşarken durup Dominic'i kontrol etmeye cesaret edemedim.

O hayatta.

Hayatta olmak zorunda.

Başımı aracın önünden uzattığımda iki adamı çok geç gördüm.

Yoğun ve seri bir ateş başlayınca geri çekildim ama bir mermi silahımın namlusuna isabet ederek onu yana itti ve elimden düşürdü.

Tüfek yere, ön tamponun ilerisine düştü. *Ulaşamayacağım bir yere.*

Tutunduğum son umut kırıntısı da kayboldu.

Tüfeğe ulaşamıyordum.

Çabalayarak Dominic'e doğru süründüm.

Sadece bir dakika olmuştu. *Belki de iki. Dokuz değil.*

King'in adamları buraya zamanında yetişemeyeceklerdi.

"Dayan," diye fısıldadım ellerimi onun ceplerine sokarken yakışıklı kocama. "Sadece dayan, tamam mı?"

Ancak bulabildiğim tek şarjör tüfek içindi ve silahının mermisi bitmişti.

Dom'un sırtına uzanıp kılıfına sokulmuş tabancayı buldum.

Bize doğru saldırı tüfekleriyle gelen adamlara karşı işe yaramazdı.

Ama bize birkaç saniye daha kazandırabilirdi.

Birlikte birkaç saniye daha.

Uzanıp silahın namlusunu aracın üzerine koydum ve tetiği çektim.

Her atış arasında açıyı biraz değiştirerek onları uzaklaştırdım.

Karşılık verirlerken bile kafalarını aşağıda tutmaya yetecek kadar.

Ama sonra tabancam boşaldı.

Tüm silah sesleri kesildi.

Çünkü mermim bitmişti.

Onlar da bunu biliyorlardı.

Dizlerimin üzerine çöktüm.

Bizi hayal kırıklığına uğrattım.

Kar yağışı aniden yoğunlaştı ve sessizliğin örtüsü bunaltıcı bir hal aldı.

Sürünerek Dominic'in yanına gittim.

Kucağına oturmak, ona sarılmak ve her şeye sırtımı dönmek istiyordum. Ama bunu ona yapamazdım.

Beni koruduğu için ölüyordu.

Şimdi sıra bendeydi.

Cebindeki son parçayı alıp parmaklarımı ağır metalin içinden geçirdim.

Sağ elimi yumruk yapıp kocamın yanına diz çöktüm ve sol avucumu göğsündeki deliğe bastırdım. Sonra da bekledim.

Gördüğüm üç şey.

Alçalan güneşin yağan karın arasından parlayışı.

Ellerimde Dominic'in kanı.

Karda yatan boş tüfek.

Duyduğum üç şey.

Kulaklarımdaki çınlama.

King'in zeminde bir yerlerdeki telefondan bağıran sesi.

Yaklaşan ayak sesleri.

Vücudun üç parçası.

Göğsümde çatırdayan kalbim.

Karnımda zar zor şekillenmiş bebeğim.

Varlığımın merkezinde kaybettiğimiz mutluluk şansımız için feryat eden ruhum.

"Ben de özür dilerim, Dominic," diye fısıldadım. "Bizi kurtaramadığım için çok üzgünüm." Eğilip yanağına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Seni ne kadar çok sevdiğimi hiç söylemediğim için de üzgünüm."

Kurşunlarla delik deşik olmuş aracın önünden bir adam döndü.

Dominic'e dokunmaya devam ederek doğruldum. Hâlâ pirinç muştayı tutuyordum.

Silahının namlusunu kaldırırken adamın dudakları yana kıvrıldı.

Hayatlarımız sona ermek üzereydi ve o bunun eğlenceli olduğunu düşünüyordu.

Dom'a yaslandım.

Birlikte.

Sonra etrafımda kaos patlak verdi.

Öncekinden daha fazla silah sesi vardı.

Gürültü sağır ediciydi.

Aynı anda patlayan çok fazla silah vardı.

Önümdeki adam yok oldu. Vücudu gözlerimin önünde parçalandı.

Gürültü çok yüksekti.

İnanılmaz derecede yüksek.

Kendimi hazırladım.

Acıyı bekliyordum.

Ama bana hiçbir şey isabet etmedi.

Dom'a hiçbir şey isabet etmedi.

Başımı uzatıp silah seslerinin nereden geldiğini görmeye çalıştım.

Sonra da gördüm.

Onları gördüm.

Bir sıra insan vardı. *Karın içinde omuz omuza yürüyen, silahlarını başımın üzerine doğrultmuş lanet olası bir sıra insan.*

Yürümeye devam ediyorlardı.

Yürümeye ve ateş etmeye devam ediyorlardı. Nereden geldiklerini bilmiyordum.

Tamamen beyaz taktik giysileriyle sahada belirmişlerdi.

Ve...

Kar kıyafetlerinin formunu fark ettim. Kıvrımlara dikkat ettim.

Onlar kadındı.

Ağzım açık kaldı.

Bize saldıran insanların üzerine cehennemi yağdıran yirmi kadar kadın vardı.

Belki daha fazlaydı.

Kalın örgü maskeleri yüz hatlarını gizliyordu. Ama onlar kadındı.

Kadın olduklarını biliyordum.

Yaklaşmaya devam ediyorlardı.

Ateş etmeye devam ediyorlardı.

Hareket ederken şarjör değiştiriyorlardı.

Birilerinin onlara ateş edip etmediğini bile anlayamıyordum.

Sıra, maskelerinin arkasındaki gözlerini görebileceğim kadar yaklaşana kadar ilerledi. Sonra ikiye ayrılarak bana hiç bakmadan bizim ve devrilmiş aracımızın etrafından dolaştılar.

Ama sonra bir kişi sıradan ayrıldı. Diğerleri de bana doğru ilerlemeye başladı. *Bize doğru*. Silahları yere indirilmişti.

Titreyen yumruğum yana düştü.

Önümde durduklarında sıradan ayrılan kişi maskesini çıkardı.

O bir kadın değildi. Diğerlerine kıyasla ne kadar iri yapılı olduğunu fark edemeyecek kadar dehşete kapılmıştım.

Koyu renk gözleri nazik ve sakindi. Bu yüzden kafasını Dom'a doğru eğdiğinde başımla onayladım. O da kocamın uzanmış bacaklarının diğer tarafına çömeldi.

Adam ceketinin cebinden şeffaf bir çanta çıkardığında içinde bir yığın ilkyardım malzemesi olduğunu fark ettim.

Dominic'in yanında duruyor, adama yer açarken elimi olduğu yerde tutuyordum.

"Bir bakayım." Adam sonunda sessizliği bozduğunda ben de elimi Dom'un göğsünden çektim. Yaranın üzerine bastırmayı bırakmakta tereddütlüydüm ama yardım almamakta daha çok tereddüt ettim.

Eğilip bir paketi yırtarak açarken adamın uzun saçları olduğunu fark ettim. Topuz yapılmıştı. Altın sarısı saç telleri beyaz ceketinin yakası tarafından kısmen örtülmüştü.

"Kimsin sen?" diye fısıldadım.

Adam başını kaldırmadı. "Daha sonra."

Bir yerden boğuk bir sesle ismimin geldiğini duyunca tüm silah seslerinin kesildiğini fark ettim. Böylece King'in Dom'un telefonundan bağırdığını tekrar duyabildim.

Etrafıma bakındığımda telefonu yanımda, yerde buldum.

Son bir el silah sesi havayı delip geçti.

Tamam, artık bitti.

Adam, Dom'un kurşun yarasının üzerini küçük bir bezle sildikten sonra bir tür gazlı bez çıkardı.

Onu kurşun deliğine bastırmasını bekliyordum ama sonra yaranın *içine* tıkıştırmaya başladı.

"Ne yapıyorsun sen?!" diyerek hafif bir çığlık attım.

"Bu iş böyle yapılır." Bana açıklamak için zaman ayırmadı. Ben de ona güvenmek zorundaydım.

Başka ne seçeneğim vardı ki?

Gazlı bezin bir kısmını daha deliğe soktuktan sonra geri kalanını sardı ve yaranın üzerine bastırdı.

"Burada tut."

Dediğini yaparak iki elimle bastırdım. Büyük boy muşta hâlâ sağ elimim parmaklarındaydı.

Yerden yine King'in sesi geldiğinde adam Dom'un üzerinden uzanıp telefonu aldı.

Telefonu kapatmadan önce ekrandaki yazıyı okudu.

Ama telefon görüşmesi umurumda değildi.

Çünkü avuçlarımın altında Dom'un göğsü hareket ediyordu.

O yaşıyor.

Gözlerimden yeni yaşlar akmaya başladı.

Öne eğilip Dominic'in üzerine yatmak istiyordum.

Ona olabildiğince sıkı sarılmak istiyordum.

Ama onu incitmek istemiyordum. Hem yapmam gereken bir iş vardı.

Adam telefonu tekrar yere bıraktı. "Dom başka bir yerinden vuruldu mu?"

"S-sırtından, sanırım." Bu yabancının kim olduğunu bilmiyordum. Dominic'in kim olduğunu bilmesi de umurumda değildi. Sadece yardım etmesini önemsiyordum.

"Ellerini oldukları yerde tut," dedikten sonra Dom'un omuzlarını öne çekti.

Dom bilinçsizce bana yaslanırken ağırlığını destekledim; başı aşağı sarkıyordu.

Adam cebinden bir şey çıkarıp hızla bileğini salladı ve keskin görünümlü bir bıçağı açtı.

Saniyeler içinde Dom'un takım elbise ceketini ve gömleğini keserek sırtındaki giriş yarasım buldu.

Önden ve arkadan yaralanan Dom'un parçalanmış giysileri kollarından aşağı sarkarak ellerinin etrafında toplandı.

Çıplak teninin kara maruz kalmasından nefret ediyordum. Üşümesini istemiyordum.

Adam bir paket gazlı bez daha aldığında ne yaptığını göremiyordum ama sanırım kanamayı durdurmak için ön tarafına yaptığı şeyin aynısını yapıyordu.

Aşağıya bakınca Dom'un yığılmış bedeni göğsünü görmemi engelliyordu ama orada ne olduğunu biliyordum.

Çok fazla kan.

Kalbi hâlâ atıyor olsa bile... Çok fazla kan kaybetmişti.

Siren sesleri havayı yararken adam Dom'u arabaya yasladı.

"Size sormadan ambulans çağırdık." Sesi bir şekilde aynı anda hem yumuşak hem de çatallıydı.

O küçük, yıpranmış umut teli kendi etrafında dönerek güçlendi.

"Teşekkür ederim." Yabancıyla göz göze geldim. "Bunun karşılığını sana asla ödeyemem."

Adam doğrularak dik durdu. "Beni hatırla yeter. Tek istediğim bu."

Ne demek istediğini anlamadım ama gerçeği söyleyerek cevap verdim. "Seni asla unutmayacağım. Sana borçluyuz."

Neredeyse gülümsüyordu ama sonra beyaz maskesini tekrar yüzüne indirdi ve ambulans ışıkları tam görüş alanımda belirdiği sırada SUV'nin arkasına doğru koşmaya başladı.

Sonra da gitti.

Hayatta kalan bir tek biz vardık.

"Yardım geldi," dedim Dominic'e. "İyi olacağız."

Ama ambulans yolun sonunda, arabaların uzak tarafında durdu. Bizi göremediklerini fark ettim. O kadar büyük bir katliam vardı ki, nereye bakacaklarını bilemiyorlardı.

Dominic çok solgundu.

Eğilip alnımı onunkine bastırdım. "Uzanmalısın, tamam mı?"

Yabancının yardımına rağmen zamanımız yoktu.

Sağlık görevlilerinin dikkatini çekmem gerekiyordu.

Elimi gazlı bezden çekerek Dominic'in omuzlarını kavradım ve onu sırtüstü yatırabileceğim kadar çekiştirip döndürdüm. Bunun doğru bir karar olup olmadığını bilmiyordum ama içgüdülerim bana böyle yapmamı söylüyordu.

"Hemen döneceğim." Yerden kalktığımda altımdaki bacaklarım neredeyse uyuşuktu. "Hemen döneceğim."

Sonra tüm kötü adamların gerçekten öldüklerini umarak Dominic'ten uzağa koşmaya başladım. Siper olarak kullandığımız yerden açık alana çıktım.

Ellerimi havada sallarken çığlık atıyordum.

Yardım için çığlık atıyordum.

Beni görmeleri için yalvarıyordum.

Sonunda gördüler.

Ambulanstan inen iki adam yola saçılmış cesetlerin arasından geçerek koşmaya başladığında ben de dönüp Dominic'e koştum.

Bize ulaştıklarında ve yol daha fazla adamla dolduğunda -King'in adamları- dağıldım.

Kocamın yanında yere yığıldım ve dağıldım.

SEKSENİNCİ BÖLÜM

DOM

Siktiiiiiiir.

Vücudumdaki her kas ağrıyordu.

Sırtüstü uyumaktan nefret ettiğim için dönmeye çalıştım ama kolumu bile kaldıramıyordum.

Boğazımdan anlaşılmaz bir ses çıktı. Ağzımın çok kuruduğunu hissediyordum.

"Sessiz ol," dedi bir erkek yanımda alçak sesle.

Gözlerimi zorlukla açtım. Oda loştu ama bana bakan altın benekli gözleri görebileceğim kadar ışık vardı.

Tanıdık ama yanlış gözlerdi.

"Nerede?" dedim hırıltıyla.

"Hastanedesin," dedi King, sikik bir moronmuşum gibi.

"Val nerede?" Kelimelerim zar zor duyuluyordu. Bu yüzden zihnimde ona aptal dediğimi umarım duyuyordu.

Başını bana doğru eğdi. "Nihayet uyudu."

Sonra onu hissettim. *Yanımdaki sıcak bedeni.*

Başımı zorlukla çevirdim. İşte oradaydı. Sol tarafımdaydı. Yüzü omzuma yaslanmıştı. Saçları arkaya doğru çekilmişti. Gözleri uykuyla kapanmıştı.

Üst tarafım çıplaktı. Bu yüzden dokunduğu her yer tendi. Belimden aşağısı ince bir örtüyle kaplıydı ama kalçaları bacağımın yan tarafıyla aynı hizadaydı. Sanki mümkün olduğunca çok yerime dokunmaya çalışmıştı.

King'in büyük eli omzumu tekrar aşağı bastırdı. "Kıpırdama. Ameliyattan bir saat önce çıktın."

Tutuşuna karşı koyacak gücüm yoktu. Bu yüzden Valentine'm güzel yüzüne bakmakla yetindim. "O iyi mi?"

"İyi."

"Saat kaç?"

"Sabahın dördü," dedi King. "Saldırı yaklaşık on iki saat önceydi."

"Yaşayacak mıyım?" diye sordum bunu varsayarak ama emin olmak istiyordum.

"Öyle görünüyor. Sadece bir atardamarda çentik ve iki çatlak kaburga kemiği; her kurşun için bir tane." King başını iki yana salladı. "Sadece birkaç dikiş ve bir küvet dolusu yeni kan gerekti ama iyi olacaksın."

"Peki ya adamlarım?" Bakışlarım Val'in burnunun eğimini takip etti. *Cevabını çoktan bildiğim bir soru daha.*

"Öldüler."

Gözlerim kapandı.

Aileme başka kimsenin ölmeyeceğini söylemiştim. Yalancı çıkmıştım.

Her araçta sadece bir kişi vardı ama bu benim sırtımda üç ölüm daha demekti.

"Ama size saldıran ekip..." King durakladı. "Hepsi öldü. Siktiğimin yirmi dördü de."

Gözlerim açıldı. *Yirmi dört adam.* "Nasıl?" *Nasıl hayatta kalabildik ki?*

"Eh, telefonda duyduğum kadarıyla bir kısmını Val öldürdü."

King'e bakmak için başımı hızla geriye çektiğimde boyun kaslarım gerildi. "Ne yaptı?"

King rahatsız ziyaretçi sandalyesine döndü. "Biraz keskin nişancılığı vardır. Ona ben öğrettim." Fazlasıyla kendini beğenmiş görünüyordu. "Sonunda onun hakkında senin bilmediğin bir şey biliyorum. Güzel bir hismiş."

"Şerefsiz."

"Geri kalanına gelince..." King omuz silkti. "Kimin geldiğine dair bir fikrim yok ama biri geldi."

"Ne..." Boğazım o kadar kaşındı ki, cümlemi tamamlayamadım ve başımı yan sehpada duran suyuma doğru eğdim.

King uzun, kıvrık pipetli bardağı tutarken ben dikkatle bir yudum aldığım esnada göz göze gelmedik.

"Teşekkürler," dedim başımı tekrar yastığa bırakırken.

"Lafı bile olmaz. Lütfen."

King'in kuru ses tonuna neredeyse gülümseyecektim. "Peki sen değilsen kıçımızı kim kurtardı?"

"Bilmiyoruz. Val kadınlardan oluşan bir ordu birdenbire ortaya çıkıp düşman kuvvetlerini biçtiğinde bir adamın ona nişan aldığını söyledi."

Ona bakarak gözlerimi kırpıştırdım. "Kadınlar mı?"

King yavaşça başını salladı. "Ayrıca bir adam."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Kimden bahsediyorsun sen lan?"

"Dediğim gibi, hiçbir sikik fikrim yok. Ama görünüşe göre adam sana sahada pansuman yapmış ve aptal kıçını kurtarmış. Şimdi ona bir hayat borcun var."

Gözlerimin kapanmasına izin verdim. "Harika."

"Ama peşinde kimin olduğunu biliyoruz."

Başımı salladım. "Ben de biliyorum."

"Peki biz bu konuda ne yapacağız?" diye sordu King.

Biz.

"Onları tarih kitaplarından sileceğiz."

"Ne zaman?"

Ciğerlerimin dolmasına izin verdim. "Üç gün sonra."

"Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Ellerini iyi kullanan bir uçak dolusu adama ihtiyacım var."

"Biz mi onlara gidiyoruz?"

Başımla onayladım. "Kolombiya'ya gidiyoruz."

Son enerjimi kullanıp itiraz eden tüm vücut parçalarımı görmezden gelerek yan döndüm. Kolumu ve bacağımı Valentine'ın üzerine koyarak onu yakınıma çektim.

SEKSEN BİRİNCİ BÖLÜM

VAL

"Başka neye ihtiyacın var?" diye sordum Dominic'e, komodinden boş kahvaltı tabaklarımızın olduğu tepsiyi alırken.

Yatakta uzanırken avucunu çıplak göğsüne vurdu. "Sonunda sana söyleneni yapmanı ve yüzüme oturmanı istiyorum."

Gülümsemedim.

Gülümsemeyecektim.

Bu davranışı teşvik edemezdim.

"Dominic Gonzalez, senin evde bile olmaman gerekiyordu. Az kalsın ölüyordun, sadece üç gün oldu."

Parmak uçlarını boğazındaki ismimi oluşturan siyah harflerin üzerinde gezdirdi.

Dün hastaneden eve döndüğümüzden beri bunu sık sık yapıyordu.

"Melek, senden beni ölene kadar boğmanı istemiyorum. Sadece benim olanı tatmak istiyorum." Doğrulmaya başladı. "Ya da arkana yaslanıp seni becermeme izin verebilirsin."

Ona parmağımı uzattım. "İmkânsız bir adamsın."

"Karşı koyulması imkânsızım."

Homurdanarak ondan uzaklaştım ve kapıdan çıktım. "Beni izle."

"Her zaman bir zevk," diye seslendi arkamdan.

Dominic'in ameliyat sonrası iyileşme döneminin tek iyi yanı beslenmesinin şu anda yulaf, çorba ve krakerden oluşmasıydı, ki bunlar da benim şu sıralar yiyebildiğim türden yiyeceklerdi.

Sabah bulantıları çok kötü değildi ama yine de vardı.

Tepsiyi bir elimle yan tarafıma dayayıp diğer elimle tırabzanı tutarak merdivenden indim.

Dom acil ameliyattayken King ve Savannah uçakla gelmişler, benim de bir doktor tarafından muayene edilmem için ısrar etmişlerdi.

İtiraz etmemiştim çünkü anlamsız olacağını biliyordum. Savannah ayrıca muayene odasında benimle kalmakta ısrar etmişti. Bu yüzden doktor hamile olma ihtimalim olup olmadığını sorduğunda ve ben de evet dediğimde, bağırmamak için elini ağzına götürmek zorunda kalmıştı. Hangi duyguyu içinde tutmaya çalıştığından emin değildim ama elini indirip altındaki gülümsemeyi bana gösterdiği zaman ikimiz de gözyaşlarına boğulmuştuk.

Sonra doktor test yapmıştı.

Hâlâ resmi kan testini bekliyorduk ama idrar testi de pozitif çıkmıştı.

Dışarı çıktığımızda neyse ki King ikimizin de neden ağladığını sormamıştı. Ben de Savannah'ya Dom'a söyleyene kadar ona söylememesi için söz verdirmiştim.

Ona söylemek istiyordum.

Gerçekten istiyordum.

Ama önce iyileşmesi gerekiyordu. Çünkü öğrendiğinde hayal edilebilecek en buyurgan bebek babası olacağından emindim.

Ahşap tepsiyi mutfak eviyesinin yanına koyuyordum ki ön kapı çalındı.

"Ah..." dedim boş odaya.

Kimsenin gelmesini beklemiyorduk.

Dom'un sesi üst kattan yankılandığında ne yapacağımı bilemeden mutfağın ortasında dikiliyordum. "Kapıyı açabilirsin."

"Tamam," diye bağırarak karşılık verdim. "Yatakta kal."

Taytım ve büyük boy kazağımla odayı geçerken ayaklarım yerde sessizdi.

Dominic kapıyı açmamı söylese bile yine de güvenlik ekranını kontrol ettim.

Kapıyı açtım. "Selam!" diyerek King ve Savannah'yı karşıladım.

Ardından Aspen, Payton ve Nero da daireye girince gözlerim irileşti.

Gülümsedim. "Neler oluyor?"

King'in yüzündeki ciddi ifadeyi görünce gülümsemem kayboldu.

"Neler oluyor?" diye tekrar sordum ses tonum değişerek.

King "Kızlar burada seninle kalacak," diye cevapladığında onun ve Nero'nun ellerindeki seyahat çantalarını fark ettim.

"Peki siz nerede olacaksınız?" Gözlerimi onunla Nero arasında dolaştırdım.

"Birkaç adamımızı güneye götürüyoruz. Kocanla birlikte," diye cevap verdi Nero.

"Ne?" Tekrar King'e baktım. "Dominic'i hiçbir yere götüremezsiniz. Hastaneden daha yeni çıktı!"

"Ben de öyle söyledim." Savannah kollarını kavuşturdu.

"Ben de sana söylediklerimi aynen Val'e söyleyeceğim." King de karşılık olarak kollarını kavuşturdu. "Bu Dom'un kararı."

"Ama yapamaz. Bu..." Arkamı dönüp aceleyle büyük odadan geçtim.

Gidecek olsaydı bana söylerdi.

Kendime kızarak merdivenden aceleyle çıktım.

Bana tabii ki söylemezdi.

Yatak odamıza girdiğimde nefes nefese kalmıştım.

Karşımda siyah gömleğinin son düğmesini ilikleyen Dominic duruyordu.

"Nereye gidiyorsun?" Sesim daha cümlemi bile bitirmeden çatallandı.

Bana doğru bir adım attı. "Kolombiya'ya."

"Ama hâlâ yaralısın. Dinlenmen gerekiyor." Kollarımı yatağa doğru uzattım.

"Dikkatli olacağım." Sesi çok sakindi. *Çok da kararlı.* Bu beni çok kızdırıyordu çünkü panikliyordum.

"Dominic, gi-gidemezsin. Şimdi olmaz. Ben..." Elimi karnıma bastırdım.

Uzanıp yüzümün yan tarafını tuttu. "Sana döneceğim, Valentine'ım." Başparmağı yanağımı okşadı. "Sevdiğim kadına."

Duygu akınına uğrarken boştaki elimi kaldırıp kalbinin üzerine bastırdım. Bunu bana ilk seferinden beri söylememişti. Bense ona hiç söylememiştim.

"Ben de seni seviyorum." Avucumun altında kalp atışlarını hissediyordum. "Hem de çok."

Gözleri kapandı ve sözlerimi dinlerken nefes alışını izledim.

Dom o güzel mavi gözlerini açtı ve eğilip dudaklarını benimkilerden birkaç santim uzakta tuttu. "Tekrar söyle."

Yaslan.

Gözlerimi kırpıştırarak biraz daha gözyaşı döktüm. "Hamileyim."

Oda o kadar sessizdi ki, zorlukla verdiği nefesi duyabiliyordum.

Dom diğer elini de yüzümün diğer tarafını tutmak için kaldırdı. "Tekrar söyle." Sesi duyguyla boğuklaşmıştı.

"Seni seviyorum. Bir bebeğimiz olacak."

Ağzını açtı ama sonra kapatıp alnına benimkine değdirdi. "Sen benim hayatımı değiştiren o iyi kadınsın."

"Dominic." Adını bir dua gibi söyledim.

"İkinize de döneceğim. Söz veriyorum."

İkinize de.

Öylece.

Onun kabulü bugüne kadar istediğim her şeydi.

Şimdi onu kaybetme düşüncesi kalbimi korkuya boğuyordu. "Ama gidemezsin."

Yanaklarımdaki iri elleri gerildi. "Gitmek zorundayım."

"N-neden sadece onları göndermiyorsun?" Kardeşimi tehlikeye attığımı umursamadan yalvardım.

"Çünkü bu benimle ilgili. Bunun sevdiğim başka birine daha zarar vermesine izin vermeyeceğim." Gözlerimin içine bakmak için geri çekildi. "Geri geleceğim, Valentine. Çünkü sen benim her şeyimsin."

Daha fazla gözyaşım döküldü. "Ama..."

"Bana kızgın olmanın bir faydası olur mu?" diye sorarken dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı.

"Sana kızmak istemiyorum." Burnumu çektim.

"Daha da iyi." Yüzümü sabit tutarak beni usulca dudaklarımdan öptü. "Hamile olmana sevindim." Ellerinden birini indirip karnıma bastırana kadar vücudumda aşağı kaydırdı. "Muhtemelen ofisteki Noel partisinin olduğu gece oldu."

"Neden o gece?" diye sorarken spor salonundaki seksimizi düşünmenin beni nasıl kızdıracağından emin değildim.

Dom yanağımdaki elini boynumu tutana kadar indirdi. "Çünkü doğum kontrol haplarını sahteleriyle değiştirdikten sonra ilk kez o gece seviştik."

Sözlerinin kafama dank etmesi bir an sürdü.

"Sen..." Ona bakarak gözlerimi kırpıştırdım. "Bunu neden yapasın ki?"

Boğazımdaki eli çok az sıkılaştı. "Çünkü seni elimde tutmak istedim, Melek. Yapacağım şey de tam olarak bu."

Bir kez daha öpmek için eğildi. *Dudaklarını tekrar benimkilere bastırmak için.*

"Yarın evde olacağım," diye söz verdi.

Sonra da gitti.

SEKSEN İKİNCİ BÖLÜM

DOM

Temizlenen silahların sesinde sakinleştirici bir şey vardı. *Bıçakların üzerindeki bezin yumuşak sesinde. Şarjörü dolduran mermilerin tıkırtısında.*

Buradaki herkesin benim için kan dökeceğini bilmenin de tatmin edici bir yanı vardı. *Ailem için.*

Ayağa kalkıp koltuk sıramdan çıktım ve uçağın ön tarafına ilerledim.

King ve Nero ön sıralarda, benim yanımdalardı ama oturmaya devam ettiler.

"Hepiniz nereye gittiğimizi biliyorsunuz." Konuşmaya başladığımda herkes hareket etmeyi bıraktı. "Hepiniz planı biliyorsunuz." Gözlerimi önümdeki adamların üzerinde gezdirdim; Gonzalez mafyası ve İttifak'ın orijinal üyelerinden oluşan bir derlemeydi. "Günbatımında yerleşkeye saldıracağız. Herkesin beklediğinden daha erken. Bu da görüntü alabilecekleri anlamına geliyor. Bu yüzden sessiz olacağız. Saldırı altında olduklarım bile

anlamadan onları öldüreceğiz." Kayınbiraderime baktım. "Üzgünüm King, bu roketatar yok demek."

Birkaç adam gülerken King bunu nereden bildiğimi merak ediyormuş gibi bana baktı.

Adamlara döndüğümde kalçama asılı bıçakların ağırlığını hissediyordum. "Görevlerinizi aldınız. Zamanlamayı da. Bu işi kendi tarafımızda bir kayıp olmadan bitireceğiz. Benden yeterince şey aldılar. Şimdi ben de onlardan her şeyi alacağım." Bir kez başımı salladım ve buradaki herkese bu durumun *nedenini* anlatmaya karar verdim. "Bu işin merkezindeki adam benim amcam. Büyükbabam Daniel Gonzalez bir iş için *Chicago*'ya gönderildiğinde Kolombiya kartelinin alt düzey bir adamıymış. Ama o işi yapmak yerine büyükannemle tanışmış. Her zaman söylediği gibi, iyi bir kadın hayatınızı değiştirebilir. Bu yüzden kalmış. İşini, memleketindeki boktan ailesini terk edip orada kalmış. Eğer büyükannem benim Valentine'ımın yarısı kadar bir kadmdıysa, o zaman onu tamamen anlıyorum." Birkaç kişi başını salladığında onların hayatlarında da iyi kadınlar olduğunu anladım. "Ama büyükbabamın bir erkek kardeşi vardı. Büyükbabam *Chicago*'da kalmaya karar verdiğinde erkek kardeşi bir mesaj olarak öldürüldü." Bir omzumu kaldırdım. "Tüm işaretler kardeşinin bir pislik olduğunu gösteriyor. Yani onun için ağlayacak değilim. Ama çoktan bir oğlu vardı. Gonzalez soyundan bir erkek daha. O da büyüyüp bir pislik oldu. Ve muhteşem babamın kuzeni asla başaramadı. Kartelde hiç rütbe alamadı. Hiç kimsenin onu bitireceği kadar önemli biri olmadı." Ellerimi iki yanımda yumruk yaptım. "Onunla on yıl önce beni evine davet ettiğinde tanıştım. Gittim. Gözlerimi açık tuttum. Bana hiçbir şey, ona ise her şeyi verecek bir ortaklık teklif ettiğinde ona siktir olup gitmesini söyledim."

Uçak alçalmaya başlayınca ayaklarımı iki yana açarak değişime karşı kendimi hazırladım.

"Pişman olacağımı söyledi. Pişman olduğum tek şey onu hemen o anda öldürmemiş olmam. Çünkü ondan sonra para buldu. Şimdi de o parayı peşime düşmek için kullanıyor. Kendine bir

isim yapmak için son bir çaba. Ama peşimden kendisi gelmedi bile. Paralı askerler tuttu." Önümdeki adamlardan homurdanma sesleri geldi. Bunun ne kadar onursuzca olduğunu biliyorlardı. "Çok kızgınım. Her şeyi daha önce bir araya getiremediğim için kızgınım. Onu silip attığım için öfkeliyim. Amcamın şan şöhret hırsı için en büyük bedeli adamlarımın ödemesine kızgınım. Karımı öldürmeye çalıştığı için kızgınım." Çenem kasılırken omuzlarımı arkaya yuvarladım. "İşte bu yüzden onu öldüren ben olacağım. Diğer herkes hedefiniz. O yerleşkedeki herkes onun için çalışıyor ve riski biliyor. Hiç kadın yok. Çocuk yok. Sadece aşağılık pisliklerden oluşan bir çember. Yani hepsi ölecek. Biz hepimiz çıkıp gideceğiz."

King yanımda durmak için ayağa kalktı. "Adamı duydunuz. Hepimiz oradan çıkacağız."

Nero diğer yanımda durup boynunu sağa sola çevirdi. "İttifak daha da büyüdü. Daha da acımasız oldu. Hadi dünyaya küçük bir tanıtım gösterisi yapalım."

Altımızdaki lastikler yere çarptığında sırıttım. "Güney Amerika'ya hoş geldiniz, çocuklar."

"Sonunda be." Amcam başını yemeğinden kaldırmadan şarap kadehini masanın kenarına doğru kaydırdı. "Beni susuzluktan öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Seni bu şekilde öldürmeyeceğim."

Sesimi duyunca başı hızla kalktı.

Oda uzun ve ağır ahşap masanın üzerinde asılı duran gösterişli bir avizeyle aydınlanıyordu. Burası eski usul bir yemek odasıydı. Evin geri kalanına kapalıydı ve tek kişilik sofra hazırlanmıştı.

Ama üç giriş noktası vardı. Ben amcamın tam karşısındaki kapıdan girmiştim. Yani görüş alanında olan bendim.

Bana baktığında ne gördüğünü de çok iyi biliyordum.

Tamamen siyah giyinmiş bir adam. Taktik yelek. Kılıfındaki

susturuculu silah. Her iki kalçaya da bağlanmış uzun bıçaklar. Uçlarından fayans zemine damlayan kan.

Dudakları hareket etti ama hiçbir ses çıkmadı.

Yaklaştığımda tabağının önündeki masaya dikkatsizce bıraktığı silaha hamle yapmaya çalıştı.

Ama sandalyesinin hemen arkasında duran Nero'yu görmedi.

Amcam öne eğildiğinde Nero bir kavis çizerek kolunu aşağıya savurdu. Parmakları kendi düz bıçağının etrafında kenetlenmişti ve ucu aşağı dönüktü. Amcamın eli hedefine ulaştığında ve Nero'nun eli de ona döndüğünde bıçağın ucu köprücükkemiğinin altından omzunu delip geçti ve sandalyesinin ahşap arkalığına saplanana kadar içeri girdi.

Sandalyeye mıhlanan adam çığlık attı.

Bense içimi çektim. "Çığlık atmanın anlamı yok, ihtiyar. Herkes öldü."

Silahını almak için yine ileri atılmaya çalıştı ama bıçak onu olduğu yerde tutuyordu.

King yan girişten gelen ışığa doğru adım attı. Nero'ya başıyla bıçağı işaret ederken "İyi iş çıkardın," dediğinde kendi kanlı bıçaklarını iki yana indirmişti.

Nero sırıttı. "Bu numarayı senden öğrendim."

"N-ne istiyorsun?" dedi amcam sıktığı dişlerinin arasından.

"Ne mi istiyorum?" Başımı yana eğdim. "Bence bu gayet açık. Ölmeni istiyorum."

"Seni nankör..." diye başladı.

Ama aramızdaki mesafeyi kapattım. Avucumu omzundaki bıçağın kabzasına vurup daha derine ittim.

"Nankörlükten mi bahsetmek istiyorsun?" Bıçaklarımdan birini çıkarmak için sağ elimi kullandım. "Buradaki acması hayatını rahatsız edilmeden yaşamana izin vermeye razıydım. Ama artık değilim."

Sol elimle omzundaki bıçağı kavrayıp çekerek çıkardım. Özellikle az önce daha derine ittiğim için çaba gerektirdi ama kaburgalarımdaki yanma bana bu adamın sahip olduğum her şeyi mahvetmeye ne kadar yaklaştığını hatırlattı.

Ne yapacağımı anlayan Nero amcamın sandalyesinin arkalığından tutup masadan geriye çekti ve bize yer açtı.

"Gonzalez artık *Chicago* demek. Senin işin bitti." Az önce omzundan çıkardığım bıçağı kucağına fırlattım.

Bana küfrettiğinde Nero başının arkasına vurdu.

"Bıçağı al," diye bağırdım amcama.

Gözleri alev alev yanıyordu ve son ana kadar sert bir şerefsiz olacağını görebiliyordum.

Bıçağı alıp ayağa kalktığında gömleğinden kan sızıyordu. "Buraya öylece girip beni öldürebileceğini mi sanıyorsun?"

"Evet."

Bana doğru gelmek yerine korkak gibi silaha hamle yaptı.

Ama ben de hamle yaptım. Oraya önce ben ulaşınca yukarı yönelik hamlem onu çenesinden yakaladı. Çene kemiğinin *V* şekli bıçağımın pasta keser gibi yumuşakça girmesini sağladı. Birleşen hızımız sayesinde bıçağımın keskin ucu damağını kolayca delip beynine doğru kaydı.

Bıçak elinden düşerken zayıf bir şekilde beni tuttu.

"Babana benden selam söyle." Pazım esnerken bıçağı daha yukarı ittim. Bunu yaparken de döndüm.

Son yaşam belirtisi gözlerinde parıldadı.

Sonra da her şey bitti.

Tutuşumu gevşetirken onu ittim. Yere düşerken bıçağım hâlâ kafasının içindeydi.

Masanın üzerinden uzanıp kullanılmamış peçetesini aldım ve ellerimdeki kanın bir kısmını temizledim.

Nero kıs kıs gülmeye yakın bir ses çıkardı. "Aşağılık pislikler çemberi."

King de kıs kıs güldü.

Gözlerimi devirdim. "Siz aptalların İttifak'ı yönettiğine inanamıyorum."

"Bize katılmak için çok şeyi göze aldın." Nero sol elini kaldırıp parmaklarını elmas kaplı, lekelenmiş kırmızı muştasının etrafında esnetti. "Sanırım bu seni de bir aptal yapıyor."

Omuzlarımı yuvarlayıp elimi göğsümde ağrıyan yere bastırırken dikişlerimdeki gerginliği hissediyordum. Ama evde beni bekleyen Valentine'ı düşündüm. Onu ve karnında büyüttüğü bebeği düşünüp gülümsedim. "Pişmanlık yok."

SEKSEN ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

VAL

Merdivenden inip kızları mutfakta bulduğumda güneş doğuyor ve çatı katı dairesini yumuşak turuncu bir ışıltıyla dolduruyordu.

Aspen adada Savannah'nın yanına oturmuştu. Payton ise kahve makinesiyle uğraşıyordu.

"Günaydın," diyerek selamladım onları Aspen'in yanma bir tabure çekerken.

"Sen de mi uyuyamadın?" diye sordu bana.

Başımı iki yana salladım. "Bunun gibi şeyleri her zaman yaptıklarını biliyorum ama buna nasıl alıştığınızı bilmiyorum."

"Alışamıyorsun. Pek sayılmaz," diye cevap verdi hepimizden daha uzun süredir evli olan Payton. "Kahve ister misin?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, teşekkürler." Sesimdeki hayal kırıklığını duyabiliyordum.

"Emin misin?" diye sordu muhtemelen aynı şeyi duyan Payton.

"Eminim," diyerek iç geçirdim.

Savannah kayıtsızca "Ah, doğru ya, içemezsin," dediğinde gözlerim irileşti.

Aspen yavaşça dönüp bana baktı. "*İçemezsin* de ne demek?"

Tezgâhın üzerinden eğilip Aspen'in arkasında eliyle ağzını kapatmış Savannah'ya baktım.

"Özür dilerim," dediğinde sesi avucu yüzünden boğuk çıktı.

"Hamile misin?" Aspen o kadar şok olmuş görünüyordu ki neredeyse gülecektim.

İnsanlara söylemek için henüz çok erkendi ama madem ifşa olmuştu, ben de omuz silktim. "Evet."

Aspen omzumu itti. "Savannah'ya söyleyip bana söylemedin mi?"

"Öyle bir niyetim yoktu!" diyerek savunmaya geçtim. "Doktor beni kontrol ederken o yanımdaydı. Hamile olma ihtimalimi sorduğunda... Ona gerçeği söylemek zorunda kaldım."

Savannah sırıttı. "Bu en sonunda King'e söyleyebileceğim anlamına mı geliyor? Bu sır beni öldürüyordu."

Omzumu silktim. "Olabilir."

"Bu nasıl oldu ki?" diye sordu Aspen.

Savannah burnundan güldü. "Şey, bir adam penisini içine soktuğunda..."

Aspen, Savannah'yı itmek için arkasına döndü. "Belli ki kadın-erkek cinselliği hakkında konuşmaya ihtiyacı olan ben değilim."

Savannah kıs kıs güldü. "Haklısın."

"Bilginiz olsun diye söylüyorum, benim de o konuşmaya ihtiyacım yok," dedikten sonra bu grubun ailem olmasını istiyorsam onlara karşı açık olmam gerektiğine karar verdim. "Dün bizimkiler gitmeden hemen önce Dominic'e hamile olduğumu söyledim."

Savannah içine keskin bir nefes çekerek beni görmek için tezgâha yaslandı. "Ne dedi?"

"Mutlu olduğunu söyledi." Dudağımı ısırdım. "Bir de birkaç hafta önce doğum kontrol haplarımı sahteleriyle değiştirdiğini."

Aspen yine omzumu itti. "Ne?! Neden?!"

Öfkeli tepkisine gülümsememeye çalıştım. "Çünkü beni elinde tutmak istemiş."

Aspen'in ağzı açık kalırken, Payton tezgâhın diğer tarafından bir *ayyy* sesi çıkardı.

Aspen başını çevirip Payton'a baktı. "Bunun tatlı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Payton başıyla onayladığında hiç de utanmış gibi görünmüyordu. "Öyle."

Aspen kahkahayı bastı. "Bu kaçıkça."

Ben de gülerek karşılık verdim. "*Bunun* kaçıkça olduğunu düşünüyorsun," diye mırıldandım durup düşünmeden.

Herkes bana dönünce yüzükparmağımı kaldırıp siyah dövmeyi gösterdim. "Yüzüğümü arabanın camından attıktan sonra Dominic bana ilaç verdi ve adının dövmesini yaptı. Birlikte olduğum her erkek için bir tane."

"Bunu kendi isteğinle yaptırmayacağını biliyordum." Savannah elini tezgâha vurdu. "Parmak dövmelerinin acıttığını duymuştum."

Aspen'in yüzünde görmeyi beklediğim öfke yerine etkilenmiş bir ifade vardı. "Tamam, bu biraz seksi."

Güldüm. "Sen de en az bizim kadar çılgınsın."

Aspen omuz silkip kahvesini eline aldı.

"Bekle." Payton başını yana eğdi. "Yüzüğünü neden camdan attın?"

Dudaklarımı büzdüm. "Ah, doğru ya." Bunu onlara söylememem gerekiyordu sanırım. "Şey..."

Bir yalan düşünmek zorunda kalmadan önce ön kapının kilidinin açıldığını duydum ve kapı açılmadan tabureden inip koştum.

"Dominic!" Adı dudaklarımdan bir çığlık gibi çıkarken görüşüm bulanıklaşıyordu. Çünkü o buradaydı. Gelmişti ve çok rahatlamıştım.

Dominic başka biri için kapıyı açık tutmadı bile, sadece içeri girip vücudunu benimkiyle birleştirdi.

"Meleğim," diye mırıldandı saçlarıma doğru ben yüzümü göğsüne gömerken. "Aşkım." Elleri açık saçlarımı okşadı. "Valentine'ım."

"Çok endişelendim." Ona daha sıkı sarıldım.

"Ben iyiyim." Başımın üstünü öptü. "Hepimiz iyiyiz." Alnımı öptü. "Ama yorgunum, Melek. Beni yatağa götür."

Hâlâ yaralı olduğunu hatırlayarak geri çekildim.

Ama Dom parmaklarını benimkilere geçirerek fazla uzaklaşmama izin vermedi.

Beni merdivene götürürken etrafıma baktığımda King ve Savannah'nın mutfakta kucaklaştığım, Payton'ın oturma odasında Nero'nun kucağında oturduğunu gördüm. İlk basamağa geldiğimizde Aspen'in ön kapıdan çıktığını gördüm. *Rob'la birlikte.*

Ama onları aklımdan çıkardım çünkü merdivenin tepesine varmıştık.

Sonra da yatak odasındaydık. Dominic beni kapıdan içeri itip arkamızdan kapattı.

"Giysilerini çıkar," dedi soyunmaya başlarken.

Dediğini yaparak gömleğimi yere, onunkinin yanma bıraktım.

Dün gittiğinde giydiklerinden farklı kıyafetleri olduğunu ve duş alıp üstünü değiştirecek bir yer bulmuş olması gerektiğini anlamak için çok kısa bir vaktim oldu. Sonra pantolonunu kalçalarından indirmeye başlaymca ne giydiği artık umurumda değildi.

Çünkü çıplaktı. Bana aitti.

Göğsündeki parlak beyaz bandaj bana onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı hatırlattı. Yatağa geçmek için arkasını döndüğünde, sırtındaki beyaz bandaj da o kurşunları beni kurtarmak için yediğini hatırlamamı sağladı.

Benim hayatımı korumak için kendisininkini riske atmıştı.

Önemli olan da buydu.

Nasıl başladığımız değil.

Onun nedenleri değil.

Daha önce olanların hiçbiri değil.

Önemli olan şimdi gerçekleşenlerdi.

Bundan sonra ne olacağıydı.

Dom sırtüstü yerleşti. "Üstüme çık, yavrum."

Külotumu çıkarıp dediğini yapmak için yatağın ucuna ilerledim.

Ama tamamen üzerine çıkmadım. Kalçalarının arasında diz çökerek durdum.

Elim çoktan sertleşmiş aletinin tabanım kavradı. "Sana kızmam gerektiğini biliyorum. Haplar yüzünden." Elimi uzunluğundan yukarı kaydırdım. Sonra tekrar indirdim. "Ama değilim."

Bana bakarken gözleri kısıktı. "Nedenmiş o?"

Dudaklarımı sertleşmiş aletine doğru indirdim. "Çünkü ben de seni elimde tutmak istiyorum, Koca Adam. Ayrıca *yaslanmaya* karar verdim." Sonra dudaklarımı onun etrafına sardım ve olabildiğince derine aldım.

Dominic bir iniltiyle sırtım gerdi.

Uzunluğunun alt tarafını yalayarak tekrar yukarı ilerledim. "Ama beni bir daha böyle korkutursan, seninle bir ay boyunca seks yapmam." Onu tehdit ettikten sonra aletini tekrar ağzıma aldım.

Uzanıp saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. Böylece beni izleyebiliyordu.

"Asla, Melek. Bir daha asla," diye söz verdi.

Onu daha da derinlere aldığımda boğazım bu saldırı karşısında kasıldı.

Nazikçe saçımı çekti. "Tanrı aşkına, bu kadar yeter. Buraya gel de o tatlı amcığı doldurabileyim."

Onu ağzımdan çıkardım ama hareket etmeden önce başımı eğip aletinin hemen üzerindeki mürekkeple yazılmış kelimeleri yaladım.

"Aynen öyle, yavrum. *Ölene Kadar*." Beni vücudunun üzerinde yukarı çekti. "Şimdi aletimin üzerine otur ve onu emmenin seni ne kadar ıslattığını göster."

Elleri hâlâ saçlarımdayken ağzımı kendininkine çekip dilini dudaklarımın arasına itti. Uzunluğunun üzerine doğru alçaldığımda tamamı içime yumuşak bir şekilde kaydı çünkü haklıydı. Sırılsıklamdım.

"Lanet olsun," diye inledi dudaklarıma doğru. "Lanet olsun lan." Kalçaları benimkilerle buluşmak için yükseldi.

Aletinin etrafında kaslarımı sıktım.

"Konuş benimle, Melek. Bana nasıl hissettiğini söyle," diye emretti.

"Dolu," dedim. Sonra dik oturacak şekilde geriye yaslanarak ellerimi esneyen karnının üzerine dayadım. Bacaklarımı açıp onu biraz daha derine aldım. "Çok dolu."

Kalçalarımı kavrayarak üzerinde girip çıkmamı sağladı. "Bu doğru, aşkım. Seni her kahrolası gün dolduracağım."

Ellerinden birini karnımın üzerine kaydırdı. Zaten yumuşaktı. Zaten yuvarlaktı. Ama bana mükemmelmişim gibi bakıyordu. *Sanki tek istediği benmişim gibi.*

"Bunu şu şekilde yapacağız." Bir eli kalçamı sıkıca kavrarken diğeri nazikçe daireler çiziyordu. "Haftada bir kez üzerimde zıplayacaksın. Böylece ben de bu muhteşem vücudun değişimini izleyebileceğim. Büyümeni izleyeceğim." Elini yukarı kaydırıp meme ucumu sıktı. "Bu muhteşem memelerin daha da büyümesini izleyeceğim. Sen de bana tattıracaksın. Değil mi?"

Bunu yapacağım düşününce vücudumdan bir ürperti geçti. *Memelerimi emdiği düşüncesiyle.*

"Tanrım." Kalçalarını itti. "Hoşuna gitti, değil mi? Havaalanındaki o küçük odaya dönmek zorunda kalacağız. Bu sefer düzgün yapacağız."

"Dominic," diyerek inledim. Bunun beni tahrik etmemesi gerekirdi. Ama aletinin etrafında kasıldım.

"Mükemmel." Kalçamdaki elini aramızdaki noktaya götürdü. *Ona en çok ihtiyaç duyduğum noktaya.*

Parmaklarını kaygan klitorisime sürtünce inledim.

Diğer elini boynuma götürdü. "Ağzını aç, Melek. O güzel dilini dışarı çıkar."

Dediğini yaptım.

"Seni tekrar boğmayacağım. Güzel bebeğimizi dünyaya getirene kadar olmaz." Eli gerildi. Sonra daha yukarı kaydırıp başpar-

mağını ağzıma soktu. "Ama seni nasıl istersen o şekilde bece-receğim. Bu tatlı ağzı dolduracağım. Her santimini dolduracağım."

Başparmağını bacaklarımın arasında daha hızlı gezdirdi. *Daha sert.*

Çok yaklaşmıştım. Patlamaya çok yakındım.

Kalçalarım düzensiz bir hareketle sallanıyordu. Aleti derinlerime giriyor, parmakları tam doğru şekilde sürtünüyordu.

"Benim için gel, Valentine. Bu bedenin kime ait olduğunu göster."

Yanaklarımı parmağının etrafında çukurlaştırıp parmaklarını emerken uçurumdan yuvarlandım.

Kadınlığım etrafında kasılırken Dom başparmağını çekip çıkardı. Böylece iki eliyle kalçalarımı kavrayıp içimde patlarken beni sabit tutabildi.

Aleti kalp gibi atıp beni menisiyle doldururken vücudundaki her kas gerildi.

Daha fazla dayanamadığımda öne eğilip üzerine yığıldım.

Dominic'in kolları bana dolandı. "Seni sevmeden önce kim olduğumu bile hatırlamıyorum, Bayan Gonzalez."

Avuç içimi başının üstüne sürttüm. "Ben de hatırlamıyorum. Hatırlamak da istemiyorum."

"Önemi yok." Tutuşu sıkılaştı. "Bizden önceki hiçbir şeyin önemi yok."

Mutluluk ve ailenin sıcaklığı etrafımı sardı.

"Benim sonsuzluğum," dedim ona.

"Benim daimam," diyerek onayladı.

SON SÖZ

DOM

King menüleri garsona uzatırken ben de kolumu Valentine'ın arkasına koyarak minderli koltuğa yaslandım.

"Yarın ayrılacağımıza inanamıyorum." Savannah iç geçirdi.

"Biliyorum," diye onayladı Payton, Savannah'nın karşısındaki yerinden. "Yeni yılı burada geçirmek çok eğlenceliydi. *Chicago*'yu bir gelenek haline getirmeliyiz."

Nero homurdandığında bunun onaylama mı yoksa kızgınlık mı olduğunu bilmiyordum ama son birkaç gündür Payton'ın her istediğini yaptığını bilecek kadar ikisini birlikte görmüştüm.

Val kök birasından bir yudum alarak yan tarafıma yaslandı.

Birlikte geçireceğimiz son akşam olduğu için yemeği dışarıda yemeye karar vermiştik. Val Tayland yemeği istediğinde burasının mükemmel bir yer olacağını biliyordum.

Yemek salonunun arka tarafına yakın, U şeklindeki büyük bir bölmedeydik. Ben ve Val iç taraftaydık. Normalde bu şekilde kapana kısılmaya izin vermezdim ama Nero ve King iki dış noktada

oldukları için endişelenmiyordum. Bu sik kafalılar olabilecek her şeyi halledebilirlerdi.

Bu sefer takım elbise giyen başka bir garson masamızın ucunda, tam karşımda durdu ve bir tabak Çin böreğini önümüze koydu.

"Bir hediye." Başı öne eğik, sesi alçaktı.

Daha dik oturdum.

Bir terslik vardı.

Ardından adam başını kaldırıp doğruca bana baktı. "İyi akşamlar."

"Siktiğimin..." Gidecek yerim olmadığını unutarak ayağa kalkmaya yeltendim.

King ve Nero bakışlarını *garsonumuza* dikti.

İkisi de hareketleniyordu ki, Hans boştaki eliyle ceketini geri çekti ve kumaşın altına sıkıştırdığı diğer elinde pimi çekilmiş bir el bombası tuttuğunu gösterdi.

Sikik bir el bombası.

Küçük bir adım geri giderek akıllıca bir hareketle Nero'nun ulaşamayacağı yere çekildi.

Kolumu Val'in arkasından önüne doğru hareket ettirdim. Onu bu canavardan olabildiğince uzak tutmaya çalışıyordum. "Ne istiyorsun?"

Gözleri benimkilerle buluştu. "Sadece kısa bir sohbet."

"Arayabilirdin," diye homurdandı Nero.

Hans başını iki yana salladığında uzun saçları omuzlarına döküldü. "Bu daha çok yüz yüze görüşülmesi gereken bir şey."

Val'in içine çektiği nefes Hans'ın bakışlarını ona yönlendirdi.

"Sakın ona bakayım deme," diye tersledim.

Ama sonraki konuşan Hans değildi. Valentine'dı.

"Sensin," diye fısıldadıktan sonra bana döndü. "Bu o."

King "O kim?" diye sorduğunda onun bölmeden ufak ufak çıkmaya çalıştığını fark ettim.

Hans ceketini sadece bizim masanın görebileceği şekilde daha da açarak gömleğinin içinden sarkan üç el bombasını daha gösterdi.

King hareketini durdurdu.

"Bizi kurtaran adam bu." Val kolumu çekiştirdi.

Tüm gözler ona döndü.

Ondan hiç de korkmuş gibi görünmüyordu. Her tarafı patlayıcılarla kaplı olduğu için en ufak bir tedirginlik duyuyor gibi de görünmüyordu.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordum.

Hans'ı işaret etti. "Kurşun yaralarına pansuman yapan adam bu. Hayatımızı o kurtardı."

Şimdi tüm gözler Hans'a dönmüştü.

Çenesini eşime doğru eğdi. "Benim için zevkti."

"Ne istiyorsun?" dedim sinirle. Eğer bu doğruysa, ki öyle olduğunu biliyordum, bu adama borçluydum.

Bu adama borçlu olmak istemiyorum.

"Dediğim gibi, sadece sohbet etmek istiyorum." Rahat bir duruşu vardı. "Hepinizin benim kötü şeyler yaptığıma dair yanlış bir varsayımda bulunduğunuzu fark ettim." Başını yana eğdi. "Tamam, bazı kötü şeyler yaptım ama sadece kötü insanlara. Aradığınız adam ben değilim."

"Değil misin?" diye sordum çünkü haklıydı. Hepimiz yeni insan kaçakçılığı çetesinin arkasındaki adamın o olduğuna inanıyorduk. Çünkü hep onun adı geçiyordu. "O zaman kimsin lan sen?"

"Ben hiç kimseyim." Bir adım geri attı. "Sadece intikam arayan bir adamım."

Bir adım daha geriye gitti. El bombalarını saklamak için ceketini indirdikten sonra dönüp mutfağın içinde gözden kayboldu.

Savannah bozana kadar masada sessizlik hüküm sürdü. "Şey, o adam da kimdi?"

Kolumu tekrar Valentine'in omuzlarına koyarak koltuğa yaslandım. "Görünüşe göre hiç kimse." Sonra Hans'ın masaya bıraktığı Çin böreği tabağını işaret ettim. "Biri şunu buraya uzatsın. Karım iki kişilik yiyor ve kendisinin karnını doyurmaya kararlıyım."....

SON

TEŞEKKÜR

Her zaman olduğu gibi alfa ve beta okuyucum olarak tüm yardımları, düzeltmelerdeki yardımları, sürekli desteği, sürekli *yazıyor musun* mesajları ve genel olarak harikalığı için anneme teşekkür ederek başlamalıyım. Yaptığın her şey için minnettarım. Seni hâlâ şok edebildiğim için de gerçekten minnettarım.

Kaos beyinli bir kızın isteyebileceği en iyi asistan olan Kerissa'ya teşekkür ederim. En iyi beta okuyucu. Aynı zamanda en iyi arkadaş. Sen çok iyi bir kızsın.

Teşekkür ederim, G. Marie (kitaplarına göz atın), benimle birlikte karanlık romantizm trenine bindiğin için.

Teşekkür ederim, Ali; sonsuz desteğin, sevgin ve *Dom*'u defalarca okuduğun için.

Teşekkür ederim, Elaine ve S. L., tüm koşuşturmalar ve cesaretlendirmeler için.

Teşekkür ederim, Bay Tilly, bana bir sürü akşam yemeği hazırladığın ve sana bu ve diğer kitapların her detayını anlatmamı dinlediğin için. Biçimlendirme, *sticker* tasarımı ve bilgisayarlarla ilgili her konuda yardımların için de teşekkür ederim.

Teşekkürler, Lori, benim kesinlikle harika kapak tasarımcım. Her kitap bir önceki kadar muhteşem.

Editörlerim Jeanine ve Beth'e beni olduğumdan daha zeki gösterdikleri için teşekkür ederim.

Teşekkürler, Nikki, harika paletlerin ve daha da harika arkadaşlığın için.

Müstehcen kitaplarımı her zaman arkadaşlarınıza tavsiye ettikleri için ailemin geri kalanına teşekkür ederim.

ARC ekibime çok teşekkür ederim. Sizler en iyisisiniz ve her kitabımda bana verdiğiniz sevgi ve destekle daha da havalara uçuyorum.

Teşekkürler, Sam ve *The Smuthood*, bu kadar harika ve destekleyici olduğunuz için.

Geçmiş yıllarda art arda okuduğum mafya romantizmi yazan tüm diğer yazarlara teşekkür ederim. Karanlık romantizm ya da *İttifak* serisini yazmayı planlamamıştım ama artık buradayım...

Bir doğal afet olduğun ve kitap postamı bu kadar beğendiğin için teşekkür ederim, Mikayla.

Tüm *BeanBanger*'larıma ekstra teşekkür ederim. İnternette sevgi ve heyecandan başka hiçbir şey olmayan güvenli bir alana sahip olmak benim için dünyalara bedel.

Bookstagram, *BookTok* ve *Facebook*'taki tüm arkadaşlarıma teşekkür ederim. Her kitapla birlikte yeni arkadaşlar ediniyorum ve bu liste artık herkesin adını tek tek yazmak için çok uzun. Ama umarım kim olduğunuzu biliyorsunuzdur, sizi ve içeriklerinizi çok takdir ediyorum.

Bu noktada beynim pelte gibi oldu, bu yüzden ismini vermeyi unuttuklarımdan özür dilememe izin verin.

Son olarak Nero ve King'e teşekkür ederim. Siz çocuklar İttifak'ı gerçek hale getirdiniz. Ayrıca harika.

Eğer bu cümleye kadar okuduysanız, bağlılığınız için teşekkür ederim. Eğer beni internette takip etmiyorsanız, şimdi tam zamanı. Her şey için bağlantılar internet sitem sjtilly.com'da ve herkesten bir gün önce kapak açıklamalarını ve kitap tanıtımlarını almak için bültenime kaydolduğunuzdan emin olun!

YAZAR HAKKINDA

Tüm kitaplarında olduğu gibi, S. J. Tilly doğup büyüdüğü görkemli *Minnesota* eyaletinde yaşıyor. Dondurucu soğuk kışlardan kaçınmak için S. J. ister okumak ister yazmak ya da dinlemek için olsun, kafasını kitaplara gömmekten hoşlanıyor.

Çağdaş müstehcen kitaplarını yazmakla meşgul olmadığı zamanlarda, kocası ve sahiplendikleri *boxer* cinsi köpek sürüsüyle tembellik ederken bulunabilir. Hava izin verdiğinde, ne yaptığını biliyormuş gibi davranarak organik gübrelerini bahçede kullanmayı seviyor. Komşuları bahçesindeki çiçekli kargaşadan hoşlanmayabilir ama arılar kesinlikle hoşlanıyor. Gerçekten, bu daha önemli.

Tilly'yle ilgili her şeyden haberdar olmak için onu sosyal medya hesaplarından takip etmeyi ve istediğiniz zaman etkileşime geçmeyi unutmayın!

Haber bültenine kaydolmayı unutmayın. https://sjtilly.com/newsletter

İnternet sitesindeki her şeyin bağlantıları için www.sjtilly.com